

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

29 DİLDE
2 MİLYONDAN
FAZLA OKUR

LEENA LEHTOLAINEN

KORJUMA

Sisters Planet

KORUMA

“Her küçük kız oyuncak bebeklerle oynayarak büyümez.”

Hilja Ilveskero. Özel koruma. Bir kürkçü dükkânına girerek vaşak kürkü satın alana kadar Anita Nuutinen’in korumalığını yapıyordu. Bu durumdan etkilenmemesi gerektiğini biliyordu ancak Anita o kürkü üstüne giydiğinde tek düşünebildiği şey, kız kardeşi Frida’ydı. Bir öfke nöbetine kapılmadan önce yapabildiği son şeyse işi bırakmak oldu. Hata ettiğini bilmesine rağmen...

Ertesi sabah nasıl geldiğini bilmediği bir otel odasında uyandığında, yanında Anita’nın eşarblı vardı. Neler olduğunu bilmiyordu. Kısa süre sonra cinayeti öğrendi. Anita öldürülmüştü. Herkes ondan şüphelenecekti. O ise kendini affedemiyordu. Onu korumayı bıraktığı an Anita öldürülmüştü. Bile bile yaptığı hata çok ağır bir sonuç doğurmuştu. Artık geri dönmek imkânsızdı; ama en azından ona karşı son görevini yerine getirmeliydi. Katili bulacaktı. Polis ondan şüphelense bile cinayeti kimin işlediğini ortaya çıkaracaktı. Kimin dost kimin düşman olduğunu bilmediği bu görevde güvенеbileceği tek bir kişi vardı... Kendisi...

Peki Hilja, kendisini, güvenecek kadar iyi tanıyor muydu?

KURUMA

Leena Lehtolainen

Kitabın Özgün Adı: Henkivartija

Nemesis Kitap / Polisiye-Gerilim

Yayın No: 247

Yazan: Leena Lehtolainen

Çeviren: Tulan Yanardağ

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Düzeltili: Pınar Şentürk

Kapak Tasarım ve Uygulama: Serhat Filiz

ISBN: 978-605-9961-88-2

© Leena Lehtolainen

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları, Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Mayıs 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KORUMA

LEENA LEHTOLAINEN

Çeviren: Tulan Yanardağ

Hırvat dilinde vaşak “ris” demektir; modern Norveç dilinde “gaupe,” Almancadaysa “der luchs.”

Kedi, tilki ve kurt tipi vaşakları birbirlerinden ayırt edebiliyorum. Zorluk çekmeden hayvanların bıraktığı izleri tanıyorum.

İşsiz kalmamın nedeni de vaşaklardı...

Son bir yıldır korumalığını yaptığım Anita Nuutinen, Moskova’nın en görkemli yeni alışveriş merkezlerinden birindeki bir mücevherciye gidip, Paskalya yumurtası süsleri görmek istemişti. Binaya güvenlikten geçiliyordu ve tabii ki tam ben geçtiğimde alarm çaldı. 9 mm’lik Glock marka tabancamı emanete bırakmam söylendi.

Alışveriş merkezinin dışlarına kadar silahlanmış güvenlik görevlilerine, “Bu bir iş aracıdır,” diye anlatmaya çalıştım ama boşunaydı.

Anita ile birlikte içeriye girmek için, silahımı güvenlikçilere bırakmam gerekecekti.

Güvenlik görevlilerinden biri, “uygunsuz kişilerin girmesini engellemeye çalışıyoruz,” diye İngilizce gevelemeye çalıştı.

Söylediklerine pek inanmadım. Çünkü yeterli parayla herkesin satın alınması mümkündü. Ama Anita risk almaya hazırды.

“Boş ver, buraya gelmişken içeri girelim. Tehlikeyi göze alıyorum.”

Anita'nın gülümsemesinde, gergin bir buyruk havası vardı. Ama gülümsemesine karşılık vermedim.

Ve sonunda Anita, zorluk çekmeden Paskalya yumurtalarına kavuştu. Kavuşur kavuşmaz da, üç aylık maaşım kadar harcamayı gözünü kırpmadan yapınca yutkundum. Gerçek bir Fabergé yumurtası, en azından on maaşım kadar ederdi. Ne var ki, bu süs eşyası da Anita'nın iştahını kapatamadı. Mücevhercinin yanındaki kürk mağazasına da göz atmak istedi.

Genelde müşterilerime fazla dikkat çeken giysiler giymemelerini öneririm, örneğin pahalı kürk gibi. Ama Anita, asla önerilerime uyanlardan biri değildi. Üzerine giydiği ölü vizon veya gümüş tilki kürklerinden hoşlanmıyordum ama onlara zor da olsa tahammül ediyordum. Her şeyin bir sınırı olduğu gibi, benim bu konudaki sınırim da bir vaşak kürküydü.

Rusçada da vaşağın adı "ris"tir.

Ve Anita gitti, onu buldu; vaşak kürkünü... Bileğe kadar inen bir kürk için on vaşaktan fazlasının öldürüldüğünü hesapladım. Tansiyonum çıkmaya başladı. Öfke nöbetim yaklaşıyordu. Sakinleşmek için soluğumu kontrol etmeye çalıştım. Birkaç farklı solunum tekniği denedim ama o an hiçbirini işe yaramıyordu.

Anita vaşakları üzerine astı. Kürk mağazası satıcılarının ikisi de kürk mantonun nasıl ilikleneceğini göstermek için yardımına koştular. O kadar yaklaşmışlardı ki, onu bıçaklamak ya da ona zehir enjekte etmek çok kolay olacaktı. Yaklaşıp durumu kontrol altına almam gerekirdi ama tek bir adım bile atmadım.

Anita, "Lynx, very beautiful," diyerek satıcıya gülümsedi. Sonra bana döndü. "Hilja, ne diyorsun? Ne kadar şehvet verici, değil mi? Kendimi neredeyse bir kedi gibi hissediyorum."

Anita'nın vaşaklarla ilgili geçmişimden haberi yoktu. Kendi hakkımda, gerekenden fazla bir şey anlatmamıştım. Zaten o da pek ilgi göstermemişti. Kendinden ve başarısından fazlasıyla memnundu.

“Kürkler gerçekten de güzel ama vaşakların üzerindeki,” dedim.

Anita, homurtulu çıkan sesimden irkildi.

“Ne dedin sen?” Kürkü etrafına daha sıkı sarıp yumuşak tüylerini okşadı. “Senin ne düşündüğün umurumda bile değil. I'll take this, thank you.”

Kürkü üstünden çıkarıp kredi kartını aramaya koyuldu. Dört farklı kartı vardı. Paskalya yumurtasının parasını American Express'le ödemişti. Şimdi sırada Visa kartı vardı.

Satıcı kadın, kürkü pelür kâğıda sardı. Kürk için öldürülenler kedi vaşakları olmalıydı; sırttaki benekler, satıcının ellerinin altında kolayca belli oluyordu.

“O kürkü satın alırsan, anında işi bırakırım.”

“Ne diyorsun sen?”

Anita bana doğru döndüğünde, kredi kartı parmaklarının arasında parlıyordu.

“Duydun işte. Yaptığı şeyi kabul edemediğim kimseyle çalışmam.”

“Ama kürk almaktan başka bir şey yapmadım ki.”

“Bir vaşak kürkü aldın.”

Şimdi sıra Anita'nın öfkelenmesine gelmişti. Beceriksiz asistanlarını veya kötü hizmet verenleri onlarca kez azarladığını görmüştüm. Ödeme gücünün karşılığında kusursuz hizmet bekliyordu. Benim gibi bir hizmetlinin ona karşı gelmesi düşünülemezdi.

İşten kendim ayrılacak değildim ona göre, o beni atıyordu. Ben de ona, bunun umurumda olmadığını bağırdım.

Kıpkırmızı olduğumu biliyordum. Aynı zamanda vücudumu ter basmıştı. Giysi askılıklarını devirmemek ve aynaları kırmamak için kendimi zor tuttum.

Satıcı kadınlar, bağırışlarımıza korkuyla bakakaldılar. Kürkünün siyah bıyıklı fedaisi arka odadan çıkageldi. Etrafa güçlü bir lahana turşusu kokusu yayıldı. Fedai ve satıcılar, Fince tartışmamızı anlamıyorlardı ama kimin para sahibi olduğunu biliyorlardı. Fedai, bana doğru gelmeye başladı.

“İdite!” dedi Rusça. Bu, bildiğim kadarıyla “kaybolunuz” anlamına geliyordu. Yine de kibarlığı elden bırakmayıp bana “siz” olarak hitap etti.

Anita, “Sana bonservis vereceğimi sanma sakın! Bir daha iş bulamayacaksın, özellikle de Finlandiya’da asla!” diye bağırma devam etti.

“Sandığın kadar güçlü biri değilsin,” diye bağırarak yanıt verdim ve fedai kolumdan tuttuğunda, onu aynaya doğru itmemek için kendimi zor tuttum.

Silahımı güvenlikten aldığımda, görevlilerin Anita’sız çıktığıma dair meraklı fısıltılarını duymazdan geldim. Birlikte yaptığımız seyahatlerden birazcık Rusça öğrenmişim. En sevdiğim sözcük, “aptal” anlamına gelen “du-rak” sözcüğüydü.

Anita’sız çıkmamı engellemek isteyen güvenlik görevlisine çıkıştım. Şoförümüz, kapıları açmak için arabadan indiğinde tek kelime söylemeden yanından geçtim. Alışveriş merkezinden otele kadarki bir kilometrelik mesafeyi yürüyerek geçtim. Moskova’nın haritası ezberimde olduğu için oteli bulmam zor olmadı. Asansörle onuncu kata çıktım. Her zaman olduğu gibi Anita’yla, aralarında kapı olan bitişik odalarda kalıyorduk. Benimle aynı odada yatmaya dayanamıyordu; yine de yakınında kalmam

şarttı. Bir güvenlik aracı olarak sıkça bebek alarmı bile kullanıyorduk.

Her şeye karşın, işten çıkmamı en uygun zamanda ayarlamıştım. Eylülün biriydi. Ağustos maaşım geçen hafta hesabıma yatmıştı. Beni bedava çalıştıramadığı için kesin küplere binecek, tatil paramı ödememek için çare arayacaktı.

Odadaki interneti açıp o günkü uçuşlarda yer aramaya başladım. Ancak ekonomi sınıfında boş yer vardı, Anita'yla her zaman uçtuğumuz birinci sınıf doluydu. Demek ki çarşamba günkü dönüş biletimin tarihini, oldukça fazla ekstra ödeme yapmadan öne alamayacaktım. Tren istasyonunu aradım. Akşam treni de doluydu. Ertesi günkü Tolstoy treninde yer vardı; üç kişilik boş bir kamara ayırttım.

Sonra komşu oteli arayıp tek gecelik bir oda tutmayı başardım. Eşyalarımı toplayıp Anita'ya mesaj bırakmadan odamdan çıktım. Vaşak kürkü aklıma geldikçe o kadar öfkeleniyordum ki, onunla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Anahtarımı tezgâhın üzerine atıp, resepsiyoncunun arkamdan söylediklerini dinlemeden dışarıya çıktım. Söyledikleri beni hiç ilgilendirmiyordu.

Taksi tutmayarak daha önce kalmadığım bir otele doğru yürüdüm. Yeni odam sigara kokan bir hücreydi ama bir gece için idare edecekti. Telefonum çaldı. Anita arıyordu. Yanıt vermedim. Otelin restoranına indim ve başlangıç için blini (bir tür Rus krepî), havyar, hıyar turşusu, bal, smetana (ekşi krema) ve orman mantarı salatası ısmarladım... Ve de votka.

Savaş durumu etkili olmalıydı ki, Gürcü kırmızı şaraplar içecek listesinden çıkarılmıştı. Ama sert Letonya birası vardı. İlk bardağımı bir iki yudumda devirdikten sonra hemen ikincisini istedim.

Anita'dan hiçbir zaman hoşlanmamama karşın, işimi etkilememesine dikkat etmiştim. Yedi yıl önce, New York Queens Güvenlik Akademisi'ni en iyi notlarla bitirmiştim. Finlandiya'da benim ayarımda kadın koruma az olduğu için, iş tekliflerinden en iyilerini seçme olanağım olmuştu. Anita Nuutinen, diğer işverenlerimin iki kat fazlasını ödüyordu. Ayda en az bir kez Helsinki'den Moskova ve St. Petersburg'a seyahat ettiği için korunmaya ihtiyacı vardı.

Anita'nın emlak işleri, olasılıkla gün ışığı göremeyecek cinstendi. Fakat yasadışı işlere karıştırılmadıkça, koruma kimliğimi yitirmekten korkmuyordum. Bonservis olmadan iş bulmak kolay değildi. Queens Güvenlik Akademisi'nin baş eğitmeni Mike Virtue, yaptığım bu eylemi hoş karşılamayacaktı. Mike, koruma işinin temelini iyi bir izlenime dayalı olduğunu vurgulamıştı. Gerçi hatalar da olmuyor değildi. Koruyacağı kişiyi, çeşitli yerlerde saklanabilecek suikastçı çetesinin kurşunlarından tek başına koruyamazdı ama yine de müşterisinin güvenliğini sarsmaması gerekiyordu.

İkinci biramı bitirirken, Mike'ın sesi hâlâ kafamın içinde vaaz veriyordu.

Bu arada, Anita bana telefonla ulaşmaya çalışıp işten çıkmamı engellemeye çalışıyordu. Onun hakkında fazla şey, örneğin evinde ve firmasındaki güvenlik düzeneklerinin nasıl çalıştığını biliyordum. Onu tehdit edenler için bu bilgi, büyük paralar değerindeydi. Birkaç yıl bir barones gibi yaşamak istersem tek yapacağım şey, işleriyle ilgili bilgileri, yaz başında onu birkaç kez tehdit edene satmaktı.

Düşmanlarının kim olduğunu açıklamaları için onu zorlamıştım. Bir korumanın en önemli niteliği suçlular gibi

düşünmesi ve onların hareketlerini önceden kestirebilmesidir. Anita'nın dışarıda yalnız başına gezmemesi için dikkat etmiştim. Bay Nuutinen, yıllar önce onun hayatından çıkıp Doğu Laponya'ya yerleşmişti. Tek kızı da Hongkong'da yaşadığı için, birçok geceyi Lehtisaari'deki iki yüz metrekaarelik evinde geçirmek zorunda kalmıştım. Evine sık sık girip çıkan eski sevgilisi, tehdit eden en olası kişi olduğu için, ilk işim evin güvenlik sistemini yenilemek olmuştu. Adam, Moskova emlak krallarından Valentin Feodorovitş Paskevits'ti. Güney Karelia'da güzel başlayan yazlık projesine Finli bir kadının çomak sokmasını hoş karşılamazdı elbette.

Telefonum tekrar çaldı. Yine Anita'ydı. Varsın arasın. Çok mu sıkışmıştı? Yanından geçen her arabadan korkuyor muydu? Karşıdan gelenlerden mi ürküyordu? Şimdiden odasına sığınıp kapıyı kilitlemiş miydi? Şoförümüz Sergei Shabalin, bize sadakatle hizmet etmişti ama Serjoşa'nın (Sergei ile samimi olanların onun için kullandığı ad) da elbet satın alınabileceği bir fiyatı vardı. Anita, en güvenilir korumayı işe alanın en fazla ödeme yapan olduğunu biliyordu. Bu dünyadaki herkesin, onun gibi kendi arkasını kollayarak davrandığını düşünüyordu. Ona güçlü ve uyanık ama fazla akıllı olmayan biri rolünü kasıtlı olarak oynamıştım. Güvenliğini sözde en iyi şekilde kontrol etmek açısından, hareketleri ve karşılaştığı kişilerle ilgili not aldığımı bilmiyordu. Öte yandan, bildiklerimle hayatını güvensiz bir cehenneme çevireceğim anlamına da geliyordu bu.

Kuvvetli yememe karşın, votka ve iki bira beni çakırkeyif etmişti. Hesabımı ödeyip dışarıya, yürüyüşe çıktım. Hava kararmaya başlamıştı. Sokak kalabalıktı. Büfeden bir şişe kola, bir şişe de maden suyu satın aldım. Başba-

kan Putin'in resmi, yeni çıkan Pravda gazetesinin ön sayfasında çıkmıştı. Gürcistan'daki durumu yorumluyordu. Paskevitş, Putin'in destekçilerindendi. Bu nedenle Anita ondan korkuyordu.

Yanımda duran bir erkek, "Ka diela, devushka?" diye sordu.

Paskevitş'in tanıdık adamlarından biri olup olmadığını anlamak için ona yan gözle baktım.

"Senin için hiç kimse değilim," diyerek Fince yanıt verdim ve adamın peşinden "Devushka, devushka" diye bağırmasına rağmen yoluma devam ettim.

Umarım para karşılığı satın alman kadınlardan biri olduğumu düşünmemiştir. En azından, dış görünüşümde buna işaret eden bir şey yoktu. Boyum yüz seksen santim, kilom da yetmiş... Saçlarımsa bir erkek çocuğunun saçları kadar kısaydı. Üzerime, korumalara özgü kullanışlı giysiler giymiştim: Kot pantolon, kısa deri ceket. otelden çıktığımda ayağıma, uçları metalle güçlendirilen pilot çizmeler geçirmiştim. Bunları giydiğimde, bir alışveriş merkezinin metal detektöründen geçemezdim. Dolayısıyla onları çok sık giyemiyordum. Şimdiyse, yetişkin bir erkeği tek bir tekmeyle devirme düşüncesi bana çok hoş geliyordu.

Anita'yla kaldığımız otele geri döndüm. Onun penceresini seçebildim çünkü güvenlik açısından, gerekli temel şeyleri öğrenmeyi alışkanlık edinmiştim. Bazen bir ışık, odaya giren birini açığa çıkarabiliyordu. Penceresinden ışık geliyordu. Perdeleri çekilmemişti. Ne aptal bir kadın! Söylediklerimin tam tersine hareket ediyordu. Başının derde girmesi ona iyi bir ders olacaktı.

Mike Virtue'nin sesi yine kulağımda çınlıyordu. Müşterimi yalnız bırakmakla hata etmiştim. Üstelik bir vaşak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kürkünün satın alınmasının beni bu kadar öfkeliendirdiğini Mike nereden bilsin? Kimi koruyacağımıza bizzat kendimizin karar vermemiz gerektiğini Mike'ın ta kendisi söylemişti. Koruma kiralayanların içinde suçlular da vardı. Anita'yla birlikte olduğum sırada, Paskevits'in bir sürü yandaşını ve korumasını görmüştüm. Koruma görevi yaptığım akşam yemeği sırasında Chez Monique restoranında, Anita'yla birlikte olduğu sırada onlarla tanışmıştım. Buna karşın, onu bunca kabadayıya karşı tek başıma korumayı başarmıştım. Kendimle gerçekten de gurur duymam gerekirmiş.

Anita'nın otelinden çıktığı sırada arkamdan bağırarak resepsiyondaki adamın yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Sonra lobiden geçip kartla çalışan umumi telefonun bulunduğu bara giden koridora doğru yürüdüm. Anita'nın odasını aradım. Yanıt verince telefonu kapattım. İyiydi. Çarşamba sabahı, Moskova'dan Finlandiya'ya uçacaktı. O zamana kadar kendi başına da idare edebilecekti. Moskova emlaklarından sorumlu kişiyle yarın son bir görüşmesi olacaktı. Gideceği yol onun için güvenliydi. Nasıl olsa onu görüşmeye Serjoška Shabalin götürecekti. Ertesi günü ve bu akşamı istediğim gibi geçirebilecektim.

Resepsiyondaki adamın gözünü bana diktğini hissettim. Asansörün yanında durarak, otel kartlarını kontrol etmeden hiç kimsenin yukarı katlara çıkmasına izin vermeyen koruma da bana dik dik bakıyordu. Asansör bekçisinin sağladığı korumaya fazla güvenmemesi konusunda Anita'yı uyarıştım. Otelde geçmişini bilmediğimiz bir sürü temizlikçinin çalıştığını da göz ardı etmememiz gerekiyordu.

Anita'yı bıraktıktan sonra, sanki bütün dünyanın onu tehdit ettiğini hissetmeye başladım.

Asansörün çınlamasıyla dışarı çıkan Anita'nın ruganlı çizme ucunu görür görmez, telefonun bulunduğu girintiye saklandım. Üzerinde, gizli düğmelerini kapatmaya üşendiği vaşak kürkü vardı. Doğrudan dış kapıya yöneldi. Dışarıya baktığımda, o tanıdık taksiyi gördüm. Shabalin, Anita'yı bekliyordu.

Ama Anita bu akşam kimseyle görüşmeyecekti. Planımız, oda servisinden yemek ısmarlamak ve erkenden yatağa girmektir. Neden planı değiştirmişti?

Otelin önünde birkaç taksi daha bekleyiyordu. Daha önce kullandığım taksi firmasının arabasına binerek şoföre, Shabalin'in arabasını izlemesini söyledim. Şoför, kısa bir "Da!" (Rusça "evet") dedikten sonra isteğimi yerine getirdi. Kremlin'in yanından, Rossija Oteli'nin önüne geldik. Sonra nehir üzerinden güneye doğru devam ettik. Yolumuz, Anita'nın Paskevits'ten hileyle satın aldığı emlaklere doğru gidiyordu. Acaba emlak işlerine bakan kişiyle buluşmak için bu akşamı mı ayarlamıştı?

90'ların başlarında, ekonomik krizin doruk noktasında, Savitaipale'de yüzlerce hektar arsa ve adalar, annesinin ailesinden Anita'ya miras kalmıştı. Piyasadaki yazlık inşaat işleri neredeyse durmuştu. İstihdam durumu da zayıf olduğu için normalde çok zor izin verilen parsellenme planlarını, Anita şaşırtıcı bir kolaylıkla belediye alt kurultundan geçirebilmişti. Belediyedekiler, inşaatın istihdam yaratacağını ve gelecekteki yazlıkçıların ilçe ekonomisine katkıda bulunacaklarını hesaplamışlardı. Ama Anita, inşaat yaptıracak anaparaya sahip değildi.

Paskevits, Lappeenranta şehrinde Rus müşterilerine yazlık yerler ararken Anita'yla tanışmıştı. Petrol ve doğalgaz piyasasında da bağlantıları olan, yıldızı yükselen bir oligarktı. O sırada, Rusya'daki ekonomik gücün

yeniden dağıtılmasıyla ilgili ancak en arsızların başarılı olduğu çılgın yıllar yaşanıyordu. Bay Nuutinen ortadan yeni kaybolmuştu. Anita, Paskevitş'e sırf yalnız kaldığı için tutulduğunu ve anlık bir çılgınlık anında hem adamın yatağını paylaşmayı, hem de başkalarına dağıtacak çok rublesi olduğu için iş ortaklığına girmeyi kabul ettiğini itiraf etmişti.

Paskevitş ve Anita, Saimaa Gölü sahilinde üç tatil köyü, adalarda da birkaç yazlık ev inşa etmeye başladılar. Zengin Rus müşterilerin yeterince çok olacağına inanılıyordu. Aynı zamanda Paskevitş, Moskova'daki emlak işlerini geliştiriyordu. Anita, işe ortak olmak için devasa bir borca girdi. Finlandiya'daki ekonomik durgunluğun zamanla biteceğine, Rusya'da yatırım yapmanın tam doğru zaman olduğuna dair kehanette bulundu. Birkaç yıl boyunca işler tahmin edildiği gibi yürüdü. Anita'nın Finlandiya ve Moskova'daki yatırımları çok başarılı olduğu için, borçlarını banka müdürünü şaşırtacak kadar hızlı ödeyebildi. Resmileştirilmeyen birliktelikleri yıllarca sürdü.

Ama Paskevitş, eşine sadık kalmaya alışık biri değildi. Anita şık ve bakımlı bir kadın olsa da iştahlı bir adamdı ve değişiklik istiyordu.

Anita, bir gece habersizce çiftin Moskova'daki ortak çatı katı dairesine geldiğinde onu, neredeyse reşit olmayan iki kızla yatakta buldu. Sonrasında, kızların ilk kez orada olmadıkları da anlaşıldı.

Anita tedbirli davrandı. Öfkelenmeden, buzdolabından bir şişe şampanya ve dört kadeh getirip herkese içki ikram etti. Valja'yı anladığını söyledi. Sonuçta kendisi de on yıllık bir evlilikten sonra Bay Nuutinen'den usanmamış mıydı?

Paskevits̈ ise Anita'dan asla bıkmadığını ancak tek bir kadının ona yetmediğini söyledi.

Anita, planlarının gerçekleşmesi için yıllar harcadı. Paskevits̈'in serüvenlerini görmezden geldi. Çünkü adam, eninde sonunda yine ona dönüyordu. Ben Anita'mn hizmetine girmeden bir iki yıl önce, gizlice aradan çekme operasyonunu gerçekleştirdi. Operasyonun teknik ayrıntılarını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Fakat Anita, Finlandiya'daki yazlık köyle, Moskova nehri sahilinde bulunan iki evi nasıl yaptıysa kendi üstüne geçirmeyi başardı. Paskevits̈'e uyuşturucu verdiğinden ya da adamın tam olarak neye imza attığını kesinlikle bilmediğinden kuşkulanıyordum. İmzalar gerçek olduğundan, yasa Anita'nın arkasındaydı. Paskevits̈'in adamları peşine takıldığından sonraki birkaç yıl Finlandiya sınırları içinde kaldı. Fakat Moskova'da işlerini yapan adamına tam olarak güvenemediği için, eninde sonunda Rusya'ya gidip gelmesi şart oldu.

Önceki koruması, izinli olduğu sırada bir kaza geçirmişti. Adam, ayak bileğinin tendonunu kopardığı için bundan sonra koşması olanaklı olmayacaktı. Gerçi Anita, adamın ya rüşvet aldığından ya da dövüldüğünden kuşkulanıyordu. Adam, sonraları bir spor salonunda antrenörlük yapmak için Florida'ya taşındı.

Shabalin'in tanıdık arabasının bir binanın önünde durduğunu gördüm. Bindiğim taksi ona yaklaşırken, şoför ne yapmak istediğini sordu. Ona İngilizce bekleyeceğimizi ve neler olacağına bakacağımızı söyledim.

Shabalin, Anita'nın kapıdaki güvenlik kodunu tuşlayıp içeri girmesini bekledi. Sonra, karşıdan gelen sürücünün korna çalacağı kadar tehlikeli bir u-dönüşü yaparak uzaklaştı.

Binanın alt katında, Bar Svoboda adlı bir bar vardı. Cam kenarında bir yer bulabilirsem, Shabalin'ın Anita'yı ne zaman almaya geleceğini görebilirdim. Taksi parasını ödedikten sonra üstümde elli ruble nakit kaldığını fark ettim. Ruhsuz, fazla aydınlık ve neredeyse boş olan barda bir içki içmek için yeterliydi. Cam kenarında oturmam sorun olmadı. Barda, masa örtüsünden ya da perdeden eser yoktu. Ahşap masalar ve yüksek plastik tabureler olmasına rağmen sigara dumanı her yere sinmişti.

Bir bira ısmarladım ve garson onu açmadan önce, şişenin sıkıca kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Bir şey söylemeden, bana kızgın bir bakış fırlattı. Biramı cam kenarına götürüp beklemeye koyuldum. Saat sekiz buçuktu.

15 dakika sonra bara bir erkek topluluğu geldi. Bar-mene verdikleri selamlardan, müdavim oldukları anlaşılıyordu. Aralarından hiçbiri tanıdık değildi. Cama yansıyan bar tezgâhının üzerine bir votka şişesinin konulduğunu ve kadehlerin şerefe kaldırıldığını izledim. bir tabak salatalık turşusunun, bir kâse balın ve ekşi kremanın masaya geldiğini gördüm. Adamlar gürültü ediyorlardı. Garson da onlara eşlik etmek için kendisine ikram edilen içkiyi devirdi. O zamana kadar kimse bana dikkat etmemişti.

Küçük bir bakkalla bu bardan başka bir dükkân olmayan, yüksek orta sınıftan insanların oturduğu bir mahalle olduğundan sokak ıssızdı. Anita'nın sahip olduğu daireler lüks değildi ama yine de, Moskova'da çalışan normal bir kimsenin maaşının ulaşamayacağı düzeydeydiler. Her birinde, değerini yükselten bir Fin sauna bulunuyordu. Arkamda gürültü yapan erkekler belki de Anita'nın kiralıydı.

Camdaki çarpık yansımadan, adamlardan birinin gözünü bana diktliğini fark ettim. Biramdan bir yudum al-

dım. Fakat adamın bana yaklaştığını anlayınca, bardağı diğer elime geçirdim. Sigara ikram edince başımı “hayır” anlamında sallayarak reddettim. Hiç anlayamadığım bir Rus lehçesiyle bir şeyler anlatmaya çalıştı. Rusça bilmiyorum, biliyor rolü oynamam bile gerekmiyordu. İkinci adam da öbür yanıma geldi. Aralarında sıkışmış bir hâlde kaldım. Beklemeyi sürdürmek istediğim için sorun çıkaramadım. Belki de Anita’yla anlaşmaya varır, iyi kötü bir bonservis alırdım. Üçüncü adam da cama doğru yaklaştı. Sanırım onun amacı, beni rahatsız eden diğer iki adamı oradan uzaklaştırmaktı. Rusya’da içki ikramını geri çevirmek çok ayıptı ama tamamıyla yabancı adamların hakkımda düşündükleri bana vız geliyordu.

Tam o sırada Anita kapıdan dışarıya çıktı. Afallamış bir halde boş sokağa bakıyordu. Shabalin’in onu bekleyeceğine düşünmüştü herhalde. Tahminimce şoförüne telefon etmek için içeriye girdiğinde biramı hızlıca bitirdim. Tuvalete gidecek vaktim kalmadı. Yalakalık yapmaktan nefret ediyordum. Anita’nın da beni iyice haşlayacağını biliyordum. İstemeye istemeye dışarıya çıktım. Anita bira-razdan dışarıya çıkacak ve aramızdaki sorunu çözecektik.

Binanın kapısı masif ağaçtandı ve gözetleme deliği yoktu. Sokaktan tek bir araba bile geçmiyordu. Binaların arasında koşan yalnız bir köpekten başka hareket eden yoktu. Bundan sonra hatırladığım tek şey, tanımadığım bir odada uyandığım ve tamamıyla yabancı bir kadının bana korkunç bir sesle bağırmasıydı. Başım ağrıyor, ortalık kusmuk kokuyordu. Saatim hâlâ bileğimdeydi, akşamüstü üçü gösteriyordu. Hayatımdan yarım günden fazlasını yitirmiştim.

2

Bağırın kadın, otelin resepsiyoncusuydu. Odayı terk etme vaktinin iki buçuk saat önce dolduğunu, fazla saatlerle yerdeki kusmukların temizlenmesi için ayrıca ödeme yapmam gerektiğini söyledi. Kadından kurtulmak ve kafamı toparlamak için, saat altı olmadan gideceğime ve her şeyi ödeyeceğime söz verdim.

Başım dönüyor, midem bulanıyordu ama sanırım midemde kusacak bir şey kalmamıştı. Kadın, Finli sarhoşlar hakkında söylene söylene çıktıktan sonra yatağımdan kalkmaya çalıştım. Çok susamıştım. Sırt çantamda, dün akşamüstü satın aldığım kolayla bir litrelik maden suyu şişesi olduğu aklıma geldi. Acaba çantam neredeydi? Orada, duvarın yanındaydı. Diğer eşyalarım da odamda mıydı? Üstümde giysilerimle uyuyakalmıştım. Ayakkabılarımla deri ceketim yere atılmıştı. Cep telefonum, deri ceketimin cebindeydi; cüzdanım da göğüs cebinde. Birayı ödedikten sonra arta kalan rubleler onun içindeydi. Silahım yatakta, emniyeti kapalı olarak örtünün altındaydı. Demek soyulmamıştım.

Soda içtim. Bulantıya karşı ilaç ve iki ketoprofein hapi alıp kafamı yokladım. Vurulduğuma dair bir işaret bulamadım. Soyunup aynanın karşısına geçerek vücudumu inceledim. Dizlerimde, düşmüşüm gibi bereler vardı ama el ayalarım temizdi. Bacaklarımın arasında, tecavüz edil-diğime dair ne bir ağrı ne de bir çürük izi vardı.

Duş yaparken; blinilerle birlikte votka ve iki Letonya birası, Anita'nın mülkü olan barda da bir bira daha içtiğimi anımsadım. Blinilerle birlikte gelen biranın içinde uyuşturucu olsaydı, daha erken etki ederdi. Bardaki bira da gözümün önünde açılmıştı.

Gerçekten öyle mi olmuştu?

Anita sokağa çıktığında, dikkatim ona odaklanmıştı. Çevremde dolanan üç adamdan biri, biramı bitirmeden içine bir şey koymayı başarmış mıydı? Küfrederek, göğüslerimi ve kalçamı zor kapatan ince havluya sarındım. Odanın perdelerini kapatarak Anita'nın cep telefonunu aradım. Yanıt yoktu.

Onunla buluşmuş muyduk? Barışmış mıydık? Otele nasıl gelmiştim? Anımsamaya çalıştım ama boşunaydı. Otelin resepsiyonundan Bayan Nuutinen'in hâlâ otelde kaldığını öğrendim ama bundan başka bilgi verilmedi.

Anita'nın işlerini kim biliyordu? İşlerine bakan Maya Petrova mı? Taksi şoförü Sergei Shabalin mi? Bende Petrova'nın numarası yoktu. Shabalin'i aramaya çalıştığımdaysa telefonu meşgul çalışıyordu. Başımın içini oyan meşgul sesine dayanamıyordum.

Yeniden yatağa uzanmam gerekti. Örtüyü üzerime çektiğimde, kirli çamaşırlarımdan kötü bir koku yayıldığı duygusuna kapıldım. Duşun verdiği ferahlık anında kaybolmuştu. Yatağımda döndüğümde, yumuşak bir şeyin ayaklarıma dokunduğunu hissettim. Onu elime aldığımda, ipeğin dokunuşunu algıladım. Yatağımda, Anita'nın nötr renkler giydiğinde kullandığı altın rengi Gucci eşarbi duruyordu. Buraya nasıl gelmişti?

Panikledim. Aklıma kötü seçeneklerden başka bir şey gelmiyordu. Dostça ayrilsaydık bile, Anita asla bana eşarbını vermezdi. Silahımı kontrol etmek için kendimi zor-

ladım. Son anılarımdan sonra onunla ateş edilmiş miydi? Barut izi yoktu. Haznesinde olması gereken sayıda kurşun vardı. Yine de, nereden geldiğini belirleyemediğim silah sesi neden kulağımda yankılıyordu?

Birden, bu kötü kokan odadan hemen çıkmam gerektiğini hissettim. Trenin kalkışına daha saatler vardı; yine acıkmıştım. Sırt çantamda, her zaman yedekte tuttuğum enerji şekeri vardı. Midem yeniden bulanır korkusuyla yavaşça yedim. Yeniden düş alıp giyindim. Anita'nın eşarbını sırt çantamın en dibine, kurşunların altına tıktırdım. Glock'umu koltuk altına yerleştirdim. Hesabımı ödeyip otele giriş yaparken resepsiyona bıraktığım pasaportumu geri aldım. Metroyla tren istasyonuna gidip biletimi satın aldım. Yine Anita ve Shabalin'i aradım ama boşunaydı. Shabalin'in arama sesi, bip sesine dönüşmüştü.

Bagajlarımla dolaşmak ya da onları emanete bırakmak istemediğim için, istasyon restoranına girip borş (Rusların lahana, patates, kırmızı pancar vs. içeren çorbası) çorbası ve madensuyu siparişi verdim. Yemekten aldığım enerjiyle geçen gece olanları hatırlamaya çalıştım ama anılarım, sokakta Anita'yı beklemeye başladığım andan sonra, sanki duvara çarpmış gibi son buldular. Belki de hiç buluşmamıştık? Belki de benimle konuşmak istemişti? Belki de eşarbını yanlışlıkla düşürmüş ve ben onu saklamıştım? Uyuşturucu, kafamdakilerin çoğunu, hipnoz veya terapiyle bile geri getirilemeyecek şekilde silip götürmüştü. Aptalca bir şey yapmadan taksiyle otele gelerek, odamda bayılıp uyuduğumu umdum. Böyle olmasını diledim. İnternette banka hesaplarıma girince, taksiyi kartımla ödeyip ödemediğimi kontrol edebilecektim.

Çorba moralimi yükseltmişti. Fakat Anita'yı aradığımda Rusça konuşan yabancı bir adam yanıt verince, mora-

lim yeniden bozuldu. Telefonu yabancı birinin eline, hatta Anita'nın numarasına benim numaramdan telefon edildiğini gören bir yabancıнын eline nasıl geçti? Lanet olsun! Belki de dün bardaki adamlar, Paskevits'in adamlarıydı? Hatta barmen bile! Bu düşünceyi sürdürmek istemedim. Birisi, bütün güvenlik ağlarımı kırmıştı. Blöf olsun diye beni soymaya yeltenmemeleri, olayı daha da korkutucu kılıyordu.

Sonunda trene binip kompartımanımı buldum. Ranzanın karşısındaki yatağın üzerine oturdum. Bu kompartımana Kırgız bir haydut bile gelse, silah taşıdığım bilinciyle geceyi rahat geçirecektim. Anita, Rus trenlerine binmiyordu. Çünkü ne olduğu belli olmayan tiplerle aynı tuvaleti paylaşmaktan nefret ediyordu. Aynısının uçaklarda da uygulandığını söylediğimde Anita, birinci sınıf tuvaletlere herhangi birinin giremeyeceğini söylemişti.

Kondüktörün bir şeyler bağırdığını duydum, sonra da düdük sesini. Yatağımda uzanıp bilet kontrolünü beklemeye koyuldum. Tren St. Petersburg'da da duracaktı ama en azından oraya kadar kompartımanımda tek başımda kalabilecektim. Uyumaya çalıştım. Geçen geceki uykum kimyasal bir serap olmasına rağmen gerçek bir uykuya bir türlü dalamadım. Ara sıra daldığım uykumun içinde, kulağımda yankılanan silah sesinin düş ya da anı olup olmadığını seçemedim.

Sınırın iki yanında da önce pasaportu kontrol eden biri, sonra da gümrük memuru tarafından uyandırıldım. İkisinin de ziyareti uykumun içinde karıştı. Bana sorulsaydı, onların gerçek olup olmadıklarını söyleyemezdim.

Helsinki'de tramvaya binip eşyalarımın çoğunu bulundurduğum K pyl 'ye gittim. Birlikte oturduğum arkadaşlar evde yoktular. Bir yatak ve önünde iskemle bulunan

küçük çalışma masası dışında başka bir şey içermeyen odam toz içindeydi ve bana yabancı geliyordu. Ev arkadaşlarım, benden on yaş genç üniversite öğrencileriydi ve üç odalı evin kirasının üçte birini ödediğim ve oraya seyrekle uğradığım için benden çok hoşnuttular. Mesleğimin korumalık olduğunu biliyorlardı. Hatta daha önce, değerli eşya taşımalarını koruma işinin, uzun zamanı memleket dışında geçirmeme neden olduğunu yarım ağız anlatmıştım.

Ev arkadaşlarım, benimle birlikte oturmanın ne risklerle dolu olduğunu bilmiyorlardı. Resmi evimin adresinin, boş günlerimin çoğunu geçirdiğim Degerby'de kiraladığım kulübenin adresinden farklı olması işime geliyordu. Kirayı kime ödediğim, belgelerde gözükmüyordu. Dolaşısıyla orası, resmi olarak kayıtlı olduğum Untamo Sokak 7 numaralı daireden daha güvenliydi.

Birilerinin hâlâ peşimde olduğundan korkuyordum. Anita'nın tatil evleri satışlarından hem arsa alan Finliler, hem de ayrıcalık vaat edilen Rus müşteriler hayal kırıklığına uğramışlardı. Finlandiya'nın dokunulmamış doğasında bulunan bir yazlık ev, Ruslar için bir statü simgesiydi. Öte yandan, onlarca başka Rus'un da benzer eve sahip olması, değerini öldürüyordu. Neşeli Slavlar, bu yazlık köylerde Finlileşiyorlardı. Güvenlik duvarlarının arkalarında saklanıyor, hatta belirsiz tipleri uzak tutmak için gölün içine bile dikenli tel çekiyorlardı. Anita'nın sattığı tatil cehennemlerinde oturmaya asla zorlanamazdım. Saimaa Gölü sahillerinin bir kısmı, Avrupa'nın güneyinde bulunan tatil yerlerindeki otel gettolarına benzemeye başlamıştı.

Evimde pek erzak bulundurmuyordum. Yine de bir paket Wonton makarnası bularak yedim. Çamaşırlarımı ma-

kineye attım. İ amaşırla birkaç tişörtten başka kirlim birikmemişti. Henüz kullanmaya fırsat bulamadığım spor giysilerimi de dün sabah otelin amaşırhaneinden getirmişlerdi. Makarnayı ağzıma attığım sırada, Koskela Sokakı'nda park eden bir arazi arabasını fark ettim. Arabanın karartılmış camları ve Rus plakası vardı.

Lanet olsun! Henüz peşimi bırakmamışlardı. Bu durumda ne silahımı ne de judodaki birinci *dan* siyah kuşağım yardımcı olacaktı. Paskevits'in adamları, işlerini benden iyi yapıyorlardı. İlk zamanlarda, Paskevits'e 'kötü şaka' lakabını vermiştim, meğer adamın hareketlerinde hiç amatörlük yokmuş.

Evde fazla dikkat çekmeden hareket etmeye çalıştım. Yatak odamın storları hep kapalıydı ama mutfak perdeleri ancak yirmi santim genişliğindeydi. Jenni'nin kapısı kapalıydı; Riika'nın kapısını da kapattım. Odamdan dürbünü aldım. Ama onunla bile arabanın içini seçemedim. Plaka numarasında tanıdık bir şeyin olup olmadığını anımsamaya çalıştım. Elbette Finlandiya'daki bütün gangsterleri tanıımıyordum ama yine de plakayı, aklıma kazıdığım önceki kuşkulu plaka numaralarıyla karşılaştırdım. Tanıdığım birkaç mafya babası kibirlerinden dolayı, arabalarına kendilerini açığa vuran plaka numaraları takıyorlardı.

Yıkama programı sona ermişti. Bu durumda, çamaşırları bahçedeki iplere asmam olanaksızdı. Fazlasıyla kolay bir hedef olacaktım. Kurşungeçirmez yeleğim vardı ama koruyucu kaskım yoktu. Gerçi kafamı örtmek, komşular arasında gereksiz bir ilgiye meydan verirdi. Binanın amaşırhaneinde, hızlı kurutma makinesi vardı. Peşimdeki adam, çamaşır kuruduktan sonra da hâlâ sokakta bekliyorsa, kiler koridorundan diğerine geçip kendi dış kapımdan değil de öbüründen dışarıya çıkarak onu şaşırtabilirdim.

Adam işi bilen biriye, evimin planını elde edip bunun olacağını bilirdi.

Adamın beni Degerby kulübeme dek izlemesi riskini göze alamazdım. Fakat resmî evimde kalmak niyetinde de değildim. Çocukluğumun geçtiği Hevonpersii taraflarına da böyle peşime takılıp gelemezdi. Joensuu'da araba kiralayabilirdim. Uçak, trenden daha emin olurdu ama trenden istediğim zaman inebilirdim. Çamaşırları kurutmaya koyduğumda, birkaç seçenek düşündüm.

Annemin ölümünden sonra, beni büyütmek Jari dayıma düşmüştü. Çocuk Esirgeme Kurumu'nun dört yaşındaki çocuğu, yirmi iki yaşındaki bir gence vermesinde -o zaman en iyi seçenek olduğu için- ne kadar şanslı olduğumu, ancak yetişkin çağıma geldiğimde anladım. Dayım, Kuzey Karjala ve Kuopio illerinin sınırında bulunan Kaavi'de, diğer adıyla Hevonpersii adasında oturuyordu. Çocukluğumun evi olan bu kulübe, Jari dayımın ölümünden sonra bana kalmıştı. Fakat artık oraya dönmek istemiyordum. Komşumuz Matti Hakkarainen, kulübeyi satın almakta istekliydi. Kulübenin bulunduğu göle uzanan burun, güzel bir yerdi ve Hakkarainen, burayı beş çocuğu için yazlık arsa olarak bölüştürecek.

Planlarımı yarım kalmıştı; Hevonpersii adası çoğu zaman boştu. Başka kimsenin kulübeye ihtiyacının olmaması durumunda, hayat boyu oraya gidebilecektim. Riika'nın sabit telefonundan Hakkarainen'i aradım. Kızlar çoktan bundan vazgeçmek istemişlerdi ama ben onları telefonu kapatmamaları için ikna ettim. Kontrollü hatlarımı ve sim kartlarımı sık sık değiştirmeme karşın, sabit hat kendi cep telefonumdan daha güvenliydi.

Matti Hakkarainen, cep telefonuna motorlu testere uğultusu içinde yanıt verdi.

“Tabii ki gel, anahtar eski yerinde. Adanın yolunu kapatan engeli açıyorum, kilidi kulübede duruyor. İstersen engeli kapatabilirsin. Orada şimdi elektrik de var.”

“Gerçekten mi?”

“Orman Bakanlığının arazilerine yeni kulübeler inşa ediyorlar. Onun için buraya da elektrik hattı çekildi. Sanaya su pompası da monte ettim. Sonra süt, ekmek ve yumurta almaya gel. Maija turta yapıyor. Orman kırmızı mersin ve mantar dolu,” dedi Hakkarainen, konuksever bir edayla.

Kiralık bir araba tuttum. İnternette tren bileti satın aldım. Bütün bunları gerçekleştirdikten sonra, Rus arabasının gittiğini fark ettim.

Blöf olabilir diye, binadan C kapısından çıkarak, Mäkelä Sokağı’nda otobüse bindim. Birkaç durak sonra yedi numaralı tramvaya aktarma yapıp Pasila tren istasyonunun önünde indim. Peşime kimse takılmamıştı. Makarna paketinin eksikliğini fark etmezlerse, ev arkadaşlarım eve uğradığının farkına bile varmayacaklardı. Ev arkadaşlarım yoksul öğrenciler olmalarına karşın, Riikka ve Jenni’ye güveniyordum. Beni Paskevits’e kolaylıkla satmazlardı. Riikka teoloji, Jenni ise tiyatro bilimi okuyordu. İkisi de ritüellerle ilgiliydiler. Jenni, sıkı bir vegandı (hayvansal gıda yemeyen biri) ve tiyatro araştırmalarının yanında oyunculuk da yapıyordu. Riikka ise, gelecek işinde özümlemesi şart olan rahip rolünden bahsediyordu. Hayattaki rolleriyle ilgili konuşmalarını hoşnutla dinliyordum. Onlar rollerinde görünür olmak istiyorlardı, bense gizli kalmak.

Tren kalabalık değildi, kimsenin dikkatini çekmediğimi düşünüyordum. Yine de dikkatimin gevşememesi için çalıştım. Özellikle de tren Kouvola, Lappeenranta ve Imatra’da

durduğunda... Kiralık araba, beni Joensuu istasyonunda bekliyordu. Küçük bir arazi arabası kiralamıştım. Çünkü Hevonpersii adasına giden yol çakıllıydı ve sonbahar başlarında yağan gök gürültülü yağmurlar, yolun yüzeyini bozmuştu. Trafikteki diğer arabaları yüksekte gözetleyebilmem de hoşuma gidiyordu. Arabayı yüzeysel olarak kontrol ettim. Patlayıcı aramak için dikkat çekmemeye çalışarak, dedektörü uzanabileceğim kadar arabanın altına sürdüm.

Kentin dışındaki büyük bir alışveriş merkezine gidip yiyecek aldım. Piknik tipi yiyecekleri tercih ettim: Patates, makarna, ton balığı konservesi, kuzu salamı, börek ve bira. Şimdi doğayı değil, kaloriyi düşünmek gerekiyordu. İçki dükkânından iki şişe rom satın aldım; biri Matti Hakkarainen içindi. Maija'ya da top şeklinde yeşil marmelat şekerlemesi aldım.

Jensuu'nun bulunduğu enlemde Rus arabalarından bolca bulunuyordu; her arabayı gördüğümde irkilemezdim ya. Ylämylly'den sonra yol boşalmaya başladı. Neredeyse yolda tek başınaydım. Outokumpu'nun tek caddesinde de trafik yoğun değildi. Jari dayımın ölümünden sonra, kente hiç uğramamıştım. Çünkü ondan sonra yaptığım birkaç ziyaretimde Kuopio'dan geçmiş ve yiyecekleri Tuusniemi'den almıştım. Hevonpersii adası, Kaavi tarafındaydı. Fakat oradan Maariankumpu'ya gitmektense, Outokumpu'nun yakın köylerinde okula gitmem daha kolay olduğundan dayım komşu ilçeden ve ilden izin istemişti. 80'lerde ilkokul, Rikkaranta'da faaliyet göstermişti. Fakat orta ve liseye devam ettiğimde, Kumpu'nun merkezine yol, yürüyerek ve otobüsle bir saate yakın sürmüştü. Sosyal hayatım oldukça sınırlıydı. Dayımın her zaman arabası yoktu. Paralar bitmeye başlayınca, ilk işi araba-

dan vazgeçmek olmuştı. Tanıdık bir araba satıcısı dayıma öyle Ladalar, Datsunlar önermişti ki, araba kaportalarının hep paslı olması gerektiğini düşünmüştüm.

Munaniemi yolunun kenarındaki söğüt çalılıkları yerli yerinde duruyordu. Yolda, yumruk büyüklüğünde taşlar yuvarlanıyordu. Ağaç kesim alanı kenarında da yakıotları çiçek açmışlardı. Hevonpersii adası, eskiden beri sık ormanla çevriliydi, orada kendimi hep güvende hissetmiştim. İleriye doğru gittiğimde, manzara dramatik bir şekilde değişmeye başladı. Açık ağaç kesimi acımasız bir faaliyetti. Ormanların yerini, çoraklıklarını ancak yakıotların yumuşatmaya çalıştığı, içinden geçilmez çalılıklar istila etmeye başlamıştı. Hevonpersii tarafında sanırım yeni yazlık arsalar planlanmıştı. Çünkü yol kenarında “Kaavinjärvi- Rikkajärvi sahillerinin genel planı, Suurniemi” yazan bir pano yükseltilmişti.

Planlamacılar, Hevonpersii adası için sanırım daha uygun bir ad bulmuşlardı. Ortaokuldayken, oturduğum yerle ilgili (Hevonpersii, Fincede atın kıcı anlamına geliyor) az mı alay edilmişti benimle? Fakat bu tip davranışları kısa kesmiştim. İlkokul sırasında geçmişime pek dokunulmamıştı. Ama yedinci sınıfta geçirdiğim birkaç öfke nöbetinden sonra, öğretmenlerden biri bundan bir şeyler çıkarmış ve küçük yerleşimde, dedikoduların yayılmasına neden olmuştu. Hilja Ilveskero ile şaka yapılmazdı. Elimden geldiğince ünümü korumaya çalışmışım. Yakın arkadaşların eksikliği beni pek rahatsız etmiyordu, bir sürü hayvanı değiildim.

Hakkarainen sözünde durmuştu. Engel açıktı. Sadece arabaları engellemesine karşın yine de biraz daha fazla kendimi güvende hissediyordum. Adaya yaya ya da tekneyle gelmek kolaydı. Adamız gerçek bir ada olmamasına

karşın adını, karaya dar bir kara parçasıyla bağlandığı için almıştı. Hava kararmaya başlamıştı. Yağmur çiseliyordu. Yol kenarında mantarlar, kırmızı mersinler sıralanmıştı.

Jari dayımın yaptığı kırmızı mersin suyunun tadı ağzıma geldi. Paskevits'in adamlarından kaçıyordum ama çocukluğumdan kaçamazdım. Fundalar, yolun iki yanında da çiçek açmış, kovaların içine ayçiçekleri dikilmişti. Hakkarainenler, adanın görüntüsünü güzelleştirmişlerdi. Jari dayım da çevrede bakım yapıyordu ama bahçemizi güzelleştirme konusunda yetenezsizdi.

Arabamı bahçeye park ettiğimde, camlarda tıgla örülmüş perdeler gördüm. Teyze Hakkarainen, eskiden de tığ işinde çok hamarattı. Televizyon izlerken ya da konuklukta asla tıgsız oturması mümkün olmamıştı.

Arabadan inip çevreyi dinlemeye koyuldum. Neredeyse sessizdi, hiçbir yerde ışık gözükmüyordu. İnsanlar, eylülde hafta içi pek yazlıklarında olmuyorlardı. Anahtarını bildik yerde, barakanın merdiveni altında aradım. Baraka boyanmıştı. Yeni kahve renk. Frida'nın pati izlerini kapatmıştı. Hakkarainenler için Frida hiç var olmamıştı. Benden ve Jari dayımdan başka hiç kimse, evde birkaç yıl vaşak beslediğimizi bilmiyordu. Matti Hakkarainen bir keresinden bahçemizde bir hayvanın çiş kokusunu duyduğunu söylemiş ama Jari dayım, başıboş köpekleri suçlamıştı.

Frida, ben sekiz yaşındayken ailemize katılmıştı. 1984 yılının temmuz akşamını çok iyi hatırlıyorum. Jari dayıma, belli ki hiç hoşlanmadığı bir telefon gelmişti.

“Lanet Kauppinen,” diye sövüyordu avcı pantolonunu ararken. “Şimdi kendi başına uyuman gerekecek. Bunu yapabilirsin, değil mi? İşim biter bitmez döneceğim.”

“Hangi iş?”

“Bu, çocukların kulağına uygun değil. Kilerde dünkü makarna var, onu al ve tavada ısıt. Yanmaması için yeterince tereyağı koy. Gazı kapatmayı unutma.”

Jari dayım, kendine birkaç sandviç hazırlayıp şişeye kara mersin şerbeti doldurdu. Hızlıca yanağını okşayıp, av tüfeğiyle çiftesini alarak çıktı.

Frida’nın nasıl bulunduğu hikâyesi, dayım bu olaya karıştığı için ne kadar utanmış olsa da, çocukluğumun en güzel hikâyesiydi.

Hevonpersii’den birkaç kilometre ötede oturan tavuk çiftliği sahibi Kauppinen, çoktan beridir, bir vaşağın bahçesinde gezinen tavuklarını hakladığından kuşkulanmış. Hatta birkaç kez bu püskül kulaklı yarattığı görmüş. Kauppinen, öfkeli Fin Spitz ve Karjala ayı köpeği kırmamasını genellikle bahçesinde bağlı tutuyordu ama şimdi köpeği bilerek serbest bırakmış. Köpek vaşağın kokusunu alarak, hayvanı inine dek kovalamış.

Kauppinen, Jari dayımla birlikte avlanma yasağı tarihlerine aldırmayan birkaç güvendiği adamı aramış. Vaşak avlama izni aralık- şubat aylarını kapsamasına karşın, bu tavuk katilinden hemen kurtulması gerektiğine karar vermiş.

Vaşak, Maarianvaara’da bir çalılıkta yuva yapmış. Dayım en sonunda oraya vardığında, köpek oradan uzaklaştırılmış. İnin önünde Kauppinen, Hakkarainen ve dayımın sevmediği Seppo Holopainen pusu kurmuşlar. Adamlar, vaşağın ininden çıkmasını bekliyorlarmış. En son akşamüstü hava henüz aydınlıkken çıktığı için, vaşak çok aç olmalıymış. Sağlam ayaklı Jari dayıma inin girişinin üst tarafında beklemesi söylenmiş. Vaşak ininden çıktığı an, dayım yolunu kesmek için aşıya atlayacakmış.

Gece saat üç gibi, vaşak sonunda ininden çıkmış. Zayıf

ve küçük bir dişiymiş. Jari dayım, onu gördüğünde titremeye başlamış ama yine de önüne atlamış. Vaşak ürküp ormana doğru koşmaya başlamış. Sonra içki kokan Holopainen'in kokusunu alır almaz duraklamış. Holopainen nişan almış ama kurşunu bir ağacın gövdesine isabet etmiş. Vaşak inine doğru geri koşmaya başladığında, dayım doğruca onun gözlerine bakakalmış. Gözleri korku dolu bir dişiymiş.

“Tüfikle onu vuracağımdan emin olmama karşın ateş edemedim. Çok güzel bir yaratıktı. Kauppinen bağılıyor, küfrediyordu. Holapainen yine ıskaladı. Kauppinen, önce hayvanın kalçasına isabet ettirdi. Vaşak, yaralı ayağıyla yine de kaçmaya çalıştı ama sonra Hakkarainen'in ayaklarının önünde yere serildi. O da onu öldürdü.”

Öbür adamlar, hangisinin karısının vaşak etole sahip olacağını tartışmaya başlamışlar. Hayvanı da eski usulle sağlam bir dala ayaklarından asmışlar. Zafer alayı hazırmış. Jari dayım, o hengâmede pusulasını düşürdüğünü fark etmiş. Diğerlerinden geride kalarak onu aramak için dönmüş.

“Kauppinenlerle içmeye, bayram etmeye gitmek istemiyordum. Kendimi bir katil gibi hissediyordum. Kauppinen'in planına katıldığım için pişmandım. Pusulayı, inin girişi yakınında buldum. Onu alırken, dünyanın en acıklı sesini duydum. Yavrucağız 'miu' diyerek, inin içinden bakıyordu. Tabii ki anasını özlüyordu. Biz haytalar, yavrusu olan bir dişiye öldürmekle iki av suçu işlemiştik. Çünkü yavru ve analar, her zaman koruma altındaydılar.”

Hikâyenin bu kısmında, Jari dayımın sesi hep titrerdi. Av yasağına pek aldırılmazdı ama vaşaklara karşı suç işlediğini hissediyordu.

“Yavruyu gördüğü an Kauppinen'in onu öldürdü. Hay-

vancağız. ormanda tek başında bırakılırsa da yaşayamazdı. Çünkü biçare henüz avlanmayı bilmiyordu. Yavru korup hızlıca inine kaçınca peşinden gittim. Tırnaklarıyla neredeyse burnumu koparmasına rağmen sonunda onu yakaladım ve sırt çantama koyup küçük bir hava deliği bıraktım. Fazla miyavlamaması, tepinmemesi için dua ettim. Öte yandan da böyle bir yaratığı nasıl besleyeceğimi düşündüm.”

“Ve sabah kalktığımda, vaşağın ayak parmaklarını yakalamaya çalıştığını gördüm,” diye hikâyeyi tamamlamam gerekmişti.

O andan sonra da Frida’yla ayrılmaz dost olduk.

Aklıma, Anita’nın mağazada vaşak kürkünü okşadığı an geldi. Bana çıkıp gitmekten başka çare kalmamıştı. Bunu, Frida için yapmam gerekmişti.

Eşyaları içeriye taşıyıp ışık düğmesini aramaya başladım. Tam tahmin ettiğim gibi kapının bitişiğindeydi. Elektrik ışığında, kulübe yabancı gözüküyordu. Yeni eşyaları fark ettim: Buzdolabını, mikro fırını, kahve makinesini, hatta televizyonu...

Yoldaki engeli kilitleyip yüzmeye gittim. Rikkavesi’nin suyu buz gibiydi. İçime takılan spirale kadar donduğumu hissettim. Su yine de duyularımı güçlendirdi. Çocukluğumda yaptığım gibi hem karanlığı dinliyor hem kokluyordum. Frida’nın karanlıkta görebilme yeteneğini kıskanmışım. Queens Güvenlik Akademisi’nin antrenman alanında kızılötesi dürbünleri ilk kez denediğimde, kendimi kedigillerden biri gibi hissetmişim.

Karanlığa alışmam ve dikkatimi toplamam iyi olacaktı. Moskova’da kendimi fazlaca boş bırakmışım. Hakkarainen’in eski bir gaz lambasını sakladığını umuyordum. Onun ışığında oturmak, elektrik ışığında oturmaktan daha

hoştu. Yine de elektrik yararımıydı; artık bilgisayarımı arabada şarj etmem gerekmiyordu. Kulübenin çevresine de basit bir hareket sensör sistemi kurabilecektim. Profesyonel biri, sistemi kolaylıkla fark edecekti ama diğer küçük suçluları engelleyecekti. Frida'nın zamanında, hareket sensörleri gereksizdi. Çünkü o, yakınlardan bir yerden sandalla gelen ve Jari dayımın kıçtan takma Yamaha motorunu çalmaya çalışan adamı hemen fark etmişti.

Frida insanlara alışıktı. Hatta evcil kediden daha fazla zararı dokunmuyor olsa da, dayımı uyandırabilmişti. Çiftesi dolu değildi ama silah elinde iskeleye fırlayan dayım, yeni yetme komşu çocuğunu korkutmayı başarmıştı.

Mikrodalga fırında birkaç Karjala böreği ısıttım. Bir bira içip uyumaya koyuldum. Spor mağazasından satın aldığım ve uyku tulumu içinde kullanılan süper hafif, neredeyse bir mendil ölçüsüne katlanabilir ipek bir nevresimim vardı. Onu, kendi yuvamı taşır gibi hep yanımda taşıyordum. Tuhaf kokan döşek ve örtülerin arasına girdim. Teyze Hakkarainen, sanırım onları kokulu deterjanla yıkamıştı.

Frida'nın patileri altında döşemenin nasıl gıcırdadığını anımsadım. Yavruyken bile yanımda uyumak istemişti. Jari dayım da vücut ısım kendisinininkinden daha yüksek olduğu için beni yeğlediğini söylemişti. İlk başta Frida benden küçüktü ama ilkbahara doğru aynı boya gelmiştik. Frida beni ısıttığı için, en soğuk havalarda bile tek yorgan yetiyordu. Bu anıyı aklıma getirdiğimde onun yumuşacık kürkünü, çürük et kokan soluğunu duyabiliyordum. Frida benim kız kardeşim olmuştu... Her zaman olduğu gibi onun yanında uyuyakaldım.

Korkunç bir alarm sesine ve çığlık seslerine uyandım. Masa görevini (ya da komodini) gören iskemlenin üzerinden si-

lahımı kapıp emniyeti açtım. Hava aydınlanmış, saat yediye biraz geçiyordu. Camdan baktığımda, tanıdık birinin arkasını dönmüş geri geri koştuğunu gördüm. Maija Hakkarainen'di. Hareket sensörüne taktığım alarmdan ödü kopmuştu.

“Maija!” diye peşinden bağırdım.

Maija'nın elindeki sepet merdivenlerde düşmüş, kırılan yumurta sarısı sepetten dışarıya sızmıştı. Hakkarainenlerin, ineklerinin ritminde yaşadığım ve her sabah saat beşte uyandığını nasıl da unutmuşum? Maija, iyi yüreklilikle bana taze kahvaltılık getirmişti. Alarmı kapattım. Silahımı pijama cebime koyup yalınayak Maija'yı yakalamak için koştum.

“Selam Maija, benim, Hilja! Korkma.”

Teyze Hakkarainen altmışlarında ve ayakları sağlam olmayan bir kadındı; ona yetişmem sorun olmadı. Korkunç sesin kiralık araba alarmından çıktığını söyledim. Maija'nın bu yalanı yuttuğunu umuyordum. Onu kahve içmeye davet ettim. Şansıma, yumurtalardan sadece biri kırılmıştı. Süt şişesi de sıkı kapatıldığı için, içinden bir tek damla akmamıştı.

“Yine Amerika'da mıydın?” diye sordu Maija.

Zamanında, New York'a gidişim büyük olay olmuştu. Son zamanlarda daha çok Rusya'da bulunduğumu söyledim. Maija, Gürcistan'daki savaşa ve yurdumuzun doğu sınırının Hevonpersii adasına çok yakın olmasına içerliyordu. Bu iyiye bir işaret değilmiş. Anlatacak daha neşeli şeyleri de vardı. Çocukluğumda en çok sevdiğim Soma atm yavrusu Tähti, geçen hafta doğum yapmıştı. en kısa zamanda ona bakmaya geleceğime söz verdim.

Maija'ya armağanlar verdim. O da Matti'nin rom şişesine pek sevineceğini, bir defada fazla içmesin diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KURUMA

ona göz kulak olması gerektiğini söyledi. Maija gittikten sonra televizyonu açtım. Hevonpersii’de böyle bir eşyanın olması bana pek tuhaf geliyordu. Haberler başlamak üzereydi. Spiker, ciddi bir tavırla haber sunmaya başladı:

“Finli bir iş kadını Moskova’da öldürüldü. Cesedi, salı sabahı Frunzenskaja’nın metro istasyonu yakınlarında bulundu. Moskova milisi olayı araştırıyor.”

Haberlerde öldürülen kadının adı verilmemesine karşın, onun Anita olduğundan emindim. Bütün parçalar birbirine uyuyordu. Sabah kahvem boğazıma geri çıkıyor gibiydi, başım dönüyordu. Frunzenskaja metro istasyonunda mı bulunmuştu? Polis cinayetin nasıl ve ne zaman işlendiğini açıklamamıştı ama Anita, salı sabahından önce öldürülmüştü. O zaman ben daha Moskova'daydım. Pazartesi, Frunzenskaja tarafına hiç gitmemiştim. Burası, şehrin batısındaydı ve biz daha çok doğu tarafında bulunmuştuk. Gerçi, pazartesi akşamıyla salı akşamüstü arasındaki zamanda neler olup bittiğini hiç hatırlamıyordum.

Anita'nın eşarblı hâlâ sırt çantamdaydı. Bu bana nasıl gelmişti? Eşarblı elime alıp, saunanın sobasında yakıp yakmamam gerektiğini düşündüm. Küllerini gölün dibine batırırsam, eşarblı daha önce bende olduğunu kimse kanıtlamazdı.

Telefonumu açıp Anita'ya numarasını verdiğim sim kartımı içine taktım. Ondan bir haber yoktu. Başka dokuz on tane arama vardı. Son arama, hem sesli hem metin mesajı olarak ev arkadaşım Riikka'dandı, ikisi de benzerdi.

“Hilja, selam! Polisler seni aramaya geldiler ama neden aradıklarını söylemediler. Nerede olduğunu bilmediğimi, belki de iş için yurt dışında olduğunu söyledim. Güvenlikten başkomiser Teppo Laitio, 071-8787 007 nu-

marayı aramanı ya da ‘ad.soyad@polis.fi’ adresine e-posta yollamanı söyledi.”

Merkez Güvenlik’in, Moskova ve St. Petersburg’da temsilcileri vardı ama Laitio onlardan biri değildi. Polis beni kolaylıkla bulamazdı ama elbette önde gelen sanıklardan biri ben olacaktım. Cinayet saatinde ne yaptığımı ve neler olup bittiğini bilemediğime göre, sorularına nasıl yanıt verebilecektim? Başkomiser Laitio bana hem sesli hem de metin mesajı bırakmıştı. İki kez de aramıştı. Mesajı ilk aramasında bırakmıştı. Laitio’nun aramasından önce, yabancı bir telefon aramış ve sesli mesaj bırakmıştı.

“You don’t have any idea who is behind your boss’s murder. No idea, if you don’t want to end up as dead as those lynxes on your boss’s fur coat. You understand? (Patronunun cinayetine arkasında kimin olduğunu asla bilemezsin. Patronunun kürkünün üstündeki vaşaklar gibi ölmek istemezsin herhalde. Anladın mı?)”

Tehdit, kolay taklit edilebilen Rus aksanlı kaba bir erkek sesiyle yapılmıştı. Bunu yapan Finli, Estonyalı veya Polonyalı biri de olabilirdi. Adamın sesinde, Bar Svobada’da duyduğum seslere benzer bir yanın olup olmadığını seçmeye çalıştım ama bardaki müşterilerin seslerini tam anımsayamadım. Adamların özelliklerine dikkat edeceğime, daha çok onlara fazla yaklaşmamaya çalışmıştım. Demek ki bu bir hataydı...

Moskova’da öldürülen kadın hakkında yeni bilgiler edinmek istiyordum. Kulübede internet bağlantısı yoktu ama TV’deki tekst haberleri bulabildim. Olay hakkında yeni bilgi aramaya çalıştım ama girdiğim bütün kanallarda, sabah haberlerinde duyduğum aynı kısa haber verildi. Acaba Outokumpu’ya gidip akşamüstü gazetelerini mi almalıydım? Hakkarainenler, olasılıkla yerel Savo Haber-

leri ve Kirsalin Geleceği gazetelerine aboneydiler. Laitio bana bir şey anlatmayacak, tam tersine benden haber sızdırmaya çalışacaktı.

Anita'nın tek başına Frunzenskaja metro istasyonu yakınlarında bulunması anlamsızdı. Şehrin merkezine neden gitmişti? Anita'yı Moskova metrosuna bindirmek hiçbir zaman olanaklı olmamıştı. Shabalin'i bulmadan önce, trafikte saatlerce mahorka (Rus tütün) tütünü kokan taksilerde oturmuştuk. Yeniden onu aramaya çalıştım. Yanıt olarak, telefonunun kapandığını bildiren sesli bir mesaj geldi. Olacağı buydu.

Shabalin'in adı gerçekten de Shabalin miydi? Kartvizit, pratik bir nesneydi. Kimliğini hem gizleyebilir hem de açıklayabilirdin. Shabalin de mi acaba Anita'yı terk etmişti? Bundan dolayı mı Anita artık taksi kullanmaktan korkup metro kalabalığında kendini daha güvende hissetmişti?

Frunzenskaja, Kremlin'in güneybatısında, öbür yanında Gorki Parkı gözüken Moskova nehri yakınlarına düşüyordu. Bir zamanlar, Anita'yı birkaç kilit arkasında bırakıp Luzhnik spor parkından Frunzenskaja yoluyla Moskova kıyılarına koşmuştum. Buralar hep kalabalık olduğundan güvenliydi. Bir suçlu olsaydım, saldırmak için daha sakın bir yer arardım.

Laitio'yu hemen aramak niyetimde değildim. Çünkü polisin telefonla aradığım yeri bulmasından korkuyordum. İngilizce tehdit mesajını, Paskevits'le ilgili bilgileri sakladığım dış belleğe geçirdim. Anita'yla Paskevits'in bağlantıları hakkında daha önce not ettiğim bilgileri açtım. Sovyetlerin yıkılmasından önceki yıllarda Paskevits, KGB'de çalışmıştı. Fakat Jeltsin zamanındaki kaotik kapitalizmde, gasp edebildiği kadar mal toplamıştı kendine.

Şimdiki zamandaysa bir slovikti; yani cumhurbaşkanı ve başbakanın koruduğu ve pratikte tüm Rusya'nın yasaları dışında kalan yönetici sınıfındandı. Paskevits'in statüsü ne bakılırsa, Anita oldukça uzun zaman hayatta kalabilmişti. Paskevits'in Finlandiya'ya sık sık gelmesine neden olan, Tammissaari Bromarv'de bir yazlık villası vardı. Son Moskova gezimizden bir ay önce, Anita'ya bir buluşma önermiş fakat o bunu reddetmişti. Anita, onda ani bir barışma isteğinin uyanmasına inanmamış, buluşmanın bir tuzak olmasından kuşkulandı.

Yedek cep telefonumu alıp kontrollü sim kartımı taktım. Riikka'nın telefonunu aradım ama yanıt vermedi. Hotmail yüklediğim yedek telefonumdan Monika'ya e-posta yazmaya başladım. Polis, herhalde e-posta hareketlerimi kontrol etmezdi. Anita'ya öfkelendiğimi, ondan dolayı işimi bıraktığımı ve şimdiyse Anita'mın öldüğünü anlattım. Monika'yı çok özlüyordum. Jari dayım öldükten sonra, abla-teyze karışımı biri olarak en iyi kılavuzum olmuştu.

Restoran Chez Monique, Fransızca adına karşın Fin-İskandinav kuzininde, özellikle ev ve doğal yemeklerde uzmanlaşmıştı. Monika için yemeğin politik bir yanı vardı. Bundan dolayı, birkaç rakip restoran sahibi ona sinir olmuştu. İlk olarak, birileri soğutucu dolabının fişini çekmesiyle binlerce euroluk yiyeceğin tamamıyla bozulmasına neden olmuştu. Bundan sonra da müşterilerinden bir kısmı hastalanmıştı. Nedeni de salmonella bakterisinin keçi peynirine bulaştırılmasıydı. Bu durumda Monika kendisine bir koruma almaya karar vermişti. Rastlantıyla, boşta olan tek kadın koruma bendim. Bakan düzeyindeki kadınlara korumalar devlet tarafından verildiği için, iş bulmam her zaman kolay olmamıştı.

Chez Monique'de, görünürde koruma ve kapı bekçisi olarak işe başladıktan bir süre sonra Monika zehirlenmeye çalışıldı. Zehirlenme olayının çevreye yayılmasından korktuğundan ve bu müşterilerini kaçırabileceğinden, polise başvurmak istemedi. Bu olaydan sonra, onun baştan sona kadar gözünün önünde yapılmayan yiyecek ve içecekleri bizzat ben tatmaya başladım. Zehirlenmesinden üç gün sonra, soğuk yemek görevlilerinden biri hasta olduğunu haber verip bir daha işe gelmedi. Zarar verme olayları sona ermesine karşın, Monika işimi sürdürmemi istedi.

Birbirimizi seviyorduk. Bekçilik işlerinin yanında, yarım gün kâhyalık ve şoförlük yaparak işimi sürdürdüm. Monika, Fin İsveçlisi olduğundan sıkça İsveççe konuşuyorduk. Böylece, Finlandiya'nın ikinci resmi dilini konuşma becerim de oldukça gelişmişti.

Mike Virtue, eğitimimi böyle boş işlerde harcadığımı görseydi çok kızardı. Monika için çalışmam, neredeyse bir tatil gibiydi. Hayatına tamamıyla yeni bir yön vermek için, dünyanın en fakir ülkelerinden biri olan Mozambik'e gitmeye karar verince, yeni bir iş aramaya koyulmam gerektiği için neredeyse rahatlamıştım. Monika bir idealistti. İnsanların maddi durumuna bakmaksızın, herkesin iyi bir yemeği hak ettiğini düşünürdü. Varlıklı Fin yemek sevenlerinden topladığı paraları, açlıkla yaşayanlar için kullanmak istemişti. Monika'nın gidişi, Finlandiya sınırları ötesinde de tartışmalara neden olan medyatik bir olay olmuştu. Birçok kimse, onun bu kararına bir anlam verememişti. Çok güzel para kazanan restoranını ve beğenilen bir TV aşçısı pozisyonunu bırakıp fakir fukara arasına giderek antilop -veya Afrika'da yenilen neyse- yemekleri yapmaya gitmek de neyin nesiydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Chez Monique'nin son akşamında, Monika daimi müşterilerine bir yemek vermişti. Aralarında Anita Nuutinen de vardı. Yemek sırasında, Monika'nın Mozambik'e gitmeye nasıl cesaret ettiğini, oysa kendisinin Moskova ve St. Petersburg'da bile tek başında hareket etmekten korktuğunu söylemişti.

“Bir korumaya ihtiyacın olmaz mı? Benim, tam bu iş için bir kadın korumam var,” diyerek Monika soruya soruyla karşılık vermişti.

Böylece, onun hizmetinden çıkıp Anita'nın hizmetine girmiş oldum. Anita'nın işlerinde, idealizm çok uzakta kaldı. Onun tek amacı vardı: Olabildiğince çok para kazanmak. Bir bakıma, böyle bir insanla çalışmak kolay oldu. Para, onun pek çok risk almasına neden oldu. Gerçi işlerinin çoğunluğu yatırımla ilgili risklerdi; fiziksel güvenliğini ise elinden geldiğince korumaya çalışmıştı.

Normalde asla gitmediği Frunzenskaja metro istasyonunun yakınına tek başına gitmeye nasıl ikna edilmişti?

Polisten sonsuza dek kaçamazdım çünkü koruma ruhsatım tehlikeye girebilirdi. Onlarla işbirliği yapmam şarttı. Keşke bar Svoboda'dan çıktıktan sonrasının birazını olsun hatırlayabilseydim. Gözlerimin önünde hâlâ küçük bir gözetleme deliği olan geçirimsiz gri çelik kapı vardı. O kapının ardında, her şeyi gören bir bekçi var mıydı? Olay yerinden Anita'yla görüşmeden ayrıldığıma dair polise tanıklık eder miydi? Ya da tam tersini mi söylerdi?

Paniklememek için derin solunum tekniğini uygulamam gerekti. Rahatladığımda farklı seçeneklerimi düşünmeye başladım. Hevonpersii'de, düşünmek için kendime vakit ayıracaktım. Öte yandan, Paskevits'e nasıl ulaşabileceğimi de tasarlıyordum. Moskova milisinin, Anita'nın cinayetini ne kadar ciddi araştıracağını bilemiyordum.

tehdit telefonunun bana neden geldiğine de şaşırmışım. Bu da Anita'nın ölümünün sıradan bir gasp cinayetinden farklı olduğunun somut kanıtı değil miydi? Paskeviit, inimde yaralı bir vaşak gibi saklandığımı sanacak kadar kibirli miydi?

Cep telefonumdaki tehdit mesajını sildiğim için pişman olmaya başladım. Dış belleğe yazdıklarımın hiçbir kanıt değeri yoktu. Diğer yandan, karşıma nasıl bir polisin geleceğini de bilmiyordum. İşe yaramayan tipler KRP'ye (Merkez Güvenlik Polisi) kolayca giremezdi. Lise zamanımda polis akademisine girmeyi düşünmüştüm ama geçmişimden dolayı, psikolojik testlerde bu işe uygun olmayacağımı anlayacaklardı.

En iyi çare hareket etmektir. Bu beynimi çalıştıracaktı. Eşofmanımı ve tekno koşu tişörtümü giydim. Bu kez normal spor ayakkabılarım yeterli gelecekti. Atlama ipim hep yanımdaydı. Hafifti. Hatta gerektiğinde, onunla birini bağlayabilirdim bile. Hakkarainen'in Jari dayımın eski halter takımlarını yok edip etmediğini kontrol etmek için barakaya uğradım. Hepsi oradaydı. Hem ağırlıklar hem de dayımın kendisinin ayar yaptığı, biraz da güvenilmez görünen ayak presi... Dayım, en soğuk kış günlerinde bile ağırlık kaldırırdı. Şimdiyse hava ılık, on beş dereceydi. Terleyene dek ip atladıktan sonra, sıra ağırlıklara geldi. Önce hafiflerden başladım. Barın iki ucuna onar kiloluk ağırlık takıp çalıştım. Ağırlık kaldırma tekniğini on yaşımda öğrenmişim.

Jari dayım, genç yaşında ağırlık kaldırmada iyi derece elde etmişti ama kötü bir yarışçı olduğu için sporculuğu orada kalmıştı. Bu özelliği bana geçmemişti. Orduda arkadaşlarımdan sırt çantalarını taşımaya üstlendiğimde, çok büyük zevk almıştım. Queens Güvenlik Akademisi'nde-

ki kursta, bazen sakatlanmalara yol açıtıysa da, en güçlü kadının ben olduğumu kanıtlamam gerekmişti. İki tane seksen kiloluk adamı aynı anda sırtımda taşıyarak antrenman bile yapmıştım. Bu da Mike Virtue'yu gülmekten öldürmüştü.

Mike benim ne yaptığımı bilseydi öfkeden kudururdu. Büyük olasılıkla diplomamı geri isterdi.

Hareketim yavaşlamaya başladı; pazularım yoruldu. Ellerimi uzatarak yüz kilo kaldırsam bile yaptığım hatayı gidermeyecekti.

Dışarıdan bir hışırtı sesi geldi. Bu, ağaçtan ağaca atlayan bir sincabın çıkardığı sestti. Frida, birkaç kez sincap peşinden ağaca tırmanmış, biz de ona böyle bir yaratığın yetişkin bir vaşak için yeterli bir lokma olmadığını söylemeye çalışmıştık. Jari dayım, avcı arkadaşlarından gizli Frida'ya tavşan yakalıyordu. Avcılar arasındaki ilkeye göre, izinsiz avlanmak tamamdı ama ganimetin paylaşılması şarttı. Matti Hakkarainen'in avladığı geyiğin arka bacağını kemiren Frida'nın ne kadar mutlu olduğunu anımsıyorum. Hakkarainen'se dayımla benim o sert etle sefa sürdürüğümüzü sanmıştı. Gerçi Maija bize geyiğin kıymasından getirdiğinde, Matti'nin en iyi parçayı kendine ayırdığı için ne kadar aç gözlü olduğunu söyleyip durmuştu. Kasaptan nadiren et alınırđı. Bu da çoğu zaman yalnızca Frida için olurdu. Gölden balık çıktığı sürece, insan eti ne yapacaktı ki?

Yüzmeden geldikten sonra, saunaya takılan su pompasını hayranlıkla inceledim. Dayımın sade hayata olan tutkusunun nedenini, ancak yetişkin çağıma geldiğimde merak etmeye başlamıştım. Elektrik ve akan su olmaksızın yaşamımızı oldukça rahat sürdürmüştük. Gerçi lisedayken evimize bir jeneratör gelmişti. Jari dayım cd

dinleyebilmek için elektriğe ihtiyaç duymuştu. Abba'nın kasetleri, müzik dolabının hazinelerindendi. Vaşak adını, Abba'nın kadın solisti Frida'dan almıştı. Dayım askerlik yaptığı sırada Abba Eurovizyon yarışmasını kazanmıştı. TV yayınına koğu arkadaşlarıyla izlemiş ve Frida'ya gön-lünü kaptırmıştı. Vaşağa, tanıdığı en güzel varlığın adını takmıştı. Benim ad konusunda seçme şansım olmamıştı. İlk başta, yabancı dildeki adı telaffuz etmek zor gelmişti.

Yüzdükten sonra, büyük bir çaydanlıkta koyu, siyah çay demledim ama o da Moskova ile ilgili anılarımı geri getiremedi. Yeniden resmi telefonumu kullanıma açıp başkomiser Laitio'yu aradım.

“Ben Hilja Ilveskero. Aramamı istemişsiniz. Norveç Lâponya'sında, kötü bağlantısı olan bir yerde yürüyüş ta-tilindeyim, telefon her an kesilebilir. Benden istediğiniz nedir?”

Laitio bir süre sustu. Bu Norveç masalını, ağırlık kal-dırırken icat etmiştim. Şimdilik birkaç gün vaktim ola-caktı ve Anita'yla ilgili hiçbir şey bilmediğimi kolaylıkla söyleyebilecektim. Benim için tutuklama emri olmazsa, Laitio telefon ettiğim yeri bulamayacaktı.

“Norveç'te mi? Çok ilginç...” Sesi, telesekreterdeki sesinden çok daha ters ve kaba geliyordu. “Konu, patro-nun Anita Nuutinen'le ilgili. Onu en son ne zaman gör-müştün?”

İlke olarak olabildiğince dürüst olmaya çalışıyordum. Çünkü sonunda yine yalan söylemek zorunda kalırdım.

“O artık eski patronum çünkü işimden ayrıldım. Onu en son pazartesi akşamüstü, Moskova'da gördüm. Neden sordunuz?”

“Nerede ve ne zaman ayrıldın ondan?”

Yeri ve zamanı söyleyip hattın kesik kesik çalıştı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğından yakındım. Laitio, Moskova'dan Norveç'e nasıl gittiğimi bilmek istiyordu. Arkadaşımın beni beklediği Kouvola istasyonunda tren den indiğimi söyledim. Trenle Joensuu'ya gittiğimizi, oradan da kiralık arabayla gece boyunca Norveç tarafına sürdüğümüzü söyledim. Yeniden, polisin neden beni aradığını sordum. Laitio, hâlâ vaşak-tavşan oyununu sürdürüyordu.

"Anita Nuutinen'in koruması olarak çalışıyordun. Onu tehdit edenler kimlerdi?"

"Bu, canının değil de malının korumasıyla ilgili bir işti. Anita'nın eski iş ortağı Valentin Paskevits'le fikir ayrılıkları olmuştu ama bunların yıllar önce çözüldüğünü sanıyorum."

"İşten ayrıldığında, Nuutinen'in tehlikede olduğunu düşünüyor muydun?"

"Ne demek istiyorsunuz? Anita'ya bir şey mi oldu? Mesajlarına yanıt vermedim çünkü hır gürlü konuşmalarıyla, kız arkadaşım la hak ettiğim tatili bozmasını istemi-yordum. Bu ıssız yerde telefon şarj edilmiyor. Anita'yı neden soruyorsunuz?"

Laitio'nun senlibenli konuşmasına karşın, aramızda mesafe kalması için ona sizli bizli hitap etmeyi seçtim. Başkente ne zaman dönmeyi düşündüğümü sordu. Artık özgür bir kadın olduğum için bunu daha bilemediğimi söyledim.

"Bir an önce dönsen iyi olur. Anita Nuutinen, geçen gece Moskova'da ölü bulundu."

Elimden geldiğince, dehşete düşmüş rolü oynadım. Fena da değildim hani. Fazla da abartmamam gerekiyor- du çünkü inleyen bir genç kız değil, güvenlik işinde bir profesyoneldim. Planlarımızla ilgili olarak arkadaşım la konuşacağımı, ondan sonra da ona haber vereceğimi söy-

ledim. Laitio'nun konuşması hâlâ sürmesine karşın, telefonu kapattım.

Laitio'ya, Paskevits'in adını vermiştim. Polis nasıl olsa bunu ortaya çıkaracaktı. Anita son zamanlarda bana tersini söylemesine rağmen yalnız Paskevits'ten korkmamıştı. Peşinde bir Finlinin de olduğundan emindim.

Anita, Moskova'da sahip olduğu dairelerini uzun zamanlı kontratla yerli kişilere, kısa zamanlı kontratları ise geçici olarak Moskova'ya gelen Finli iş adamlara kiralamıştı. Telefonda kirayla ilgili Fince tartıştığını duymuştum. Sanırım kiracı, bilgilerinin resmi belgelerde görünmemesini istemişti ama Anita ona vergi kaçıramayacağını söylemişti. Konuştuğu kişiye, kimsenin vergi kaçırılmasını göze alacak pozisyonda olmadığını söylemişti. Vergi kaçırdığı anlaşılırsa bu konuştuğu kişinin sonu olacaktı. Anita'nın kiminle konuştuğunu sormamıştım. Gerçi bunu olasılıkla açıklamazdı. Fakat yine de kimliği, kiracı listesinden bulunabilirdi. Onun kiracısının kimliğini gizlemek istemesi gibi, kira kontratları üzerinde oynama yapmak da olanaklıydı. Anita'nın ona şantaj yaptığını düşünemiyordum.

Laitio'ya, arkadaşımın bir kadın olduğunu bilerek söylemiştim. Çünkü güvenlikte ters bir ırkçılık uygulanıyordu. Dolayısıyla, ayrıcalık yapma suçlamalarından kaçınmak için, azınlığa karşı daha yumuşak davranıldığını hesaplamıştım. Kadınlarla ilgili deneyimlerim de olmuştu. New York zamanlarımda birçok şey yaşamıştım. Fakat kalıcı bir sevgilim olsun istememişim. Küçükluğümden beri, aşk ilişkisinin en tehlikeli insan ilişkisi olduğunu biliyordum. Jari dayımın tek başına yaşama örneği benim için de uygundu. Yaşaklar da ancak çiftleşme zamanında bir çift olarak dolaşırlar, sonrasında dişi erkeği kovar. Başına Frida'nın annesinin sonu gibi bir son gelmedikçe bir dişi, yavrusuna bir yıl boyunca bakar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hakkarainenlerin internet bağlantısının olup olmadığını merak ettim. Bunu öğrenmek için, oraya gitmeye karar verdim. Çiftçilerin de AB için herhalde türlü elektronik belgeleri doldurmaları gerekiyordu. İnternette Rusça haber sayfalarını da bulabilirdim. Sözlüğü yanıma alıp sandalla yola çıktım. Hakkarainen, Jari dayımın Savo tarzındaki ahşap sandalının yerine fiber tekne satın almıştı. Dayımın sandalına zaten binmek istemezdim, onunla ilgili çok kötü anılarım vardı. Duyduğuma göre, sandal zaten Juhannus ateşinde (Yaz dönümü bayramında yakılan ateş) yakılmıştı. Fiber tekne, kürek çekmek için değil, daha çok motorla kullanmak için tasarlanmıştı; biraz sonra ona alıştığımdaya yönümü tutturabildim.

Hakkarainenlere, gölü geçerek bir kilometreden biraz fazla yol vardı. Queens Güvenlik Akademisi zamanlarımdan sonra ilk kez küreklere asılıyordum. Oradaki kurs arkadaşlarımla sık sık Hudson nehri boyunca Özgürlük Anıtı'nın durduğu adaya kadar kürek çekip geri dönmüştük. Bu günlerde, güvenlik açısından bunu yapmak olanaksız. Rikkavesi'de göl trafiğini kontrol eden kimse yoktu. Balık tutmadığımı anlayana dek yol boyunca üzerimde dönen, tüylerini dökmüş bir martıdan başka bir şey göremedim.

Hakkarainenlerin evi sessizdi. Belki de Maija orman meyveleri toplamaya çıkmış, Matti de öğle uykusuna çekilmişti. Arkasına saban bağlanmış traktör, bahçede duruyordu. Bu yazın hasadı toplanmıştı. Şimdi tarlalar toprak donmadan sürülüyordu. Tanıdık köy işleri aklıma geldi. Jari dayımla Hakkarainenlerde onlarca kez imecede çalışmıştık. Tarlaların uzağında bir at gözükiyordu, çevresinde de ince bacaklı bir tay koşturup duruyordu.

Kapıya vurdum. Kimse yanıt vermeyince kapı kolunu indirdim. Kaavi kırsalında, kapılar hâlâ kilitlemiyor.

Önceki gelişimden sonra, odaya yeni bir kahverengi deri koltuk takımı alınmıştı. Matti'yle Maija'ya boşuna seslendim. Daha önce çiftliğin ofisi olarak kullanılan arka odaya geçtim. O zamanlar sütle ilgili muhasebe belgeleri kahverengi karton kapaklı dosyaların içinde saklanıyordu. Şimdiyse arka odada bilgisayar duruyordu. Bilgisayarı açtım ve internete bağlandım. Şansıma, makine hemen açıldı; şifre sorulmadı. Hakkarainen'a en kısa zamanda güvenlikle ilgili bir konferans vermem gerekecekti.

İlk önce, akşamüstü çıkan yerel gazetelerin haberlerine baktım. Televizyonda izlediklerimden farklı bir şey yoktu. Moskova'nın en yaygaracı yayın kuruluşuysa olaydan açık açık söz ediyordu. Sözlük yardımıyla, Anita'nın yazlık ev satışlarında Ruslardan iyi para kazanmış çok zengin bir iş kadını olduğunu öğrendim.

Yazının yanında, bir resim ikonu vardı. Onu açmak için tıkladığımda şok oldum. Anita, sokakta yan yatıyordu. Kan, başının çevresine tuhaf bir ışık halkası gibi yayılmıştı. Gözleri siyah bir bantla kapatılmasına karşın, kadının Anita olduğu kolayca anlaşılıyordu. Vuran için tek bir kurşunun yetmediği anlaşılıyordu; çılgınca atış etmişti. Anita'nın yeni vaşak kürkü kanla kaplanmıştı. Vaşaklar sanki iki kez öldürülmüştü. Önce, kürklerini almak için kesilmişlerdi, şimdiyse güzel tüyleri anlamsızca tahrip edilmişti.

Uzun süre resme bakakaldım. Korkunçtu. Eğitimimin bir parçası olduğundan, bir insanı öldürebileceğime inanıyordum. Ama Anita'yı bu şekilde öldürebilir miydim? O gecenin olayları hâlâ aklıma gelmiyordu. Silahımla da ateş edilmemişti. O tehdit mesajını almama karşın, yine de kendimi tam olarak suçsuz göremiyordum. Suçsuzluğumu yalnızca başkomisere değil, kendime de kanıtlamam gerekecekti.

Bilgisayarı kapatıp Hakkarainenlerin mutfağına gittim. Fakat yarım saat geçmesine rağmen kimse gelmeyince dışarıya çıktım. Tähti ve tayını selamlamaya gittim. Tay, sarsak yürüyüşüyle yanıma gelip annesinin memesini emer gibi parmaklarımı emmeye başladı. Çocukken, birkaç kez Soma'ya binmiştim. Ama o eğlencelik bir at değil, bir çalışma atı olduğu için eyere alıştırılmamıştı. Bir süre atları sevdikten sonra Hevonpersii'ye geri döndüm. İnternet bağlantısı olmadan kendimi aciz hissediyordum. İzlenmek için, internet bağlantısını hiçbir zaman telefonuma yüklememişim. Queens Güvenlik Akademisi'ndeyken, eğitimim sırasında henüz terörizm paranoyası hortlamasına karşın, ulaşamaz olmak istediğinde kendinden olabildiğince az iz bırakman gerektiğini öğrenmiştim. Telefon hatları ve sim kartlarını sık sık değiştirip bir yerde fazla uzun kalmazsam, ne Laitio ne de Paskevitš beni kolay kolay bulamazlardı.

Anita'nın ben işten ayrıldıktan hemen sonra öldürülmesi, gerçekten de çok kötü gözüküyordu. Valentin Paskevitš'le pazarlık yapmadığım için neredeyse pişman dım ama öte yandan, ona bir yararımın dokunmadığı da belliydi. Paskevitš'in Moskova'daki adamları, günlerce peşimize takılmış olmalıydılar. Onlardan biri beni izlemişse, Helsinki trenine bindiğimi kesinlikle görmüş ol-

mahiydi. Beni bayıltan da belki o kişi olmuştu. Tren çok kalabalık dolmadığından, izleyicimin Finlandiya vizesine sahip olması halinde, hemen trenden atlayıp peşime düşmüş olması olasıydı.

Ellerim kürek çekmekten su topladı. Bu da kendimi şehirli çıtkırıldım biri gibi hissetmeme neden oldu. Birkaç litre kırmızı mersin topladım. Buna fazla vakit harcamam gerekmedi. Çünkü yosunluk yer meyveden geçilmiyordu. Daha sonra, kafamı meditasyonla boşaltmaya çalıştım. Fakat düşüncelerim oradan oraya atladığı için, öğrendiğim hiçbir rahatlatma tekniğı beni bunlardan kurtaramadı. Sarhoşken ya da ilaç etkisi altındayken insanın sağı solu belli olmuyordu; ayık kafayla aklına gelmeyecek şeyleri bile yapması olanaklıydı.

Anita'ya öfkelenmiştim. Beni sinirlendirmeyi sürdürseydi, kim bilir neler yapardım?

Hevonpersii'de cumartesine kadar kaldım. Neredeyse bütün zaman yağmurlu geçti. Yürüyüş ve goretex pabularım, ormandan mantar toplarken gerçekten de çok işe yaradılar.

Laitio, ara sıra beni bulmaya çalışıyordu ama aramalarına yanıt vermedim. Bir keresinde, Karjala güveci (eşitli etlerden pişirilmiş güveç) yemek için Hakkarainenlere gittim. Matti, Seppo Holopainen'i Maarianvaara'da gördüğünü söyledi. Tayland'dan satın aldığı karısının Kuopiolu biriyle kaçtığını duymuştu. Seppo kasabadan, elli yıldan beridir kaliteli mal yapan Erkki Karhu'dan bir kasa evde damıtılmış içki almaya gelmişti.

Seppo Holopainen, korktuğum son kişiydi. şimdi hem fiziksel bir karşılaşmada hem de sözlü düelloda üstesin-

den geleceğimi bildiğim halde, korkunun anısı öfkelenmeme neden oldu. Belki de Holopainen'e teşekkür borçlu olmam gerekirdi. Onun sayesinde savunma kurslarına girmiştım. Sonra da koruma kurslarına ve orduya. On beş yaşına geldiğimde, Jari dayımın beni Holopainen gibilerinden sonsuza dek korumayacağını anlamıştım.

Bir kasım akşamıydı. Dayım, geyik avına gitmişti. Holopainen artık avcı ekibine kabul edilmiyordu. Çünkü tavşan avında, kasaba meclisinin yardımcı müdürünün ayağına ateş etmeyi başarmıştı. Avcı ekibindekilerin bu olayı hem polisten hem sağlık merkezi personelinde hem de müdürün karısından gizlemeleri çok zor olmuştu. Ateş edenin kim bilir hangi kaçak avcı olduğuna inandırmaya çalışmalarına karşın yardımcı müdürün karısı, kocasının sakarlık yapıp kendi kendini vurduğuna inanmıştı. Karısı bu konuda sürekli sorun yarattığı için, Holopainen o zamandan beri yardımcı müdür için istenmeyen bir avcı arkadaş olarak görülmüştü.

Kasetçalarımda müzik bangırdadığı için, Holopainen'in traktör sesini duymamıştım. Ona göre traktör bir ziraat aracıydı, araba değildi. Dolayısıyla, sarhoş olduğunda bile onu sürebileceğine inanıyordu. Arkadaşı Jari'yi ev yapımı bir şişe votkayla selamlamaya gelmiş, onun yerine beni bulmuştu.

Johanna Susi, benim için Madonna'nın kasetini doldurmuştu. Bizim sınıfımızdaki bütün kızlar Madonna'ya hayrandı. Saçlarımı idolümün saçlarına benzer şekilde kabartarak bağlamıştım. Üzerimde sadece ten rengi sutyen, mor tayt ve eski dantelli eşarptan yaptığım etek vardı. Tavan arasından bulduğum kırmızı pabuçlar rock kıyafetimi tamamlamıştı. Ökçeleri geniş ve yüksekti. Tabanları da bir iki santim kalın olduğundan, boyunu yüz

doksana gelmişti. Yer süpürgesi mikrofon yerine geçmişti. Holopainen içeriye girdiğinde, kasette “Like a Virgin” şarkısı çalıyordu. Artık Frida’yı saklamamız gerekmediği için kapıyı kilitlemiyorduk.

“Küçük Hilja, demek burada hoplayıp zıplıyor? Dayın evde mi?”

Olmadığını söylediğimde, Holopainen dışarıya çıkmayıp masaya oturdu.

“Sen basbayağı kadın olmuştun. Memelerin de çıkmış. Buraya gel, sen de içkiden bir yudum al.”

Cebinden içki şişesini çıkarıp bana uzatmıştı. Şişeyi almak için elimi uzatmamıştım. Dans etmek beni terletmişti ama şimdi terim kuruyunca, soğuktan ürpermeye başlamıştım. Üzerime daha fazla bir şey geçirmek için yatak odama gitmek istemiştım ama oraya gitmem için onun yanından geçmem gerekmişti. Gitmem için beni bırakmamış, kucağına oturtmuştu. Holopainen, en azından yüz kilo geliyordu. Göbeğinin yardımıyla, masanın kenarı sırtımı acıtacak kadar beni kendisiyle masanın arasına sıkıştırmıştı.

“Annen de erkekleri ayartmak için kasabada bu pabuçlarla dolaşmıştı. Sanırım sen de ona benziyorsun.”

Memelerimi öyle sıkmıştı ki, sutyenin dışına fırlamışlardı. Sonra üzerimdeki eşarbi çıkarmaya çalışmıştı. Daha önceleri, kendimi savunmak için her zaman hazır olmuştum ama o an, tamamıyla donup kalmıştım. Soluk alamadığımı, yere yapışıp kaldığımı hissetmiştim. Holopainen, elini külotumun içine sokmaya çalışmıştı ama sıkı tayıt bunu engellemişti. Dolayısıyla beni yere yatırmıştı. O sırada, kocaman göbeği pantolonundan dışarıya fırlamıştı ve sümüklüböceğimsi et parçasının vücuduma değdiğini hissetmiştim. Bıyıkları yüzüme değmişti ama beni öpme-

mişti. Soluğu hızlanmış, külotumu aşağıya indirmeye çalışmıştı. Biraz sonra öleceğimden emin olmuştum. Çünkü kadınlar, erkeklerin istediklerini yapmadıkları zaman canlarından oluyorlardı.

Jari dayım gelmeseydi belki de ölecek, Holopainen'in altında boğulacaktım. Dayım, eve gelirken çok sinirliydi. Dayımın tam pusuda beklediği yerde geyik, kuşatma çemberinin dışına kaçmıştı. Avı kaçırdığı için suç ona yüklenmişti. Holopainen'in traktörünü dışarıda gördüğünde, keyfi büsbütün kaçmıştı. Holopainen, okulda bile çocuklara zorbalık yapardı. Üstelik Frida'nın anasını öldürmüştü. Jari dayım sonraları, şansına balta ya da demir çubuk yerine benim düşürdüğüm yer süpürgesinin eline geçtiğini söylemişti. Holopainen bu olaydan sadece darbe izleriyle kurtulmuştu. Sonraları, olayı hiç hatırlamıyormuş gibi davranıyordu ama ara sıra bana baktığında öyle olmadığını biliyordum.

Bunu polise bildirmemiz gerekirdi. Ama dayım, beni ondan alacaklarından korkmuştu. Bense kendi korkumdan dehşet duyduğum için olayı kimseye anlatamamıştım. Jari dayım beni saunaya götürmüştü. Orada, kendimi kanatacak kadar ovmuştum. Saunanın ocağında, annemin pabuçları dışında her şeyi yakmıştım.

Holopainen'in traktörü de birkaç gece sonra yanmış, suçlu hiçbir zaman bulunamamıştı. Yangın gecesi eve geldiğinde Jari dayımın benzin koktuğunu benden başka kimse bilmiyordu.

Madonna'nın müziğini yeniden dinleyebilmem için yıllar geçti. New York'ta, kendimi konserine gitmek için zorlamış, hatta "Like a Virgin" çaldığında dans bile etmiştim. Queens Güvenlik Akademisi zamanlarımda, Holopainen'le karşılaşırsam, ona neler yapacağımı düşünüp

durmuştum. Her bir kemiği kırılıncaya kadar onu birkaç kez yere vuracağımı ya da pantolonunu ıslatıncaya ve benden merhamet dileninceye dek onu Glock'un ritminde dans ettireceğimi hayal etmiştim.

En önemlisi, Holopainen'den artık korkmamamdı. Hayalimde onu tuşa getirmiştım. Aynı şeyi Paskevits'le Latitio için de yapacağımı düşünüyordum. Hakkarainenlerin Holopainen'e selamımı iletmelerini istedim. Kendisini içkiyle öldürmesi bana vız geliyordu. Dayımın değil de Holopainen'in hâlâ yaşamaya devam etmesi canımı sıkıyordu.

Hakkarainenler bana eski bir dost gibi davranıyorlardı. Onlar sayesinde, geçmişimde neredeyse kaybolduğunu düşündüğüm bağlantıyı buldum. Eski okul arkadaşlarımı hiç aramamıştım. Çünkü lise çağında herkesten gizlemek istediğim şeylerden haberdar olmaları beni rahatsız ediyordu. Liseyi bitirdikten sonra, Vantaa'da koruma kurslarına katılmıştım. Kadınların da sonunda kabul edildiği askerlikten önce, bir yıla yakın değişik işlerde çalışmıştım. Jari dayımla birlikte erkek kokuları arasında yaşamaya ve silahları ev aleti olarak görmeye alıştığımdan, askerlik yapmak bana kolay gelmişti.

İlk yıl giren kadınlar, doğal olarak özel inceleme altındaydı. Fakat duvarları yıkma görevi işime gelmişti. Orduda, New York'taki güvenlik alanında iki yıllık özel eğitim kurumu olan Queens Güvenlik Akademisi'ni duymuştum. Oraya kaydolabilirdim. New York'ta kimsenin geçmişimden haberi olmayacaktı. Tek sorun, eğitimin yılda yirmi bin markka tutmasıydı. Bunun dışında yol, yemek ve barınma giderleri de vardı ve bende o para yoktu.

Askerlikten sonra, üç ayrı işte çalışmaya başlamıştım. Bu çok akıllıca bir şey değildi çünkü aldığım paranın

çoğu vergiye gidiyordu. Koruma işi yapıyordum. Ne kadar yalaka bir iş olduğunu düşünsem de bülten ve reklam dağıtıyordum. Ekstra olarak da bina temizliği yapıyordum. Önceleri, planlarımdan Jari dayıma bahsetmek istemedim. Çünkü uzakta, Vantaa'da bulunmam bile, kararima anlayış göstermesine rağmen onu üzüyordu. Kaavi'de nasıl yaşayacaktım ki? Belki de dayım, yakın köydeki oğlanların biriyle evlenmemi ve bir çiftçi karısı olarak yaşamamı istemişti? Buna karşın, bunun planlarımdan olası bir parçası olmadığını kendisi de çok iyi biliyordu.

Eşek gibi çalıştığım için, birkaç aydan beridir Hevonpersii'ye gidememiştim. Bir gün, Jari dayım Hakkarainenlerin telefonundan beni aramış ve dağın Muhammed'e gelmemesi halinde Muhammed'in dağa gelmesinden başka bir çaresinin kalmadığını söylemişti.

Jari dayım, başkentte rahat edememişti. Bir köylüye fazla benzemesin diye elinden geldiğini yapmıştı. Yeni kotunu ta Kuopio'dan aldığı belli oluyordu. Kasabada berbere gitmişti. Ve bence birçok tıraş losyonundan daha güzel kokan katranlı sabunla yıkanmıştı.

Beni bu kadar yorgun görünce ürkmüştü. İş arkadaşımı mesaimi yapması için ikna etmiştim ama yine de sabah bültenleri dağıtmam gerekecekti. Yaptığım şeylerden dayıma bahsedince aklı gitti.

"Başkente hayat bu kadar pahalı mı? Tek bir iş, ailesiz birini de mi yaşatmıyor?"

İşte şimdi planlarımı anlatma zamanı gelmişti. Jari dayımı üzeceğimi bilmeme rağmen anlattım. New York, denizaşırıydı. Uzun süre susmuştu. Sonra barakaya kapatılmış Frida gibi odayı arşınlamaya başlamıştı.

"Bankadaki hesabında para var," dedi en sonunda. "Babaannenden kalma elli bin markka. Herhangi bir herife ka-

pılıp da paralarını yedirme diye, hani annen gibi... Ben hesabına göz kulak olmuştum.” Az kalsın, konuşulmayan o konudan söz edecekti.

Başım dönüyor gibi hissetmiştim. Param vardı! Elli binle başka şeyler de yapılırdı. Araba alabilirdin, dünya gezisine çıkabilirdin... Jari dayım, babaannemim hesabımdaki parayı kullanmam için bir şart koştüğünü ve yirmi dört yaşına geldiğimde artık dayımın izni olmadan da parayı çekme hakkına sahip olacağımı söylemişti.

Dayım planlarımı onayladıktan sonra New York’a gittim. Queens Güvenlik Akademisi’nden olabildiğince yüksek notlarla mezun olmaktan başka bir dileğim olmamıştı. Koruma yetiştiren okul, değişik etnik gruplardan gelen öğrencilere karşın, sıkı grup disiplini ve kardeşlik bağı ilkeleriyle farklı bir askerlik gibiydi. Hevonpersii’den alabildiğine uzak olsa da kimliğini yok edememişti.

Cumartesi günü Hevonpersii’den gitmeye hazırdım. Yaptıklarımın sonuçlarını göğüslemenin vakti gelmişti. Arabayı yeniden Joensuu’ya sürdürdüğümde, Anita’yı Moskova’da yalnız bırakmamın hayatımın en büyük hatası olduğunu kabul ettim. Bu, hayatımın sonuna kadar bir gölge gibi üzerimde kalacaktı. Trende neşeyle kıkırdayan iki genç kadının arasına oturdum. Başka kişileri kötiledikleri dedikodularını sürdürmelerini bekliyordum.

Sonra Laitio’yu arayıp Helsinki’ye geleceğimi haber verdim. Kızlardan diğeri neşeyle gülerken, telefonumun üzerinden huysuz bir tavırla bunun gülünecek bir şey olmadığını söyledim. Yanımda oturuyormuşçasma, Laitio’dan rahatsız olduğumu hissediyordum. Homurdanarak, ona başka bir yere geçeceğimi söyleyip vagonların arasına gittim.

“Demek trendesin?” diye sordu. Sanırım akustığın değiştiğini anladı. “Pasila’da ne zaman olacaksın?”

“Sekizde,” diye yanıt verdiğimde, Laitio beni karşılamaya geleceğini söyledi. Trenin, Merkez Güvenlik binasına daha yakındaki Tikkurila’da da durduğunu söylemeye yeltenmedim. Trenlerin yol rotalarını bilmeyecek kadar aptalsa beklesin dursun.

“Yürüyen merdivenin tepesinde bekleyeceğim. Üni-formasız geliyorum. Resmini koruma çalışanlarının kayıtlarından aldım.”

Bu, bana bir tehdit gibi geldi. Buluşmaya hazırlanmak için saatlerce vaktim vardı. Suçsuzdum ve korkacak bir şeyim yoktu. Laitio’yu inandırmak için bu davranışı benimsemem gerekecekti. Elimden geldiğince rahatlamaya çalıştım. Anita’nın son günlerinde yaşanan olayları aklımda yinelediğimde, neredeyse uykuyu andıran bir transa geçtim. Frunzenskaja’da kiminle görüşmeye gitmişti?

Vaşak kürküyü ilgili tartışmayı Frida’yı tanımayan birine anlatmak çok zor olacaktı. O, sevilen bir ev hayvanından çok daha fazla şey ifade ediyordu. Benim için hiç sahip olamadığım bir kardeşti. Yarı evcil olmasına karşın, yapacağı hareketi önceden kestirmek olanaksızdı. Onu kızdırdığımızda, sezgileriyle hareket ettiğinden, beni ve dayımı bile düşman olarak görebiliyordu. Bize asla saldırmamıştı çünkü tehdit edici hırlaması bizi ondan uzak tutmaya yetiyordu.

Doğru dürüst gevşediğimde, bir vaşağa dönüştüm. Derimden kıllar çıkıyor, rüzgârın üzerinden geçtiği püskül kulaklar başımda uzamaya başlıyordu. Kuyruğum bir yandan öbür yana sallanıyordu. Kısaydı ama dengemi korumaya yetiyordu. Karın patilerime dokunduğunu hissediyor, kaygan yerlerde tırnaklarımdan yararlanıyordum. Bir tavşanı görünce peşinden koşmaya başlıyordum. Ben bir avcıydım, asla avlanan biri olmayacaktım.

Pasila tren istasyonunda indiğimde, bu duyguyu içimde saklamaya çalışıyordum. Sağanak yağmur yağıyordu. Sundurmaya karşın, rüzgâr yağmur damlalarını üzerime uçuruyordu. Yürüyen merdivenin başında duran Laitio'yu hemen tanıdım. Asık yüzlü biriydi. Bir polis için boyu biraz kısaydı ama duruşu tanıdık geliyordu; hem tetikte hem de rahat görünüyordu. Lacivert poplin pardösüsü ve kenarlı şapkası, Amerikan filmlerinden ödünç alınmış gibiydi. Onu New York sokaklarında hayal edebilirdim. Kahverengiye çalan gür siyah bıyıkları, yetmişli yılları işaret ediyordu. Ne yazık ki topuklu pabuçlarımı giymemiştin. Erkekler, kadınlardan daha kısa boylu olmayı içlerine pek sindiremiyorlardı.

Laitio, "Merhaba Hilja Kanerva Ilveskero, eski soyadınla Suurluoto," diye sıraladı.

Bu şekilde, bana geçmişimi bildiğini gösteriyordu. Bir vaşak olduğumu, onun da bir tavşan, elimden kaçan ama beni tehdit etmeye gücü yetmeyen bir tavşan olduğunu kendime hatırlattım. Beni, park yerinde bıraktığı, olasılıkla kendine ait gece mavisii Volvo arabasına götürdü. Herhalde Merkez Güvenlik'in bu tip resmi arabalar için bütçesi yetmezdi. Arabanın arka koltuğuna taksiye biner gibi oturduğumda, dikiz aynasından bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. Tuusula yoluna sapmasını bekliyordum ama onun yerine Töölö'nün güneyine gitti.

"Ofisim evimde," dedi. "Orası daha yakın, evine tramvayla dönebilirsin. Yolcu kartın vardır umarım, devlet parasını tasarruf etmiş oluruz."

Adamın polis kimliğini göstermesini istemediğim için kendime içerledim. Onun Merkez Güvenlik'teki birinden telefon numaramı almayı becermiş bir sahtekâr olmamasını, başkomiser Laitio olmasını diledim. Bıyıkları uzun

ve gürdü; birkaç santimi yüzünün iki yanına uzanıyordu. Beceriksiz bir tiyatro giyim tasarımcısının yaptığı mak-yajı andırıyordu. Belki de onları balmumu yardımıyla aynı hizada tutuyordu. Saçı, şapkasının kenarından gö-zükmüyordu.

Adam, Olimpiyat Stadı'nın arkasındaki Urheilukatu'ya sürüp, mucizevî bir şekilde sokağın kenarında boş bulunan bir yere park etti. Funkkis (Fonksiyonel akım) stilindeki bir binanın içine dek onu izledim. Bina sakinleri listesin-de, yedinci ve en üst kattaki dairelerde onun adı yazıyor-du. Asansör ikimize dar geldi. Eski zaman kafes stilindeki kapısı kapandığında, barakanın kapılarını öfkeyle tırma-layan Frida'yı düşündüm. Siyah pabuçlarının üzerinde zımbalı süsler, özgün siyah beyaz bağlar vardı. Adam, puro dumanı kokuyordu.

Bir dairenin kapısının üzerinde adı yazıyordu ama adam onu değil, adsız diğer kapıyı açtı. Bu, olasılıkla es-kiden hizmetçilerin girip çıktığı kapı olmalıydı. Puro ko-kusu, dairenin içinde güçleniyordu.

Laitio şapkasını çıkardığında, tamamıyla kel olduğunu gördüm. Ceketimi almak için elini uzatırken, elinin sırt-tımdaki dokunuşu ürpermeme neden oldu. Mike Virtue bu tepkimden dolayı, beni Queens Güvenlik Akademisi binalarının çevresinde on kez koşmaya zorlardı.

Laitio'nun pardösüsünün altından ince çizgili, koyu gri bir ceketle gösterişsiz kafes motifli kravatı çıktı. Puro kokusunu görmenin bile mümkün olduğu odanın kapısı-nı açtı. Çalışma masası ve arkasındaki ofis koltuğundan başka, bir de izin istemeden oturduğum koyu kahverengi deri bir kanepe duruyordu. Laitio, ofis iskemlesine çöktü. Çalışma masasının bir çekmecesini açıp puro kutusunu çıkardı. Puronun ucunu kesiciyle kesince, "çıt" diye bir

ses çıktı. Puro, neredeyse bir muz kalınlığındaydı. Laitio onu dudaklarına götürdüğünde, gözüme oldukça ahlaksız göründü.

“Güvenlik binasının içinde sigara içmek yasak olduğu için, böyle küçük bir düzenleme yaptık.”

Sigara yasağını benden daha iyi bilmesi gerekirdi. Yine de sigara içme hakkını elde etmeyi başarmıştı. Deneyimli bir Rusya yolcusu olduğumdan, orada kaygısızca sigara içilmesine alışmıştım. Küçük dumanıyla beni kolayca korkutamazdı.

Laitio, not almadan, iş deneyimlerimle ilgili sorular sormaya başladı. Masasında, birkaç not defterinden başka ne bir bilgisayar ne de teyp vardı.

“Sigara yasağı gibi her türlü küçük ıvır zıvırla uğraşılıyor ama cinayet gibi gerçek işler yapılmadan kalıyor.” Purosundan derin bir soluk çekip dumanını büyük zevkle tavana doğru üfledi. “Piskoposlar yasaklamalarına karşın, o kız arkadaşınla kilisede mi evlenmeye niyetlisin?”

“Bundan size ne?”

“Senin sadık biri olup olmadığını merak ettim de. Anita Nuutinen’le de bir ilişkin olmuş muydu?”

“Müşterilerimle ilişkiye girmek tarzım değil. Bildiğim kadarıyla, Anita erkek seviyordu.”

“Kıskanıyor muydun?”

Bu saçma soruya yanıt verme zahmetine bile girmedim. Adam purosunu içmeyi sürdürüyor, ben de çok rahat görünmeye çalışırken aynı zamanda da bıyıklarının kıpırdayışını izliyordum. Valentin Paskevits de bıyıklıydı. Gerçi onun bıyıkları küçük ve keskindi, İspanyol stilindeydi.

“Demek koruma eğitimi için ta Amerikalara kadar gittin? Silahını hep yanında mı taşırsın?”

Şeytan, çek silahını ve yanıt işte budur, dedi ama bunu yaparsam silahımdan olurum. Sonra Laitio, Anita Nuutinen'in kime karşı korunma ihtiyacı duyduğunu sordu.

"Konu genel güvenliğiyle ilgiliydi. Telefonda da anlattığım gibi, önceki iş ortağı ve sevgilisi Valentin Paskevits'ten korktuğunu biliyorum."

Laitio bir an donuverdi.

"Sevgili mi? Nuutinen'in bu Pas... Adı her neyse ile bir ilişkisi mi olmuştu?"

"İlişkileri yıllarca sürdü. Bunu henüz bilmediğinize göre, Anita'nın hayatıyla ilgili pek az bilgi edinmiş görünüyorsunuz."

"Çok akıllısın! Nuutinen'in pek yakın arkadaşı olmadığı anlaşılıyor. Kızı da yurt dışında bir yerlerdeymiş. Finlandiya'ya ancak bu hafta sonuna doğru gelebilecek."

Dikkatini benden olabildiğince uzağa çekmenin en akıllıca hareket olacağını düşündüğüm için, ikilinin ortak işlerinden ve önce Paskevits'in, sonra da Anita'nın yaptığı üçkâğıttan söz ettim. Defterine bir şeyler karalayan Laitio, sözümü bir kez bile kesmedi.

Anlattıklarımı bitirdiğimde, "Demek Bay Paskevits'in, yani eski sevgilisinin düşmanlığına uğramasından sonra Nuutinen'in hizmetine girdin? Sanırım Nuutinen, şeytan gibi bir kadındı," dedi onaylıyormuş gibi. "İşin çok zor oldu mu? Gerçek bir koruma gibi kavga edip silahını ateşledin mi? Adamların yüzünü dağıtıp hayalarına tekme attın mı?" diye, bir mönüyü okurmuş gibi devam etti.

"Hiçbirini yapmadım. Varlığım, onu korumaya yetiyordu."

"Olabilir. Ama sen Anita Nuutinen'i bırakır bırakmaz canından oldu. İşinden neden o kadar ani çıktın? Kız arkadaşın mı kıskandı?"

“Nuutinen bir vaşak kürkü almaya kalkıştı, ben de bunu kabul edemedim.”

Laitio, bıyıklarını titreten koca bir kahkaha attı.

“Böyle şeye inandığımı mı düşünüyorsun? Senden böyle bir şey beklenmez. Hem uzun süreli askerlik yaptın hem de bir yüzbaşısın! Nuutinen’i bırakman için sana kim para verdi? Bunu yapan Paskevits ya da adamlarından biri miydi? Bu iş için sana otuz gümüş ruble yeterli gelmiş miydi?”

Laitio’ya vaşaklarla ilgili bilgi vermeye yeltenmedim. Geçmişimden ona ne?

“Yoksa bu işi kendin mi yaptın? Nuutinen’i ıssız bir yere gitmesi için kandırıp öldürdün mü? Şimdi suçsuzmuşsun gibi bir poz takmıyorsun ama olaydan sonra, ulaşılmaz bir yerlere kaybolmuşsun? Lesbos adasında ya da sizin gibilerin gittiği benzer yerlerde, kanlı paralarla kız arkadaşınla tatlı bir hayat mı sürecektin?”

Ona aşağılayıcı bir bakış attım. Kuşkulandığı şeyi yapmamıştım. Kuşkuları, güvenliğin ve Rusya milisinin bu konuda hiçbir bilgisinin olmadığını gösteriyordu. Belki de bilmek istemiyorlardı.

“Elinizde, Anita Nuutinen’in telefon kayıtları vardır. Bunları gözden geçirerseniz, öldüğü saatten sonra bile onu aradığım belli olacaktır. Onun cinayetiyle bir ilgim olsaydı, bunu yapar mıydım?”

Yine kahkaha atmaya başladı. Kahkahası kulağıma hiç hoş gelmiyordu.

“Beni aptal mı sanıyorsun? Elbette böyle yapmacık, masum bir soru sorabilmek için... Yani sonrasında pişman oldun, öyle mi?”

“Evet, öyle oldu. Anita’ya ulaşmaya çalıştım...”

Eski işverenimi izlemeye gittiğimi söylemeye fırsat

bulamadan telefonu çaldı. Bir an için numaraya baktıktan sonra tısladı,

“Biraz çıkar mısın? Koridora gidebilirsin, sonra seni almaya gelirim. Sakın kaçmaya yeltenme, yoksa Helsin-ki’nin bütün polislerini peşine takarım.”

Bana buyruk vermesine sinirlenmeme karşın dediğini yaptım. Puro kokusundan kurtulmak açısından koridora gitmek daha hoştu. Temiz hava almak için, yarım kat aşağıdaki havalandırma balkonuna çıktım. Laitio’nun sesini yukarıdan duyduğumda şaşırdım. Kaba bir aksanla İngilizce konuşuyordu.

“I don’t believe you. It’s all bullshit, and you know that too. Shut up! I’ll contact the Finnish Embassy and our foreign minister. (Sana inanmıyorum. Hepsi palavra, bunu sen de biliyorsun. Kes sesini! Finlandiya elçiliğini ve dışişleri bakanını arayacağım.)”

Büyük olasılıkla odasında, dumanı dışarıya atmak için, konuşmaları da dışarıya veren açık bir havalandırma penceresi vardı. Konuşması sona erdiğinde, koridora çıktım, birazdan da Laitio kapıda belirdi. Yüzü kıpkırmızıydı, çıplak kafası ter içinde kalmıştı. Neredeyse zor kullanarak beni kapıdan içeri itti.

“Elinizi çekin, yoksa şikâyet ederim!”

“Senin şikâyetine kim inanır? Otuz iki yıldır hatasız, tek uyarı almadan güvenliğin hizmetinde çalışıyorum. İşini para yüzünden bırakan böyle sorumsuz hoppa karılar beni çileden çıkarıyor. Moskova milisi, Nuutinen’in katilini bulmuş. Frunzenskaja metro istasyonunun oralar- da takılan evsiz bir alkolikmiş. Bugün, alkol zehirlenme- sinden ölü bulunmuş. Nuutinen’in cüzdanıyla pasaportu üzerindeymiş.”

Ona inanmayan gözlerle baktım. Telefonda bağırması- nın nedenini şimdi anladım.

“Evsiz bir alkolik mi? Anita’ya ateş edilmedi mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Telefonda öyle demiştiniz.”

“Hiç de değil! Sanık durumundaki birine, cinayetin işlenme şeklini açıklayacak kadar aptal değilim herhalde! Bu haber, Finlandiya medyasında hiç açıklanmamıştı.”

Bense Laitio’yla ilk görüşmemizde masum rolü oynamıştım. Başım daha büyük derde girmeden, Joensuu’daki bir internet kafede Rus internet sayfalarına göz attığımı söyledim. Kafenin adresini sorunca buna dikkat etmediğimi, olasılıkla pazarın oralarda olduğunu söyledim.

Milisin Laitio’ya anlattığı hikâyeye elbette inanmadım. Milis buna inanabilirdi; birileri kesinkes delilleri alkoliğin suçluluğunu kanıtlayacak şekilde uydurmuştu. Bir tek cüzdanın bulunması bile buna yetmişti. Böyle tiplerin bıçak ve yumruk dışında başka bir silah bulundurması olası değildi. Hele Anita’nın, bunların olduğu sokakların yanına yaklaşması bile düşünülemezdi. Bu tam bir uydurmacaydı, Laitio bu konuda haklıydı.

“Rus internet sayfalarına göz attığına göre, Rusça da mı biliyorsun? Belki de birileri sana yaptıklarını rapor etti?” diye küstahça devam etmesine karşın, artık duruşunda teslim olmuş havası vardı.

Purosu sönmüştü, onu yeniden yaktı. Biraz tereddüt ettikten sonra, kutuyu açıp bana da ikram etti. Ben reddedince çirkin bir sırıtışla,

“Ne oldu? Hanımefendiye yakışmaz mı bu? Kutlamak için bir nedenin yok mu? Kanlı paraların nerede? Moskova’daki bir bankanın kasasında mı? Lanet olsun, sınırı geçmeyi düşündüğün an seni tutuklatacağım,” dedi.

Küstahça konuşmalarını sakince dinlemeyi sürdürdüm. Sonra, Moskova milisinin Anita cinayetinin artık çözüldüğünü düşünüp düşünmediğini sordum.

“Lanet olsun, öyle düşünüyorlar!” diye yanıt verdi.

Yeniden çekmecesini açıp bir kanyak şişesi çıkardı. Bardağa doldurmadan, doğrudan şişeden içti.

“Çek git buradan, sürtük!” dedi. “Git ve yaptıklarını düşün! Bu bilgi şimdi geldiği için şanslısın. Yoksa seni Nuutinen’in cinayet sanığı olarak tutuklayacaktım. Elbette kendi ellerinle onu öldürecek kadar aptal değildin ama ölümüyle ilgin olmadığını da reddedemezsin.”

Çenesinden akıtarak kanyaktan bir yudum daha aldı.

Ayağa kalktığımda, bir an purosunu ağzından çekip kel kafasında söndürmek geçti aklımdan. Ama geceyi gözetimde geçirmek istemiyordum. Tokalaşmadan çıkıp gittim. Askıdan ceketimi alıp merdivenden koşarak indim. Dışarıya çıktığımda camdan bağırıldığını duydum.

“Benden bu kadar kolay kurtulacağını sanma! Sonra görüşeceğiz, lanet olası!”

Riikka mutfaktaydı ama Jenni görünürlerde yoktu. Sırt çantasındaki bira şişesinin tıpasını dişlerimle açıp biranın yarısını doğrudan şişeden içtikten sonra, polisten başka kimselerin beni arayıp aramadığını sordum. Riikka'ya göre binamız sakindi. Yalnızca Yehova şahitleri kapıyı çalmış, bir de yaptığı tabloları satan bir Rus öğrenci uğramıştı. Komşu kadın tablolardan birini satın almış, hatta aç çocukcağızı kahve içip jambonlu sandviç yemeye davet etmişti. Rus öğrenciyle ilgili kuşkularım vardı; ertesi gün, komşumuz dul Bayan Voutilainen'in tablosuna bakmak için ziyaretine gidecektim. Komşu teyze, birilerinin kendisini ziyaret etmesinden mutlu oluyordu. Yaptığı kurabiyeler de ağızda eriyordu.

Yatmadan önce, rutin olarak sokağımızı kontrol ettim. Odamı ve yatağımı, sokaktan doğrudan ateş edilmesi olanaklı olmayan konumda olduğu için seçmiştim. Karşı binanın çatısından bu mümkün olabilirdi ama ateş edenin görünme riski vardı. Glock'umu yere, yatağımın yanına bıraktım. Silah doluydu ama emniyeti kapalıydı. Ev arkadaşlarım hiçbir zaman silahımı görmemişlerdi. Onu gardirobumun duvarına monte edilmiş kilitli silah dolabıma koymam gerekirdi ama oraya Anita'nın eşarpını sakladım. Eşarp, onun kullandığı vanilya esansı içeren parfüm kokuyordu. Ölüler diyarından bir selam gibiydi.

Frida, uykumda benimle selamlaşmak için geldi. Rik-kavesi gölünün buzları üzerinde koşuyorduk. Buzdaki delikten, vaşağın oynadığı balıkları tutuyordum. Adanın siperine geçtiğimizde ormandan silah sesi geldi ve Frida'nın kürkü anında, Anita'nın öldüğü akşam üzerinde bulunan vaşak kürkü gibi delik deşik olarak kanla kaplandı.

Rüyamdan uyandım ve birden, evimizin kapısının zorlanmasına uyandığımı anladım. Ses, maymuncuk kullanıldığında çıkan ses gibi değil, sanki birileri kapıyı yanlış anahtarla açmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

Yataktan sessizce kalkarak silahımı kapıp emniyetini açtım. Odamın kapı aralığından antreye göz attım. Dış kapı açılınca, silahımı içgüdüsel olarak uzattım. İçeriye zilzurna sarhoş giren Jenni, gözünü bir an silaha diktikten sonra çılgılık atmaya başladı.

Odama geri döndüm. Kapıyı ve silahımın emniyetini kapatarak Glock'u çantama koydum. Sonra kapıyı yeniden açarak elimde tuttuğum açılır kapanır cep telefonumu silah tutuyormuş gibi Jenni'ye doğrulttum.

"Allah aşkına böyle bağırma! Bütün evi değilse bile, Riikka'yı uyandıracaksın."

Jenni, antrenin zemininde dizüstü çökmüştü.

"Ama kapıda bir silah gördüm..."

"Cep telefonuydu o. Birinin eve girmeye çalıştığını sandım, polisi arayacaktım. Sen de geyiği sincaptan ayırmayacak kadar sarhoşsun."

Riikka uyanmasın diye fısıltıyla konuşuyordum. Yatağı gıcırdadı. Pozisyon değiştiriyordu herhalde ama gürültü yaptığımız için şikâyet gelmedi. Elimi Jenni'ye uzatıp kaldırarak, kusması için tuvalete ittim.

New York West Village'in Morton Sokağı'ndaki ev sa-

hibim, ara sıra eve yarı baygın gelirdi. Kokteyl içerken kokaini birlikte kullanmayı âdet edinmişti. Akşamdan kalma halini hafifletmek için tuzlu yemek yemesi ve ilaç kullanması için onu zorlamamı birkaç kez istemişti. Evi mi Mike Virtue kanalıyla çok iyi bir yerde bulmuştum. Ev sahibim Mary Higgins, Mike'ın kuzeniydi. Belki de Mike, kuzenine göz kulak olmamı istemişti. Kadın, bir tür performans dansçısıydı. Onunla birlikte, neyin gerçek ya da tanıştığım insanların hangi cinsiyetten olduğunu anlamanın olanaklı olmadığı New York'un karanlık kulüplerine gitmiştim. Olduğundan başka rollere giren tiplerin takıldığı yerlerden hoşlanmıştım. Ama Mary'nin dilediği kadar sık da takılamamıştım oralarda. Queens Güvenlik Akademisi'nde, savunma antrenmanları ve atış eğitimi bütün gün sürüyordu. Morton Sokağı'ndan Queens'e giden yol da en azından yarım saat sürüyordu. Akademi zamanlarında, doların değeri Fin markka karşısında şimdikinden daha yüksekti; o da eğlenceyi kısıtlayan nedenlerden biriydi. Manhattan'da, Hevonpersii'den gerçekten de çok uzaklarda olduğumu hissetmiştim. Fakat kafelerde tanıştığım insanlara her zaman yeni bir kişilik yaratmaktan büyük zevk almıştım. Konuştuğum kişiye göre bazen Finli bir temizlikçi, bazen Danimarkalı bir öğrenci olmuşum. Dolabımın bir yerinde, hâlâ o zamanlardan kalma kartvizitler duruyordu. Kartvizit sahiplerinden biri için Helene, diğerine Anneli, üçüncüsüne Camelie olmuşum. Sabahları telefon etme sözüyle çıkıp gitmiştim ama asla sözümde durmamıştım.

Amerika'dan Finlandiya'ya geldiğimde, Mary'nin sağlık verdiği doğal mide bulantısı ilacından fazla miktarda getirmiştim. Şimdi, tuvaletten odasına yalpalayarak giden Jenni'ye onlardan verdim. İlaçlar, Mary'nin belleğini

kötü etkilemişti. Şansım yaver giderse sabaha karşı eve nasıl geldiğini hatırlamayacaktı.

Şansım yaver gitti. Öğleye doğru, bir iki saatlik koşudan sonra sıırıslıklam eve döndüğümde, Jenni mutfakta oturmuş meyve suyu içiyordu. Kıpırmızı gözleri dışında yüzü solgundu.

“Selam, sen de evdeymişsin,” dedi ve kahramanca bir edayla portakal suyunu içmeye çalıştı ama onu yutmak için çabalaması gerekiyordu.

Mary’nin ilacının onun kusmasını engellediğini biliyordum. Gece ona ilaç verdiğimden de haberinin olmadığı belli oluyordu.

“Saat üç gibi eve geldiğimde, Riikka seni uyandırdığımı söyledi. Özür dilerim. Sömenin başlamasını kutlamak biraz uzadı da...”

“Boş ver. Sonra hemen uyudum zaten. Senden biraz meyve suyu alabilir miyim? Sonra Asemattuneli’den yenisini almaya gideceğim. Dolapta makarna ve biradan başka bir şeyim kalmamış.”

Günlerden pazardı. İş bulma kurumuna başvurum yarma kalacaktı. Üç aylık işsizlik parasını istemiyordum, olabildiğince çabuk yeni bir iş bulmaya çalışacaktım. Günlük bir gazetenin ilanlarına baktım. Aralarında bir iki güvenlik firmasının iş ilanı vardı. Birinin yeri, Helsinki-Vantaa havalimanındaydı. İnternete girip iş başvurumu yaptım. Aynı zamanda, mail okuyacak zamanının olup olmadığını bilmediğim halde, Monika von Hertzen’e bir e-posta gönderdim. Ona, işimi bırakma nedenimden söz ettim. Onun bunu anlayacağına inanıyordum. Monika, Frida’ya olan tutkumu anlayan nadir insanlardan biriydi.

Yağmur yağdığı için, dul Bayan Elli Voutilainen’in evde olacağını tahmin ettim. Binanın yapılışından beri

burada oturduğundan, o hepimiz için bir tür teyzeydi. Halılarını dövmek için ara sıra dışarıya götürür, camlarını silmesine yardım ederdim. Zili çaldım. Teyze Voutilainen, belinde önlüğüyle kapıyı açtı. Evin içinden kırmızı mersinli turtanın harika kokusu geldi.

“Ah, merhaba, sensin demek Hilja! Uzun zamandan beri gözükmiyorsun. Sabah, seni yağmurda koşarken gördüm. Umarım soğuk almazsın.”

“O kadarcık yağmurdan bir şey olmaz. İçeri girebilir miyim?”

“Elbette! Şimdi kırmızı mersin turtası pişirdim. Dün Sylvi ve Väinö ile Nuuksio’ya kadar kırmızı mersin toplamaya gitmiştik. Beş dakikaya kadar hazır olacak. Kahve de alır mısın?”

Oturma odasına gitmemi işaret etti. Merakla duvarlara baktım. Voutilainen teyzenin kendisi de porselen boyuyordu. Yaptığı minyatür figürleri her yerdeydi. Bana da birkaç tane vermişti. Çiçek ve kuş resimleri uzmanlık alanıydı. Duvarlarındaki oradan buradan satın aldığı çoğu resim de aynı konu üzerineydi. Ama şimdi, onların arasına yeni bir tablo asılmıştı. Ona bakarken içim ürperdi.

“Kızların sözünü ettiği o Rus satıcıdan mı satın aldın bu tabloyu?”

Oturma odasına girdiğimde, teyze de peşimden tin tin geldi. Boyu bir buçuk metre kadardı ve boyadığı porselenler gibi kırılmandı.

“Tanımadığın kimseleri eve almaman gerekir,” diyerek, gözlerimi tablodan alamadan devam ettim.

“Beni aciz mi sanıyorsun? Birinin gerçek ya da sahte bir iş için geldiğini fark etmez miyim? Bu Juri’ya içim hemen ısındı. Gündüzleri çöp kamyonunda çalışıyor, akşamları da resim yapıyor. Kazandıklarını da oranın yerlisi

olan Murmansk yakınlarındaki ailesine yolluyor. Çocuk-
cağızı kahve içmeye davet ettim. Çok aç gibi görüldüğü
için de derin dondurucudan jambonlu börek çıkardım.”

“Bu tabloyu sen mi seçtin?”

“Onu Juri seçti. Renklerinin duvarıma yakışacağını
söyledi. Tablo gerçekten de kanepe ve duvar kâğıdıyla
uyumlu duruyor. Gerçi kuğulu tabloyu daha çok beğen-
miştim ama belki de o benim tablomdan daha kolay satılır
diye bunu aldım. Mutfığa gidip turtaya bir göz atayım.
Kahveyi de mutfakta içeriz.”

Tabloya yaklaştım. “Juri Trankov” imzası büyük ve
okunaklıydı. Belki tablolarını kendisi yapmamış, Mos-
kova veya St. Petersburg yakınlarında soğuktan titreyen
bahtsız bir pazar ressamından onları satın almıştı? Sahte
Trankov, kötü bir ressam değilmiş. Resimde hareket vardı
ve konusu iyi işlenmişti. Ölçüsü otuza kırk santimdi. Baş-
ka zaman olsa, sarp kayadan geyik peşinde atlayan vaşak
resmini çok beğenirdim. Şimdiyse bunu kendim için bir
uyarı olarak görüyordum. Telefonda ne söylenmişti? Pat-
ronunun kürkündeki vaşaklar gibi ölmek istemiyorsan,
sesini çıkarma.

Kahve içtiğimizde, Trankov’la ilgili sorular sordum.
Hayvan konulu, aynı boyda on kadar resim olan tekerlek-
li bir çanta varmış yanında. Her biri için elli euro istemiş
ve teyze, cüzdanında üç tane yirmilik olduğu için çocuğa
hepsini vermiş.

“İngilizce mi konuşuyordu? Yani hangi dille konuştu-
nuz? Rusça bilmiyorsun ya?”

“Hayır hayır, İngilizce de bilmiyorum. Juri, Fince ko-
nuşuyordu. Helsinki’ye daha geçen sonbaharda gelmesi-
ne karşın, fena da konuşmuyordu. Belli ki çalışkan bir
genç...”

Elli Voutilainen'in kendi çocukları yoktu. Onun için gençlere seve seve kanat geriyordu. Juri'nin telefon numarası ya da başka bilgi bırakıp bırakmadığını sordum. Teyzeye göre, çocuk çok yoksul olduğundan telefonu bile yokmuş. Teyze, beni önyargılı olmakla suçladı. Çünkü Juri, kesinlikle ona vermek istediği üç dilim jambonlu börekten başka bir şey alıp götürmemiştir. Juri'nin bir daha Voutilainen teyzenin yanına geleceğini sanmıyordum. O bir ulaktı, mesajı da yerini bulmuştu.

Teyze iyi çizdiği için, Juri Trankov'un portresini çizmesini istedim. Başını salladı.

"Fazla kuşkucusun. Sanırım bu da bir meslek hastalığı."

Ev arkadaşlarıma anlattığım senaryoyu duymuştu. Yani değerli taşımaları koruduğumu ve sanayide güvenlik işinde çalıştığımı sanıyordu. Karşı çıkmasına rağmen isteğimi yerine getirip kâğıda keçisakallı, favorili, yanakları çökük zayıf bir erkek yüzü çizdi. Elmacık kemikli, çıkık şakaklı ve küçük dar burunlu yüz, bir Slav tipini andırıyordu.

"Yazık ki sende adresi yok. Portresini kesinlik beğenecekti. Şu an bulunamayacağına göre, resmini bana satar mısın?"

"Ne demek satmak? İstersen, onu bir armağan olarak kabul et. Turtadan Jenni ve Riikka'ya da götür. Sabaha karşı merdivenlerde tökezleyerek gelen hangisi? Yoksa Jenni miydi? İlahiyat okuyan kız değildi herhalde..."

Eve geçince Riikka'nın çok amaçlı yazıcısını kullanarak Trankov'un resminden birkaç fotokopi çıktım. Resmi Riikka'ya gösterdiğimde, bizim kapıya da gelen adamın o olduğunu teşhis etti.

"Bu adamı görürsen, bana haber ver," diye ona rica et-

tim. “Hiçbir şekilde onu içeriye alma. Jenni uyandığında, bunu ona da söyleyeceğim.”

“Neden?”

“Hoş biri değil çünkü. Fazlasıyla etek peşinde koşuyor. En iyisi, ondan uzak durmak.”

“Sana kötülük mü yaptı?”

“Yapmaya çalıştı. Şimdi bu konuyu konuşmak istemiyorum. Meslekle ilgi susma zorunluluğu, anlarsın ya.”

“Ne mesleğin var ama! Polis değilse, haydutlar senin peşindeler.”

Riikka’nın gelecek mesleğine yani rahiplerin hizmetine, uzun zaman ihtiyaç duymayacağımı söyleyip konuyu şakaya vurmaya çalıştım. Gündüz, Asemetunneli’deki bir markete uğradım; akşam da bilgi toplamak için Rautatientori’ye gittim. Riikka, akşamdan kalma Jenni’yi canlandırmak için onu sinemaya götürdü. Ev arkadaşlarım benim de gitmemi istediler ama fırsattan yararlanıp diğer kimliğime, Reiska Räsänen’in kişiliğine bürünmeye karar verdim. Bu kimliğimi Mary’nin arkadaşı, TriBeCasta’nın Dylan Monroe’nun “drag king (erkek giysisi giyen kadın)” kursunda yaratmıştım. Bir erkeğin kişiliğini ödünç almanın yararlı olacağını uzun zamandan beri düşünüyordum. Dylan Finlandiya’ya geleceğini e-postayla bildirince, hemen kursuna yazılmıştım. Diğer kursiyerler, rolleri için buz hokeyci, şirket patronu, heavy metalci gibi daha gösterişli tipler yaratmışlardı. Bense okula gittiğim ve ormanda çadırda kaldığımız zamanlarda milli pokerimizi oynadığımız geleneksel Fin erkek rolünü benimsemiştim. Reiska’nın benim sarışın alabros saçımdan daha uzun ve daha koyu saçı vardı. Saçlarının tepesi seyrekleşmeye başlayan başına genellikle kasket takıyordu. Gözüne taktığı yetmişlerin aynalı güneş gözlükleri, günümüzde yeniden

moda olacaktı. Bıyıkları da saçları kadar seyrekli. Kaşlarını biraz gürlleştirdim. Kullanmasını Dylan'ın öğrettiği teni kalınlaştırıp gözenekleri açan kremi yüzüme sürdüm. Reiska'nın giysileri, kendi kullandıklarımından çok farklı değildi. Çünkü botlarla kotlar cinsiyetsizdi. Aynı Reiska'nın ara sıra kullandığı eşofman ve spor ayakkabıları gibi... Gri kareli kahverengi ceket, Jari dayımın eskisiydi ve Reiska'nın havasına yakışacak kadar hırpaniydi. Moskova ve St. Petersburg'da, Reiska'nın kadınların seve seve hizmet sunduğu Doğu Finlandiyalı bir turist olduğu düşünölmüşü. En önemlisi, Reiska'nın yürüme şekliydi. Yürüyüşü erkeksi ve emindi. Bu adamın yoluna çıkılmal mesajını veriyordu.

Ses, en büyük sorundu. Kendi sesim altoydu ama kadın sesi olduğu belliydi. Reiska'nın sesi gıcırıtlı ve boğuktu, anlaşılması zordu. Üstelik ara sıra da kekeliyordu. Konuşması, az da olsa sert erkek imajına gölge düşürüyordu. Reiska, Kaavi ağzı konuşmamaya çalışmasına karşın, ağzından yine de yerel lehçe deyimleri çıkıyordu. Aksam da belli ki Doğu Finlandiya şivesiydi.

Dylan, neden Reiska gibi neredeyse fark edilmeyen, sıradan biri olmak istediğimi sormuştu. Ben de,

“İşte onun için, yani Reiska hiç ilgi çekici bir tip olmadığı için,” diye yanıt vermişim.

Kadınlar peşinden koşmayacaklardı. Kendine güvenen bir tip olmasına karşın, erkekler onu tehdit olarak görmeyeceklerdi. Kıskanılacak hiçbir yanı yoktu. Lehçesi, birçok kişinin gözünde onu kırsal bir soytarı kılıyordu. Onunla birlikteyken, ağzından bir şeyler kaçırmak bazen olanaklı oluyordu.

Giyim kuşamımı Reiska'nın kokusuyla tamamladım. Reiska, çağdaş bir erkekti; deodorantı ve tıraş losyonu ger-

çek Ferrari'ydi. Otobüs durağına gittiğimde, öksürtmesine karşın bir sigara yaktım. Böylece, Reiska'nın kokusuna bir de sigara kokusu eklendi. Onun kokusunun kendi kokumdan tamamıyla farklı olması çok önemliydi. Dolayısıyla giysilerine ara sıra benzin veya kükürt fişkırtıyordum. İkimizin de aynı parmak izlerine sahip olmamız bir sorundu ama buna henüz bir çare bulamamıştım. Reiska, mevsimine göre zaten kahverengi deri eldiven kullanıyordu.

Reiska, tren garında takılan çetenin bir kısmını tanıyordu. Birkaç başka tanıdığına da selam çaktı. Erkek kılığına giren bir kadın birkaç yıl gençleştikten yirmi beşlik bir kırsal göçmeni olarak görünüyordu. Böyle birinin, yeni yetmelerden oluşan çok uluslu gruplara yaklaşması oldukça kolaydı. Aralarında otuzlu yaşlarda bir iki deri ceketli adam da olduğu için, Fince ve Rusça karışık konuşulan bir gruba yaklaştım. Birkaç dakika geçmeden, onlardan biri benimle konuşmaya başladı.

"Neyin eksik?" diye sordu. "N" harfleri ağzında eriyor gibiydi. "Buradaki kızlar satılık değil."

"Kız peşinde değilim ki."

"Erkek peşinde misin? Burada onlardan yok ama bir ellilik verirsen, sana bir adres veririm."

"Bana yalnızca biri gerek. Rus bir ressamı arıyorum. Teyzeme güzel bir tablo satmış, kendime de bir tane almak istiyorum. Juri Trankov diye birini tanıyor musun? Çöp arabası kullanıyor, doğa resimleri yapıyor."

Rus adamın bayağı zorlanması gerekiyordu çünkü Reiska'nın konuşmasını şehir argosundan daha az anlayabiliyordu.

"Öyle bir boyacıyı tanımıyorum," dedi. "Soruşturabilirim. Bana verecek telefon numaran var mı? Sigara da ikram edebilirsin."

Adama bir sigara verdim. Hafif içimli diye sigaraya kötü kötü baktı. Boğulmadan içebileceğim tek kalite buydu. En ucuzu da olduğundan pinti Reiska'nın dudaklarına çok yakışıyordu. Adam bina içinde olmasına karşın yasaları hiçe sayarak sigarayı yaktığında, telefon numaralarımın birini kâğıda yazdım. Önümüzdeki günlerde, kontrollü numaramı açık tutmam gerecekti. Rus'un yardımseverliği yine de kuşku uyandırıcıydı. Görüşmemiz bittikten sonra Reiska, istasyonun barına geçip bilgi alınacak başka olası hedefleri gözden geçirmeye başladı. Büyük bir bira ısmarladı; fazla dikkat çekmemeliydi.

Reiska'ya en zor gelen, tuvalet konusuydu. Erkeklerin işediklerinde çıkardıkları sese benzesin diye, ben de ayaküstü işlemeyi öğrenmeye çalışmışım. Gerçekten, bundan daha kolay şeyler de yapmışım. Pisuarlara işlemek olanaksızdı çünkü tuvalet bölmesine girerek hiç ıkınmayıp sadece çiş sesi çıkarmak, benim görüntümde biri için tuhaf bulunacaktı. Dolayısıyla, önümde uzun bir gece olacaksa, biramı içerken dikkatli olmam gerekecekti.

Birinin Trankov hakkında bilgisi olup da bunu Reiska'ya söylemesi, büyük bir şans olacaktı. Komşu teyzeden başkalarının da tablo satın alıp almadıklarını soruşturursam, belki de Elli Voutilainen'in başını derde sokardım. Kanlı kürklerin kapladığı Anita'nın cesedi yeniden aklıma geldi. Bildiğim kadarıyla, Elli Voutilainen'in Loimaa'da bir erkek yeğeni oturuyordu. Sonraları Reiska'yı bulmaya çalıştıklarında teyzeyi aramamalarını umdum.

İstasyonda, her zamanki pazar akşamı curcunası vardı. Üniversiteliler güneye geliyorlar, askerler Parolannummi'ya devam etmek için Hâmeenlinna trenine biniyorlardı. Kırsaldan gelenler, hafta sonunda hareketli başkenti ziyaret ettikten sonra geri dönüyorlardı. Reiska, birasını

içtikten sonra yeniden ayaklandı. Polisin dikkatini çekmeyecek bir tip olmasına karşın, güvenlikçilerin takılıp kaldığı yerlerden kovduğu bir tipti.

Reiska, istasyonda gece yarısına kadar takıldı ama boşunaydı. Rus, saat on sularında çekip gitti. Çetesine, belli ki ertesi sabah okula gitme kaygısı olmayan daha genç olanlar katıldı. Reiska kafede bir fincan çay içerken, temiz bir tuvalete girme hakkını da kazanmış oldu. Telefonu çalmadı. Sondan üçüncü otobüs fazla kalabalık değildi. Onun için, arka koltuklarda oturan deri ceketli genç ikili dikkatini çekti. Hangi dili konuştuklarını duymuyordu. Finlandiya'dan ya da herhangi bir Doğu Avrupa ülkesinden olabilirlerdi. Reiska yerinde rahattı ama içindeki Hilja, içgüdüsel olarak tetikleydi.

Reiska, orta kapıdan indi, gençler de aynı durakta indiler. Mäkelä Sokağı sakindi. Tek bir taksiden başka hiçbir şey pazarla pazartesi arasındaki gecenin sessizliğini bozmuyordu. Reiska, ardına bakmadan emin adımlarla ilerliyordu. Onun gibi genç erkekler, en büyük risk grubuna girmelerine karşın saldırıya uğramaktan korkmuyorlardı. Sarhoş değildi, ben de sarhoş numarası yapmak istemiyordum.

Eve gitmeden, Käpygrilli kafenin kapısına geldim. Pazar geceleri saat dokuzda kapandığını biliyordum. Bir sigara yakıp en yakın açık içkili yerin nerede olduğunu düşünüyormuş görünmeye çalıştım. Orada dikilip durmam, saldırıya uğramam anlamına geliyordu.

“Buraya baksana! Bize de birer sigara versene.”

Deri ceketli ikili, yanımda bitmişti. Konuşanın Fince sinde yabancı bir aksan duyulmuyordu. Delikanlılar, düşündüğümde de gençtiler; henüz yetişkinliğe bile erişmemişlerdi. Cebimden, içinde birkaç tane sigara kalmış paketi çıkardım. Delikanlılar sessizce sigaralarını yaktılar.

“Ne arıyorsun burada, içki mi?” diye sordu biri. İkili-
nin lideri olduğu belliydi. Sivilceli yüzünün derisi şimdi-
den sigaradan solmuştu.

“Bir şey aramıyorum... Yani, aslında içki içecek bir yer
arıyordum. Kuzenimin ziyaretine gelmişim.”

Evimin bulunduğu yerden uzaklaşarak yürümeye baş-
ladım. Silahımı yanıma almamıştım, yumruklu çatışma-
ya girmeye de niyetim yoktu. Hilja’nın tersine, Reiska
judo bilmiyordu. Hayatî tehlike olmadıkça, ben de bunu
Reiska rolünde uygulamak istemiyordum. Yakın temasta
cinsiyetim ortaya çıkabilir, erkek giysisi giymem çeşitli
yorumlar getirebilirdi.

“Hödük!” diye arkamdan bağırdı daha konuşkan olanı.
“Lanet köylü bozması!”

Reiska olasılıkla o terbiyesiz heriflere kızardı ama
koruma Hilja, gereksiz risklere girmezdi. Köşeyi dönüp
binamın bahçesine girerek, halıların dövuüldüğü aletin ar-
kasındaki gölgelikte gizlendim. Gençler de benimle aynı
yöne geldiler ama peşime düşmeden kendi yollarına de-
vam ettiler. Eve dolambaçlı yoldan gitmeden önce on beş
dakika bekledim. Ev arkadaşlarım odalarına çekilmiş,
mutfakta ışıklar sönmüştü. Yine de eve Reiska’nın kılı-
ğında girmeye çekindim. Kilerde Reiska’nın peruğıuyla
bıyığını çıkardım. Sonra banyoya girip makyajımı temiz-
ledim. Oda arkadaşlarımı düşünmeksizin duş yaptım. Re-
iska’nın kokusunu üzerimden atmak istedim. Jari dayımın
kokusu av ceketinin üzerinden yavaş yavaş silindiğı için
üzülmüştüm. Yatağıma girdiğimde, o kokuyu anımsama-
ya çalıştım. O kokuyla uyuyakalmak her zaman bana gü-
ven vermişti.

Telefon sabaha kadar hiç çalmadı. Kahvaltıda, büyük
bir tabak karabuğday çorbası içerek, domates suyunun da

yarısını mideye indirdim. Kahvaltıdan sonra, Hakanie-mi'ye giden tramvaya atladım. İş bulma kurumuna giden yoldan daha da önce geçmiştim. Her zaman olduğu gibi çok sevimsiz bir duyguydu. Şimdiyse yanıma bir kitap, bir su şişesi ve iki muz almayı akıl etmiştim. Bir saat kırk beş dakika sonra, memurun önüne çıkabildim. Kadın, emekli olma yaşına yaklaşmıştı. Güçlü okuma gözlüklerinin büyüttüğü gözlerinde bezmiş bir bakış vardı. Kişisel bilgilerimi ve iş deneyimimi sundum.

"İşten ayrılma nedenin?"

"İşverenimle anlaşamazlık."

"Tavsiye mektubu aldın mı?"

"Hayır."

Kadın dilini çıtlattı.

"Onu almaya bak, yoksa iş bulmakta zorlanırsın. Güvenlikçi işinde, güvenli olmak gerekiyor."

"Ama bu olmayacak. Eski işverenim öldü."

Bunu söyler söylemez pişman oldum. Kendime sahte bir tavsiye mektubu yazmak için bir engel mi vardı? Aklıma tek bir yanıt geldi: Başkomiser Laitio. Aptallığımdan, ona işten çıkma nedenimden söz etmiştim. Mantığım onun işçi bulma kurumunun belgelerine giremeyeceğini söylese de, kendime özgü kuşkuculuğum, çok gerekli olmadıkça beni yalan söylemekten alıkoyuyordu.

"Öldü mü?" Memurun merakı uyanmıştı. "Bu kadar çabuk nasıl öldü?"

Buna yanıt vermek anlamsızdı. Herhangi bir iş bulursa işi kabul edeceğime dair işçi bulma kurumunun belgelerini imzaladım. Temizlik işi hemen hazırmış. Hesabımdaki para üç haneli rakamlara iner inmez, hemen temizlik işini kabul edecektim. İşçi bulma kurumunu ziyaret etmek, önemli bir adımdı.

Bu, resmî makamlarla diğer peşimde olanlara, aklımda yeni iş bulmaktan başka bir şey olmadığı ya da örneğin asla Rusya'ya gidip kendi başıma Anita cinayetini çözmek gibi bir düşüncemin olmadığı izlenimi verecekti. Moskova'ya gidecek cesaretim yoktu ama Finlandiya'da araştırma yapabilirdim. Anita'yı öldürteni hiçbir zaman yakalayamasam da, en azından benim ateş etmediğimi kendime kanıtlamam gerekecekti. Ya bunu hiçbir zaman kanıtlayamazsam?

Bundan sonra atılacak adım Talludden'e, Degerby'deki Torbacka'ya gitmekti. Untamo Sokağı'na, sırt çantama sığacak eşyalarımı almaya gittim. Inkoo otobüsünde, Finceden daha çok İsveççe konuşuluyordu. Bu da Monika'yı aklıma getirdi. Kulübemde bağlantı olmadığından, internete girebildiğim en yakın yer, haftada bir gün açık olan Degerby halkeviydi. Komşularımdan bilerek uzak kalmıştım. Komşu kulübede ev sahibinin erkek kardeşi oturuyordu ama yardımını birkaç kez reddettiğim için beni rahat bırakmıştı.

Bisikletimi Degerby Aktia bankasının önünde bıraktım. Bu hurdayı, hırsızların dikkatini çekmemek için bile almıştım. Deli'den domatesle birkaç şişe bira aldıktan sonra sahile doğru pedal çevirmeye başladım. Yoldaki tümsekler sırt çantamı sallıyor, bütün kas gücümle dengede durmaya çalışıyordum. Bisikletimin vitesi olmadığından, son yokuş çok zordu. Küfrederek tırmandım ama vazgeçmedim.

Önce kulübemin pencerelerinden içeriye baktım. Her şey, üç hafta önce çıktığımda bıraktığım gibi duruyordu. Hırsız alarımını kapatıp içeri girerek sırt çantamı yere attım. Buzdolabının elektriğini açıp biraları içine koydum. Sonra kürek aramak için barakaya gittim.

Anita, belgeleri bana yaz başında vermişti. Orijinalleri banka kasasındaydı. Kopyalarını bana vermek istemişti. Onlar için kesinlikle güvenli ve ateşe dayanıklı bir yer bulacaktım.

Kulübenin bulunduğu arsa geniş ve kayalıktı. Birisi, yol açmak için kenarlara taş yığmıştı. Yol yapanın işini tamamlamak için, biraz toprak ve çim bulunan yere kendi taş yığınımı yapmıştım. Taşları indirdikten sonra kazmaya başladım. Birazdan, kürek metale çarptı. Anita'nın verdiği kutuyu kucağıma aldım. Küçük bir kasaydı. Açmak için tek bir sorun vardı: Kasa kilidinin şifresiyle ilgili hiçbir bilgim yoktu.

Fazla kolay çözülecek bir şifre yapmaması konusunda Anita'yı uyarmıştım. Doğum tarihi ya da telefon numaralarından, hele özellikle kendi adına denk gelen harflerden sakınmasını söylemiştim. Tamamıyla rastlantısal numaralar kullanacaktı. Kasa kilidinde sekiz adet ya tek ya da çift basamaklı rakamlar vardı. Bunlardan ne kadar çok seçenek oluştuğunu tahmin etmek bile olanaksızdı.

Barakada demir bir çubuk buldum. Kasayı taşın üzerine yerleştirip ona çubukla vurdum. Çıkan gürültü kocamandı ama sonuçta, kasada küçük bir sıyrıktan başka iz kalmadı. Birkaç kez daha denedim ama çabalarım boşa çıktı.

“Güç kullanmaktansa kafayı kullanmak daha hayırlıdır,” diyen Mike Virtue bize yol göstermişti. Sanırım haklıydı. Kasayı içeriye götürdüm. Biraz dinlenip düşüncelerimi toparladıktan sonra yeniden saldıracaktım. Bir bira açıp kanepeye çöktüm. Hevonpersii’de, Anita’nın işinden ayrıldığını kimin bilip bilmediğini bulmaya çalıştım. Bu, peşimizde sürekli birilerinin olduğunun kanıtı olurdu. Bunu fark edemediğim için, gerçekten de işe yaramaz bir korumaydım. Ya da ikimize de, tekrar tekrar yaptığım kontrollere karşın bulamadığım bir verici takılmıştı.

Titremeye başladım. Verici mi? Moskova’da, vücudumda düşmenin oluşturduğu birkaç ezikten başka bir

hasar bulamamıştım. Belki de uyuşturulmamın amacı fiziki zarar vermek ya da korkutmak değil, bir vericinin üzerime monte edilmesiydi. Tüylerim aniden diken diken oldu, kendimi buzlu suya girmiş gibi hissettim. Bütün giysilerimi çıkarıp banyonun duvarındaki, altmışa otuz santimlik büyük aynasını indirdim. Sonra da el aynasını bulup vücudumu santim santim incelemeye başladım. Yeni yara izi veya kabartı yoktu. Saçlarımı birkaç kez taraktan geçirdim, başımdaki deriyi inceledim. Metal detektörünü her yanımda gezdirdim, ağzımın içinde bile. Her dişime de dikkatlice baktım. Yalnız iki yerim kalmıştı, onlar da normal görünüyordular. Sağ elime lastik eldiven geçirdim. Spiralin ipleri, olması gerektiği gibiydiler. Bar Svoboda'da yanımda olan eşyaları iyice inceledim. Deri ceketim detektörü bipletti ama bunun nedeni elbette metal fermuar ve zımbalardı. Bütün dikişleri gözden geçirdiğimde, sağ kolun dirseğinde tuhaf bir kabartı hissettim. Hemen dikişleri söktüm. Meğer kabartı, astarla deri arasında yanlışlıkla kalan küçük bir düğmeymiş. Kendimi aptal hissetmeme karşın, düğmeyi çöp kovasına attım.

Cinayeti bir alkoliğin işlediğine bir an bile inanmamıştım ama devasa komplo teorileri yaratmak da istemiyordum. Belki de hiç kimse milislere rüşvet vermedi? Belki de birileri cinayeti artık araştırmamaya karar verdi? Nasıl olsa, elde uygun bir çözüm vardı. Milislerin üzerinde fazla iş yükü olduğu için, bağırıp çağıran Laitio'nun kararlarını değiştirmesi olanaklı görünmüyordu. Hatta güler yüzlü dışişleri bakanımızın forsu da buna yetmeyecekti.

Gezilerimde, Rusya'yla ilgili bir, hatta beş doğrunun olmadığını öğrenmiştim. Rus ruhu hakkında tam bir şeyler öğrendiğini sandığında, bundan sonra aldığı ders onu çürütüyordu. Karşılaştığım çoğu Rus, çok dost canlısı

insanlardı. Birkaç Rusça sözcük kullanmam bile onları sevindiriyordu. Gerçi onların yanında eleştirmemem gereken bazı konular vardı. Birçoğuna göre, Finlilerin Ruslara müteşekkîr olması gerekiyormuş çünkü onlarsız biz İsveç'in herhangi önemsiz bir eyaleti olacaktık. Sovyet Rusya ise bize bağımsızlığımızı bağışlamıştı.

Amerikalı öğrenci arkadaşlarıma Finlandiya'nın İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlarla müttefik olduğunu söylediğimde ise bayağı zorlanmıştım. Seçeneklerimizin Hitler ya da Stalin olduğunu anlatmaya çalışmıştım. Finlandiya'nın Hitler'i seçmesinin doğru olup olmadığını öne sürmek yürek isterdi ama eninde sonunda bunun doğru bir karar olduğu kanıtlanmadı mı? Baltık halkları gibi biz de onlarca yıl Stalin'in zulmüne uğrayabilirdik.

Televizyonu açtım. Mobilyalar gibi, o da ev sahibime aitti. Kulübeye olabildiğince az eşya getirmiştım. Çünkü kulübenin benimle çok kolay ilişkilendirilmesini istemiyordum. TV ruhsatını bile ev sahibim ödüyordu. Kanalları dolaşırken tanıdık bir yüzü görünce durdum.

Milletvekili Helena Lehmusvuo da Chez Monique'in daimi müşterilerinden biri olmuştu ve hâlâ Monika'nın Mozambik'teki beslenme projesine yardımcı oluyordu. Lehmusvuo, kendini insan haklarına ve konuşma özgürlüğüne adanmış biriydi. Anna Politkovskaja cinayetinden sonra, memleketimizin söz sahibi politikacılarından susma emri almıştı. Lehmusvuo dobra dobra, cinayetin Rusya'nın o zamanki Cumhurbaşkanı Putin'in emriyle yapıldığını öne sürmüştü. Lehmusvuo şu an, Rusya'nın Gürcistan'dan askerlerini çekme sözü ve Başbakan Putin'in, Sovyet Rusya'nın dağılmasının büyük bir jeopolitik trajedi olduğu açıklamasıyla ilgili yorum yapıyordu. Lehmusvuo, nükleer enerji karşıtıydı ve Finlilerin, Rus-

ların nükleer enerjisiyle doğal gazına bağımlı olmalarını eleştiriyordu. Fikirlerini olağan bir politikacı güveniyle sıralıyordu. Yine de bana tanıdık o kişiyi dinlemeye koyuldum.

“Finlandiya’nın ithal enerjiye olabildiğince az bağımsız kalmasından başka seçeneği yok. Bu da enerji tüketiminde zorunlu azalma demektir.”

Muhabir, ulusal rekabet kapasitesi ve endişe verici gerilemeyle ilgili sormaya başladığında, cep telefonuma bir mesaj geldi. Numara Voutilainen’den olduğu için mesajı hemen okudum. Teyze, Juri Trankov’u Koskela Sokağı’nda gördüğünü ama yüzde yüz emin olmadığını haber veriyordu.

Tüylerim ürperdi. Ev arkadaşlarımı da tehdit edecek değillerdi ya? Adresimi elde ettikleri için, yalnız oturduğımı da biliyorlardı. Sicilyalılar tehdit ögesi olarak at başını kullanıyorlardı ama bana vaşak tablosu gelmişti.

Yarıladığım bira şişesini buzdolabına kaldırdım. Kasayı saunadaki odun yığınının altına saklayıp yakındaki tepeye, denizi görececek yüksekliğe tırmandım. Yağmur çiseliyordu. Deniz, bir kurt kürkü gibi gri ve sakindi. İçlerinden otuzunu sayabildiğim kaz sürüsü, üzerimden uçarken bağrıştı. Sonbaharın göç zamanıydı. Kulübede dürbün vardı. Kolayca bir ornitolog ya da mantar toplama heveslisi rolünü oynayabilirdim. Jari dayım sayesinde mantarları tanıyordum. Elinden geldiğince, bana hayatta gerekecek becerileri öğretmeye çalışmıştı.

İlkokul ikinci sınıfta, birlikte yaşamamız yeniden ciddi olarak tehdit edilmişti. Öğretmen, her perşembe derslerden sonra öğrencilerine spor yaptırmaya başlamıştı. Eve o saatte dönmem olanaklı olmadığı için, bu etkinliğe katılamamıştım. Okuldan birkaç kilometre ötede oturan

öğretmen, spordan sonra beni eve götürmeyi önermişti. Belki de bana; çoraplarının tekini farklı renk giyen ve düşen düğmeleri kumaşın rengine bakmaksızın her zaman siyah iplikle dikilmiş annesiz kıza acıyordu.

Bir perşembe günü okulda kaldım. Perende atmaya, ipe tırmanmaya çalışıyorduk. İkisinde de çok iyiydim. Öğretmen, beni bahçemize kadar getirdi. Belli ki eve davet edilmeyi bekliyordu. Ona Frida'yı göstermek isterdim ama Jari dayımın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Beni eve getirdiği için teşekkür edip arabasını daha kolay nasıl geri döndüreceğini gösterdim. Sonra eve koşarak Frida'ya seslendim.

Jari dayım, kapının ardında beni bekliyordu. Bana bu kadar kızgın olduğunu daha önce görmemiştim. Yüzü kıpkırmızı olmuş, bıyıkları titremişti.

“Bu ne demek oluyor? Öğretmenin bizim bahçede ne işi vardı?”

“Sana okuldan sonra spor yapacağımızı söylemiştim ya. Beni eve getirdi. Senin hâlâ Karttunen'in inşaatında çalıştığını sanmıştım...”

Ağlamaklı oldum. Dayımın bu kadar kızgın olmaması gerekirdi.

“Malzeme vaktinden önce bitti, onun için eve geldim. İyi ki buradaydım. Arabanın sesini duyar duymaz, Frida'yı içeri götürmek için koştum. Vaşağın bizim sırrımız olduğunu anlamıyor musun? Bundan kimseye söz etmeyeceksin, yoksa onu hayvanat bahçesine götürecekler; en kötü durumda da öldürecekler.”

Artık gerçekten ağlamaya başladım. Frida'dan vazgeçmem asla olanaklı olamazdı.

“Bir daha spora kalmayacağım,” diye söz verdim.

Jari dayımın kızgınlığı çabuk geçti. Fakat gece boyunca, Frida'nın ikimizin sırrı olduğunu birkaç kez hatırlattı.

Öğretmen ertesi perşembe spora kalıp kalmayacağını sorunca gelemeyeceğimi söyledim.

“Neden çocuğum? Seni eve götürebilirim.”

“Gelemeyeceğim işte. Bu bir sır çünkü.”

“Sır olan ne?” Öğretmenin yüzü asıldı. “Bütün sırlarını bana anlatabilirsin.”

“Söyleyemem! O sır Jari dayımla benim aramda.”

Öğretmen, bir inilti sesi çıkarıp elini dudaklarına götürdü.

“Sevgili çocuğum, aranızda bir sır var demek. Böyle bir sırrı söylemen gerekiyor. Okul hemşiresini en son ne zaman ziyaret ettin? Ah, seni çocukcağız! Ne yapmam gerekiyor şimdi?”

Kaygılanması beni çok şaşırttı. Öte yandan, onun sırrımızı öğrenmesinden korktum. Çünkü bundan sonra, “O sır ‘v’ harfiyle mi başlıyor?” diye sordu. Soluğu tuhaf bir şekilde boğuk çıkmıştı. “Sevgili çocuğum, böyle sözcükleri nereden bileceksin ki? Şimdi bunu nasıl anlatacağım...”

“O sözcüğü biliyorum ve sırrım da ‘v’ harfiyle başlıyor!” Bir vaşağın ne olduğunu bilmediğimi nasıl düşündü? “Bundan fazla bir şey söyleyemeyeceğim,” diyerek birden ürktüm. Şimdi Jari dayım çok kızacaktı. “Otobüsüm gidiyor,” diyerek sıvışmaya çalıştım.

Frida gerçekten de beni yaralarımın kan akacak kadar tırmalamıştı ama onların iyileşmesi için bir okul hemşiresine ihtiyaç duymamıştık. Hemşire, okula salı günleri geliyordu. Bu yıl aşı olmayacaktık ama yine de herkes ondan korkuyordu. Hemşirenin soğuk elleri vardı ve tuhaf kokuyordu. Buluş çağına geldiğimde, hemşirenin müge çiçeği parfümünü Sokos alışveriş merkezinden aldığında bile bayat koktuğunu anlamıştım.

Hemşire cuma günü öğle yemeğinden biraz önce gelince hepimiz korkmuştuk. Daha önce, Hannu Hakkarainen'in başında bit görüldüğü için her zaman geldiğinden başka bir gün gelmiş ve hepimiz bit kontrolünden geçmiştik. O zaman birinci sınıftaydım ve haftalarca kafamda bit aramıştım. Şimdiyse hemşire, onunla beraber gitmem için beni çağırıyordu. Sıralar arasından geçip dışarıya çıkarken, peşimden gelen fısıltıları duyabiliyordum. Hemşire, beni selamlayıp harita ve diğer öğretim gereçlerinin bulunduğu odaya götürdü. En üst rafta, doldurulmuş bir baykuş gözlerini bana dikmişti.

"Dayınla senin arandaki o sır," diye hemşire sıkıntılı başladı. "O sır acıtıyor mu?"

Ona şaşkınlıkla bakakaldım.

"Hayır, acıtmıyor. O, çok sevimli... Hoş da. Bazen tırmalıyor ama çok kötü değil. Bak, yaptığı yara neredeyse geçmiş."

Kolumu sıvadım. Frida, önceki hafta beni tırmalamıştı.

"Tırmaladı mı? Hilja, bütün giysilerini çıkaracaksın!"

Hemşire, paravanı kapının önüne çekip muayene masası olarak hizmet veren eski yatağa kâğıt çarşaf serdi.

"Neden?"

Bir hemşirenin okula gelip de soyunmamı istemesine ne hakkı olduğunu anlayamamıştım. Boğazım ağrıyordu. Hele göğsümü dinlemesine hiç gerek yoktu.

"Hepsini çıkar!" Hemşirenin sesi daha da tizleşmişti. Altıncı sınıftakiler, beşinci sınıfa geldiğimizde bize kuku kontrolü yapılacağını ama bunun ancak erkek çocuklara uygulandığını söylemişlerdi.

Malzeme sınıfı soğuk olduğu için yavaşça soyundum. Kot pantolonumun altına kalın kırmızı tayt ve kenarları söküük pembe külot giymiştim. Hırkamı, tişörtümü, sonra da pantolonumu çıkardım. Külotumu üstümde bıraktım.

Hemşire tenimi incelerken, yara ve tırmalama izlerinin nasıl olduğunu sordu.

“Bizim kedi biraz vahşi,” diye yanıt verdim. Vaşak, kedigillerden değil miydi?

“Kedi mi? Çok büyük tınaklı bir kediymiş.” Erkeklerle özgü bir âdemelması olmamasına karşın, boğazı tuhaf bir şekilde hareket etmişti. “Külotunu da çıkarıp şuraya uzanır mısın?” Yatağı işaret etmişti. “Doğru dürüst bir muayene masası da yok, şimdi ben nasıl yapacağım bunu? Ayaklarını kaldırıp açar mısın?”

Söyleneni yaptım ama hemşire hiç uyarmadan buz gibi bir metal aleti içime sokunca, çığlık atıp ağzına bir tekme attım. Soğuk metali elinden bıraktı. Aleti içimden çektiğimde bağırdıkça bağırdım. Hemşire bana yeniden dokunmak isteyince tıslayıp ısırdım ve bağırmam, bazen Frida’nın ağzından çıkan homurtuya dönüştü. Sonunda hemşire pes etti. Giyinmemi ve kendisiyle birlikte sınıfıma dönmemi söyledi. Diğerleri yemeğe başlamışlardı. Bu kadar köpürmemden sonra çok acıkmıştım ama hemşire, sınıfa girmemi önleyip öğretmeni koridora çağırdı.

“Kız muayene etmeme izin vermedi, çılgın gibi davrandı. Hatta ısırdı da. Böyle gen mirasına sahip olunca beklenen budur. Diğer çocuklar için tehlikeli mi?”

“Bunu hiç fark etmedim.”

“Doktor onu muayene edecek. Sağlık merkezindeki muayene yatağında kayışlar var. Sanırım oraya götürülmesi gerekecek. Kızı bir gün oraya götürebilir misiniz?”

“Pazartesi ve cuma, okul saat birde bitiyor.”

“O zaman pazartesi olsun, ben ayarlarım. Kızın bu kadar kudurmasının kesinlikle bir nedeni olması gerek. Görüşmeye sosyal kurumdan da birini çağırmak gerekecek. Ilveskerolara Pirjo Koistinen bakmıyor mu?”

Yün eldivenini, tekmemle şişen üst dudağına bastırıyordu. Öğretmen beni sınıfa götürdüğünde, gözleri bir tuhaftı. Yemekte denizci bifteği vardı. Diğerleri yemeklerini bitirdikleri için, tencerenin dibinde kalanları kazıyıp kocaman bir tabak yiyebildim. Arkadaşlarım hemşirenin benden ne istediğini sordular ama söylemedim. Bu olaydan Jari dayıma da söz etmedim. Çünkü hemşirenin hareketi beni çok utandırmıştı. Jari dayım, herkesin bacak arasının özel, kimsenin dokunmayacağı bir yer olduğunu söylemişti. Bunun nedenini anlatmamasına karşın, onun sözüne güvenmiştim. Hemşire iğrenç davranmıştı ama ona karşın sırrımızı açıklamadığım için kendimle gurur duyuyordum. Dudağının şişmesi de iyi olmuştu, beni acıtmasaydı! Hemşirenin sözünü ettiği miras beni şaşırtmıştı. Bununla ne demek istemişti acaba? Mirasa biri öldükten sonra konulduğunu biliyordum.

Hafta sonunda, bu olayı tamamıyla unutmuştum. İki gün, buz üzerinde açılan delikten balık tuttuk. Jari dayım balıklardan börek ve çorba pişirdi. Frida'ysa ona verilen canlı balıkla oynadı. Pazartesi gelince, doktorla ilgili konuşmalar ancak aklıma geldi. Okul otobüsüne gitmeden önce Frida'yı okşadım. Ona, doktor ne kadar zorlarsa zorlasın, tek kelime söylemeyeceğime söz verdim. Otobüste beni korku sardı. Vak Vak Amca dergisinde, kola zerk edilen doğruluk serumuyla ilgili bir yazı okumuştum. İğneyi yedikten sonra salt gerçeği söylüyordun. Kendime hiçbir şeyin zerk edilmesine izin vermeyecektim.

O gün din, matematik ve iki saat eliş dersimiz vardı. Din dersinde, Sepeteus'un oğulları anlatılıyordu. Bir iki bira içtiğinde, Jari dayım onlar hakkında en sevdiği fıkrayı yineleyip dururdu.

“Sepeteus'un oğullarının babalarının adı neydi?”

Öğretmen bunu acaba yanıtlayabilecek miydi? Mirasla ilgili ne demişti? Sepeteus'un oğulları da mı gen mirasına sahipti? Ara sıra kardan şato yapıyorduk. Hava ılık olduğu için, kar kolayca kartopu ve şato duvarı şekline geliyordu. Matematikteki çarpım tablosu bana her zaman kolay gelmişti. Jari dayımın kibritleriyle oynarken bunu çarçabuk öğrenmiştim. Elişi dersinde, etamin kumaş üzerine iplikle şekiller dikiyordum. Frida'nın yemek tasının altına çok yakışacaktı. Onun için, üzerine sarı ve koyu kahverengi iplikler kullandığım vaşak rengi etamin kumaşı seçmiştim. Benden başka kimse kahverengi kumaştan istememişti. Onlar bu rengi çirkin buluyorlardı.

İkinci elişi dersinin sonunda, birden doktor aklıma geldi. Metal eşya içime sokulsa bile, yine de hiçbir şey söylemeyecektim. Elimin tersine iğne batırarak kendimi buna hazırlıyordum. Tek bir ses çıkarmadım, acıya dayanıklıydım. O doktora gösterecektim.

Beni arabayla eve götürdüğünde, öğretmen tuhaf şeyler sormuştu. Jari dayımla ben nerede uyuyorduk? Birlikte saunaya gidiyor muyduk gibi... Jari dayım beni öpüp duruyor muydu? Kendi yatağıma gittiğimde, Jari dayımın iyi geceler öpücüğü verdiğini söyledim ve elbette ısı boşa gitmesin diye birlikte saunaya giriyorduk.

"Jari dayının yanaklarından başka yerlerini de öpüyorsunuz?"

Düşünmeye çalıştım. Bir keresinde kral oyununu oynarken elini öptüğümü anımsadım. Bu oyunu oynamamızın üzerinden birkaç yıl geçmişti ama öğretmen meraklanmış ve o oyunda neler oynadığımızı hatırlamamı istemişti. Bu oyun, bana tıpkı bir kralın pelerini anımsatan yeni, kırmızı bir yorgan alındığında başlamıştı. Jari dayıma kartondan bir taç yapmıştım. Bir süre benimle oynamıştı ama sonra Hakkarainen amca mopetiyle bahçeye

gelinee, oyunumuz sona ermişti. Masallarda kralların eli öpülmüyor muydu sanki?

Sağlık merkezine vardığımızda, “Unutma, doktora doğru yanıtlar vermen gerekecek. Doktor, bütün hastalıkların tanrısıdır,” dedi öğretmen.

Sağlık merkezi alçak, beyaz bir binaydı. Yakınında çok yüksek bir fabrika bacası yükseliyordu. Daha ötede, biraz da şatoyu andıran eski ocağın kulesi görünüyordu. Öğretmen, beni elimden çekerek koridorlardan geçirdi. Bir keresinde de doğru yeri bilemediğinden, yolu sormak zorunda kaldı. Binanın içi, Kauppinen teyzenin odası gibi tuhaf kokuyordu. Doktor; bıyıklı, kulaklarından uzun beyaz kıllar çıkan yaşlı bir adamdı. Bana sataşırsa bıyıklarından çekecektim. Ara sıra Hevonpersii’ye gelerek, yeterince yiyeceğimizin olup olmadığını kontrol eden Pirjo adlı kadın da vardı odada. Bana hep güzel davranmıştı ama Jari dayım, onun ziyaretlerinden korkuyordu. O gelmeden önce temizlik yapıyordu. Hatta bir keresinde, marketten et ve pahalı portakal bile almıştı.

Bana oturmamı söylediler. Doktorla öğretmen, yandaki odaya geçtiler. Doktorun eşyalarını, at üzengileri komik bir şekilde ters duran bir yatar koltuğu inceledim. Pirjo’yla doktor, öğretmensiz döndüler. Doktor soyunmamı söyledi.

Hastalıklar tanrısı, diye düşündüm. Doktorlar, İsa gibi ölü insanları diriltebiliyorlardı. Jari dayım, İsa’nın iyi bir adam olduğunu ama onun adını kullanarak çok büyük kötülüklerin de yapıldığını anlatmıştı. Doktor da İsa adına vaşağımızı alıp gidecekti, öyle mi? Yine de giysilerimi çıkardım. Öğretmen, Tanrının her şeyi, yani giysilerin altını da gördüğünü söylemişti. O halde, doktor neden ben soyunmadan da içimi göremezdi?

Doktor yaralarla ilgili soru sorduğunda, yine kedi hikâyesini anlattım. İğne deliğini de fark etti. Bunun elışı derisinde olduğunu söyledim. O tuhaf koltuğa çıkmamı söyledi ve üzengileri ayarlamaya çalıştı. Küçük olduğum için, ayaklarım üzengilere yetişmiyordu. Belki de doktor, ayak bileklerimi o üzengilere bağladığı için bir Kızılderili olmak istiyordu? Jari dayım, bana Delia hakkında bir hikâye okumuştı. Delia, aslında bir beyaz deriliydi ama Kızılderililerle yaşıyordu. O kitaptaki Kızılderililer, beyaz benizlileri aldatmak için atların göbeğinin altına tutunarak ata biniyorlardı. Oturduğum koltuk, olasılıkla beyaz benizlileri aldatmak içindi. Doktor, üzerime bir örtü serdi. Üşümeye başladığım için bu sıcaklık iyi geldi.

“Şimdi kendini rahat bırak, gözlerini kapat. Kendini saunada ya da sıcak bir sahilde farz et,” dedi tatlı bir sesle.

Ola ki bir yerden gerçeklik serumu zerk edilir diye gözlerimi kapatmaya korktum. Elinde, hemşireninkine benzer, ucu aynalı bir metal çubuk tutuyordu. Yine çıldırıp çılgılık atmaya başladım, ayak bileklerimi bağlardan koparmaya çalıştım ama çözülmecek kadar sıkı bağlanmışlardı. Bu Kızılderili oyunu artık hoşuma gitmiyordu. Pirjo, köşede sessizce oturuyordu, oyuna katılmamıştı.

“Sevgili Hilja, seni muayene etmem gerekiyor. Kıpırdamayı sürdürürsen, ellerini de bağlamam ve sakinleştirici iğne vurmam gerekecek. O zaman bu acıtmayacak.”

Sakinleştirici iğne, gerçeklik serumu anlamına geliyordu, bunu istemiyordum. Sakin olacağıma söz verdim. Metal nesne içime girdi, hemşirenin kullandığı nesne kadar soğuk değildi ama yine de tuhaf hissettiriyordu. İçime hiçbir şeyin girmemesi gerekiyordu.

“Aferin kızım, aferin,” diye Hakkarainen amcanın Soma atına yular taktığında konuştuğu gibi konuştu doktor.

Metal nesne çıkarıldı. Yumuşak ve lastik hissettiren bir şey de içine girip çıktı. Biraz acıtıyordu ama yakınmadım. Frida'yı ele vermemiştım.

Doktor, bağları çıkardı ve yüzüstü dönmemi söyledi. Onun ellerini artık görmediğim için kaygılandım ama söyleneni yaptım. Popomu dikkatlice elledi, sonra örtüyü üstüne örttü.

"Dayınla birlikte oturmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Evet!"

"Bir ortak sırrınız varmış. O sır, dayının pipisiyle mi ilgili?"

"Hayır. Kimin böyle bir sırrı olur ki?"

Hayal kırıklığına uğramıştım, bu tatlı doktor, meğer zırdeliymiş.

"Dayın sana kötülük yapmıyor ya?"

"Benim dayım harikadır!" Örtüyü önümde tutarak yataktan kalktım. Öfkeyle gözlerimi doktorunkilere diktım. "Bana nasıl bir gerçeklik serumu vurursan vur, hiçbir şey söylemeyeceğim. O sır, başka kimseye ait değil!"

Orama burama dokunmaları ve okulun en salak erkek çocuklarının konuştukları tamamıyla aptal pipi konularını sordukları için çok kızmaya başlamıştım.

"Jari Ilveskero'nun kızla başarılı olduğunu söylemiştim. Öyle olmasaydı, bir şeyler fark ederdim." Pirjo ağzını ilk kez açtı.

Doktor içini çekti.

"Hilja'nın hiçbir şeyi yok, sapasağlam. Haydi giyin, hemşire sana kafeden dondurma getirecek. En çok hangisini seviyorsun?"

"Kingis istiyorum," dedim umutla.

Hevonpersii'de derin dondurucu olmadığı için, sık

sık dondurma yiyemiyorduk. Doktor, Pirjo'nun peşinden gitti. Giyindikten sonra, yeniden o tuhaf üzengili yataklı koltuğu incelemeye başladım. Kötü beyazların gerçeklik serum oklarıyla vurmaya çalıştığı bir Kızılderili kız olduğumu hayal ettim.

Hemşire bana Kingis ve bir bardak sarı portakallı gazoz getirdi. Yemeğime eşlik etsin diye, sırt çantamdan okuma kitabımı çıkardım. İkinci sınıfta artık hecelenmiyordu. Kapı tıklatıldı. Gelen öğretmendi. Gözleri kızarmış, ruju çenesine yayılmıştı.

"Evden yanıt verilmiyor. Dayın nerede acaba?"

"Hakkarainenlerde ahırın damını onarıyor."

"Hangi Hakkarainenleri kastediyorsun? Buralarda, bu adda çok aile var."

"Onların Soma adlı atı var," dedim yardımsever bir edayla. "Ona iki kez bindim ama eyerden hoşlanmıyor. Yine de beni sırtından atmadı. Çünkü ikimiz de usluuz."

Biraz düşününce, Hakkarainen amcanın adının Matti olduğunu hatırladım. Öğretmen, beni eve götürceğini söyledi, dayım orada olacaktı. Pirjo, bizi kendi arabasıyla izleyecekti.

Frida konusunda çok kaygılanmaya başlamıştım. Biz gelmeden dayım onu saklayabilecek miydi? Yol boyunca midem sancıdı. Evin bahçesine geldiğimizde ağlamaklı oldum. Arka bahçeye koştum ama Frida orada değildi.

"Hilja, sen dışarıda bekler misin? Dayınla konuşulacak yetişkin meselelerimiz var," dedi öğretmen.

Jari dayım kapıyı açtı. Yine öfkeli görünüyordu. Sırrımızı açıkladığımı düşünüyordu herhalde. Ama yine de bana gülümsedi. Kucağına alacaktı ama Pirjo, dışarıda beklemem gerektiğini söyledi.

Saunaya doğru yürüdüm. Belki kazanda hâlâ ılık su

vardı, kukumu yıkamak istiyordum. Ambar binasını geçtiğimde kapı dışından, tanıdık homurdanma ve tırmıklama sesleri geldi. Dayım Frida'yı oraya kapatmıştı demek? Dışarıya insan içine kaçmasın diye, kapıdan içeriye bakmaktan korktum. Saunada, cumartesiden kalma kurumuş çamaşır duruyordu. Yıkandıktan sonra kot ve taytımın içine temiz külot giydim. *Aferin bana*, dedim kendime.

Öğretmen beni çağırdı. Gözleri, öncekinden daha çok kızarmıştı. Pirjo'ysa, Hakkarainen'in köpeğine komut verilen halini andırıyordu. Jari dayım gerçekten de çok kızgındı ama kızgınlığı bana değildi. Beni kucağına çektiğinde,

"Sizi mahkemeye vermem gerekirdi ama çocuk yüzünden bundan vazgeçiyorum. Ona gereksiz ve zor şeyler sorulacak. Çocukcağız hayatında yeterince zorluk çekmiş zaten. Hilja'dan özür dileyeceksiniz. Okula geldiğinde, o hemşire de özür dileyecek," dedi.

Öğretmen, önümde diz çöküp yanağını okşadı.

"Sevgili Hilja... Senin iyiliğini düşünmüştüm. Kitap ve gazetelerde o korkunç şeyleri okuyunca, insanın aklına neler neler geliyor... O gereksiz muayeneler için senden özür diliyorum."

Öğretmen ağlıyordu ve bu bana çok korkunç geliyordu.

"Beni affet Hilja," dedi doktor da. "Ama ben işimi yapıyordum. Hepimiz senin tarafındayız."

Benden neden özür dilendiğini tam anlamamıştım ama sanırım o aptal sorular ve içime sokulan soğuk metal nesneden dolayıydı. Onları bağışladım. Gerçi hemşeriye, *cehenneme kadar yolun var*, demeyi de çok isterdim ya neyse...

Jari dayım, bu özürlerden sonra bu konunun artık ka-

pandığını, bir daha hakkında söz edilmeyeceğini söyledi. Yetişkinler bazen gerçekten de çok aptal oluyorlardı. Yanlış bir şey zaten yapmamıştım ki...

Ara sıra, hâlâ ayaklarımın jinekolog koltuğuna bağlandığına dair karabasan görmeyi sürdürdüm. Öte yandan da hemşireye tekme attığım için kendimle gurur duyuyordum. O olaydan sonra doktorlardan korkmuştum. Askerlik ve işimle ilgili doktor kontrolleri, benim için eziyet olmuştu. Ancak judo antrenmanları ve diğer savunma tekniklerini öğrendikten sonra vücuduma öylesine girilmeyeceğine inanmıştım. Spiralın takılması, önceleri çok itici gelmişti. Bu, içimde yabancı bir nesneydi. Fakat daha az istediğim bir diğer şeye, istemediğim bir bebeğe engel oluyordu.

Kulübedeki yalnızlık bana harika geliyordu. Burada, Hevonpersii'de olduğu gibi kimseyle ilgili anılarım; kendi evimin ya da geçmişteki işverenlerimin evlerinin güvenliğiyle ilgili sorumluluğum da yoktu. Biramı bitirdim. Yazın satın aldığım tekila şişesini dolaptan çıkarıp bardağımın kenarını tuza batırdım. Çakırkeyif olmak iyi gelecekti.

Anita'nın hizmetinden ve Moskova'dan ayrılalı bir hafta geçmişti. Zamanı geri çevirmek için neler vermezdim. Anita'nın kürkcüye gitmesini önlerdim. Kürk provası yapmak için vaktimizin olmadığına ona inandırırıldım. Vicdanımdaki, bir insan canının yok olmasıyla oluşan sorumluluk acısının olmaması için neler verirdim.

Uyandığımda, saat neredeyse on birdi. Yağmur, kulübe-
beyi gri bir tülle örtmüştü. Arasından yosunların parlak
yeşil rengi görünüyordu. Başımın çok ağırlaştığını hisse-
diyordum. Yarım kalan tekila şişesini görünce nedenini
anladım. İçkiyi çok fazla kaçırmıştım. Geceliğimi çıkar-
ıp dışarıya, yağmur altına çıktım. Bir ağaçkakan ya da
geyikten başka kimsenin beni göreceğini sanmıyordum.

Telefon çalınca, birden içeriye fırladım. Ekrandaki
numara tanıdık gelmedi. Açtığımda bir hışırtı duyuldu.
Fransızca bir şeyler ve en sonunda, İsveççe konuşan tanı-
dık bir ses... Bu, Monika'ydı.

"Morjens Hilja, sover du ännu? (Günaydın Hilja, hâlâ
uyuyor musun?)"

Mozambik'in saat dilimi, Finlandiya'nınkiyle aynıydı.
Monika da kesin saatlerce çalışmıştı. Biraz üşüdüm ama
telefonu kapatmak istemedim. Monika'nın beni bir daha
arayıp aramayacağı belli değildi.

"E-postanı demin aldım. E-postalar en yakın kasaba-
nın postanesine geliyor ve birinin onları getirecek vakti
olunca buraya ulaşıyorlar. Bugün kasabaya gitmeye vak-
tim olmayacak. Çünkü tuvalet yapma imecesinin ortasın-
dayız."

"Yemek yapma yerine tuvalet de mi inşa ediyorsun?"

"Onu da yapıyorum. Yemekler hijyenik olsa bile doğru
dürüst tuvalet olmadan, ne işe yarar? Nasılsın?"

Monika'nın Mozambik'e gidişi, aynı zamanda beni rahatlatmıştı da. Çünkü kendime fazla yaklaşmasına izin vermiştim. Geçmişimle ilgili hatırlayabileceğim anılarımı toparlamaya çalışmıştı. Bunları yinelemek, bana bazen dayanılmaz gelmişti. Monika bunun bana iyi geleceğini söylemesine karşın, her şeyi anımsamak için hazır değildim. Şimdi, binlerce kilometre uzaktaki başka bir kıtadaydı; dolayısıyla dürüst olabilirdim.

"Kendimi bok gibi hissediyorum. Gecedен kalmayım. Hem moral hem de fiziksel olarak kötüyüm." Monika kontrollü telefonumdan aramıştı. Polisin bunu dinlemesinin imkânsız olmasını umuyordu. "Burada, kulübedeyim. Anita'nın kasasını açmaya çalışıyorum. Başına bir şey gelirse diye bunu bana bırakmıştı..."

Lanet olsun, ağlamak üzereydim. Şimdi bunun zamanı değildi.

"Kasayı polise vermen gerekmez mi? Onu açmak için kesinlikle bir çare bulurlar."

"Polisten yarar yok! Moskova milisiyle birlikte, alkolün birinin cinayeti işlediğini, sonra da içkiden öldüğünü öne sürüyorlar."

Hat cızırdadığı için Monika'nın ne dediğini duyamadım. Konuşmamız kesildi ve cep telefonuma bakakaldığımda, tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim. Telefon yeniden çaldığında, kütötümü ve kotumu giyebilmiştim. Monika'nın sesi şimdi öncekinden daha iyi, neredeyse daha yakından duyuluyor gibiydi.

"Anita'ya ateş eden gerçekten de evsiz bir alkolik miydi?"

"Elbette değildi! Bunu, Valentin Paskevits yaptırdı. Anita'nın o eski sevgilisini hatırlıyorsundur, sık sık Chez Monique'ta yemek yemişlerdi. Paskevits'in çetesinden

bana da tehdit telefonları geldi. Polis davanın kapandığına inanıyor. Merkez Güvenlik'in polisi aynı fikirde değilmiş gibi görünüyor ama onun elinden de ne gelir ki? Kim bir şeyler..."

"Helena'yla bağlantı kur. Rus milisinin nasıl çalıştığını o biliyor. Un moment, je viens..." Monika'nın sesi yine kayboldu.

"Hangi Helena'yla?"

"Milletvekili Helena Lehmusvuo'yu kastediyorum." O da Monika'nın müşterilerindendi. "Oui oui, je viens... Özür dilerim, gitmem gerek, küçük bir olay olmuş."

Böylece Monika gitti. Telefon bir daha çalmadı. Tişörtümün üzerine yün kazak geçirdim. Kahveden bile koyu bir çay yaptım. Bir tabak yulaf bulamacı yiyerek, üzerine bol tuz ve karabiber serptiğim domates suyu içtim. Bu beni canlandırdı ama ağzımda hâlâ tekila tadını hissediyordum.

Helena Lehmusvuo meclis binasında olurdu ama şimdi onu arayacak halde değildim. Bilinmeyen numaralar servisinden, yardımcısının telefon numarasını aldım. İnternet şimdi çok işe yarayacaktı. Cep telefonundan mesaj yollamak inanılmaz yavaştı ve benim de buna sabrım yetmiyordu. Telefonumu kapatıp çekmeceye kilitledim. Sonra barakayı kontrol etmek ve patlayıcı yapacak malzeme bulmak için dışarıya çıktım. Kuramsal olarak benzin, kabartma tozu ve yumurta yeterliydi ama bunların sonucunda oluşan patlama ancak ses çıkarırdı. Bu, asla kasanın dışını ve içini patlatacak kadar güçlü olmazdı ki daha güçlüsü bile buna yeterli olmayabilirdi. Çünkü kasa, hırsızlığa karşı garantiliydi. Anita'nın kullanabileceği olası numara serilerini bulmam gerekecekti. Hatırlaması için bir kural uygulamış olmalıydı.

Nuutinenlerin ev anahtarı hâlâ bendeydi. Laitio, bunu teslim etmemi istememişti. Beni sorguya çekmeden önce muhtemelen evi aramışlardı. Görebileceğim ayrıntıları acaba onlar da görebildiler mi? Ev cinayet yeri olmadığı için, polisçe mühürlenmiş olmayabilirdi. Güvenlik sistemini de ben biliyordum. Anita'nın tek kızı Cecilia Nuutinen-Kekki, Hongkong'da çalışıyordu. Finlandiya'ya ne zaman gelebileceğini tahmin edemiyordum. Evin hizmetçisi, başka yerde oturuyordu. Evde bazı ıvır zıvırım kalmıştı. Demek ki onları gidip almak için yasal bir nedenim vardı. Lehtisaari ziyaretini aklımdaki listeme ekledim.

Üzerime yağmurluğumu çektim. Bir sepetle mantar bıçağı bulup yürüyüşe çıktım. Yağmura karşın, russula ve huni mantarları toplayabildim. Hiekkamäki karavan kampında hâlâ birkaç kampçı kalmıştı. İnsanların kamplarda birbirine bu kadar yakın tatil yapma isteklerini ve her aile kavgasının ulu orta yapılmasını, her yemek yeme alışkanlığının herkesin önünde sergilenmesini hiçbir zaman anlayamamıştım. İnsanlardan tam olarak kaçamadığım için, Talludden'deki kulübeyi kiralamakta önce tereddüt etmişim ama öte yandan, kulübenin ötesindeki kayalıklarda henüz yerleşme olmadığından dolayı, rahatsız edilmeden burada oturabilmişim.

Kulübeyle birlikte kiraladığım sandalın, teknelerin demirlendiği yerde olup olmadığını kontrol etmeye gittim. Sonra dibinde yirmi santim kadar biriken suyu boşaltmaya başladım. Yağmur içinde yüzen kuğu, beni önemsemeyen bir edayla önümden geçti. Orman içinden geri döndüm. Ormanın kuytu bir yerinde, yaklaşımdan bir iki metre önce bir leş gördüm. Henüz yeni öldüğü için daha kokmaya başlamamıştı ama sinekler şimdiden çevresini sarmıştı. Geyiğin tüyleri yağmur ve kanla ıslanmıştı.

Gözlerindeki bakışı yok olmuş; geride cansız, boş bir ifade kalmıştı. Geyikgillerin avlanma sezonu henüz başlamamıştı. Kaçak avcılarının da bu kadar kalabalık yerleşimlerin yakınlarında avlanmaya cesaret edemeyeceklerine inanıyordum. Hayvan, yoldan yirmi otuz metre uzaklıktaydı ama belki de biri ona arabasıyla vurmuş ve geyiğin bundan kurtulacağını sanmıştı. Belki de yaşlılıktan ya da bir hastalıktan ölmüştü.

Dördüncü bir seçenek daha vardı. Geyiğin yanma geldiğimde, ateş edilerek değil, boğularak öldürüldüğünü fark ettim. Boğazındaki yaraları bir vaşağın yaptığı açıktı. Etin bir kısmını doyasıya yemişti. Çevremi incelediğimde, bükülmüş kara mersin dallarıyla kırılmış çalıları gördüm. Vaşak, boynuzları bir iki yerden kırılacak kadar şiddetli dalaşmıştı geyikle.

Geyik leşini elbette ya av hayvanları koruma kurumuna ya da polise haber vermem gerekiyordu. Yasaya göre geyiğin eti, o alanın avcılık haklarına sahip olan birine, bu durumda olasılıkla avcılar derneğine aitti. Ben yasayla hemfikir değildim: Leş, geyiği avlayan vaşağa aitti. Belki de vaşak, yavruları için yiyeceğe ihtiyacı olan bir anneydi.

Kokumun leşe geçmemesi için daha öteye gittim. Leşin yeri pek korunaklı değildi. Mevsim, en iyi mantar toplama zamanıydı ve mantar toplayıcıların yanında bazen köpekleri de oluyordu. Gerçi yağmur vaşağın lehineydi çünkü hava; ıslanmış mantar ve orman meyveleri toplanmak için pek uygun değildi.

Çevremi biraz daha dikkatlice inceledim. Orman hem kayalık hem de kısa çalılıklardan oluştuğundan, vaşağın izlerini fark etmek kolay değildi. Sonunda bir iki tanıdık pati izine rastladım. Daha ötede, dalaşma sırasında kopmuş birkaç açık sarı kıl da gördüm.

Vaşağın varlığını daha önce de Talludden'de hissetmiştim. Bir keresinde de gece Kallhuiluberget'in tepesine fırtınayı izlemek için tırmandığımda, reçine renkli gözlerinin alnımdaki fenerin ışığında parladığını hayal etmiştim. Duyduğuma göre, vaşakların izleri nehir kıyısında, deniz üzerindeki buzda görüldüğü gibi, onlar için yüzlerce hektar yaşam alanı ve yuva kurmaya uygun kayalıklar olduğu Kopparnäs'te de görülmüştü. Yörede oldukça çok geyik ve tavşan yaşıyordu. Diğer yandan, mus geyiğinin ya da vaşağın kokusunu aldıklarında, huzursuz havlama sesleri evden eve bir zincir şeklinde yankılanan köpekler de vardı.

Bir vaşağın varlığı beni çok dikkatli yaptığı gibi, enerji de verdi. Vaşaklar, uzun süre hiç kıpırdamadan yerlerinde bekleyebiliyorlar. O kadar ki, çevresiyle bütünleşip neredeyse görünmez oluyorlar.

Yağmurun artmasına karşın, saatlerce ormanda gezinip durdum. Kulübeye varınca, Helena Lehmusvuo'nun asistanı Saara Hirvelä'yi aramadan önce, mantarları çeşitlerine göre ayırıp kurumaya bıraktım. Karşıma sesli mesaj çıktı. Beni araması için bir mesaj bırakarak daha önce görüşüğümüzü hatırlattım.

Haberlerde, Rusların Gürcistan'daki operasyonu anlatılıyor, Gürcistan'ın olası NATO üyeliğinin dünyanın politik durumuna etkisi tartışılıyordu. Jari dayım, Finlandiya'nın AB'ye katılmasına hararetle karşı çıkan bir orman filozofuydu. Üyelik anlaşması yapıldığında, protesto ederek bahçede Fin bayrağını yakmıştı. Gerçi o ana kadar, Karhu içkisinden oldukça büyük miktarda güç almıştı. Sonraları, bayrağın zaten yırtılmış ve kullanıma uygun olmadığından dolayı bu hareketi yaptığını savunmuş, hemen ertesi hafta da Kaavi'ye yeni bir bayrak almaya gitmişti.

Dayım benim velim olmadan önce, teknik okulda ahşap işleri bölümünde okumuştı. Benimle birlikte yaşamaya başlamadan önce, dört yıl kadar farklı yerlerde inşaat işlerinde çalışmıştı. Dayımın yanına gitmeden önceki hayatımla ilgili birkaç silik anıdan başka bir şey hatırlamıyorum. Bir kısmının hayal mi yoksa gerçek mi olup olmadığından da pek emin değilim. Aklıma tekrar tekrar, bahçede gürültü yapan çöp kamyonuna camından baktığımı bir apartman, patates püresi, sosis ve balık kroketinin kokusu geliyor. Zeminde takırdayan kırmızı pabuçlar, alnımda kırmızı yumuşak dudaklar... Geceliğimi kirleten, külotumun içine bile sızan ve zeminin her yanına yayılan kırmızı renk ve uyandığımı gördüğünde dayımın gözlerindeki kırmızı renk aklıma geliyor.

O kadarını bile anımsadığımı Monika'dan başka kimseye söylememiştim. Aklıma gelen görüntülerden kurtulmaya çalışıp geyik leşini düşünmeye başladım. Elimde gizli kameram yoktu. Vaşak da kokumu alırsa leşe yaklaşmayacaktı. Kandaşımın buluşma sevinci yerine, onun rahatça leşi yemesine izin verecektim.

Jari dayımdan bana miras kalan öğle uykusuna yattım. Moskova'dan döndüğümde olduğu gibi, uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim. Anita'nın evininin kapısında duruyordum. Anita dışarıya çıkar çıkmaz vuruldum. Uyku arasında, krem rengi eşarp sokakta yanımda duruyordu ama Anita'nın kendisi görünürlerde yoktu. Evin çatısındaki sincabın koşma sesine uyandım. Demin gördüklerimiz bir anı mı, yoksa eşarbin bana bu kadar masum bir halde geldiğine özgü bir dilek miydi?

Akşam saat altı sularında telefonum çaldı. Numara tanıdık değildi. Yine de yanıt verdim. Oysa kadının sesi tanıdıktı.

“Ben Helena Lehmusvuo. Başın sağ olsun. Anita Nuutinen vurulduğunda sen de orada mıydın?”

“Hayır... Değildim.”

“Bir evsizin onu vurması, elbette saçma sapan bir haber. Bu işe büyük güçler karışmış. O gece sana izin mi vermişti?”

“Bunu telefonda konuşmak pek akıllıca değil.”

“Haklısın. Görüşebilir miyiz? Hafta sonu neredesin? Helsinki ya da Kirkkonummi’de misin?”

Lehmusvuo, Kirkkonummi’de oturuyordu. Meclise Uudenmaa ilinden seçilmişti. Kirkkonummi’de görüşmemizi önerdim. Beni cuma akşamı için evine davet etti. Bu tarihe kadar, bazı şeyleri öğrenmem için vaktim kalacaktı. Onun da bu konuda beni suçlayacağını biliyordum. O gün, Kirkkonummi’ye gitmişken, oradaki kütüphanede e-postalarımı okumak ve internette aramalar yapmak için fırsatım olacaktı. Bundan sonraki birkaç günü rahatsız edilmeden geçirecek ve Anita’nın kasasını nasıl açacağımı düşünecektim.

Mantarlı omlet yedikten sonra saunayı ısıttım. Isının uygun sıcaklığa gelmesini beklerken, uyarmama karşın Anita’nın yine de kullanabileceği farklı numara birleşimlerini kâğıda yazmaya başladım. Kendinin ve kızının doğum tarihlerini hem düz, hem ters olarak ve farklı şekilde karıştırarak denedim. Kendimin sosyal güvenlik ve banka hesap numaralarını, ikimizin pasaport numaralarımızı; Anita’yla ilgili, Valentin Paskevits’in resmi numarası dâhil, tüm anımsayabildiğim telefon numaralarını denedim. Bütün bu numaralarla kasayı açmayı denedim. Sonuç yok. Saunada kaslarımı esnetip vücudumu rahatlatmaya çalıştım. Bir bira ve yanında minicik bir yudum tekila içtim. Gece saat on haberlerini izledim. Anita’yla ilgili yeni

bir haber yoktu. Kulübede bulduğum, genç kızlar için yazılan bir kitabı uykum gelinceye dek okudum.

Sabahın karanlığında, bir turna sürüsünün kulübenin üzerinden gürültüyle uçmalarıyla uyandım. Tuvalete gittim. Bir bardak su içip yeniden uyumaya çalıştım.

Yosunlu bir açık alanda uzanmıştım, ilkbahar güneşi vücudumu ısıtıyordu. Bacaklarımın arasında bir basınç hissediyordum, ıkmak zorunda kaldım. Birden, içimden çıkan küçük kanlı bir vaşak yavrusu memelerime doğru sürünmeye başladı. Hedefine varmadan, bir ikincisi doğdu. O da birinci gibi hevesli ve harekete hazır, diğer meme ucuna ulaştı. Göğüslerimdeki sütün küçük obur ağızlara nasıl aktığını, yavruların ıslak kürkünün göbeğimin üzerinde bıraktığı sıcaklığı duyuyordum. Sonra, kardeşleri kadar aç üçüncü yavru da çıkınca, yeterince memem yok diye kaygılanmaya başladım. Göbeğime bakınca, üzerimde vaşak postunun ve iki yeni memenin çıktığını gördüm. Son yavru, kalbimin olduğu tarafta duran alttaki meme ucuna yapışıp emmeye başladı. Hep birlikte mırlamaya başladık.

Uyanma zamanım gelmişti ama üç yavrumun var olmadığı gerçeğe dönüşen düşümü uzatmak istiyordum. Düşten uyanıp gerçeğe dönmek üzücü oldu.

Monika, bütün çocuklar yeterli yiyecek bulamadıkça, dünyaya çocuk doğurmamaya karar vermişti. Ben, bu denli soyluca düşünmemiş, anne olacak yeteneğimin olmadığını düşünmüştüm. Bir çocuktan bıkmayacağımı, vaşağın çiftleşme zamanı geldiğinde yavrusunu kovduğu gibi, benim de çocuğumu kovmayacağımı nasıl bilecektim?

On iki yaşlarımdayken Jari dayım Tuusniemi'de inşaat işinde çalıştığında, işçilere yemek yapan Juankoskili Kir-

si'yle tanışmıştı. Dayım onun ilgisini çektiği için, kadın sonunda Hevonpersii'ye gelmişti. Ona tek bir bakış atıp kürek çekmeye gitmiş ve gri Lada bahçemizden ayrılmadan da geri dönmemiştim. O günden beri Kirsi ne göründü ne de hakkında konuşuldu. Altı ay sonra, Kirsi'yle Jompe'nin balayına gittiği Kanarya adalarından bir kartpostal gelmişti. Dayım, bir süre karttaki yazıları okumuş, sonra da kartla alevi beslemişti. Hevonpersii'den gittikten sonra bile, bildiğim kadarıyla başka kadınlarla görüşmemişti.

Sabah hava bulutluydu. Ama yağmur yağmadığı için, bir elma yiyip koşmaya çıktım. Torbacka yolunu izleyerek Hanko yoluna girdim. Sert asfaltta birkaç yüz metre koştum. Oradan Kopparnäs yoluna sapıp kayalıklar boyunca Torbacka'ya geri döndüm.

Koşarken, kasanın kilidini açmak için yeni numara birleşimleri düşünmeye çalıştım. Kayalık patikada koşarken, devasa boynuzlu bir mus geyiğini ürküttüm. O da asla hızına yetişmeyeceğim şekilde kaçtı. Koşudan sonra, geyik leşinin durumuna bakmaya gittim. Vaşak, geyiğin but kısmına dadanmış ve kilolarca et yiyerek bayram etmişti. Şimdi, akşam karanlığında bundan sonraki yemeğini güvenle yemek için kayalık ininde bekliyordu. Belki de dördüncü gece de leşi yiyecekti ama ondan sonra et onun için fazla bayat olacaktı; kuşlar, karıncalar ve sinekler arta kalanını halledeceklerdi.

Sıkı bir kahvaltıdan sonra, bütün telefon hatlarımı açtım. Kontrollü hattımda iki mesaj vardı. Biri Cecilia Nuutinen-Kekki'den, diğeriye baş komiser Laitio'dandı. İkisini de aramak gelmedi içimden. Onun yerine, Anita'nın kasasını açmak için uğraşmaya başladım. Kasayı, kendi bankamdaki kasa dolabında saklamam için bana vermişti. Bense onu kulübeme getirmiştım. Anita bu kulübemi

bilmiyordu, zaten bu onu ilgilendirmezdi. Koşu sırasında bulduğum bütün numara kombinasyonlarını kasada denedim ama yine boşunaydı. Kasanın gri renkte, biraz da darbe görmüş çelik yüzeyi, alay edermiş gibi yüzümün yumulmuş görüntüsünü yansıtıyordu. Telefon çaldı, Laitio arıyordu. Kafam bozuk olduğu için telefona yanıt verdim.

“Ilveskero, nerelerde saklanıyorsun? Sorgulanman için çocuklar sabah, almaya gittiler ama meme ucunun u'sunu bile göremediler.”

“Kız arkadaşımın yanındayım. Anita Nuutinen davası sona ermemiş miydi?”

“Telefon rehberinde ilginç ilişkiler bulundu. Nuutinen, Kotka tarafındaki bazı sahil arsalarla ilgili, eski ortağı Valentin Paskevits’le korkunç rekabet halindeymiş. Bunu bana söylememiştin?”

Susmayı yeğledim. Belki de Laitio, Paskevits’in izlerini nereye kadar izlediklerini açıklayacaktı.

“Paskevits, KGB’nin eski ajanıdır. Ne demek olduğunu anlıyorsundur? Yoksa plan yapılırken orada mıydın? Paskevits mi sana ödeme yaptı? O ve Nuutinen, Kotka’daki aynı arsa için teklif vermişler. Güzel bir oyun oynadın, lanet koruma! Bizim de bulacağımız şeyleri anlattın, hepsini değil. Paskevits sana yeni bir pasaport mu ayarladı? Seni gittiğin her yerde bulacağız.”

“Sizin tehditlerinizi dinlemem için hiçbir neden yok. Yani...”

“Henüz bitirme, Ilveskero. Sana bu adı kim seçti? Gerçek adım ve neden değiştirildiğini biliyorum. Polisle işbirliği yapmak. senin yararına olmaz mı?”

“Çocukluğumdaki olayların bu konuyla ne ilgisi var?” Laitio’dan kurtulup kasayla uğraşmak istediğim için, hayvanat bahçesindeki parmaklıkların ardında bekleyen

bir vaşağa et verildiği gibi ona bilgi verdim. “Paskevitş, eski bir KGB ajanı olmasının yanında, bir silovikti de. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuzdur.”

“Soruşturmada bundan söz etmemiştin? O kız arkadaşın nerede oturuyor? Oradan Urheilukatu’ya benim yanıma gelmek mi daha kısa sürüyor, yoksa Jokiniemi’ye mi?”

Buna yanıt vermeyip telefonu kapattım. Kontrollü kartımı çıkarıp yerine henüz kullanılmamış diğerini taktım. Laitio, neden hâlâ cinayet araştırmalarını sürdürüyordu? Bunun için içişlerinden izin mi almıştı?

Anita’yla birkaç hafta önce Kotka’ya gitmiştik. Yaşlı Bayan Julin, yüz üç yaşında ve olasılıkla akli dengesi yerinde olarak sonunda ölmüştü. Ta torunlarına dek uzanan mirasçılar, bir kilometrelik sahil şeridini içeren otuz hektarlık arsanın satılmasını istediklerini bildirmişlerdi. Anita, başka alıcıların da varlığından haberdardı ve bir ön teklif sunmuştu. Moskova gezimizden önce, bir ön anlaşmadan söz etmişti.

Paskevitş, tek vuruşta iki sinek öldürmüştü. Arkasından iş çevirdiği için hem Anita’dan öç almıştı hem de onu Kotka’daki arsa işinden çıkarmıştı. Bana bu planı açıkladığı için, neredeyse Laitio’dan hoşlanmaya başladım. Gerçi, bir art düşüncesi olmadan bunu yapmazdı. Moskova milisi Anita’nın cinayeti araştırmasını kapatmasına karşın, Laitio bu işi bırakmayacaktı. Soruşturmayı yeniden başlatmak için, olasılıkla yeni ipuçları bulmak istiyordu. Peki, bu durumda ben ne olacaktım? Laitio ev arama izni için yeterli kanıtlar bulduğunda, Anita’nın eşarbi hâlâ içinde olan silah dolabımın yerini göstermek zorunda kalacaktım. Niyetlendiğimde onu neden yakmamıştım?

Gecem Anita’nın kasasıyla uğraşmakla geçti ama de-

ğışık denemelerle onu açma çabalarım boşa çıktı. Saat on gibi, yakın kayalığı çınlatırcasına demir sopayla ona vurup durdum ama bu da bir sonuç getirmedi. En kötü olasılıkla, numara sistemini tamamıyla bozmayı becerdim. Deneme olsun diye, kasayı şömineye attım. Ama kilidin plastik kısımları tutuşunca, onu hızlıca ateşten çıkardım.

Birkaç saat kadar huzursuzca uyudum. Saat beş gibi uyandım. Dışarıda biri hareket ediyordu. Karanlıkta, vaşağın parlayan gözlerini seçmeye çalıştım ama şekilsiz karanlıktan başka bir şey göremedim. Verandaya çıktım. Birkaç yüz metre ötedeki denizin sesinden başka bir ses duyamadım.

Kendime kahve yaptıktan sonra grotex giysilerimi üzerime geçirdim. Kahvemi çarçabuk içip dişlerimi fırçaladım. Ağzımda kalan kahve tadından hoşlanmadım. Tepe fenerimi yanıma aldım ama yolda yürürken onu yakmadım. Şansıma, esinti güneydoğudandı ve leşe göre rüzgâr altında kalıyordum.

Biri, leşin yakınlarında hareket ediyordu. Kayanın arkasına, yarı yatar bir durumda hareketsiz kalana dek çömeldim. Gökyüzü ağarmak üzereydi. Güneş yükselince, belki onu uzun zamandan sonra görebilecektim.

En azından gelen mus geyiği değildi. Ona göre fazla dikkatli hareket ediyor, dalları kırmadan yumuşak tümseklere basmaya çalışıyordu. Bir vaşak için de fazla boy-luydu, dalların iki metrede sallandığını gördüm. Vaşak, tırmanmayı başarsa bile ağaçtan ağaca atlayamazdı. Gelen şey yola çıktığında, soluğumu tuttum.

Gelen, iki metreye yakın ve başı tıraşlı biriydi. Arazi giysisi ve çizmeleri, akla bir askeri getiriyordu. Adam kuytudan yola çıktığında, güneş kayalıkların arkasından çıkmaya başladı. Dikkatlice doğrulunca yüzünü ayırt ettim.

Adamı hemen tanıdım. Kimin özel askerî birliğinde hizmet ettiğini de. Anita Paskevits'in sevgilisi olduğu ve henüz korumaya gerek duymadığı zamanlarda, adamı iki kez Chez Monique'ta görmüştüm. Adam, Paskevits'in masasında oturmamıştı. Çünkü o masaya korumalar kabul edilmiyordu. Birkaç masa ötede, tetikte ve çevresini inceleyerek oturmuştu. Paskevits'in koruması olduğunu hemen anlamıştım. Emin olmak için, kredi kartı hesabını alan garsondan adını sormuştum. Adının gerçek olduğuna inanmamıştım ama onu hâlâ unutmamıştım. Şu an tabancasını kemerinden çıkarıp ceketinin içindeki koltukaltı kılıfına sokan adamın adı kredi kartı bilgilerine göre David Stahl'dı.

Goretex giysilerime karşın, nem içime dek işlemiştı. Belki de terlemeye başlamıştım. Paskevitş'in adamı, benim ormanımda ne yapıyordu? Her şeye karşın bir şekilde üzerime ya da telefonuma verici mi takmışlardı? Hatayı nerede yapmıştım? Silahımı yanıma almış olmayı dile-dim. Tek atışta David Stahl'ı cehenneme yollayabilirdim. Kulübedeki el arabasıyla vücudunu gece sandala götürüp ilkbahardan önce bulunmayacak şekilde, denizin açıklarında suya atabilirdim.

Silahım yoktu; öldürmeye de hevesli değildim ama gerektiğinde Stahl'a karşı kendimi elbette savunacaktım. Saçsız kafasından suyu silip siperinin yüzünü gizlediği goretex kasketini cebinden çıkardı. Kasketini kafasına takmış olsaydı, onu tanıyamayacaktım.

Bundan sonra ne yapacağını düşünüyormuş gibi çevresine baktı. Sonra yolu izleyerek kulübeme doğru gitmeye başladı. Hırsız alarmını açmamıştım ama neyse ki kapıyı kilitlemişim. Sauna her zamanki gibi açıktı. Orada, marketten satın aldığım normal deterjanlar dışında, kişiliğimi açığa çıkaracak hiçbir şey bırakmamıştım.

Stahl'm peşine hemen düşmeyip birkaç dakika bekledim. Yol yerine ormanda yürüdüm. Onun dönüp beni fark etmesinden korkuyordum. Dönemeçten sonra, kulübemin arkasındaki yüksek kayalığa doğru gittim. Kira kontratını

imzaladıktan hemen sonra, en uygun nöbet tutma ve gözetleme yerlerini aramıştım. Şimdi, fark edilmeyeceğimi ve kulübemi görebileceğim çalıların örttüğü taş yığınına varmaya çalışıyordum.

Ormandaki çıtırtıların hayvanlardan geldiği sanılırsa da, yine de kuru dallarla yuvarlanan taşlardan sakınmak için oldukça çevik atlamalar yapmam gerekti. Stahl'ın ormana ne kadar alışık olduğunu bilmiyordum. Siperime vardığımda, dalların arasından Stahl'ın kulübemin bahçesinde durduğunu gördüm. Evin çevresini dolaştı. Merdivenlerden terasa çıkmayıp küçük bir düşünme payı vererek yol boyunca kamp alanına doğru gitmeye koyuldu.

Güvenli yerimden çıkmaya cesaret ettiğimde, hava tamamen aydınlanmıştı. Bacaklarımın yeniden esnemesi için, katılaşmış bacak kaslarımı çalıştırmak zorunda kaldım. Stahl yol dönemecinde, pusuda bekliyor olabiliirdi. Doğrudan kulübeye gitmeden, adamı ilk gördüğüm yere gittim. Kumdaki çizme izlerini fark edip onları izlemeye koyuldum. İzler kumun ince yerlerinde bitiyordu. Fakat sonra, peşine düşersem Stahl için bir tehdit olmadığımı gösterircesine yine meydana çıktılar.

Adımları, Talludde yolundan tekne iskelesine doğru gidiyordu. Aynı adımlar, öncesinde öbür yana gitmişlerdi. İskeledeki park yerinin çamurunda yeniden çizme izlerini ve arabasını park ettiği yeri fark ettim. Araba park yerinden kuzeye doğru dönmüştü. Fakat çakıllı yolda tekerlek izleri birbirine karıştığı için, onları izlemek yararsızdı.

Kulübeye dönüp sıcak duş aldım. Acıktığım için, kendime kuru fasulyeli omlet yaptım. Dolabımın içini gözden geçirdiğimde, Degerby Deli marketine gidip erzak almam gerekeceğini fark ettim. Tabancamı yağlayıp kapının yanında duran ceketimin cebine koydum. Artık onsuz Deli'ye bile gitmeyecektim.

Yeniden bütün vücudumu kontrol ettim. Telefonumu parçalara ayırdım. Helena Lehmusvuo'yla görüşmeye gittiğimde, cep telefonumdan kurtulmaya çalışacaktım. Kasa açına uğraşımı sürdürdüm. Bu çok sıkıcı bir işti ve hâlâ sonuçlanmıyordu. Yağmur sonunda durur gibi olduğunda, silahımı koltukaltı kılıfına geçirerek bisikletime atladım ve Degerby köyüne doğru pedal çevirmeye başladım. Kisu, birkaç yıldan beridir köy marketi çalıştıyordu. Deli'ye yaptığım ilk ziyaretimde, onun tezgâhın arkasında salam ve bira sattığını görünce gözlerime inanmamıştım.

Yağmura karşın, terasta birçok kişi oturuyordu. Akşam gazeteleri, Estonya Cumhurbaşkanı'nın büyük komşusunun Gürcistan'daki hareketlerinden rahatsızlık duyduğunu anlatıyorlardı. Hem Fince hem İsveççe günlük gazetelerle birlikte yumurta, peynir, domates ve kahve için süt aldım. Ekmek rafını görünce irkildim. Her yerde vaşak görmeye mi başladım, yoksa çavdar ekmeğinin üzerinden bana bakan gerçek bir vaşak yüzü müydü? Ekmeği elime aldığımda, Kisu hoşlanarak baktığını gördü.

“Çok hoş, değil mi? Bunu şimdi alman iyi olur çünkü mevsimlik bir ürün.”

Bir vaşağı yemek yamyamlık gibi geliyordu ama bunun, bir Håme yöresi fırınının çıkardığı özel ekmek olduğunu, hatta şimdi elime gelmesinin belki sonrasında açığa çıkacak bir anlam içerdiğini düşündüm. Alışverişime iki vaşak ekmeği, birkaç siyah bira ve bir iki çikolata ekledim. Bir fincan kakao içerken, terasta oturanların konuşmalarını gizlice dinledim ama konuştukları tek şey, sonbahardaki yerel seçimlerdi.

Tam evcil hayvanlar parkının kavşağına vardığımda beni geçen araba, durmamı gerektirecek şekilde birden

önüme kırdı. Sürücü camı açtı. Çıplak kafasına hemen birkaç yağmur damlası isabet etti. Bana dönen yüzü tanıdıktı.

“Merhaba. Kopparnäs kamp alanı nerede acaba?” diye İsveççe sordu David Stahl. Silahımın sol koltukaltındaki baskısını hissettim.

“Yanlış yoldan gelmişsin,” diye ben de İsveççe yanıt verdim. “Buradan dön ve Hanko yoluna sür. Oradan da Helsinki’ye doğru git. Kopparnäs kavşağı, hemen ondan sonra geliyor. Yolun öbür yanında, Teboil benzincisi var.”

Mike Virtue, öğrencisiyle gurur duyacaktı çünkü benim hiç titrememişti. Küçük bir yerde oturan birinin, bir yabancıyı gördüğündeki gibi bir tavır takınarak Stahl’ı merakla süzdüm. Arabası Finlandiya plakalı, koyu gri, küçük bir Mercedes’ti. Üzerinde kiralık araba şirketi işareti yoktu. Plakasını ezberledim.

“Teşekkürler. Sanırım haritayı dikkatsizce okudum. Oralarda güzel mantar yerleri varmış,” diye devam etti. En yakın evin bahçesinde arabasını çevirdi. Beni geçince elini sallayıp selamladı.

Kulübeme vardığımda, titremeye başladım. Bu Stahl, nasıl lanet bir oyun oynuyordu? Onu hatırladığımı anlamamış mıydı? Aslında, hiçbir zaman yemek yenilen bölümde bulunmamıştım. Anita’yla Paskevits’i, mutfaktaki monitörden izlemiştim. Stahl, sabahın erken saatlerinde onu gördüğümü bilmiyordu, bu da benim için avantajdı.

Kulübede birayla vaşaklı ekmek paketini açtım. Ekmek, enlemesine ikiye bölünmüştü. Vaşağın yüzü üstte kine basılmıştı. Alttakindeyse ancak vaşağın kafa hatları vardı. Önce alttakini yemeye karar verdim. Ekmekten bir parça kopardım. Onu, bir kilisedeki “aşai rabbani ayini” ekmeği gibi dikkatlice ağzıma attım. Senin kanın ve vücudun (Hristiyanlıkta, aşai rabbani ayininde, ekmekle

şarabın simgesel olarak İsa'nın vücuduyla kanına dönüş-tüğüne inanılıyor) düşmana karşı olan mücadelemde beni güçlendirecektir. Bira bile uygun yakut kırmızısı bir ton-daydı.

Atıştırmam bittikten sonra telefon çaldı. Anita'nın kızı Cecilia Nuutinen-Kekki arıyordu. Bu konuşmanın canımı daha da sıkacağıını sezinlememe karşın yine de yanıt verdim. Cecilia, kendini oldukça resmi şekilde tanıttı. Onun-la hiç tanışmamıştım. Annesini anımsatan iş kıyafetleri üstüne bir eldiven gibi oturan otuzluk bir kadındı.

"Fin polisi, birkaç gün önce annemin Moskova'da öldüğünü haber verdi. Sana ulaşmam günlerce sürdü. Sen annemin koruması değil miydin? Gerçekte ne oldu?"

"Senin bildiğinden fazla bir şey bilmiyorum. O zaman, onun hizmetinde değildim." Cecilia araya girmeye çalıştı ama ben sürdürdüm. "Polise göre, Frunzenskaja metro istasyonu yakınlarında, ateş edilmiş olarak bulundu."

"Bunu ben de biliyorum ama neden? Bunu kim yaptı?"

"Polis sana anlatmadı mı? Cinayeti işleyen, Anita'dan çaldığı paralarla kendisini içkiyle öldüren bir alkolikmiş."

"Boş versene! Bu, annemin eski erkek arkadaşının işlediği bir cinayet, değil mi? Annem seni bundan dolayı işe almadı mı? Artık onun hizmetinde olmamakla ne demek istiyorsun?"

"Tam da onu demek istiyorum. Annenin ölümünden önce işten ayrıldım."

"Ve hemen sonrasında da öldürüldü. Kulağa iyi gelmiyor. Gelecek hafta Finlandiya'ya geliyorum, annemin belgelerini gözden geçirmem gerekecek. Görüşebilecek miyiz?"

Şansımı iyi kullanabilirsem Cecilia Nuutinen-Kekki, annesinin kasa dolabındaki hazineye girmemi sağlaya-

caktı. Bu olanağı kullanmam gerekecekti. Kulübem güvenli olmadığından artık Helsinki'ye dönebilecektim. Yoksa bu Riikka, Jenni ve Voutilainen teyzenin hayatını riske mi atardı? Hayır, bu olmayacaktı.

Günün geri kalanında yine başarı sağlayamadan kasayla uğraştım. Sağanak yağmur yağdığı için işi içeride sürdürmem uygundu. Hava kararmadan önce, şimdi diğer arka bacağı eksik olan leşi görmeye gittim. Et kokmaya başladığı için vaşağın artık onu yemeyeceğine emin oldum.

Saat yedi sularında telefon çaldı. Numarayı tanımadığım halde telefonu açtım.

“Merhaba Hilja,” diyen bir erkek sesi konuşmaya başladı ama sonra sustu. Yirmi saniyelik sessizlikten sonra yeniden konuşmaya başladı. “Ben Keijo Kurkimäki... Yani önceki adıyla Suurluoto. Nasılsın?”

Ben de bir süre sustum, sonunda konuşabildim.

“Sana kaç kez hiçbir şekilde görüşmek istemediğimi söyledim?”

“Hilja... Bırak da anlatayım.”

Telefonu kapattım. Kalbim çarpıyordu. Ağzım kuru muştı. Öğlen içtiğim hazır çorba ağızma geliyor gibiydi. Hem cep telefonumu hem de numaralarımı değiştirip hepsini gizli numaraya çevirme zamanı gelmişti. Keijo Kurkimäki, geçtiğimiz yıllarda da bana ulaşmaya çalışmıştı ancak hiçbir telefon konuşması bir dakikadan fazla sürmemişti. İlk aramadan sonra, iki yıl beni rahat bırakmıştı. Şimdiyse aramaları her altı ayda bir gelmeye başlamıştı.

Dünyada nefret ettiğim kişi azdı ve Keijo Kurkimäki, onlardan biriydi. Çoğunlukla, onun var olduğunu unutmayı beceriyordum. Hatta sesini de anımsamıyordum. Görüntüsüyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama olasılıkla gözlemlerinden

ateş püsküren bir canavar kadar çirkindi. Onu bu şekilde hatırlıyordum. New York'ta denediğim hipnoz yardımıyla da bu anımdan kurtulamamıştım.

O akşam tekila şişemin tamamını bitirdim ama onun yardımıyla bile uykum gelmedi. Silahım yanımda, karanlığa bakıyordum. Keijo Kurkimäki'nin serbest kalıp kalmadığını bilmiyordum. En sonunda, cumhurbaşkanı onu ömür boyu hapisten kurtarmış mıydı? Umarım öyle değildi.

Kurkimäki'nin şu anki adımı bilmesi bile yeterince korkunçtu. Bunu öğrenmeye hiçbir hakkı olmamasına karşın, yeni adımı nasıl öğrendiğini anlayamıyordum. Buna karşın David Stahl, Torbacka'da oturduğum yeri biliyordu. Güvensizliğim, kalkanımı boşa çıkarıyordu. Silahımın metal yüzeyini okşamak bile beni rahatlatamıyordu. Avcılar tarafından avlanıp acımasızca öldürülen Frida'nın annesi gibi, kendimi tuzakta hissediyordum. Yolda karşılaştığımızda Stahl beni neden hemen orada öldürmemiştii? Kedigillerin avlarıyla oynadığı gibi benimle oynayacak mıydı?

Uykum bir türlü gelmeyince yataktan kalktım. Işıkları yakmadan, çisentili karanlığa baktım. Hepsi kulübemin dışında bekliyorlardı: Paskevitš, Stahl, Laitio ve Keijo Kurkimäki... Kapının kapalı olup olmadığını, pencerelerinin kancalanıp kancalanmadığını kontrol ettim. Normalde, kulübenin küçük yatak odasında uyuyordum ama bu gece ikinci kata çıktım ve merdivene, gürültüsüne ke-sinkes uyanacağım takırdayan metal taşlar yerleştirdim. Ve sonunda uykuya daldım.

Uyandığımda öğle olmuştu. Hava hâlâ puslu ve nemliy-

di, görüş mesafesi kötüydü. Acıkmıştım ama her zaman yediğim yumurtadan istemedim. Ağzım kurumuştı. İlk iş olarak yarım kalan maden sodasını içtim. Açlığımı bastırmak için ekmekten bir iki dilim kopardım ve öğle yemeği için bisikletimle Kopparnäs'teki lokantaya gitmeye karar verdim. Hanko yolundan giden daha uzun rota işime gelmiyordu. Bisikleti ormandan ve kayalıklardan geçirme fikri de hoşuma gitmedi. Sonunda Torbacka sahili boyunca Stävö yoluna, oradan Kopparnäs'e gitmeye karar verdim. Sahildeki yazlığın sahibi, elinden geldiğince sahil yoluna engeller koymaya çalışmıştı ama ev boş kalınca, yine de herkes oradan geçiyordu. Bunu bana komşum anlatmıştı.

Sahilde durarak bir an, gökyüzünü yararak batıdan doğuya uçan turna sürüsüne baktım. Daha küçük bir birim sürüden ayrıldı ve biraz kendi başına gakladıktan sonra yeniden ana sürüye katıldı. Turnalar, havada dans ederek sanki gökyüzü balesinin bir sahnesini oynuyor gibiydiler.

Kopparnäs hanının yemek salonunda, gerçek bir Kaurismäki (Finli sinema yönetmeni) havası hissediliyordu. Mike Virtue ve New York zamanımdaki bazı tanıdıklarımı, orman ortasındaki alacalı bulacalı tabloların asıldığı, duvarları yeşile boyanmış yemek salonunda görmek istedim. Balık kızartması, patates püresi ve bira ısmarladım. Balıkla birlikte pancar ve salatalık turşusu da geldi. Gerçekten de Finlandiya'daydım.

Pedal çevirmek ve sıkı bir öğle yemeği beni canlandırmıştı. Mantar bıçağı, anorağımın cebindeydi. Yol kenarında birinin oraya attığı sapı kırılmış turuncu bir plastik kova da bulunca, Kopparnäs'teki mantar durumunu araştırmaya karar verdim. Fortum (Finli bir şirket) çalışanlarının önceki kamp alanına sürdüm. Oraya varmama yarım

kilometre kala, bisikletimden inip ormana doğru yaya devam ettim. Şansıma, spor pabuçlar yerine botlarımı giymiştim. Çünkü yosunla kaplı toprak, ayaklarımın altında eziliyordu ve yağmur sonrası kayalık kaygandı.

Boru mantarın yanı sıra sürüyle Çingene mantarı da buldum. Büyük bir neşeyle kayaları aşip Kvarnträsket sahiline doğru yürüdüm. Orada daha çok Çingene mantarı vardı. Mor ve güderi rengindeki şapka kısımları, onları tuhaf bir şekilde antika bir nesne gibi gösteriyordu. Bu mantar zehirli görünüyordu, onu tanımasaydım asla toplamazdım.

Sapsız kovayı taşımakta zorlandığım için, ona yeni bir sap örmeye karar verdim. Birkaç söğüt dalı kopararak, bir ağaç kütüğünün üzerine oturup yeni bir sap örmeye başladım. Söğüt dalları nemli ve esnektiler. Jari dayım, geçici çözüm üretmekte bir dâhiydi. Orman gezilerimizin birinde, huş ağacının kabuğundan bana *tuohilippi* (kabuktan örülmüş kâse) yapmayı öğretmişti. Dereden onunla içtiğim suyun tadı hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Ormanda ayak sesleri duydum. Adımlar, insan ayağının sesini andırıyordu. Arazi giysisi giyen adam, ağaçlar arkasından çıkageldi. Başında kep vardı. Boynunda dürbün asılıydı. Onu hareketlerinden ve boyundan tanıdım. David Stahl hâlâ peşimdeydi.

Silahım koltukaltı kılıfında, emniyeti açık duruyordu. Vücuduma karşı sakinleştirici ağırlığını hissediyordum. Hiçbir zaman iyi bir nişancı olmamıştım, silahlardan da pek hoşlanmıyordum ama silah işimin bir parçası olduğu için, atış becerimin zayıflamaması için çalışmam gerekiyordu. Mike Virtue, ateş etmenin amaç olmaması; başkasını ve kendini korumak için son çare olması gerektiğini söylerdi. Serbest silah taşıma hakkına karşı geldiği için, National Rifle Association'la sürekli tartışmaya girerdi.

Stahl'ın silahını ne kadar hızlı çektiğini bilmiyordum. Sakince oturup söğüt dallarını kesiyor gibi görünmeye çalıştım. Yakın çarpışmada, mantar bıçağı bile silah görevini üstlenebilirdi. Yan gözle onu izliyordum. Bedenim bana bir avantaj sağlamıyordu çünkü adam benden daha iriydi. Adam, duyacağımı bilerek özellikle bir dalın üzerine basınca bakışlarımı kaldırdım. Onu tanımamış gibi davranmaya çalıştım. Doğrudan yanıma gelince, silahımı çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Sırtımın ve göğüs aralığının terlemeye başladığını hissettim.

“Hej,” diye selamladıktan sonra, bana daha dikkatlice baktı. “Ne kadar hoş! Dün görüştüğümüzde, bana Kopparnäs’e giden yolu göstermiştin. Handa birkaç gün için oda tutmaya karar verdim. Buranın doğası bir harika.”

İsveççesinde, Ruslarda sıkça duyulan küçük bir yumuşaklık duyuluyordu. Aksam Fin İsveççesiydi. Konuşması zorlamasız ve bana göre hatasızdı. İsveççe anadili olmaydı ki bu, Paskevits’in adamı için biraz şaşırtıcıydı.

“Burada hangi mantar bulunuyor? Çörek mantarı gör-dün mü?”

Çingene mantarının İsveççesini bilmiyordum. Bunun için kafa yormaya da niyetim yoktu.

“Çörek mantarı fazla yok ama boru mantarları çıkmış. Bir de bunlar,” diyerek kova-daki Çingene mantarlarını gösterdim.

Kovaya bağlanmaya hazır olan sapı işaret edip, “Onu yaptığın için çok becerikli olmalısın,” dedi gülümseyerek. Queens Güvenlik Akademisi’nde aldığım bilgilerle yoğunlaşmaya çalışıyordum. Ellerimim titrememesi gerekiyordu. Nemli söğüt dallarından kolayca sıkı düğümler yapılabilirdi.

“Bıçak keskin olduktan sonra, bu iş kolayca yapılır.”

diyerek bıçağımı gösterdim. Bıçağı kovadan kolayca kapabileceği için oraya koymadım.

“Buranın yerlisi misin?” diye sordu. Bir yabancıyla ormanda buluşulduğunda Rusların nasıl bir davranış sergilediğini bilmiyordum. Doğu Finlandiya ormanlarında kimse kimseyi rahatsız etmez, hele diğerinin mantar toplama alanına asla girmez. Stahl, önümdeki yeşil russula mantarını burnumun dibinde topladı ve biraz inceledikten sonra onu atıverdi.

“Kurtluydu. Yarın han sahibesinden bir sepet ödünç almam gerekecek. Ama bıçağım yanımda. Bu mantarlardan çok güzel yemek oluyor. Hele içine ekşi krema da eklenince... Eskiden, kurutulmuş çörek mantarı ve russula turşusuyla geçirdiğimiz yıllar olmuştu,” diye anlattı.

Sakin olmam gerekti. Adamın hiçbir şekilde arkama geçmesine izin vermemeliydim. Ateş etmek iz bırakırdı ama onun, insanın boynunu anında kırabilecek hareketi bildiğinden emindim. Göl, ağaçların arasından parılıyordu; vücudunu orada yitirmek kolay bir işti ama silahta kan izleri kalabilirdi. Stahl ayarında bir adamın kesinkes susturuculu bir silahı olmalıydı. Benim silahımda bu yoktu çünkü yasaldı. Önce ben ateş edersem, bunu kendimi korumak için yaptığımı nasıl kanıtlayabilecektim?

Kalkmak istiyordum ama onun yerine, kovamdaki mantarları temizlemeye başladım. *Bırak önce o harekete geçsin...* Ona yan gözle bakıyordum. Yakından bakınca arazi giysisi, çizmeleri ve sırt çantası, sabah karanlığında görüldüğünden daha az askerî görünüyordu. Kepini çıkarıp terli alnını sildi. O da mı gergindi acaba? Yoksa ormanda gezinmek mi onu yormuştu? Kel başında, oradan buradan saç çıkmıştı. Saçı zayıf olduğundan dolayı tıraş ediyordu kesinlikle. Sırt çantasını çıkarmaya başla-

yınca dikkat kesildim. Bir an eğilip sırtını bana çevirdi. İşte şimdi silahı çıkarıp onu konuşturmanın zamanıydı. Sağ elimi anorağın eteğinin altından koltukaltı kılıfına kaldırdım. Kalktığında, elinde metal bir nesne tutuyordu. Termostu.

“Kahve ikram edebilir miyim? İkimize de yeter ama aynı bardaktan içmemiz gerek.”

“Hayır, sağ ol.” Elimini anorağın içinden çektim. Birkaç adım geriye giderek uygun gördüğü yosunlaşmış bir taşın üzerine oturdu. Kahvesini çelikli kapağa koyup susamış-çasma içmeye başladı.

“Buralı mısın?” diye tekrar sordu. “Bu ormanı iyi tanıyor musun? Hanın müdiresi, bir kuş gözetim kulesinden söz etti. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, buralı değilim. Bir ahababımın kulübesini ödünç aldım.” Degerby Deli’nin terasına muhabbet etmek için gelen meraklı köylülere de aynı hikâyeyi anlatmıştım. “Kuş kulesine gitmek için tamamıyla yanlış bir yöne gelmişsin. Handan kuzeye doğru gidip yol kenarından sola sapacaksın.”

“Zamanın varsa bunu bana göstermek ister misin? Ben tatil için geldim, handaki fiyatlar uygun... Bu mevsimde, rahatsız edecek kadar fazla turist de yok.”

“Belki yarın buradan giderim, biraz işim var.”

“Üzüldüm... Mantar toplama gezintinden sonra, sana handa bir içki ikram etmek isterdim.”

Hemen yanıt vermedim. Bulunduğum alanda, Çingene ve russula mantarlarından bolca vardı. Hatta birkaç sarı boru mantarı da buldum. Stahl’la birlikte olmaktan, hatta onu hep gözümün önünde tutmaktan başka seçeneğim görünmüyordu. Bir şekilde Kopparnäs’e gelmesine ve hakkımda hiçbir şey bilmemesine inanmak zordu. Yoksa sabaha karşı kulübemin yakınlarında neden dolaşındı?

Belki de beni hafife alıyor, benim için bir yabancı olduğunu düşünüyordu. Kedi fare oyunu oynadığını sanıyordu ama şimdi, bir saldırıya hazırlıklı olmayan ev kedisi Stahl'ın peşinde bir vaşak vardı.

Mike Virtue, fazla atak olduğum ve gereksiz riskler aldığım için beni sürekli azarlamıştı. Mike'ın aklımdaki sesini susturup David Stahl'a tatlı bir edayla gülümsedim.

“Restorana pis giysimle gelmek istemiyorum. Oranın barı saat ona kadar açık, değil mi? Akşam sekiz sularında gelebilirim. Bu uygun olur mu?”

Stahl'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sevinci gerçek görünüyordu ama sevincinin kaynağı, benim düşündüğümü varsaydığı başka bir kaynaktan çıkıyordu.

“Çok sevinirim! Birbirimizi daha yakından tanırız. Şimdi o kuş gözetleme kulesini aramaya gideyim; sen de mantar ayıklama işini akşama kadar bitirebilirsin.” Kahvesinden son bir yudum alıp termosunu sırt çantasına koydu. Biraz tereddüt ederek bana doğru geldi. Güvenimi bu kadar çabuk kazanacağını mı sanıyordu? Şimdi mi saldıracaktı?

Kolunu uzatarak önüme geldi.

“Herhalde tanışmamız gerekecek. Ben David, David Stahl.” Ön adını, yazıldığı gibi İsveç şivesiyle söyledi. “Aslında hiçbir yerden gelmiyorum. Fince konuşmama karşın, yine de bir Fin vatandaşıyım. Akşam daha fazlasını anlatırım.”

Uzattığı eli sıkarak, “Ben de Hilja Ilveskero,” diye yanıt verdim.

“Akşamın çok ilginç geçeceğine inanıyorum.”

Stahl gittikten sonra, göl kıyısında güneye doğru yürüdüm. Kendimi güvende hissettiğim yerde, telefonumu yeniden söktüm ama yine de bir verici bulamadım. Stahl, beni cep telefonum aracılığıyla bir şekilde bulabilmişti. Telefonumu neredeyse göle atacakken, onun bunu merak ettiği aklıma geldi. Bu akşam rolümü iyi oynamalıyım.

Artık ilgimi mantara veremiyordum ama sonra aklıma bir fikir geldi. Orman, belalı insanlardan kurtulmak için birçok malzeme sunuyordu. Sünger mantarlarının zamanı çoktan geçmişti, kimse de tanımadığı beyaz mantarı yemezdi. Öte yandan, beceriksiz bir mantar toplayıcısı, Çingene mantarını ağ şapkalı mantarla karıştırabilirdi. Çok gerzek biri de bunun daha zehirli cinsiyle. Bu mantarın karşısında, sünger mantarda olduğu gibi ölümcül zehirli olduğunu gösteren üç haç işareti vardı. Fakat ağ şapkalı mantarın daha zehirli cinsinde, üç kez haşlandıktan sonra bile zehrinden kurtulmak olanaksızdı.

Çok geçmeden onlardan bir iki tane buldum. Onları, cebimde bulduğum mendile sarıp, Çingene mantarlara değmesin diye aralarına çam iğnesiyle yaprak koydum. İki tane ağ şapkalı mantar, yetişkin bir erkeği öldürecek kadar güçlüydü. Juri Litvinenko'da olduğu gibi Stahl da onu neyin çarptığını bilmeyecek, öğrendiğindeyse çok geç olacaktı. İç organları, ölümcül bir şekilde yıpranmış

olacaktı. Kopparnäs çalışanları, Stahl'la birlikte olduğumu görmüş olsalar bile, öldürücü mantarı ona benim verdiğimi kimse kanıtlayamazdı.

Paskevits, Anita Nuutinen cinayetini onun çetesiyle ilişkilendirip ilişkilendirmediğimi ve polise ne dediğimi öğrenmesi için muhtemelen Stahl'ı yollamıştı. Her zaman olduğu gibi, olabildiğince az yalan söylemeliydim. Hiç tanımadığım biriyle buluştuğum için, erkeğe susamış yalnız bir kadın rolü oynamam gerekecekti.

Bisikletimle eve giderken, "Rol yapmak da ne demekmiş?" diye kendime sordum. Biriyle görüşmemin üzerinden yıllar geçmişti. Önceki ilişkilerim hep bir felaketle sonuçlanmıştı. Stahl, iyi bir araştırma yapsaydı bunu da bilecekti.

Kulübeye gelince, zehirli mantarları makasla ufalayıp tavada kızarttım. Sonra makasla tavayı dezenfekte ettim. Dolapta, mantar saklamak için uygun, çantama sığacak boyutta temiz bir baharat kavanozu buldum. Duş aldıktan sonra olabildiğince kadınsı giyinmeye karar verdim. Reiska kılığına girmek gibi bir şeydi bu, kendimden değişik bir kişilik yaratmam yetiyordu. Koruduğum insanları resmi yerlerde izlemek için kendime makyaj malzemesi ve parıltılı dar bir bluz satın almıştım. Kırmızı süet mini etek ya da siyah deri pantolon giymekte kararsız kaldım. Bisiklete daha kolay binebileceğim deri pantolonu giymem daha uygun olacaktı. Topuklu ayakkabılarımı bisiklet çantasına koymam gerekecekti. Onları ayağıma geçirdiğimde bile Stahl'dan on santim kısa kalacaktım. Sivri topukların ucu demir olduğu için, tekme atmak da etkili olacaktı. Ayakkabılarım, eskiden ödünç aldığım annemin ayakkabılarının modeli gibi kırmızıydı ama benimkiler kırk bir numaraydı. Onları, erkeklere büyük numaralar

satan seks mağazasından almıştım. Fondoten, yüzümde tuhaf bir kabuk gibi duruyor, rimelle uzattığım kirpiklerim göz kapaklarımı gıdıklıyorlardı. Ruju, gitmeden biraz önce sürdüm. Pabuçlarımla aynı renktaydı.

Silahım, el çantamın fermuarlı iç bölümüne sığıdı. Mantar kavanozunu mendile sarıp aynı bölüme koydum. Kadın çantalarının ağır ve ıvır zıvır dolu olması doğaldı, dolayısıyla çantamın şişkinliği kimseyi şaşırtmazdı. Çantamı birine vurmak için de kullanabilirdim. Hava akşam dokuzda karardığı için, bisiklet çantama ayakkabılarımın dışında cep feneriyle kafaya takılan feneri de koydum.

Erkek tavlamaya gittiğim için, biraz gergin olmam normaldi. Yine sahildeki kulübe yolundan gittim. Terlememek için bisikletimi yavaş sürdüm. Gerçek kadınlar böyle davranmıyorlar mıydı? Bisikletimi hanın bahçesinde bıraktım. Işıklar, karmaya başlayan bahçeyi aydınlatıyordu. Bir yerlerden ağaçkakan sesi geliyordu. Ceke-timi girişte çıkarıp saçlarımı tekrar dalgalandırmak için kadınlar tuvaletine gittim. Tuvaletin duvarında asılı, neşe dolu Botero (Kolombiyalı ressam) afişi bile içimi rahatlatmadı. Gözlerimden korku okunuyordu.

Restoran bölümünde, birbiriyle İngilizce konuşan hanın müdiresi ve David'den başka kimse yoktu. David'in elinde bir içki bardağı duruyordu. Güçlü kokusundan, onun Calvados olduğunu tahmin ettim. David, bana doğru birkaç adım atıp elimi yakaladıktan sonra iki yanağıma da öptü. Kafasını yine tıraş etmişti ve yanaklarında hafif bir tıraş losyonu kokusu vardı. Üzerine siyah ceket, siyah kot ve kravatsız beyaz gömlek giymişti. Deri pantolonuma onaylayan bir bakış attı.

“Hilja, ne alırdın?”

“Küçük şişede köpüklü şarabınız var mı?” diye hanın

müdiresine sordum. Varmış. Köpüklü şarap, olmak istediğim kadına yakışıyordu.

David beni yemek salonunun arkalarında duran, üzerinde mum yanan bir masaya götürdü. Masanın öbür yanına oturmadan, sandalyemi çekti. Bütün yemek salonunu görebiliyordum ki bu bana uyuyordu.

“Mönüde biberli biftek ya da peynirli tavukgöğsü var. Ben biftek alacağım. Ormanda dolaştıktan sonra bayağı acıktım. Biraz önce, ona uyacak kırmızı şarap düşünmüştük. Seni konuk olarak çağırdığım için, elbette ben ısmarlıyorum. Başka memleketlerde, bu normal bir şey ama size, Finli kadınlara bunu hep açıklamak gerekiyor.”

Gelecekte bir maaş günü gözükmediği için, bedava yemek işime geliyordu. David kadehini kaldırıncı, kadeh tokuşturdu. Şarap demi sekti, burnumu hoş bir şekilde gıdıklıyordu. Yemekleri sipariş ettikten sonra, bir süre suskun kaldık.

“Biz Finli kadınlara değindin. Kendin de Fin uyruklu olduğunu söylememiş miydin?” diye sorarken gözlerine bakmaya çalıştım. Gözleri açık gri rengindeydi, çıkık elmacık kemikleri ve kırışık gözkapakları ardında saklı kalmışlardı. Gözlerinin rengini değiştirmek için lens mi takmıştı acaba?

“Demek hatırladın? Fin yurttaşayım ama başka memleketlerin kanı da dolaşüyor damarlarımda. Bizim kuşakta, karışık evlilikler yapmak âdetendir. Babam, Sovyetler Birliği uyrukluymuş ama Kuzey Estonya’nın Kohtlajärvi’sinde doğmuştu. Estonya, Sovyetler Birliğine katıldığında ya da zamanında söylendiği gibi Sovyetler bizi kurtardığında, büyükbabam taş ocaklarında çalışmak için oraya gelmiş. Büyükannem, Narva’da doğmuştu, o da taş ocağına çalışmaya gelmiş. Baba tarafından dörtte

bir Rus, dörtte bir Estonyalıyım. Annemse, buraya yakın olan Tammissaari'dan geliyor. Ebeveynlerim, yetmişlerin başında üniversiteye gittikleri Tarto'da tanışmışlar. Annem, Rus dili okumuş. Büyük büyükannesi, devrim sırasında St. Petersburg'dan Finlandiya'ya geldiği için, Rus kanım dörtte birden daha fazladır. Birkaç yıllık evlilikten ve söylediklerine göre çok uzun hissedilen beklemeden sonra, babam Sovyet Estonya'dan Tammissaari'ye göç etmek için izin almış. Ben, Tammissaari'da (Burada çoğunluğun anadili İsveççedir) doğmuşum. Estonya bağımsızlığını kazandığında, ailem Tarto'ya geri taşındı. Finlandiya'daki arkadaşlarımı bırakmak, buluş çağındaki bir çocuk için gerçekten de çok zordu. Sen Finlandiya'nın neresindensin?"

Müdire sipariş için geldi, ben de bifték almaya karar verdim. David, bir bilirkışı edasıyla şarabı seçti. Bu, benim gibi şaraptan hiç anlamayan birini oldukça etkiledi. Müdire gittikten sonra, David sorusunu yineledi.

"Ben mi? Su katılmamış Kuzey Savolu Kaaviliyim. Anne tarafım Savolu, babam ise doğduğum Lappeenranta'dan gelmiş."

"Gelmiş diyorsun. Öldü mü?"

"Benim için, evet." Kadehimden, içindeki içkiyi oldukça eksiltlen bir yudum aldım. Stahl'a geçmişimle ilgili gerçeği anlatsam ne olacaktı ki? Belki bunu anlattıktan sonra, kafası boş herhangi biriyle karşı karşıya gelmediğini anlayacaktı.

"Burada oturmuyorsun demek? Orada mı oturuyorsun? Neresiydi o? Kaavi'de?"

"Hayır, Helsinki'de." Bunu Stahl bilmiyor muydu sanki?

"Tek başına mı?"

“Bir iki ev arkadaşım ile birlikte oturuyorum. Evcil bir hayvanla birlikte değil yani.” Hafif flört eder bir tavırla gülmeye çalıştım. “Ya sen?”

“İşim nedeniyle Tarto, Moskova ve Finlandiya arasında geziyorum. Ama Finlandiya’ya istediğim sıklıkta gelemiyorum. En son birkaç hafta önce, patronumla Kotka’ya gelmiştik. Şimdi tatilde olduğum için bu taraflara gelmeye karar verdim. Kopparnäs’i tesadüfen buldum. Hafta sonunda da Tammisaari’ye gidip eskiden bulunduğum yerleri görmeyi düşünüyorum. Fazla iletişimde bulunmama karşın, belki birkaç tanıdığa rastlarım. Dedemle ninem ölmüşler. Annem tek çocuktu. Kız kardeşlerim benden on yıl sonra doğdukları için daha çok gençler; onlarla pek senlibenli olamıyorum. Tarto’da oturuyorlar. Senin kardeşlerin var mı?”

Tam “hayır” yanıtını verirken masaya şarap geldi. Müdür, “yarasın” dileğiyle yanımızdan ayrılırken, bana anlamlı bir bakış attı. David Stahl’ın kalm bir cüzdana ve deste deste kredi kartına sahip olduğunu biliyordu herhalde. Bu zengin pislik, cinayet paralarıyla yaşıyordu. Acaba biberli bifteğin yanında mantar sosu da var mıydı? Stahl’dan, bana su ya da tuz getirmesini rica edebilirdim. O da bir centilmen olarak bunu yapardı. İşte o zaman, zehirli mantarı yemeğine karıştırabilirdim.

“Tek çocuğum. Moskova’da neler yapıyordun? Geçen hafta ben de oradaydım, orası bana tanıdık bir şehir.”

“İnşaat sektöründe danışman olarak çalışıyorum. O sebeple sık sık geziyorum. Moskova’yı nasıl buluyorsun?”

Yemekler gelinceye dek oradan buradan, kentin bar ve müzelerinden konuştuk. Finli bir işkadınının önceki hafta Moskova’da öldürülmesi hakkında konuşması beklenirdi ama bu konuyla ilgili tek bir söz söylemedi. Onun yerine,

restoranların kapı görevlileriyle ona sokulan kadınları anlatıyordu. Parayla satın alınan kadınlarla ilgilenmeyen bir erkek figürü yaratmaya çalışıyordu. Aklıma Paskevits'le yanındaki kadınlar geldi. Belki işiyle ilgili avantajlardan biri, hizmetlilerin de bu kadınlardan yararlanmalarıydı.

Biberli bifteğin yanında yeşilbiber sosu, sarımsaklı patates ve sebze garnitürü vardı, mantar yoktu. Tüh! Gerçi mantardan küçücük parça bile Stahl'm karaciğeriyle böbreklerini tahrip etmeye yeterdi. Yine de beklemeye karar verdim. Belki nereye varacağını öğrenebilirdim. Paskevits için çalışmasaydı, neredeyse ondan hoşlanacaktım. Zorla komik olmaya çalışmaması hoştu. Ben konuştuğumda, araya girmeden dinliyordu. Beni kendimden daha farklı biri olarak hissettiriyordu. Seksi ve flört eden kadın rolü bana çok iyi geliyordu.

“Moskova’ya neden bu kadar sık gittin?”

“Ben de işle ilgili oraya gidiyordum. Bir tür korumayım. Fakat bu konuyu konuşmayalım, ben de tatildeyim.” Stahl'm biftek kesişini izliyordum. Bıçağı bir operatörün bıçağı gibi eline oturmıştu. Anita’ya ateş edip sonrasında da eşyalarını ölmek üzere olan alkoliğe götüren bizzat Stahl'm kendisi miydi?

“Bir koruma mı? Buna inanmak çok zor.”

“Neden olmasın?” diye Stahl'ı irkiltecek kadar kızgın bir sesle sordum.

“Yanlış anlama. Finli annem, kadınların her şey yapabileceğini öğretmişti. Ben de bundan iyi bir ders almıştım. Ama sen... Sen başkalarını kontrol etmek isteyen bir insan değil gibisin...”

“Kibarlık mı ediyorsun?” diyerek gülümsemeye çalıştım ama içim ateş püskürüyordu. Lanet olası, beni bu kadar hafife aldığı için bunu ona ödetmez miydim? Elbette

özgüvenimi sarsmaya çalışıyordu. El çantamın içindeki o gücü, silahımı ve zehirli mantarı düşündüm. Tuz isteme zamanı geldi mi acaba?

Bir süre sessizlik içinde yemek yedik. Büfenin arka duvarına asılmış gerçek ölçüdeki deniz kartalı resmine baktım. Kartalın kanatlarının arası en azından iki metreydi. Pençeleri büküktü; aşağıdaki avına saldırmak üzereydi. Neredeyse kanatlarından gelen sesi duyabiliyordum. Kartal biraz sonra, canlı kurtulması olanaksız iki kiloluk turna balığına saldıracaktı.

Salondaki diğer resimler daha uysaldı. Orman manzaraları, sonbaharın renkli ağaç resimleri... Stil olarak hepsi çok karışık oldukları için, her birine baktığımda şaşırıyordum. Radyo'da Eurovizyon'da birinci gelen Lordi grubunun şarkısı çalıyordu. David buna güldü. Sonra, müzikle ilgili konuşmak doğal gelmeye başladı. O metalciydi ama progresif rock tarzına yatkınlık duyanlardan. Örneğin Ermenilerin System of a Down gibi topluluklarından da hoşlanıyordu. Bu topluluğu hayatımda hiç duymamıştım. Neredeyse yemeğin sonuna kadar, onların müziği hakkında konferans dinledim. Müzikle ilgili konuştuğunda, gözleri farklı bir şekilde parlıyordu. Bu konunun onun için çok önemli olduğu belliydi.

"Bu topluluğu dinlemek ister miydin? Odamdaki Mp3 çalarımnda bir iki diskim var."

"Senin hoşlandığın müzikten, benim neden hoşlanmam gerekiyor?" Sesime nasıl da bu kadar yumuşak bir ton verebildim? Gözlerim vaşak gözlerine dönüşmüştü.

"Elbette hoşlanmam gerekmiyor. Ama bu müziği seninle paylaşmak istedim." Sosun sonunu sarımsaklı patatese sürüp afiyetle ağzına götürdü. "System of a Down'ın müziği, bu biftekten daha iyi. Bu bifttek, onun yanında sadece Pink Floyd'dur. O topluluğu tanıyorsundur?"

Hanin müdiresi tabaklarımızı toplamaya geldiğinde, Stahl'm yemeğine zehirli mantar ekleme fırsatını kaçırdığımı fark ettim. Tatlı alıp alamayacağını sordu. Kahve, Calvados ve elmalı keke karar verdik.

Kırmızı şarap şişesinde yarısından az kalmıştı. Müdire, kalanı kadehlerimize doldurdu. Şarap; ter, deri ve erkek kokuyordu.

"Babanın senin için öldüğünü söylemen aklımı kurcalıyor. Bununla ne demek istedin?"

Kadehi dudaklarıma götürüp içtim. Ona bunu anlattığımda, artık beni zararsız bir kadın olarak görmeyecekti.

"Onu en son, neredeyse otuz yıl önce, dört yaşında gördüm. O zamanlar Lappeenranta'da. Kimpinen spor sahası yakınında oturuyorduk. Kentle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ancak büyük bir gölü ve annem beni gezdirdiğinde kocaman ıhlamurların altında yürüdüğümüzü anımsıyorum. Annemle babam çok gençken, yirmi yaşlarında evlenmişler. Babam Lappeenrantalıydı, annemse Tuusniemi'den geliyordu. Birbirleriyle Iloharju açık hava dans pistinde tanışmışlar. Annem Joensuu'da öğretmen okulunda okuyor, babamsa Rissala'da askerliğini yapıyormuş. Askerlikten sonra, babamın işi nedeniyle Lappeenranta'ya taşınmışlar. Babam orada elektrikçi olarak çalışıyormuş. Sanırım annem okulunu ileriki bir zamanda bitirmeyi düşünmüş ama o zaman hiç gelmedi."

Anılar aklımdan geçiyordu ama sonraları, onları hangi sözlerle Stahl'a anlattığımı anımsamıyordum. Anılarım çok güçlüydü. Sık sık bağırlıyordu. Annemle ben yalnız kalıyorduk; babamsa bir orada bir buradaydı. Birkaç kez komşuya götürüldüğüme göre, sanırım annem babamı beklemekten bıkmıştı. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum. Annemin bir erkek arkadaşı var mıydı, yoksa babam

bunu tahmin mi ediyordu? Annemle eve döndüğümüzü hatırlıyorum. Giriş karanlıktı. Tatlı bir şey kokuyordu. Babam, yalpalayarak karşımıza çıktı. Bağırmalar, küfürler... Babam, beni annemin kucğıından çekti.

“Çocuğıa zarar vermeyeceğıim ama fahişe, sana gününü göstereceğıim!” sözlerini anımsıyorum.

Birden kendimi yerde bulmuştum; her yer kırmızıydı. Annemin çığılıkları durmuştu. Yerde yatarken beni yakalamaya çalışmıştı ama ben, emekleyerek ondan uzaklaşmıştım. Artık yürüyemiyordum. Annemin parlayan taşlı güzel yüzüğü artık elinde değildi. Parmağı kopmuştu, elinde eksik parmak vardı. Artık hareket etmiyordu. Babam, kırmızı kütleyi kucğıında sallamış, ağlamış, özür dilemişti. Ben yatağımanın altına kaçmıştım. Yıllarca bez kullanmama karşın, külotum ıslanmıştı. Kolumda, annemden geçmiş büyük kırmızı bir leke vardı. Sonra, komşular kapıyı çalmışlardı. Dışarıdan, lacivert giysisinin üzerinde düğmeleri parlayan büyük bir amca gelmişti. Yanında geçirdiğıim günlerde beyaz yatağı, sonraları hastaneye götürölen bir ağlayan bir bağıırıp çağırın nineyi anımsıyorum.

“Annemin üzerinde otuz beş bıçak darbesi varmış. Babam, ömür boyu hapisle cezalandırıldı. Benim olayı görmem, cezayı arttırıcı unsur olarak kabul edilmişti.”

Tatlıların masamıza ne zaman geldiğini hiç fark etmedim. Daha biraz önce, kan kokusunu alır gibi olmuştum. Şimdiyse vanilya sosuyla kahve kokusunu duyuyordum. Hanın müdiresi barm arka tarafına geçmişti ama bizi dinlediğini biliyordum. Kimpinen cinayetini hatırlayacak yaşıydı. Seksenlerde tek bir akşam gazetesi çıkıyordu ama ünlü cinayet habercisi Markkula, o zaman da gazeteci idi ve her şeyi titizce belgelemişti. Bu olay, “Fin Ci-

nayetleri” adlı kitabına bile girmişti. Fakat ben onu hiçbir zaman okuyamadım.

Stahl, masaya kaldırdığım sol elimi tuttu.

“Bu korkunç bir hikâye...”

“Babamın kanı benim de damarlarımda dolaşıyor. Ay-nısını ben de yapabilirim.” Elimi Stahl’ın elinden çekme-yerek acıtacak kadar sıktım.

“Öldürmek mi?”

“Uygun koşullar oluştuğunda, bunu herkes yapabilir.” Elini daha çok sıktım. Stahl, elimin kırılacağından korkar bir tavırda sıkarak yanıt verdi. Buna karşın çıtım çıkmadı.

“Uygun koşullar derken, uygun miktarda parayı mı kastediyorsun?”

Başım la onayladım.

“Onu kastediyorum. Bazıları için bunu yapmak, bir başkasını koruma isteğinden kaynaklı olabilir. Birkaç anne, çocuğunu korumak için birini öldürebileceğini söy-lemişti.”

Stahl elimi sıkmaktan vazgeçti. Elimi, sıcak ve kızarmış elinden çektim. Yüzük takmıyordu. Fin İsveçli annesi tarafından, Protestan mezhebinden olması olasılığı vardı. O durumda, evlilik ve nişan yüzüğü sol elinde takılı olma-lıydı. Annemin parmağı aklıma gelince ürperdim. Bana hipnoz yapıldığında o kadar bağırıyordum ki, hipnozcu-nun beni uyandırması gerekmişti. Henüz hazır olmadığımı, zihnime saplanmış anılarımı kovmak için fazla erken ol-duğunu söylemişti. Terapi önermişti ama gitmemiştim.

Kaşığımı vanilya sosuna daldırarak, elmalı turtadan büyük bir parça aldım. Kokusu, burnumdaki kan kokusu-nu silip süpürdü. Stahl ise iştahı kaçmış gibi duruyordu. Böyle bir hikâye, Paskevits’in uşağını korkutacak değildi ya? Daha korkunç şiddet olaylarından haberi olması ge-rekmez miydi? Belki kendisi bile bunlardan yapmıştı.

Gece çok karanlıktı. Ay bulutların ardından çıkıp kayboldu. Calvados'u tattım. Elmanın yumuşak aroması, bana avutucu geldi. Stahl da içti ama turtasını eşleyip duruyordu.

“Baban hâlâ cezaevinde mi?”

“Bilmek bile istemiyorum. Dediğim gibi, koşullar uygun olduğunda, herkes cinayet işleyebiliyor. Sokakta karşıma çıkarsa onu tanıyıp tanıyamayacağımdan bile emin değilim. Sen hiç cezaevine girdin mi?”

Sorum onu şaşırttı. Birkaç kez yanıt vermek istedi ama yine de ağzını açamadı. Radyoda, Nino Rota'nın Romeo ve Jülyet şarkısı çalınca, bu beni neredeyse güldürdü. Çünkü bu boş han salonunda oturan ikiliden, beş yüz yıl önceki Veronalı aşk hikâyesinden daha uzak hiçbir şey olamazdı.

“Babanı tanıdığımı düşünüyor musun?” diyerek sonunda ağzını açabildi. Bu, aklıma bile gelmemişti. Ama düşününce, olanaklı göründü. Stahl, beni izleyerek belki iki taraftan da ödül alacağını hesaplıyordu.

“Babamı hiçbir zaman düşünmedim. Benim için öldüğünü söylemiştim.”

Elmalı turtanın içi, pekmez ve tarçınla koyulaştırılmış yumuşak ve tatlı bir sostu. Rengi, kendi suyuyla haşladığım zehirli mantardan azıcık farklıydı. Elma dilimleri yumuşak olduğundan, birkaç mantar parçası içinde kolayca kaybolabilirdi. Tuvalet gitmem gerekiyordu ama David Stahl'ı elmalı turtam ve içeceklerimin yanında tek başına nasıl bırakabilirdim? Sırtı, hanın müdiresine dönüktü yani çok rahatlıkla şarap kadehime ilaç koyabilirdi. Tek bir çare vardı: İçkimi oyalanarak içmek, tuvalet gitmeden önce de fondip yapmaktı. Köpüklü şarabı, yemekler gelmeden önce içmiştim. Şimdi sıra kırmızı şaraba gel-

mişti. Ondan büyük bir yudum aldım, sonra da kahveden. Kahvenin, alkolün etkisini biraz azaltmasını umdum.

“O soruna gelince... St. Petersburg’daki gözetimi saymazsak, cezaevine hiç girmedim. Gözetime alınmam da yanlış anlaşılmaktan olmuştu; orada bir gece kaldıktan sonra çıkardılar. Özgürlüğüme değer veririm. Buyruk almaktan hoşlanmadığım için askerlik neredeyse çekilmez gelmişti. Gerçi Dragfjård deniz askeri birliğinden daha beter seçeneklerin de olduğuna eminim. En azından denize çıkabiliyordum.”

“Bense orduyu çok sevmiştim.”

“Yoksa askerlik mi yaptın?”

“Neden olmasın?” İdrar torbam patlamak üzere olmasına rağmen kahvemden birkaç yudum daha aldım. “Askerlik yapmak, koruma işi için iyi bir temel oldu.”

Gülümseyerek Calvados kadehini bitirdi. Kendi kadehimi ona uzattım.

“Elma brandisinden hoşlanmıyor musun?”

“Hoşlanırım ama bisiklete binmem gerekecek. Kendimi bir hendekte bulmak istemiyorum.”

Kadehimi ruj izi bulaşmış yerinden içti.

“Eve bisikletle gitmek zorunda mısın? Odamda iki ayrı yatak var, gece burada kalabilirsin.”

Rujumdan azıcık onun dudağına da bulaşmıştı. Onu öpersem rujum yüzüne, çenesine, boynuna bulaşacaktı... Flörtçü rolümü fazla ileriye götürmüştüm sanırım.

“Güvenlik sektöründe bir profesyonel olarak çalışınca, riskler sürekli düşünülür. Kendini de koruyabileceğini umuyorum.”

“Judo’da kara kuşağım var. Putin’i bile alt ederim.”

“Atış atmakta da mı?”

“Evet, onda da... Öğrenmem şart olmuştu.”

David doğruca gözlerime bakıyordu. Jari dayım, gözlerin içine anlamlı bakmayı cilveleşme olarak adlandırmıştı... Bu da nereden geldi aklıma? Bakışımı onun göz bebeklerinde yitirdim; elimi tutmasına ve parmaklarımı okşamasına izin verdim. Belki de önerisini kabul etmem gerekecekti. Kendini sert erkek kabul eden birçok adam, yatakta gardım düşürüp itiraflarda bulunuyordu. Sorun, David Stahl'la gerçekten de yatağa girmek istememdi, bu da olacak şey değildi. Olasılıkla, fazla konuşan ben olurdum. Gitmem gerekti. Elimi elinden çektim.

“Artık gitmem gerekiyor. Yarın işlerim var.”

“Elbette, zorla değil. Yabancı bir erkeğin yanında gece kalmamanı anlıyorum.” Gülümsemesi, ta mideme kadar geçti ve yanaklarım kızardı. Gözlerimdeki parıltıyı görmemesi için başımı eğmem gerekti. “Biraz fazla içtiğim için, seni arabayla götürmeye çekiniyorum. Gerçi polis buralarda o kadar gezmiyordur ama ilke ilkedir. Sana bir taksi çağırayım mı?”

“Gerek yok, gelmesi saatler alabilir. Bisikletle rahatça gidebilirim.”

“Ama yolun oldukça uzun. Hanko yolundan mı, yoksa orman içinden mi gideceksin?” diye sordu. “Seni geçirmeye gelsem iyi olur.”

“Yolum o kadar da uzun değil. Ormandan da geçmem gerekmeyecek. Kulübem Stävö'de.”

“Stävö'de mi? Ama o...” Neredeyse açık verecekti ama son dakikada kendini tuttu. “Seni Torbacka yolunda bisikletle görünce, oralarda oturduğunu sanmışım. Çok erken karar vermişim.” Kadehiyle oynuyordu. Birden fondip yaptı. İki buçuk kadeh Calvados, yarım şişe de kırmızı şarap içmişti. Yatakta becerikli olabilecek miydi?

Hanın müdiresi, başka bir şey isteyip istemediğimizi

sormaya geldi. Yemek için teşekkür ettim. David, yemeği oda hesabına yazmasını istedi. İngilizce konuştuğunda, anadilini konuştuğu zamandan daha kendinden emin olduğunu fark ettim. Yabancı bir dile geçtiğimde, ben de kişiliğimin değiştiğini fark etmiştim. David’le İsveççe konuştuğumda, nükteli ve tatlı sözlüydim; Fince ya da kötü Rusça konuştuğumdan daha kadınsıydim.

David’e teşekkür edip kalktım. Müdire de artık uymak isterdi. David, beni kapıya kadar geçirerek ceketimi giymeme yardımcı oldu. Topuklu pabuçlarımı spor pabuçlarımla değiştirdiğimde eğlenmiş gibi izledi.

“Evine rahat gideceğini umuyorum. Telefon numaranı alabilir miyim? Sana telefon edebilir miyim? Hafta sonunda kulübene dönersen, bana haber ver. İşte kartvizitim.”

Numaramı, girişte bulduğum hanın broşürüne karaladım. Boş ver, numaram nasıl olsa yarın değişecekti. David kapıyı açtı, dışarıyı esiyordu. Bahçe ışıklarının uzağına ilerlediğimizde, David beni öptü. Karşı koymadım. Neredeyse bütün akşam boyunca onu öpmek istemişim. Öpücük dakikalarca sürdü. Bacak aramda, meme uçlarımda; onu tenimin her yerinde istedim. Çiftleşme zamanında eşini seçmeye gerek duymayan bir vaşak gibi, içgüdüsel olarak hareket etmek istiyordum. Ondan kopmam için, öğrendiğim öz disiplinimi kullanmam gerekti. Bisiklet selesi bana kötü bir seçenek gibi geliyordu ama ardımdaki karanlığa dönüp bakmadım.

Eve gittiğimde, bisikletimin yanında bir süre koşan, sonra da dere üzerindeki köprünün yakınında dere kıyısına atlayan yabani bir köpekten başka hiçbir şeyle karşılaşmadım. Torbacka iskelesinde durdum ve soyunarak cül denizinde yüzdüm. Bu bile içimdeki susamışlığı dindiremedi.

Cuma sabahı, bisikletimi otobüs durağının yakınındaki bir hendeğe bıraktım. Anita'nın kasasını sabaha karşı eski yerine gömmüş, kulübenin merdivenleriyle döşemesine patates unu serpmiştim. Ekspres otobüs, Kirkkonummi'ya on beş dakikada vardı. Hanko yolundan merkeze yürüdüm. Cep telefonu mağazasından yeni bir cep telefonuyla birkaç kontörlü kart aldım. Eski numaramı yenisiyle değiştirdim. Bunu sadece güvendiğim birkaç kişiye verecektim. Ev arkadaşlarımı onlardan sayabileceğimi artık sanmıyordum çünkü numaramı vermeleri için zorlanabilirlerdi. Belki de evimi değiştirme zamanı gelmişti. Ya da en azından, Talludden'deki kulübemin yerine yeni bir adres bulmam gerekecekti.

Cep telefoncudan sonra, internet kullanmak için önceden yer ayırttığım komşu binadaki kütüphaneye geçtim. Kütüphane sessizdi. Birkaç emekli gazete okuyor, bir hippie çocuk plak raflarını karıştırıyordu. E-posta kutumu açtım. Daha çok gereksiz mesajlarla dolmuştu. Akademiden Amerikalı arkadaşım olan Jim Parsley'den, büyük bir bankaya güvenlik müdürü olarak aylık maaşla girdiğini -bu miktarı kazanmam için en az iki yıl çalışmam gerektirdi- haber veren bir mesaj, bir de Laitio'dan kızgın bir tane gelmişti. Ya telefonla ya e-postayla ya da mektupla hemen başvurmamı istiyordu. Mesajım, dikkatimi fazla

vermeden okuyup sildim. Laitio, kaygılarımın en küçüğüydü.

Rus internet sayfalarında, Anita'nın ölümüyle ilgili bilgi aramaya çalıştım ama yeni bir şey bulamadım. Rusya'da olayın hasıraltı yapıldığı belliydi. Paskevit's bu olayı perdelemek için caba kaç kişiye para ödemişti? Alkolik hikâyesi kabul edilmezse, belki de bundan sonraki günah keçisi ben olacaktım. Anita'nın eşarbı belki de bunun için eşyalarımın arasına bırakılmıştı. Cinayeti engellemek için değil de eşarbı bana verme fırsatı yaratmak için belki bana ilaç verilmişti. Bu olaya karışmam çok zor olmamıştı. Anita'ya elimi bile kaldırmadığım halde, yine de bir parça suçluydum. Olay sonuçlanmasına karşın, yeterince yetkili biri davayı yeniden açabilirdi. Laitio'nun, hatta Finlandiya Cumhurbaşkanı'nın otoritesi buna yetmeye bilirdi ama yine de bu, benden artık kuşkulamayacakları anlamına gelmeyecekti.

Görüşmeye hazırlanmak için, Helena Lehmusvuo'yu araştırdım. Mecliste, 1995'ten beri Yeşillerin sıralarında oturuyordu. Kırk iki yaşındaydı. Üniversite arkadaşıyla kısa süren evliliğinden, yirmili yaşlarda bir oğlu vardı. Üniversite sıralarında Yeşillere katılmıştı. Üniversitede okuduğu ulusal ekonomiyle ilgili doktorasını birkaç yıl önce, milletvekili olduğu sırada yapmıştı. Mecliste grup başkanlığı ve partisinin başkan yardımcılığını yapmıştı ama henüz bakan olamamıştı. Espoo'dan Kirkkonummi'ya bu yılın başında taşınmıştı. Eleştirici demeçleriyle hem şirket yöneticilerini hem de Finlandiya'nın Rusya politikasıyla ilgili gurularını kızdırmıştı. Gazeteler, eşinin olup olmadığını yazmıyorlardı; meclisin internet sayfasında da bu bilgi yoktu. Onun yerine, yazdığı makaleler, konuşmaları ve yazıları vardı. Doktorasını, Sovyetler

Birliğin çökmesinin Finlandiya ekonomisine etkisi üzerine yapmıştı. En yeni yazılarındaysa Rusların arsa alış-verişlerinin Finlandiya'daki mal varlığını hangi şekilde değiştirdiği spekülasyonunda bulunmuştu.

Yazılarından birinde, Anita'yla ilgili röportaj yaptığını fark ettim. Bu, ben Bayan Nuutinen'in hizmetine girmeden önce yapılmıştı.

Sonra, David Stahl hakkında araştırma yaptım. Yirmi altı bin veri buldum. Onları bir süre okuduktan sonra, dün beni öpen adamın internete göre var olmadığını anladım. Stahl, inşaat sektöründe danışman olarak çalıştığını söylemişti, bu da herhangi bir anlama gelebilirdi. Adamın bana kimlik ya da pasaport göstermesini istememiştim. Yeni tanışanlar arasında bu normal değildi. Adamın internette olmayışı, hatta bana yanlış bir ad vermesi bile bir şeyin kanıtı değildi. Zaten böyle bir şeyin olmasını beklemiştim.

Yine de Fin, İsveç ve Estonya dilindeki sayfaları ve resimli aramayı da denedim ama sonuç bir su piresinin bacağı kadar zayıftı. Benim hakkımda da internette pek bilgi yoktu. Zaten sayfam yoktu; Myspace ve Facebook'tan da uzak durmuştum. Bilgisayar bayt evreninde ölümsüzlüğe yükselmememe karşın, yine de canlı ve önemli olduğumu hissediyordum.

O adı hiç araştırmamam gerekmesine karşın, yine de arama motoruna adımlı yazdım: Keijo Suurluoto... Onlarca yanıt çıktı. Gerçek cinayetlerle ilgilenenler kalabalıktı. Keijo Kurkimäki adıyla yoktu. Babamın şimdiki adı, muhtemelen kimseyi ilgilendirmiyordu. İlkbahar 1981'de ömür boyu hapse çarptırılmasından sonra, Suurluoto-Kurkimäki'nin affa uğradığına dair bir haber bulamadığım için çok büyük bir rahatlama hissettim.

Annemin kızlık soyadı Karttunen'di. Annemle Jari'nin ailesinde başka çocuk yoktu. Büyükbabam, benim doğumumdan önce ölmüş. Jari dayım babaannemin, babamın annemi öldürmesinden üç ay sonra öldüğünü söylemişti. Babamın annesiyle babası, cinayet işlendiği sırada hayattaydılar; beni yanlarına istememişlerdi. Büyükbabam, benim Keijo'nun çocuğu olup olmadığından bile kuşulanmıştı. Başkasının çocuğu olma fikrinden hoşlanmıştım ama ne yazık ki Keijo Suurluoto'dan geride kalan birkaç fotoğrafta kendi yüzümü görebiliyordum.

Jari dayım, Keijo Suurluoto'nun yapacağı babalıktan çok daha fazla babam olmuştu. Babamı cezaevinde ziyaret etmemiştim. O da bunu istememişti. Belki babalığı hakkında onun da kuşkuları vardı. Babaannem bana miras bırakmıştı. Herhalde olanları bir şekilde telafi etmek istemişti.

Babamın kardeşleri vardı. Belki bir yerlerde, hiç tanımadığım kuzenlerim de vardı ama onlarla karşılaşmak içimden gelmiyordu. Benim yaşımda biri için ender ama belki de birinin kafasında ziller çalardı... Bırak çalsın. Kimseyle görüşme zorunluluğum yoktu.

Helena Lehmusvuo'ya gitmeden önce sebzeli pizza yedim. Sonra Kirkkonummi alışveriş merkezinden evine bir kilometreye yakın yol yürüdüm. Evinin ön bahçesinde lila renginde bir şakayık çiçek açmıştı. Güneş, uzun zamandan sonra görünmüş, sararan ilk huş ağacı yapraklarının içinden ışığını süzüyordu. Bahçesi bakımsız görünüyordu. Şakayığın çiçekleri koparılmamıştı. Kapının bitişiğinde, kurumuş bir biberiye saksısı duruyordu.

Zili çaldım. Kapıyı açmaya gelen kadın, resimlerinden daha ufak görünüyordu. Kahverengi saçları kısa kesilmişti. Gözlerinin kakao rengini pekiştirmek için, saçında

birkaç tutam koyu mora boyanmıştı. Mor ceketle koyu gri pantolon giymişti. Ne takı takmıştı ne de makyajı vardı. Yüzü, birkaç gece uyumamış gibi solgundu.

Beni içeri buyur etti. Evi geniş ama sanki yarım kalmış gibi görünüyordu. Salonun camları perdesizdi, sadece stor perdeler asılmıştı. Her yanda kitap ve kâğıt yığınları duruyordu. Geçici havasıyla ev bana tanıdık geldi. Untamo Sokağı'ndaki kendi dairemi, insanı saklamak için kullanılan bir yeri anımsatıyordu. Lehmusvuo, kahve ya da çay isteyip istemediğimi sordu. Pizzadan sonra susadığımı için çayı yeğledim. Mutfakta ayak seslerini duyuyordum. Zaman geçirmek için salonun bir kısmına dağılan kitap yığınlarını karıştırmaya başladım. Yerde tahta parçaları, alyan anahtarı ve çekiç duruyordu. Muhtemelen bunlar kütüphaneye aittiler. Kitapların bir kısmı Rusçaydı. Kapaklarından, Ahmatova ve Dostoyevski'ye ait olduklarını okuyabildim.

“Burası henüz yarım kalmış! İlkbaharda taşındığımda, mecliste çok yoğunluk. Yazınsa bir iki ay İtalya ve Fransa'da bisiklet turu yaptım. Gördüğün gibi, evi düzenlemek için vakit bulamadım. Önceki evimiz ve mobilyaların çoğu, eski kocama kaldı. Ben de onunla tartışmak istemedim. Çünkü istediğini yapmazsam hakkımda magazin gazetelerinde yazacağını söylemişti.”

“Hoş bir tip gibi geldi,” dedim. Yanıtımı duyup duymadığımı bilmiyorum. Tepsinin üzerinde çaydanlık, doğal bal, bir iki bardak ve çörek taşıyarak odaya geldi.

“Doğal buğday, tofu peyniri ve organik elma... Tadına bak. Asistanım Saara, börek çörek yapmayı, değişik reçeteleri denemeyi çok seviyor. Onun sayesinde daha sağlıklı bir yaşam sürdürüyorum.”

Lehmusvuo ince kemikli, narin biriydi. Gözleri, dar

yüzüne fazla büyük geliyordu. Resimlerde yüzü canlı görünüyordu ama yakından, kırıksıklarla gölgeler belli oluyordu. Yüzü, acı çeken birinin yüzüydü. Başka bir yer olmadığı için kanepeye oturduk. Kitap yığınlarından birini, masa olarak kullanmak için kendine doğru çekerek küçük bir sehpayı da bana doğru itti.

“Demek, Anni Nuutinen’in koruması olarak çalıştın? Tehdit edildiği için mi seni tuttu?”

“Rusya’ya tek başına gittiğinde, kendini güvende hissetmiyordu.”

“Herhalde cinayetinden önce tehdit edilmişti?”

Lehmusvuo’nun beni soruşturmak için nasıl bir hakkı olduğunu bilmiyordum. Anita’nın onun hakkında konuşup konuşmadığını anımsamaya çalıştım. Anita ve Lehmusvuo, birbirinden tamamıyla farklı politik görüşü temsil ediyorlardı. Onları birleştiren tek şey, Rusya ve Ruslara duydukları ilgi olmalıydı. Anita’nın Ruslarla yaptığı işbirliği, ona zenginleşme fırsatı vermişti. Lehmusvuo ise Rusya’nın iş işleriyle ilgileniyordu.

“Düşmanları vardı. En azından, birilerinin işlerini bozduğu belliydi.”

“Milletvekilliği işinde, her türlü taciz ve öldürme tehditlerine uğramaya alışmak gerekiyor. Tehdit içeren mesajları, meclisin güvenlik müdürüyle polise yolluyorum. Bunlar pek açığa çıkarılmıyor, çünkü başka üsütüklerin de aynısını yapmalarından çekiniliyor. Copycat (taklitçilik) olgusu çok yaygın. Geçen ilkbaharda, Finlandiya-Rusya ticaret odasında yaptığım konuşma çok dikkat çekmişti. Finlilerin tatil evi piyasasına Rusların kalabalık bir şekilde gelmelerini yargılamadığım için, bazıları bana öfkeleniler. Bazı partililer bile bu tatil olgusunu daha sert eleştirmedim için bana kızdılar. Öte yandan, Rus-

lara karşıtı nefreti kışkırtmakla da suçlandım. Bu suçlamaların en tuhaf yanıysa, bunları söyleyenlerin Finliler olmasıydı.”

Bir parça daha çörek attı ağzına. Ben de kendime çay koydum. Politikacılar, halkın hedefiydiler. Ama bu işi kendileri seçmişlerdi. *Kimse meclise girmek için onları zorlamıyor*, demişti Jari dayım ve bu fikrinde yalnız olmamıştı.

“Rus karşıtlığıyla suçlayanların çoğu, aynı kaynaktan yazmışlardı. Ama bu bir şey kanıtlamıyor. Son günlerde, Anita Nuutinen cinayetinden sonra, bu tehditlerden yine gelmeye başladı. Bu bence çok tuhaf. Anita evsiz bir alkolik tarafından öldürüldüyse, Kotka arsa işinin peşinde olanlar neden hâlâ tehdit ediliyorlar?”

“Kotka mı? Ne demek istiyorsun? Laitio, Anita’yla Paskevits arasındaki arsa ihalesi rekabetinden söz etmişti. Hatta ben de Anita’yla oraya gitmiştim. Ve de...” Çay boğazıma kaçtı. “David Stahl, birkaç hafta önce işvereniyle birlikte Kotka’ya gittiğini söylemişti. Bu işvereni, olasılıkla ikimizin de dostu Valentin P. İdi.”

“Keşke Kotka sorununun ne olduğunu yanıtlayabilseydim. Orada, Hagar Julin’in mirasçılarına kalmış, emlakçıya göre, satın almak için birkaç öneri verilen otuz hektarlık sahil arsası var.”

“Bildiğim kadarıyla, bunlardan biri de Anita’ydı. Emlak firmasının geleceği belli olmadığı için, bu iş olmayacak gibi görünüyor. Kızı, gelecek hafta Finlandiya’ya gelecek. Buluşma tarihi için henüz karar vermedik.”

“Sorunun salt bu sahil arsası rekabetiyle ilgili olduğundan tam emin değilim. Sanki işin içinde başka şeyler de var gibi. Bu tehditleri henüz polise iletmedim. Çünkü doğrusu kime güveneceğimden artık emin olamıyorum. Bazen, herkesin bir fiyatı olduğu aklıma geliyor.”

“Anita’nın ölümünden sonra ben de telefonda İngilizce tehdit aldığımı polise bildirmedim. Oysa Finlandiya’ya döndüğümde, cinayet araştırmasının sonuçlandığı kabul edilmişti.”

Lehmusvuo, şaşırmış bir ceylanın bakışıyla bana bakakaldı.

“Şimdiyse bunu bana anlatıyorsun. Güvenimi kazanmak için mi bunu yapıyorsun? Anita Nuutinen’i tek başına bırakman için para alıp almadığını soracaktım. Ona ateş edildiğinde neden yanında değildin?”

Bir an ona baktıktan sonra kalktım.

“Onun için mi beni buraya çağırdın? Polisi pas geçerek kendi araştırmanı yapıyor ve kendi çıkarın için akşam gazetelerinde çıkıyorsun. böyle bir oyunda yokum.”

“İşler sarpa sardığında hemen çıkıp gitme!” Ceylan bakışından iz kalmamıştı. Sesi, mecliste karıştırlarını bile ikna eden bir ton aldı. “Çıkış noktalarından emin olmak istedim. Anita Nuutinen cinayetinin, bir alkoliğin yaptığı gaspla ilgili olmadığına inanıyorum. Ben de senin ne bildiğini duymak ve o bilgilere para vermek istiyorum. Doğrusu, kendi yapabileceğim araştırmadan farklı araştırma yapabilecek birine ihtiyacım var. Akşam gazetesine o röportajı, daha güvende olayım diye verdim. Ün, bazen koruyucu da olabiliyor.”

“Baş komiser Laitio’yla konuştun mu?”

“Evet, konuştum. Moskova milisinin kararına o da inanmıyor.”

“Benim satın alındığımı o mu söyledi?”

Lehmusvuo gülümsedi.

“Laitio’nun tersine, ben o vaşak kürkü hikâyesine inanıyorum.”

“Laitio bunu da mı anlattı sana?”

“Soruşturma bittiğinde, soruşturma belgeleri halka açık hale geliyor. Haydi, otur da bir çörek daha al.”

Dışarıya bakıyordum. Stor perdelerin ardında, kesil-memiş çimle kaplı, üzerinde tek bir elma ağacı duran kü-çük bir bahçe görünüyordu. Elmalar olgunlaşmaya baş-lamış, birkaçı yere düşmüştü. Boyası sıyrılmış tahta çitin üzerinde, kuyruksallayan kuşları muhabbet ediyorlardı. Helena Lehmusvuo’nun konutu, bu haliyle bir ev ve mo-bilya dergisine kabul edilmezdi. Kadın, benden tam ola-rak ne istiyordu? Kanepeye yeniden çöküp çayımı içmeye devam ettim. Onu sonuna kadar dinleyecektim.

“Adı bile açıklanmayan o evsiz alkoliğin, Anita’mn ci-nayetiyle ilgili olduğuna inanıyor musun?”

“Neye inanacağımı bilmiyorum. Senin bilgilerin, ko-nuyu öncesinden bile karmaşık kılıyor. Anita’nın emlak işleriyle senin ilgin nedir?”

“O bilinen sahil arsasının neden bu denli istendiği ilgi-mi çekiyor. Onunla ilgili bir teorim var ve işbirliğiyle onu pekiştirebiliriz, diye düşünüyorum.”

“Nasıl bir teori bu?”

“Her şeyin bir zamanı var. Seni görmek istememin tek nedeni bu değildi. Benim için bir güvenlik araştırması ya-pabilir misin? Öyle şeyler de yapmıyor muydun? Chez Monique’da, Monika’yı taciz edeni becerikli bir şekilde etkisiz bırakmıştın.”

“O zamanki iş, daha çok bir kişinin değil, bir iş yeri güvenliğinin araştırmasıyla ilgiliydi. Bana daha fazlasını anlatırsan, sana nasıl yardımcı olacağımı anlarım.” Sırtı-mı Kanepeye yasladım. Lehmusvuo, olasılıkla vaşak kür-kü hikâyesini ve Frida’yı ona anlatmadan da anlayan bir hayvanseverdi.

“Sana, yeni boşandığımdan söz etmiştim. Bütün bu süreç

tartışmalı geçti. Doğrusu şu ki, ona bakmaktan bıkmıştım ve sorun uzayıp çok karışık oldu. Ün, insanı koruyabilir ama başkalarının üzerine bok atmalarını da kolaylaştırır. Tiku Aaltonen, yani eski kocam, bazı skandal gazetelere birkaç iğrenç röportaj verdi. Bana oy verenleri etkileyeceğini düşünmüyorsam da bu, çatlakları heveslendirebiliyor. Biri beni izliyor. Bunun kim olduğunu araştırmanı istiyorum.”

“İzliyor mu? Ne demek istiyorsun?”

“Yalnız izlemekle kalmıyor, kendisinden işaretler bırakıyor. Birileri, sabah gazetelerini kapımın mektup deliğinden içeriye atıyor. Kapımda, önceki ev sahiplerinden kalma mektup ve gazete için bir delik var. Oysa bu mahallede posta, yol kıyısındaki kutulara atılıyor. Aynı kişi, biberiye saksısının yerini de değiştirip duruyor, elmalarımı çalıyor. Bir keresinde, arka bahçemde ölür bir tavşan buldum. Onu veterinerine götürdüğümde tavşanın zehirlendiği anlaşıldı. Bazen de biri arka bahçemde dolaşüyor. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum, belki de duvarın üzerinden tırmanıyordur.”

Tekrar ayağa kalkıp arka bahçenin kapısını açtım. Evin bahçesinin çevresinde yükselen iki metrelik tahta duvarın üzerinden tırmanmak çok kolaydı. Tahtalar düzensiz çivilendikleri için, çevik olmayan biri bile tahtaları merdiven olarak kullanabilirdi. Duvarı tek bir atlayışla aşıp çitin üzerine kendini çekerek oradan da aşağıya atlayabilirdi.

Queens’deki antrenman alanı aklıma geldi. Oradaki duvar, iki buçuk metre yüksekliğindeydi ve yüzeyi parlatılmış tuğlalardan yapılmıştı. Tepesine bazen kırık cam parçaları, bazen de dikenli tel; bir keresinde de seksen voltluk bir elektrik kablosu konmuştu. Başka bir sefer de duvarın arkasında bizi iki doberman köpeği beklemişti.

Buna rağmen, orayı her defasında sapasağlam atlatmış-
tım.

“Duvarın ardında ne var?”

“Buna benzer sıra evler... Orada oturanlara, bahçe-
lerinde dolaşan tuhaf tipleri görüp görmediklerini sormaya
gittim ama görmediklerini söylediler.”

“Hiçbir şey görmemek için de para ödenebilir. Aalto-
nen için yaklaşma yasağına başvurmadin mı?”

“Henüz değil. Onun daha çok ün peşinde koşmak iste-
mesinden korkuyorum. Bununla ilgili yasa çok iyi; hatta
ben de onu yasayanlardan biriyim. Fakat yine de kâğıt üs-
tünde kaldığını düşünüyorum. Buna karşın insanlar öldü-
rülüyor, tehdit ediliyor. Polisin elinden de hiçbir şey gel-
miyor. Gerçi bunu söylememem gerekirdi. Bazen kendini
çok çaresiz hissediyorsun.” Kalkarak pencerenin önüne
geçti ve storu indirdi. Henüz perdeler satın alınmamıştı.

“Şu Tikku Aaltonen kıskanç bir tip mi? Çünkü bu iş için
benden daha iyi birini biliyorum. Ama o bir erkek...”

Başını, “Hayır,” anlamında salladı. “Buraya erkek is-
temiyorum. Her zamanki yaşantımı sürdürmek istiyorum.
İş yaşantımı dengelemek için yalnızlığa ihtiyacım var.”

“Herhangi bir erkek olmayacak.”

“Eşcinsel bile olsa, fikrimi değiştirmem. Yine de öteki
cinsten değil mi? Tikku kıskanç ve sahiplenilen biri. Onun
için bir erkek koruma, karşısında kırmızı bez sallamak
gibi bir şey olur. Benim kadınlardan daha çok hoşlandı-
ğım dedikodusunu bile yaymış! Gerçi bu günlerde bunun
kimse için pek önemi kalmadı.”

“Konu normal bir erkekle ilgili değil, Reiska’yla ilgili.
Reiska Räsänen’le.”

“O da kim?”

Üstümde ne makyaj malzemesi ne kep ne de bıyıklar

vardı. Reiska'nın duruşunu ve yüz ifadesini takınmaya çalıştım. Sesimi alçaltıp konuşmamı Kaavi lehçesine dönüştürdüm. Lehmusvuo'ya doğru gidip gözümü ona diktim.

“Ben, Reiska Räsänen. Kaavili işçiyim. Selam. Bu aralar biraz işsiz kaldım ve buralarda doğru dürüst bir işçiye ihtiyaç var gibi görünüyor. Bahçe duvarı da bir iki yağmursuz gün geçmesine karşın, herhangi bir vurdumduymazın duvarı gibi boyasız. Uygun bir para karşılığında ben bunu yapar, çimi de biçerim. Bir milletvekilinin düzenli bahçesi olmalı, yoksa insanlar ne düşünür?”

Lehmusvuo, afallayarak bana bakakaldı. Elimi belime koyup olmayan hayalarımı kaşıyarak bakışımla onu süzdüm.

“Hiç de fena görünmüyorsun ama biraz sıskasın. Ama senin partini tutmuyorum. Babam Kaavi'de çiftçiydi. Tarlasında gübre kullanmadan bir şey yetiştirmek olanaksızdı. Yaşamak için avlanmak da gerekmişti. Vaşaklar da habire tavuklarımızı yiyorlardı. Eninde sonunda tavukları kümese koymamız gerekti.”

Güldü. Kıkırdaması için ona zaman tanıdım. Güzel gülüşü, küçük inci tanelerinin gümüş kaplamalı bir koridor-dan akarak bir araya gelip toplanmış gibi duyuluyordu.

“Nasıl bir tipi oynuyorsun?”

“Ben, işte Reiska, normal bir Finli erkek. Çok dürüstüm. Belki içkiyi birazcık fazla seviyorum. Yani iyi bir adamım.”

“Bu tipi nereden buldun?”

Reiska'dan Hilja'ya dönüştüm.

“Erkek olmanın hoş bir şey olduğunu hiç düşünmemiş miydin? Bazı durumlarda bunun yararı var. Görünmez oluyorsun. Bir kadının istenmeyen dikkati üzerine çektiği

durumlarda, rahat bırakılıyorsun. Bir vaşagın yavrusuna bakınca dişi veya erkek olduğu belli olmaz ki. Ähtäri’de, ormanda bulunan bir yavruya İnes adını koydular. Sonra bu erkek çıkmasın mı? Şimdiyse yavrunun adı Matikainen. Ben de işte bunun gibi bir şeyim. Reiska ile de aynı fikirdeyim. Evinin gerçekten de onarıma ihtiyacı var. Boya işleri için de birine gereksinmen yok mu? Yukarı katta kaç oda var?”

“İki oda, bir de elektrikli sauna. Burada temelli otursam, saunayı söküp yerine spor odası yaptıracağım.”

“Bu durumda, Reiska için de bir yerin var demektir. Reiska, ara sıra Hilja’ya da dönüşebilecek. Sık sık gece kalmaya gelen konuğun var mı?”

“Bazen oğlum geliyor. Otaniemi’de mimarlık okuyor.”

“Ona güveniyor musun?”

“Ona güvenim tam! Tiku’yu bıraktığım için çok memnun.”

“Bu durumda, Reiska’yı işe alıyorsun. İş anlaşması yapıyor ve maaşını Reiska’nın hesabına yatırıyorsun.”

“Reiska vergi de veriyor mu? Kaçak işçi çalıştıramam.”

Doğru. Bir tek Reiska çalışıyorsa ve maaşını vergiye tabi asgari ücretten az alıyorsa, Hilja işsizlik parası alabilecekti. Aklım vergi konularında gidip geldi. Sonunda dürüst Hilja üstün geldi.

“İş sözleşmesini Reiska Räsänen’le değil de Hilja Ilveskero’yla yapman yine de daha iyi olur. Bu iş, ikimizle vergi dairesi arasındaki bir konu olarak kalacak ve Reiska da gerçekten çalışabilecek. Böylece, onun burada birkaç gün kalması için inanılır bir neden var. Komşularına Savolu bir işçi tuttuğunu ve yanında kaldığını söylersin. Vergi memurları burada pusuda yatmıyor ya! Gerekirse, yarın yine gelirim.”

“Pazar günü daha uygun olur çünkü yarın sabah Turku’ya gideceğim. Bizim partililer, Ruissalo kaplıcasında seçim stratejilerini belirleyecekler. Orada birinin bana saldırmaması olası görünmüyor.”

İç çekerek Helena’nın kahverengi yorgun gözlerine baktım.

“Helena, beni dinle. Boşuna güvenliğin için kaygılanmıyorsun. Tiku’yu olası tacizci olarak görüyorsan da, başka seçenekleri de göz ardı edemezsin. Normal kaplıcalarda da her türlü kaza olabiliyor. İnsanlar suda boğuluyor, ayakları sabuna takılıp kayıyorlar, bakımsız aletlerden elektrik çarpıyor. Benimle bu işi götüreceksen, güvenli bir yer diye bir şey olmadığını unutmamalısın. Bunu deneyimlerimden öğrendim.”

Helena Lehmusvuo, yanıt olarak gülümsemeye çalıştı ama dudakları titriyordu. Bu, iyi bir işaretti. Anita’nın başına gelenin ona da gelmemesi için, hayatım pahasına çalışacaktım.

Yeni görevime başlayınca, işverenimle ilgili elimden geldiğince araştırma yapmaya çalıştım.

Helena Lehmusvuo'nun hayatını biraz da olsa araştırdığım için hoşnuttum. Milletvekillerinin arasında, sokakta tanıyabileceğim biriydi. Politikaya hiçbir zaman fazla ilgi duymamıştım ama vakit bulduğumda oy vermeye de gitmiştim. Şimdiyse Helena için çalışan biri oldum ama onun düşünce dünyasına katılmam gerekmeyecekti. Monika, bir müşteriyle senlibenli olmanın risklerini bana göstermişti. Helena bana çay ikram ettiğinde ona bazı sorular sormaya başladım.

“Kirkkonummi’ya her gece geliyor musun? Helsinki’de kalacak bir yerin var mı?”

“Değişik illerden gelen iki kadınla iki odalı bir daireyi paylaşıyoruz. Bizim partiden olan Oulu’dan, RKP’den (İsveç Halk Partisi) olan diğeri ise Pohjanmaa’dan geliyor. RKP’li, kendine miras kalan parayla bu daireyi almış. Bu düzenlemeyle ilgili ortalıkta pek konuşmuyoruz. Koyu İsveççe konuşulan bir yöreden geliyor ve seçmenleri, kentteki dairesini iki Yeşil partiliyle paylaştığını öğrendik, bizimle uzlaşmasından kesinlikle korkacaklar,” diye gülümseyerek anlattı.

Helena’nın, binanın giriş kapısının her zaman kilitli tutulduğu geçici dairesi Töölö’de, yeni restore edilen bir

binadaydı. Helena'nın kuzeyli meslektaşı dikkatli biri olduğundan, dairenin kapısına gözetleme deliği, güvenlik kilidi ve güvenlik zinciri taktırmıştı. Helena'nın iki ev arkadaşının da Paskevitš'le olası bağlantılarını araştırmak istiyordum.

"Helsinki'de kaldığın daireyi de gözden geçirmek istiyorum ama önce bu eve yoğunlaşalım. Reiska olarak, sana güvenliğinle ilgili hareket sensörleri ve gözetim kameraları monte edebilirim. Arka bahçenin aydınlatmasıyla ilgili ne düşünüyorsun? Daha önce orada bir aydınlatma var mıydı?"

"Hayır, yoktu ama sence bütün bu aletlere ihtiyacım olacak mı? Fazla enerji harcamazlar mı?"

"Daha az enerji harcayan seçeneklerden getiririm. Güvenliğin için endişe etmen de enerji tüketiyor. Ama bunun bedeli henüz hesaplanamamış."

Helena düşüncelere daldı. Televizyondaki seçim paneli konuşmalarında, ancak Jörn Donner (Finli yazar) bunu yaptığında bağışlanabilen, hoş görünmeyen bir hareketle ceketinin kolunu çekti.

"Önerdiğin o aletleri kabul ediyorum ama parlak bir bahçe ışığı istemiyorum. Gözetim kameralarıyla sokak aydınlatması yeterli olacak. Mecliste bütün bu 'büyük abi seni gözetliyor' projelerine karşı çıkmıştım, şimdiyse buna kendi bahçemde izin veriyorum."

Konuşmasına yorum yapmadım. Gözetim kameralarına, kendi dokunulmazlığını koruduğun sürece karşı çıkmak çok kolaydı.

"Eski kocandan söz et. Ne kadar zaman beraberdiniz? Ne iş yapıyor?"

Tiku'yla, yani Timo Kunto Henrikki Aaltonen'la, dört yıl önce yerel seçim kampanyası esnasında tanışmıştı.

Aaltonen, çevreyle ilgili şiir antolojisi yapmış ve Espoo Yeşillerinin seçim toplantısında bunları satışa sunmuştu. Bu konuda başarılı olamamıştı ama Helena bu şiirleri beğenmiş ve farklı etkinliklerde armağan etmek için kitaplarından elli adet satın almıştı. Bundan sonra Tiku, Helena'yla ilgili şiir yazmaya başlamıştı.

“Tam bir aptal gibi hareket ettim. Önceki erkek arkadaşlarım, ekonomik ya da politik çevrelerdendi. Benimle aynı zamanda ekonomi okuyan oğlum Aapo'nun babası, şu an Nordea Bankası'nın en büyük müdürlerinden biridir. Tiku bunlardan farklıydı. İlk başta, sanki edebiyattan çok anlıyormuşum gibi, henüz bir yayıncı bulamayan yetenekli bir şaire milletvekili maaşımle sponsorluk yapmanın adil olduğunu düşünmüştüm. Tiku'nun eserlerini sana da gösterirdim ama bütün bana armağan ettiği kitaplarını kitap raflarımda istemediğim için, onları kütüphaneye bağışladım.”

Şiirden hiçbir şey anlamıyordum. Jari dayımın kütüphanesinde fazla kitap yoktu. Onlardan biri, Aleksis Kivi'nin (Finlandiya'nın ulusal yazarlarından) “Derlenmiş Hikâyeler” kitabıydı. Bazen ev yapımı içkiyi fazla kacıncı dayım, “yosun yatağında tatlı tatlı yatan sincap” şiirini okurdu. Rok topluluklarının şarkı sözleri sayılmazsa, bu neredeyse ezberden bildiğim tek şiirdi. Tiku Aaltonen'in şiirleri bana tamamıyla yabancı olacaktı.

Tiku'yla on altı yaşındaki Aapo, ilişkilerinin başlangıcından beri birbirleriyle hiç geçinmemişler. Nedenlerden biri de evlerini değiştirmek olmuş. Helena, Matinkylä'de üç odalı daire almış. Helena'yla Aapo'nun önceki evinden fazla uzak olmamasına karşın, delikanlı taşınmayı ve yeni aile bireyini, kişiliğine tecavüz gibi algılamış. Çıttıkçe daha sık kendi odasına çekilmeye başlamış. Bir

milletvekilinin işinin düzensiz olmasına karşın, Helena yemek saatlerine önem veriyormuş. Fakat oğlu, ailenin birlikte yediği yemeklere neredeyse hiç katılmamış. Bu zamana kadar, Aapo askerliğini sivil hizmet şeklinde yapmaya karar vermiş ama Tiku da sivil hizmet yaptığı için, normal askerlik yapacağını ve bütün yıl kışlada kalacağını söylemiş. Helena, çocukça davranan iki erkekle ne yapacağını şaşırmış. Aapo, Tiku'nun işe gitmediğini, barlarda oturduğunu, ara sıra not defterlerine bir şey karaladığını ama hâlâ yazdıklarına bir yayıncı bulamadığını ima etmeye başlamış.

Aapo, Tiku'ya bir asalak olduğunu bağırmış. O da ay-nısını onun yaptığını, hatta yaz işine bile girmediğini hatırlatmış. Jarmo, yani Aapo'nun babası, bütün bu yıllar boyunca oğluna bol keseden para vermiş. Delikanlı, başkalarına göre daha kolay bir hayat yaşıyormuş.

“İkisi birbirlerine alıştırlarsa, durumun kolaylaşacağına inanmıştım. Geçen sonbahar, Aapo bizimle birlikte oturdu ama sonra sırası geldiği için, Otaniemi'deki altı erkeğin oturduğu koğuşa taşındı. Matinkylä'deki ev yerine koğuşu seçtiğine göre, Tiku'dan ne kadar nefret ettiği belli olmuştu.”

Helena, Tiku'nun iyi yanlarını abarttığını sonradan anladığını söyledi. Çünkü çocuğunun hayat seçeneklerini dikte eden bir anne olmak istememişti. Aapo taşındıktan sonra ancak onun ve kendi arkadaşlarının gördüğü Tiku'yu görmeye başlamış.

Aklıma, Monika'nın da Tiku hakkında konuştuğu geldi. O da Helena gibi akıllı kadınların böyle sahtekârlara nasıl kapıldığına şaşırmıştı. Helena'yı birkaç kez Chez Monique'da görmeme karşın, yanında birini anımsamıyordum.

“Tiku’nun bir resmi var mı?”

“Buralarda bir yerde, geçen yaz Saimaa’da yaptığımız orkide turuyla ilgili resimleri içeren birkaç CD var. Üzerlerinde ne olduğu yazılı. Aramak ister misin? Kullanman için dizüstü bilgisayarımı açarım.”

“Neden ayrıldığınızı anlattıktan sonra onlara bakarım. Ayrılma isteği muhtemelen senden gelmiştir?”

“Ayrılmak için bir veya iki neden yoktu. Asıl neden, kullanıldığımı hissetmekti. Beraber yaşadığımız o dört yıl, Tiku gerçekten de benim paramla yaşadı. Bu, tamamiyle bir Auervaara (kadınları dolandıran bir Finli) örneğiydi. Restorandayken ısmarlayacağını söylüyor, sonra da banka kartını evde unuttuğu anlaşıyor. Aapelinkuja dairesinin sözleşmesini yaptığımızdaki o naifliğini itiraf etmekten utanıyorum. Bu daireyi yarı yarıya satın almıştık. Önceki evle yeni evin fiyat farkını karşılamak için ortak kredi aldık. Bil bakalım Tiku kredinin ne kadarını ödedi?”

İşaret ve başparmağımla bir sıfır işareti yaptım. Helena, başını sallayarak onayladı. Ama yasa Tiku’dan yanaydı. Dairenin yarısını o satın aldığı için, yarısı onundu. Helena’nın tek başına kredi borcunu ödemesinin bir önemi olmamış. Tiku, şiirlerini yayınlamaya çalışmış. Yayıncıya yazdığı mektuplarda da Helena Lehmusvuo’nun kocası olduğunu ve şiirlerdeki esin kaynağı orkide seven, ceylan gözlü kadının Helena olduğunu yazmış. Bu da kadın dergilerinin ilgisini çekecek, Tiku’nun şiir kitaplarının satışını garantileyecekmiş. Ama tek bir yayıncı bile bu tuzağa düşmemiş. Tiku’nun şiirleri gerçekten çok berbat olmalı...

“Kararlarıyla ilgili hiçbir söz hakkım olmamasına karşın, Tiku yayıneviyle bağlantı kurmam için bana baskı

yapmaya başladı. Bir iki politik yazı yayınlamıştım. Ona, ‘buraya kadar, bundan sonra tek başınasın,’ demiştim. Ağladı, yalvardı, hep yanlış anlaşılmaktan yorulduğunu söyledi.”

Helena’nın hikâyesi sürdükçe sürdüğü için, kanepeden yere kayıp plak ve kitap yığınlarını karıştırmaya başladım. CD yığını, havalandırma dolabının kapısına yakın bir yerdeydi. Helena’nın müzik zevki pek şaşırtıcı değildi: Ultra Bra, Bob Dylan, Leonard Cohen ve oldukça çok klasik caz CD’si vardı. Elâkelâiset ve Popeda’yı seven Reiska için bu tip müziğin hiçbir anlamı yoktu. Fotoğraf içeren CD’ler en alttaydı.

“Sonunda, Tiku’ya para vererek ondan kurtuldum. Onu bırakacağımı ve isterse dairede kalabileceğini söyledim. Yoksa daire satışa sunulacak ve sözleşme koşullarına göre satışın yarısını alabilecekti. Tiku krize girmişti. Dairenin diğer yarısını bana ödeyecek parası yoktu. Ben- se, bugüne kadar sahip olduğu en güzel, en iyi esin veren evden onu kovacaktım.”

Üstünde “Saarenmaa” yazan ve geçen yılın mayıs ayında çekilen bir CD buldum. Kitaplığın rafları, duvara yakın bir yerdeydi. Kitaplığı monte etmek, yarım saat- ten az sürerdi. Helena’nın sabrı buna neden yetmemişti? Sağlam bir politikacının yapması gerektiği gibi, oldukça güzel konuşabiliyordu.

“Sonra da hayatımın en utanç verici şeyini yaptım. Bana ev kredisi veren bankere, evin yarısını ödemesi için Tiku’ya kredi vermesini rica ettim. Böylece, ev kredimizin geri kalan kısmı Tiku’nun üstüne geçti. Oysa tek bir Euro geliri yok! Yirmi yıl önce, bankalar bunun gibi kredilerle çökmüştü ve halkın çıkarlarını koruması gereken ben, aynısını yaptım. Banka müdürü, güvence için daire-

nin yeterli olduğunu söylemişti. O paraları asla alamayacaklar.” Gözleri kızarmıştı, artık gözlerime bakamıyordu. Anlattıklarını dinlerken, kitaplığın raflarını yerleştirmeye başladım.

“Böylece Tiku’dan kurtuldum. Geride birkaç fotoğraf ve dört yıl süren cehennem hayatından başka bir şey kalmadı. Aapo, herifi neden mahkemeye vermediğimi sordu. Mal paylaşımında, makul bir yasanın olması gerektiğini söyledi. Tiku, gazetelerin benim başka bir kadınla ilişki yaşadığım iddiasına ilgi duyacaklarını sanacak kadar aptaldır. Skandal peşinde koşan bir gazeteci bile buna inanmaz. Bana kin tutan bir gazeteciye ya da makale yazarına, kişisel para işlerimde bu kadar sorumsuzca davrandığımı iletmeyi akıl ederse mahvolurum.”

Helena’nın dizüstü bilgisayarının açılış ekranında, kayalık bir adada, eğrilmiş bir çam dalında tünemiş bir deniz kartalının resmi açıldı. Dizüstünü kucağıma alıp CD’yi taktım. İçinde, çabucak göz gezdirdiğim iki yüze yakın resim vardı. Orkideler ilgimi çekmiyordu. Helena, bisiklet üzerinde poz vermişti. İnce bacaklarının baldır kasları, şaşırtacak kadar gelişmişti. Helena bundan sonraki resimde esmer, ince yapılı bir adamla sarmaş dolaş halde, dalgaların kıyıya çarptığı bir kayalığın üzerinde duruyordu. Tiku Aaltonen’in siyah kıvrıcık saçları neredeyse omuzlarına iniyordu. Başına bağladığı kırmızı bandana, mavi beyaz çizgili yün kazak ve mavi şortla kaptan Sparrow rolündeki Johnny Depp’i andırıyordu ama Depp’in şeytansı karizmasından yoksundu. Aaltonen, Helena’dan fazla uzun değildi. Olsa olsa, yüz yetmiş santim boyundaydı. Karısından bile zayıftı. Oryantal sporlar ve maraton koşu yapmıyorsa, yakın temas durumlarında, benim için hafif siklet bir rakip olacağı görünüyordu.

Johnny Depp'e benzerliği gittikçe solan birkaç resme daha baktım. Tiku Aaltonen olsaydım, korsan resmini "arkadaş arıyorum" sayfalarına koyardım. Bir zamanlar medyatik biriyle beraber olduğu için, erkeğe ekstra puan veren kadınlar vardı.

Çay bulaşığını makineye koyarken, Helena mutfaktan bağırdı.

"Senden bir şey rica ediyorum! Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, Tiku ile ilgili bütün resimleri sil. Hayatımdaki o bölümü anımsamak istemiyorum."

Helena Lehmusvuo için her şey yapan bir Reiska olaçağım için söyleneni yaptım. Şansıma, çoğu resim çiçek ve manzara içeriyordu. Sondan ikinci resim ilgimi çekti. Öncesinde karanlık bir ova resmi gibi görünüyordu fakat daha dikkatli baktığımda, ufukta koşan bir vaşağı ayırt ettim. Vaşağın resmini büyütmeye çalıştım ama büyüdükçe belirsizleşiyordu. Bundan sonraki fotoğrafa tıkladığımda, kuştan başka bir şey yoktu.

"Saarenmaa'da vaşak mı gördünüz?"

"Akşam yürüyüşüne çıktığımda, bir tanesi önümden kaçtı. Tiku, vaşağı gördüğüme bir türlü inanmadı, onun bir köpek ya da büyük bir tilki olduğunu söyledi. Sen de resimdeki vaşak olduğuna inanıyor musun?"

"Vaşakları tanırım. Bu, bir tilki vaşağına benziyor." İçim özlemle doldu. Bir an, Frida'nın odada olduğu duygusuna kapıldım. "Tiku'nun resimlerini sildim. Şimdi belge işlerine başlayalım. Herhangi bir adli sorun çıkması durumuna karşı, önce iş tanımımı belirleyen bir iş sözleşmesi yapalım. Sonra ne zaman ve nasıl taciz edildiğine dair ayrıntılı bir açıklama istiyorum. Bu olaylarla ilgili not tutmuş muydun?"

Helena güldü. Fakat bu kez küçük inciler ses çıkarmadı. Sesi, daha çok homurtulu çıktı.

“Yardım ve koruma evleri birliğinin yönetiminde yıllarca çalıştım ama taciz kendine yapıldığında, başkalarına önerdiklerini uygulamak o kadar da kolay değilmiş. Bekle biraz, cep telefonumdaki takvimi çıkarayım. Onun yardımıyla neyin ne zaman olduğunu hatırlayabiliyorum.”

Kendi dizüstümü sırt çantamdan çıkardım. Daha geçen gün, Lehmusvuo için bir dosya oluşturmuştum. Anlattığı olayları not almaya başladım. Benim gördüğüm şeyleri görmeyen biri, kolaylıkla bunların hayal ürünü olduğunu öne sürebilirdi. Biberiye saksısını rüzgâr düşürmüştür. Sabah çok yağmur yağdığı için, komşu postayı iyilik olsun diye kapıdaki posta deliğinden atmıştır vs. Fakat birbirinden kopuk küçük olaylar, bir bütün oluşturuyor ve bununla, Helena’ya gözetlendiği mesajı veriliyordu. Talludden’de gece karanlığında peşimde olan David Stahl aklıma geldi. Onu fark etmem, tamamıyla bir şans eseri idi.

Yapacağım hizmet ve alarm sistemi için bir bütçe çıkardım. Tadilat işini hemen pazar akşamı tasarlayacaktım.

“Yerler eşyayla dolu olmadığında, buraya nelerin gerekeceğini anlamak daha kolay olacak. Rahatsız olmazsan kitap ve CD raflarını, hemen monte edebilirim. Daha üst kata da çıkmadım. Reiska’nın gelecekteki evini görmesi gerekmez mi?”

“Bu insanın adı neden Reiska? Ad, Reijo’dan mı geliyor?”

“Doğrudur. Tam adım Reijo Juhani Räsänen. Güzel bir Fin adı... Kaavi’de sayılamayacak kadar çok Räsänen var.”

Üst kata çıktım. Merdivenin üzerinde bulunan büyük dünya haritası dışında, dar koridor boştu. Pencerenin sokaka baktığı odada, yastığı ve döşegi koyulmuş ama çar-

şaf ve yorgan serilmemiş basit bir yatak duruyordu. Bu, Reiska'ya uygun gelecekti. Bir masa yapmak için geri dönüşüm merkezinden materyal alabilecekti.

Helena'nın yatak odasının penceresi, arka bahçeye bakıyordu. Stor perdenin üzerine kumaş perde de asılmıştı. Odada, yarım yamalak örtülmüş yüz yirmi santim genişliğinde bir yatak vardı. Yere haritalar, dosyalar ve farklı renkte Çin terlikleri yayılmıştı. Giysi dolaplarına göz atmadım, bunun zamanı henüz gelmemişti. Helena Lehmusvuo'nun, cumhurbaşkanlığı sarayında yapılan Finlandiya'nın Bağımsızlık Günü kabul törenine, altı yıl art arda aynı siyah giysiyi giyip gelmesinin akşam gazetelerince eleştiri aldığını anımsadım. Hatta giysiyi ikinci el mağazasından satın almıştı. Gazeteciler, yerli moda tasarımcılara destek vermek istemeyen Lehmusvuo'yu kınamışlardı.

İki metreye yakın bir tacizci, arka bahçedeki duvarın üzerinde ayakta durursa Helena'nın yatak odası penceresiyle aynı hizada olabilirdi. Pusudaki adam, ev ödevini yaparsa, yatağın nerede durduğunu bilecekti. Oraya ateş etmek ya da bir patlayıcı atmak çocuk işiydi. İnsanlar, öldürülmelerinin ne kadar kolay olduğunu asla bilmezlerdi. İdam cezası almamışsa, herhangi biri, nerede ve ne zaman olursa olsun, önceden haber verilmeden ölebileceği gerçeğini düşünmek istemiyor. Bir mus geyiği ya da alkolü bir sürücüyle karşı karşıya gelmek, yanlış biriyle evlenmek, silah ruhsatına sahip kafadan sakat biriyle okul arkadaşı olmak yeterliydi oysa. İnsanların onlu yıllarını kutlamalarını anlıyordum. Daha büyük rakamlı yaşları bir yana bırakıp elli yaşına gelmek bile büyük bir başarıydı. Annem, öldüğünde yirmi altı yaşındaydı. Ondan sekiz yıl daha fazla yaşamayı başarmıştım.

Yatak için bir çözüm bulmalıydım. Yatak odasının camını kurşungeçirmez camla değiştirmek, korkunç bir paraya mal olacaktı. Fakat Helena Lehmusvuo'nun hayatına gerçekten de kast edildiğinin anlaşılması durumunda, bu kesinkes yapılmalıydı. Öte yandan, evini başka yere de taşıyabilirdi. Karşı binada aynı yükseklikte oturan komşular olmadıkça, yüksek apartmanların bu iyi yanları vardı. Anita her zaman -elbette usta bir dağcı, Örümcek Adam ya da helikoptere sahip biri olmazsa- pencerelelerine ateş edilmesi olanaksız otelleri seçmişti. Helikopter de korkunç gürültü çıkardığı için, aklı başında her insan yaklaştığında saklanabilecek zaman bulabilirdi.

Sauna, iki bölümden oluşuyordu. Biri ter atma bölümüydü, diğeryse içinde klozet, lavabo, duş ve çamaşır makinesi olan dar bir banyoydu. Tavandan asılı çamaşır ipi, nemli çarşafarla doluydu ve sauna kısmına gittiğimde yüzüme çarpıyorlardı. Sauna iki kişilikti. Helena'nın burayı hiç sauna olarak kullanmadığı belli oluyordu. Çünkü basamaklar dosyalarla kaplıydı. Sobanın yukarısına, üzerinde şifalı otlar kurutulan sık bir metal ağ gerilmişti. Saunanın zemininde, tabak çanak dolu birkaç karton kutu duruyordu.

Aşağıya indim. Lehmusvuo'yu ziyaret edenlerin listesini çıkardım. O, Aapo ve geniş ekran TV bağlantısını yapmaya gelen ustadan başka kimseyi anımsamıyordu. Biri kapıya patates satmaya gelmişti ama çoğunlukla mecliste yiyordu ve bir market zincirine üyeydi. Evde kullanmak için ender olarak stokladığı yiyecekleri oradan ısmarlıyordu. Komşularıyla sadece bahçede görüşmüştü. İş hayatımda koruduğum, televizyondan da tanıdık birkaç kişi gibi, o da sıradan insanlara karşı çekingen davranıyordu. Bu tip insanların yaklaşma çabalarıyla neyin pe-

şinde olduklarını bilmek olanaksızdı. Cep telefonu kameraları ve kaydediciler her yana yayılmıştı.

İş sözleşmesine imzalarımızı atarken,

“Kimliğime bakmadan beni içeri aldın,” diye hatırlattım Helena’ya.

Yüzü kızardı. Beni Chez Monique’dan hatırladığını söyledi. Yine de bunun yinelenmemesi gerektiğini söyledim. Herhangi biri, basından olduğunu öne sürüp meclisten başka bir yerde, örneğin metal detektör olmayan bir barda görüşmek isteyebilirdi.

Hafta sonunda Helena, Kopparnäs hanında yapılacak Uudenmaa Yeşillerinin seçim seminerine gidecekti. Aca-ba David Stahl hâlâ o handa mı kalıyordu? Bu düşünce, heyecan vericiydi. Onu yeniden görmek, bana fazlasıyla kıskırtıcı geldi. Bacak aramın uyarıldığını hissettim. Ak-lımı çabucak o duygudan başka yöne çevirdim.

Helena’nın yanma yeniden Reiska kılığında geldiğimde, komşularla konuşacaktım. Savolu işçi biraz meraklı, biraz da yalnızdı. Komşu erkeklerden bar arkadaşı bile bulabilecekti. Planlarımı kafamda derlemeye başladım. CD ve kitap raflarını monte ederken, Helena’ya birkaç soru daha sordum. Helena, kitaplarını kolayca bulması için, onları raflara alfabetik sırayla dizmemi rica etti. Bana yedek anahtarını verdi. Pazar akşamı Reiska olarak geleceğimi söyledim. Telefon numaramla Untamo Sokağı adresimi verdim.

“Bir şey daha... Anita’nın kızı Cecilia Nuutinen-Kekki, önümüzdeki hafta Finlandiya’ya gelecek. Ama geleceği günü tam olarak bilmiyorum. Onunla görüşmeye söz vermiştim. Bu uygun olur, değil mi?”

“Elbette. Nuutinen’in cenaze törenini o mu düzenleyecek?”

“Muhtemelen.”

Bundan önce, sadece Jari dayım öldüğünde cenaze törenine gitmiştim. Tören Kaavi kilisesinde, anma töreniyse kilisenin sosyal mekânında yapılmıştı. Beklediğimden çok insan geldiği için ikramlar az gelmiş, Maija Hakkarainen hemen pastaneden yenilerini almaya gitmişti. Anita’nın cenazesi canımı sıkıyordu ama oraya gitmeden de olmazdı.

Helena’nın CD’lerini alfabetik sırayla dizip bir parça elmalı turta yedim. Kirkkonummi merkezine, istasyona yürüdüğümde kendimi tuhaf bir şekilde hafif, neredeyse neşeli hissediyordum. Geleceğim, bir süre için yeniden güvenceye alınmış, David Stahl’i peşimden dehlemişim. Lehmusvuo’nun evinde, Reiska olarak saklanabilecektim. Güvenlikle ilgili araştırmalarla onarım işlerinin yanında, kendi araştırmalarımla da ilgilenebilecektim. Helena’nın gerçeğin yarısını, belki de ancak üçte birini anlattığından emindim. Eninde sonunda ona tamamını söylettirecektim.

Cuma günü Untamo Sokağı'na geldiğimde, dairemiz boştu. Bütün hafta sonu boyunca da öyle kaldı. Cumartesi sabahı, Reiska'mın ihtiyacı olan onarım aletlerini satın almaya gittim. Akşamüstü, Voutilainen teyzenin zilini çaldım. Çünkü Tosca kekinin kokusunu alır gibi olmuştum. Burnum yanılmamıştı. Son zamanlarda tablo ya da başka şeyler satanları görüp görünmediğini sordum ama zilini sadece Yehova şahitleri çalmıştı. Teyze, Yehova şahitlerinin çıkardığı Vartiotorni (Gözetleme Kulesi) kitapçığının yeni sayısını gösterdi.

“Onların cehennemle ilgili konuşmaları beni korkutmuyor. Herkes istediğine inansın. Ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar. Kitapçığı alıp dolaştıklarında güç kazanmaları için onlara biraz siyah mersin turtası verdim.”

“Ressam Juri gözükmedi mi?”

“Hayır. Sen de mi bendekine benzer bir tablo istiyorsun? Sana onu verebilirim.”

“Önümüzdeki haftalar evde olmayacağım için, ona bakacak vaktim olmayacak. Trankov yeniden tablo satmaya gelirse ona, bunun gibi bir vaşak tablosu istediğimi söyley misin?”

“Yeni bir görev mi? Bir yerlere mi gideceksin?”

“Pohjanmaa'ya gidiyorum. Tilki çiftliklerinden biri tehdit edilmiş. Sahibi tek başına üstesinden gelemediği

için, güvenliğini sağlamak için oraya gitmeye söz verdim.” Uydurma hikâyem, fazla düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. Teyzeye inandırıcı geldi.

“Yasal çalışanların tehdit edilmesi çok tuhaf! O tilki kızlar (Hayvanlara eziyet ediliyor diye, bir zamanlar tilki çiftliklerine saldıran kızlar) yaşlandıklarında, kışın soğukta astragan kürksüz yaşanmadığını anlayacaklardır. Kekten yine al. Normal tarifede yeterince dolgu olmadığı için, kekin üzerine çift kat malzeme koydum.”

Kekin üzerindeki bademle tereyağlı kaplama mideme oturduğundan eritmek için spor salonuna gittim. Pazar akşamı, ev arkadaşlarım hâlâ gelmedikleri için, kendi odamda Reiska’ya dönüştüm. Jenni’yle Riikka’nın hiçbir not bırakmamaları beni meraklandırmıştı ama her gittiğimde ben de haber vermiyordum ki. Kaygılarımı elimden geldiğince frenlemeye çalıştım. Voutilainen teyze de evimizde tuhaf şeylerin döndüğünü fark etmemişti. Yaptıklarını öğrenmek için Paskevits çetesinin Riikka’yla Jenni’yi kaçırmamasından korkuyordum. Ya David Stahl, çocukluğunun geçtiği Tammisaari’da değil de, cıglığının dışarıya sızmadığı bir yerde ev arkadaşlarıma işkence yapıyorsa? Jenni’ye telefon etmek zorunda kaldım. Telesekreterer yanıt verince Mesaj bıraktım. Riikka’nın telefonunda, daha da kaygı verici bir mesaj vardı.

“Aradığınız kişiye şu an ulaşılmıyor.”

Riikka’nın cep telefonu, şu an deniz dibinde bile yatıyor olabilirdi.

Ev arkadaşlarıma, gelecek hafta buralarda olmayacağını bildiren bir not bıraktım. Yeni telefon numaramı bırakıp bırakmayacağımı düşündüm. Bunun yerine, eski numaramın kullanım dışı olduğunu yazdım. Reiska tipi-

ni bıyıkla tamamladım. Merdivende tanıdık biri karşıma çıkmadı. Tramvayda da kimsenin dikkatini çekmedim.

Reiska, Kirkkonummi'ya, Helena'nın evinin yakınından geçen otobüsle gitti. Yolda Eläkeläiset'i (Finli bir müzik grubu) dinliyor, Musta Humppa (şarkı adı) ritmiyle mırıldanıyordu. Eläkeläiset'in yeni albümü gelecek hafta piyasaya çıktığında, Reiska onu almak için Kirkkonummi Prisma'ya koşacaktı. Kaygısız Reiska olmak güzeldi. Kimsenin ölümü için vicdan azabı çekmesi gerekmiyordu. Tam tersine, iş de bulduğu için, hayattan kaygısızca zevk alabilecekti.

Helena'nın, Reiska'nın bıyığının altında bir kadının gizlendiğini unutmasını diledim. Bıyık gıdıklanmama, makyaj tenimi tuhaf hissettirmesine sebep olsa da, gerektiğinde Reiska'nın kılığında uyuyabiliyordum. Reiska'nın yarı kel kafasına benzesin diye saçımı da öyle kesmeyi düşünmüştüm ama sonunda saçımı, peruğu bir yüzücü bonesi gibi kolayca başıma geçirebileceğim bir santim uzunluğunda tıraş ettim.

Helena'nın durağında benden başka kimse inmedi. Reiska, Helena Lehmusvuo gibi birini içine sığdıracak büyüklükte bir buz hokeyi çantası taşıyordu. Helena'nın ağırlığının kırk kilodan fazla olmadığını sanıyordum. Dramatik bir yaptırım gerektiğinde, onu kolayca çantanın içinde evinden çıkarabilecektim.

Reiska, Helena'nın zilini çaldığında sokak boştu. Komşu evin alt katındaki stor perde, Helena'nın konduğunun kim olduğunu görmek isteyen biri tarafından aralandı. Kapının ardından adım sesi duyuldu ama kapının açılması biraz gecikti. Kapıda gözetleme deliği vardı. Olasılıkla Helena, kimin geldiğine bakmayı akıl etti. Kapının zinciri eksikti. Reiska'nın ilk işi, onu takmak olacaktı.

Sonunda kapı açıldı. Helena'nın gözleri, yine orman ceylanının gözleri gibi yuvarlaktı ve bu kez içleri gülüyordu.

“Merhaba! Reiska Räsänen hizmetinizde... Onarım için geldim.”

İçeriye buyur edilmeden, kendimden emin bir edayla ayakkabılarımla antreye girdim. Kitap yığınları hâlâ oturma odasında, yerde duruyorlardı. Boş rafları iki günde toz kaplamıştı.

“A-a... Merhaba.” Helena, ne diyeceğini bilemedi. “Burayı kolayca buldun mu?”

“Yol tarifi iyi. Çantamı nereye koysam?”

“Konuk odasında kalabileceğini düşündüm, yani üst katın sokağa bakan odasında. Fazla gürültülü değil.”

“Ben neresi olursa uyurum,” dedi Reiska. “İçeride sigara içilmiyor sanırım? Dumanı dışarıya üflesem olur mu?”

“Sigara mı içiyorsun?”

“Onarım yaparken sinirlerimin dinlenmesi gerekiyor. Koku için titizlenirseniz, bahçeye de çıkabilirim.”

Reiska, kitap diliyle konuşmaya çalışıyordu çünkü artık bir milletvekilinin evinde kalacaktı. Çantasını yukarıya taşıdı. Döndüğünde elinde matkap, tornavida ve iki güvenlik zinciri vardı. Ön kapı sağlam ve hırsıza karşı güvenliydi. Fakat sıkça görüldüğü gibi, küçük bahçeye açılan kapı daha zayıftı. Büyük pencereden içeriye girmek de çok kolaydı. Bir taş camı kırıp içeriye uçabilirdi, hırsız da peşinden. Gerçi hırsız alarmı kesinlikle içeridekini uyaracaktı.

Reiska, bir iki saat çalıştı. Önce kapıya güvenlik zincirleri, sonra da bütün pencerelere hırsız alarmı taktı. Helena yaptıklarını ilgiyle izliyordu. Bütün Yeşillerin sıkı

feminist olduklarını duymuştum. Dolayısıyla, elektrik işlerinde becerikli olmamın ona sürpriz olmaması gerekirdi. Queens Güvenlik Akademisi'ne geldiğim ilk sonbaharda öğrendiğimiz alarm montajı, basit bir işti. Çocukluğumda çeşitli işlerde çalışmam gerektiği için, Jari dayımdan birçok şey öğrenmiştim. Buluş çağında, yazları inşaat ustasının çırağı olarak çalışmışım. Jari dayımın çırağı olarak elektrik kabloları çekmiş, prizlerle uğraşmışım. Hevonpersii'de, erkek ve kadın işleri arasında fark yoktu. Jari dayımla ben, yapılması gereken işleri sırasıyla yapmıştık. Dayım, mantar ve kızıl mersin konservelelerini becerikli bir ev kadınından farksız yapmıştı.

Saat dokuzda telefonum çaldı. Ekranda Jenni yazıyordu. Akşam boyunca, Reiska'nın biraz boğuk, sanki hâlâ buluş çağından kalmış sesiyle konuşmuştum. Şimdi kendi sesimi kullanınca bunun, Helena'nın irkilmesine neden olduğunu fark ettim.

"Selam, Jenni... İyi ki aradın. Evin bütün hafta sonu boyunca boş olması beni kaygılandırmıştı."

"Üniversitedeki arkadaşlarla Tallin'e gitmiştim. Yeni numaranı tanımadığım için yanıt vermedim. Bana yüksek bir faturaya mal olacak yurt dışı satış yapanlardan biri olduğundan korkmuştum."

"Tacizcinin biri rahatsız ettiği için, numaramı değiştirmem gerekti. Riikka'dan haberin var mı?"

Jenni güldü. Arkadan gürültü ve şişe cınlamaları geliyordu. Olasılıkla Tallin feribotu Finlandiya karasularına girmişti. Kapanmadan önce tax-free mağazalarına gitmek için koşuşturuyorlardı.

"Onun bir erkek arkadaşı var. Teknik üniversitede okuyan ve babasının Kruunuhaka'daki dairesinde oturan bir erkek arkadaş buldu. Tanışalı henüz bir hafta olmadan,

Riikka orası için de diş fırçasıyla cilt bakım kremleri satın aldı. Yakında kendimize yeni bir ev aramamız gerekecek.”

“Bir süreliğine Pohjanmaa’da olacağım.” Herkese aynı yalanı söylemek en iyisiydi. “Riikka’dan başkasına bu numarayı sakın verme. Bu, şimdilik gizli bir numara...”

“Tamamdır. Sana biraz yoğurt çikolatası getirdim, ne-redeyse bedavaydı.”

İki ziyaretimde de Helena’nın bitişik komşusundan hiç ses çıkmadığı için, daireler arasındaki yalıtım normal konuşmaları geçirmeyecek kadar iyi olmalıydı. Ara sıra Hilja’nın sesiyle konuşmak güvenli olacaktı. Telefonumu kapatıp yine Reiska’ya dönuştüm. Riikka’nın yeni erkek arkadaşının iyi biri olmasını, Paskevits’in adamı olmasını umdum. Herhangi birinin tehdit olabileceğinden kuşkulaniyordum.

Kirkkonummi’daki ilk gecem olaysız geçti. Birkaç kez irkilip uyandım. Önce gürültüyle geçen bir mobiletin sesine, sonra da gazetenin posta kutusuna düştüğünde çıkan takırtıya... İkimiz de kapalı kapıların ardında uyuduğumuz için Helena’nın soluğunu duyamiyordum. Komşudan birkaç kez öksürük sesi geldi. Demek ki bunun gibi bir ses, duvardan geçebiliyordu. Sabah yağmur yağdığı için Reiska içerideki işini sürdürdü.

Helena’ya bir verici takılmasına karar verdik. Kaybolursa, onun yardımıyla Helena’yı bulacaktım. Onu çıkamayacağı bir yere gizlemek biraz sorun yarattı. Takı ve saatler, gizlemek için uygun yerler değiller. Kulakları delikti, küpelerini sık sık değıştiryordu. Dişe takılan verici, ancak bir dişçinin yardımıyla olanaklıydı. Sonunda, ense köküne, saçlarının kabarık durduğu yere takmaya karar verdik. Kuaföre üç ayda bir gittiğini, vakitten kazanmak

için çoğu zaman saçlarının ucunu kendinin kestiğini söyledi. Bu, planımıza uygundu. Vericiyi saçına iliştiirdim. Alet plastikti, ıslanmaya dayanıklıydı ve meclisin metal arayıcılarına da yakalanmayacaktı. Verici. onun bulunduğ u yeri on metre duyarlılıkla belirtebiliyordu.

“Beni gözetmene izin verdiğim için, sana gerçekten de güveniyormuşum,” diye gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Vericiyi test ettim, kusursuz çalışıyordu. Helena, günlük toplantılarına gitti.

Reiska’nın haftası, cumaya kadar çalışmakla ve olay-sız geçti. Arka bahçede dolaşan biri gözükmedi. Biberi-yeye dokunan da olmadı. Reiska, günde birkaç kez bah-çeye, sigara içmek için çıkıyor veya dışarıda çalıştığında sigarasını orada tütürüyordu. Salı günü, emekli bir kom-şu Reiska’yla konuşmaya geldi. Onun kim olduğunu me-rak etmişti. Belki de Seiska’nın (bir paparazzi TV kanalı) tüyo numarası, komşunun telefonuna kaydedilmişti bile.

“Ben de hanıma, senin bir erkek arkadaş değil, bir usta olduğunu söylemiştim. Zaten milletvekili Lehmus-vuo’dan daha gençsin. Gerçi bu zamanlarda her türlüşünü görebiliyorsun. Adım Pentti Hirvonen, sen de muhteme-len Savo’dan geliyorsun; lehçen seni ele veriyor.”

“Kaavi’dan geliyorum. Adım Reijo Räsänen, bana Re-iska diyebilirsin.”

“Ben de Juankoski’den, yani komşu ilçeden geldim.”

Perşembe yağmurluydu. Pentti Hirvonen, Reiska’yı evine sigara ve kahve içmeye çağırdı.

“Hanım, kapalı yüzme havuzuna su jimnastiği yapma-ya gitti. Benim de gitmemi istedi ama ben spordan hoş-lanmıyorum. Bizim sigara içtiğimizi anlamasın diye aspi-ratörü çalıştıralım.”

Kahve ve sigara molasında Reiska, gerçek bir milletvekilinin komşu olmasından dolayı Hirvonen çiftinin biraz kaygılandıklarını, biraz da heyecanlandıklarını öğrendi. Gerçi yanlış partiydi, onlar hep sosyal demokratlara oy veriyorlardı ama yine de, komşu hanımın cumhurbaşkanının bağımsızlık günü davetine gitmesiyle böbürlenmek de hani fena olmuyordu. Pentti Hirvonen, milletvekili Lehmusvuo'nun evinin önünde türlü tiplerin dolandığını, fakat kapısını açıp bahçeye çıktığında ortadan kaybolduklarını anlattı. Reiska, posta kutusu yerine kapı deliğinden atılan sabah postalarıyla ilgili sorduğunda, Hirvonen bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi.

“Lehmusvuo'nun Putin ve başka Rusları eleştirmesi, bizi biraz kaygılandırmıştı. Bu memlekette, Amerika'ya istediğin kadar sövebilirsin. Bizim küçük memleketimiz umurlarında değil. Hatta çoğunun, böyle bir ülkenin varlığından bile haberi yok. Ama Ruslar başka, onlarla iyi ilişkiler içinde olmamız gerekiyor. Babamın savaş sırasında aldığı tatilde doğdum. Ayağını yitirdi ama savaştan canlı çıkabildi. Sen çok genç olduğun için, Kekkonen (Finlandiya'nın eski cumhurbaşkanlarından) zamanının nasıl olduğunu bilemezsin. Ruslar kızıp yeni bir savaşa başlamasınlar diye anamız ağlamıştı. O durumda, ne Amerika ne de İsveç yardıma çağırılmazdı. Şimdi de aynı oyunlar oynanıyor. Tek değişen, güç dengesidir. O işverenine söyle, Ruslarla ilgili çenesini kapasın, sınırımıza tank mank istemiyoruz. Umarım Finlandiya'nın NATO'ya katılmasını istemiyordur. Bu, tamamıyla çılgınca bir durum olur.”

Reiska, milletvekili Lehmusvuo'nun evini onarmaya geldiğini, politik konuşmalar yapmaya gelmediğini söyledi. Pentti Hirvonen'le karısı Eila'nın, Helena'nın tehlikede olabileceğine inanmaları çok iyiydi. En azından,

gözlerini açık tutacaklardı. Çevrede belirsiz tipler gördüklerinde ya polise ya da Lehmusvuo'nun kendisine haber vermelerini öğütledi.

Beş bitişik dairenin ortasındaki dairede, yirmili yaşlarını biraz geçmiş bir anne, küçük kızıyla oturuyordu. Reiska'ya karşı ilgi göstermekte gecikmedi. Reiska, hırpani giyinmesine karşın kadınların ona yaklaşmasına alışmıştı. Kadınlara hafifçe flört etti. Çünkü aslında sorumlu biriydi, kimsenin ona boşuna umut bağlamasını istemiyordu.

Birkaç gecedен beridir Helena eve otobüsle dönüyordu. Reiska'ya, önceden otobüsün saatini haber veriyordu. Reiska, iki gece otobüs durağının yakınlarında gizlenip onu izleyen birinin olup olmadığını gözledi. Perşembe günü, Helena'nın bütün gün süren toplantıları vardı. Kirkkonummi'ye gece on ikiden önce, on biri on iki de geçen trene yetişti. Reiska, onu karşılamaya karar verdi. Helena, boşuna taksi tutmak istemedi çünkü evine giden yol ancak bir buçuk kilometreydi. Uzun iş gününden sonra, yürüyüş iyi gelecekti. Kadınlar, mini etek giydiklerinde, hatta zil zurna sarhoşken bile gece yarısı tek başında sokakta yürüyebilmeliydiler. Kötü bir şey başlarına geldiğinde bunun suçlusu kadınlar değil, ya bir tecavüzcü ya da başka bir saldırgandı. Mike Virtue, bunu Queens Güvenlik Akademisi'nde iyice kafamıza sokmamızı istemişti. Bunu dedikten sonra, cümlesine bir "fakat" sözüyle devam etmişti. Çünkü akademi öğrencilerinin bütün riskleri bilmeleri, onları öngörmeleri ve engellemeleri gerekecekti.

New York'ta, gece yarısına dek metroya tek başına binmişim. Ev sahibem Mary'nin kokain satıcısıyla bile buluşmuştum. Hevonpersii'de oturduğum sırada, var olduğunu hayal bile edemediğim mekânlara takılmışım. Olay-

ları başıma bir şey gelmeden atlatmışım, çünkü dünyanın hiçbir yaşağının etkileyemediği Seppo Holopainen gibilerinin var olduğunu biliyordum. Böyle bir adamın kime saldıracığını önceden tahmin etmem için, Seppo Holopainen gibi düşünmem gerekirdi.

Reiska o gece, dışarıda sigara içenlerin arasından geçerek istasyondaki rock barına gidip beklemeye koyuldu. İçerisi kalabalık değildi. Çoğu, sürekli müşteri gibi görünüyordu. Restorana, ayağımda kırmızı topuklu ayakkabılar ve deri pantolon giyinmiş Hilja olarak gelseydim, oradaki bakışlar beni öldürebilirdi. Reiska'ysa kimsenin dikkatini çekmiyordu. Oradaki orta yaşlarına gelmiş birkaç kadının da zaten kavalieri vardı.

Reiska benden üç yaş küçüktü. Normalde, onun yirmi beş yaşında olduğu tahmin ediliyordu. Yaşı yanlış tahmin edildiğinde, göğsünü kabartarak kendine iyi baktığını söylüyordu. Aramızdaki üç yaş farkının iyi yanı, askerlik hikâyelerimi Reiska'nın hikâyeleri olarak anlatabilmemdi. Askere çağrıldıktan sonra, hemen ilk celpde gitmişti. Birliğinde, arkadaşlarıyla üç acemi kadın askerin duş kabinlerini dikizlediklerini, onlardan birinin küçük memeleriyle alay ettiklerini anlatınca, Reiska'nın erkekliğinden kimse kuşkulanıyordu. Bu alayın hedefi elbette Hilja'ydı ve askerlikte, Reiska gibilerden bolca olmuştu. Reiska, bu küçük memelinin dikizcilere günlerini gösterdiğini, hatta bir orman tatbikatı sırasında, aralarında en terbiyesiz eşek şakaları yapan delikanlı ayağını incittiğinde, geçici sedye yapılamadığı için onu üç kilometre sırtında taşıdığını söylemiyordu.

Kimse Reiska'yla ilgilenmediği için, o da müzik dinlemeye koyuldu. Bara gitmesinin şerefine, "Teşekkürler 1939-45" yazan ve aslan armasıyla süslenen bir tişört

giymişti. Tişörtü, Helsinki'nin kauppatorisinden (her gün Helsinki rıhtımında kurulan pazaryeri) almıştım. Riikka, tişörtümü görünce, ona iğrenerek bakmıştı.

“Böyle militarizm yakışır mı sana?”

Reiska, büyük birasını yavaşça yudumladı. Görevdeyken, fazla içmeye cesaret edemiyordu. Alkol oranı daha yüksek birayı içmek intihar olurdu. Bir keresinde, bu hataya düşmüş ve ona yönelen eşcinsel imalı aşağılamalar bardan dışarıya çıkıncaya dek sürmüştü. Televizyonda futbol maçı vardı. O bir takım tutmuyordu ama “o lanet Hurriyelerden” (İsveççe konuşan Finliler için aşağılayıcı bir ad), yani Marienhamn IF'den nefret ediyordu.

Yan masada, yerel politikayla ilgili bir konu tartışılıyordu. Tony Halme'nin meclisteki kariyeri kötü sonuçlandı için, Reiska bir daha asla ona oy vermemeye karar vermişti. Lanet adam herkese ihanet etmişti. Komşu masadaki tartışma sesi yükseldiği için, barmen bile bakışını televizyon ekranından alıp durumu izlemeye başladı. Reiska, bu olaya karışmayacaktı ama oturduğu yerden uzaklaşmaya da niyeti yoktu. Kaçmak onun tarzı değildi. Bense, bira bardaklarının uçuşmaya başlaması durumunda uygun kaçış hareketleri tasarlamaya başladım. Bir keresinde, birbirini tırnaklayan iki kadının arasına girmiş, daha kötü tıslayanı bir polis tutuşuyla sakinleştirmiştim. Kadın yine de beni, günlerce Reiska'nın kalın kapatıcı makyajıyla dolaşmamı gerektirecek şekilde tırmalamıştı.

Saat on ikiye yaklaştığı ve bardan çıkma zamanı geldiği için, Reiska ve ben çok sevindik. Kirkkonummi istasyonuna birkaç kavşak geçilerek gidiliyor. Reiska, Helena'yı istasyon binasının arkasında beklemeye koyuldu. Helena, trenden indikten sonra oradan geçecek ve Reiska, onun izlenip izlenmediğini rahatça görebilecekti. Sokağın

son bölümü dışında, evine giden yol açıktı. Helena'ya, bir komşunun rastlantıyla aynı araca binmesi dışında, kendisini görmezden gelmesi için söz verdirtmişti. Gerçi Hirvonenlerle hülyalı anneden başka komşularla daha tanışmamıştı.

Helena, hızlı adımlarla yürüyordu. Ağır gözüken çantası, sol omzuna bastırıyordu. Boyun sorunu çekmemesi bir mucizeydi. Boş sokaklarda, Reiska'yla Helena'dan başka kimse yoktu; ara sıra birkaç araba geçiyordu. Helena, arabadan ateş eden biri için kolay bir hedef olacaktı.

Sokağa olaysız vardılar. Reiska, son iki yüz metrede hızlandı, Helena'yı görüş mesafesinde tutmak istiyordu. Son kavşağa geldiğinde, posta kutusunun önünde durup çevresini kaygıyla gözlediğini gördüm. Kaygılanmakta haklıydı. Dış kapının sundurmasının altında bir adam duruyordu.

Reiska geriye çekildi. Korsan giysisini giymemesine karşın, Tiku Aaltonen'i hemen tanıdı.

"Sevgili Helena, seni görmek ne hoş!" Aaltonen'in sesi sevimsizdi, miyavlar gibi çıkıyordu.

"Burada ne işin var?" Helena'nın aşağılayıcı ses tonu, politik karşıtlarının saçmalıklarını yanıtladığında kullandığı tondaydı.

"Çünkü ne mesajlarımı ne de arama isteklerimi yanıtlamıyorsun! Helena, o borç taksitleriyle başım büyük dertte. Ne olur, bu kez bana yardımcı ol. Yeni küçük bir firmayla, neredeyse bir yayın anlaşması yapmak üzereyim. Çok iyi pazarlama planları var. Gazete bağlantıları da iyi... Sonunda turnayı gözünden vuracağım. Ondan sonra da her şeyi geri ödeyebileceğim."

Aaltonen tehdit etmekten çok zor durumda biri olarak görüldüğünden, Reiska riske girmemeye karar ver-

di. Hırsız alarmını kapatan uzaktan kumanda yanındaydı. Arka sokağa geçip alarm kodunu tuşladı. Helena'nın arka bahçesinin karşısındaki evin bahçesine girdi. Evdekiler uyuyorlardı. Bahçe masasının üzerinde bir kedi yatıyordu, o bahçeye girince kaçırıldı. Arka bahçeleri ayıran duvarı geçmek, onun için çocuk oynuyordu. Ama aşağıya atlamaktansa, ses çıkarmamak için bir kedi gibi indi. Ön bahçeden, Helena'nın tıslayan sesi duyuluyordu.

"Hemen çek git, seninle işim bitti!"

"Sevgilim... Sana birçok şiir yazdım. Seni çok özledim. Şiir kitabımın adı, 'Ulaşılamaz Helena' olacak."

Helena, soğuk bir edayla güldü. Reiska arka kapıyı açtı. Stor perdelerin aralıklarından, oturma odasını tükenezlenmeden geçecek kadar ışık sızıyordu. Kapıyla antre arasındaki ara bölmenin kapısı aralıktı. Reiska, menteşelerini yeni yağlamıştı, artık gıcırdamıyordu. Dış kapıyı hissimla açtı. Kapı, Timo Aaltonen'in sırtına çarpıp onu yere düşürdü.

"Sen kim oluyorsun da gece yarısı patırtı çıkarıyorsun? Helena'yı rahat bırak!"

Reiska hangisinin, Helena'nın mı yoksa Aaltonen'in mi daha çok afalladığını kestiremedi. Aaltonen ayağa kalkmaya çalışınca, Reiska onu omuzlarından tutup kollarını arkaya doğru bükte.. Aaltonen'in korsanlığından eser kalmamıştı. Artık o, önceki limanda kaptanın sevgilisini ayartmaya çalışan ve şimdi denize atılmak üzere olan zavallı bir denizciydi. Hirvonen'in mutfağında ışık yandı.

"İçeri gir Helena! Ben bu herifin icabına bakarım." diye homurdandı Reiska. Fazla direnmeyen adamı birkaç sokak öteye sürükledi. Yolda, Helena'yı bir daha rahat ederse başına ne geleceğini söyledi. Mike Virtue'den

öğrendiği en korkunç tehditleri sıraladı. Bunlar, Finlandiya’da kullanılırsa altı ay şartlı tahliyeye neden olurdu. Ama Tikku Aaltonen’in hukuk kitabını pek iyi tanımadığından emindi.

“Evet, Kondisyon-Timo, adının eriysen ve çok hızlı koşarsan, belki son trene ucu ucuna yetişirsin. Belki Espoo’ya otostop yaparak da gidebilirsin. Fakat nasıl bir araca bineceğine dikkat et,” diye tehdit ederek Aaltonen’i bıraktı.

“Sen kimsin ya?” diyen Aaltonen, elinden geldiğince onurunu korumaya çalıştı.

“Ben kimim, biliyor musun? Ben, herhangi bir sürüngenin Helena’ya yaklaşmasını engelleyen adamım. Hakkımda başka bir şey bilmen de gerekmez. Şimdi toz ol ki yemek yiyecek ve çocuk yapacak durumda kalasın!”

Aaltonen, Kirkkonummi merkezine doğru koşmaya başlayınca, Reiska ardından pis pis güldü. Kendinden hoşnut bir halde, Helena’nın evine doğru gitti. Bayan Hirvonen, merakından kapıya çıkmış, Helena ise eve girmeyi akıl etmişti.

“Merak etmeyin teyzeciğim. Yatağınıza geri dönün. O adam, bizi bir daha rahatsız edemeyecek,” dedi Reiska kibarca ve kepini kaldırdı.

“Kimdi o?”

“Milletvekili Lehmusvuo’nun eski kocası. Artık buraya gelmek için bir nedeni kalmadı.”

Helena, kadehe kırmızı şarap koymuştu. Reiska’ya da şarap isteyip istemediğini sordu. İstemedi. Hırsız alarmını yeniden açıp üst kattaki tuvalete girdi. Bira sıkıştırmıştı. Reiska maskesinden de kurtulmak istiyordum. Kalın makyaj yüzünden, cildimde küçük sivilceler çıkmıştı. Aşağı kata Hilja olarak indim.

Tahminimce ikinci kadehini boşaltan Helena'ya, "Korktun mu?" diye sordum. Yarın evde olacaktı, uluslararası bir konferans için sunum yazacaktı.

"Daha çok, sinirlendim. Sonra da senin, yani Reiska'nın nereye kaybolduğunu merak ettim."

"Reiska, Tiku'ya sürpriz yaptı. Adam sünepenin tekiymiş. Paraya ihtiyacının olması iyiye işaret... Henüz onu satın alan biri olmamış. Seni her an satabilir, değil mi?"

Helena bana bakakaldı.

"Kime satacak?"

"Haklarında henüz konuşmaya hazır olmadığın kişilere." Helena irkilince, devam ettim. "Beni test ettiğini biliyorum. Şimdilik öyle kalsın. Anita'nın katilini bir yakalayabilsem... Lanet olsun!"

Ender söverdim ama şu an, Cecilia Nuutinen-Kekki'nin birkaç günden beridir Finlandiya'da olduğunu ve beni aramaya çalıştıysa, yeni telefonumu bilmediği aklıma geldi. Tam bir gerzektim! Ne Laitio ne de David Stahl'la ilgili bir şey duymak istemediğim için e-postalarım bakmamıştım. David, gece karanlığında sık sık aklıma gelmiş ve ona telefon etme isteğine karşı koymam çok zor olmuştu. Acaba beni önceki görüşmemizdeki gibi etkileyebilecek miydi?

Yüzündeki kırıksıklıkları olduğundan derin gözükten Helena'ya, "Şimdi yatmaya gidiyorum. Merak edecek bir şey kalmadı," dedim. On yıl sonra işte böyle görünecekti.

Helena sabah geç kalktı. Kahvaltımı bu kez Hilja olarak yapmak istediğim için bütün perdeleri kapattım. Bundan dolayı, posta kutusundaki günlük gazeteyi almaya da gitmedim. Bana tamamıyla yabancı gelen, birkaç hafta eski Vihreä Lanka (Yeşil İplik) dergisini okumaya yetindim. Reiska dışarıdaki işleri yapmak için çıktığında, saat

on bire geliyordu. O sırada Helena çay ve yulaf çorbası içmek için kalkmıştı. Reiska alarmları kapatıp arka bahçenin duvarının ikinci kat boyasını sürmeye başladı. Buradaki işi sona erince, Lehmusvuo'nun küçük ön bahçesini sokaktan ayıran birkaç metre karelik duvarını da boyamaya karar verdi. Mp3 müzik çalarında, Eläkeläiset'lerin "Humppe United" şarkısı çalıyor, o da "Kızgın Emekli" şarkısına eşlik ediyordu. Sesi gıcırtılıydı. Şarkının notalarını, Barcelona'nın dar sokaklarında harita okumayı beceremeyip yolları karıştıran birinden daha fazla karıştıırıyordu. Müzik dinlediği için, geçen birinin adımlarını hemen duyamadı. Adam yaklaşınca, kepini gözlerine indirdi. Yürüyenin arazi botlarıyla siyah kotu tanıdık geldi. Adam arkasından ancak bir iki yüz metre uzaklaştıktan sonra bakabildi.

Uzaklaşan adamın sadece sırtı görünmesine rağmen saçsız başını ve uzun boylu vücut yapısını görüp de yanılmak olanaksızdı. David Stahl, Helena Lehmusvuo'nun oturduğu sokakta yürüyordu! Reiska'yı birkaç metre geçtikten sonra durup döndü. Reiska bakışını indirmeye fırsat bulamadan, Stahl ona bir süre baktı. Reiska'mn makajıyla giysilerinin altında beni fark ettiğine emindim.

Omuz silkip gülümsedi ve yoluna devam etti. İkimiz de, ne ben ne de Reiska, peşinden gitmek istemedik.

Duvarın kalan kısmını boyarken, içimden sövüyordum. Stahl beni tanımış mıydı? Helena, ertesi sabah Kopparnäs hanına, hafta sonu seminerine gidecekti. Onunla birlikte gidip gitmeyeceğime henüz karar vermemiştim.

Yeni telefonum, Reiska'nın cebini yakıyor gibiydi. Stahl'ın ne yaptığını öğrenmem gerekti. Onunla Hilja'nın sesiyle konuşmam gerektiği için, komşuların beni duya-bildikleri sokakta telefon edemezdim. Helena evde olduğu için bu seçenek de düşünülemezdi. Hangimizin peşinde olduğunu bilmediğimden Helena'yla, Stahl'la ilgili konuşmak istemiyordum.

İçeri girdim. Helena mutfakta, bilgisayar önünde oturduğu yerden bana bir bakış attı. Yukarı kata çıktım. Sırt çantama ayna, makyaj çıkarma losyonu, bir şişe su, pamuk ve kendi ayakkabımla ceketimi soktum. Yakındaki ormanlığa yürüdüm. Yeniden Hilja'ya dönüşmek için aynayı ağaç dalma astım. Makyaj çıkarıcı losyonu pamuğa akıttım. Başımdan Reiska'nın peruğunu çıkarıp ezilmiş saçlarımı kabarttım. Reiska'nın iş botları yerine kendi spor ayakkabılarımı, montunun yerine deri ceketimi giydim. Reiska'nın apış arasını kabartan patı çıkarırken, kimse var mı diye yeniden çevremi kolladım. Bir erkeğin cinsel organının yürümesini nasıl etkilediğini, düşerken ya da bir çatışmada onu içgüdüsel olarak nasıl korudu-

ğunu hayal etmeye çalışmıştım. Bir kadının bacak arası saklı kaldığı için, aynı şekilde savunmasız kalmıyordu. Birkaç kez cesaret edip arabamla saatte iki yüz kilometre risk sınırını geçtiğimde, hayalara sahip olduğumu hissetmiştim. Arabanın içinde metal müziği bangır bangır çalmış ve yaptığım hız, içimde testosteron fırtınaları koparmıştı. Bir keresinde Almanya'daki otobanda, ikimizin de ölmemesi için hızımı azaltmak için yalvaran bir müşterim oturmuştu yanıma. Hızın verdiği haz o kadar güçlü olmuştu ki, o zaman bile içimden söz dinlemek gelmemişti.

Stahl'ı aramadan önce, ona nasıl bir hikâye uyduracağımı düşünüyordum. Yeni telefonuma numarasını kaydetmiştim ama şimdi, bilinmeyen bir numaradan telefon ettiğimi gösteren kontrollü hattımı seçtim. Stahl yanıt vermezse mesaj bırakmayacaktım. Telefon çaldığında, sakince soluk almaya çalıştım. Üçüncü çalıştan sonra telefon açıldı.

“Kim o?”

“Hey David,” diye İsveççe yanıt verdim. “Ben Hilja, Hilja Ilveskero.”

“Hilja? Telefon etmene çok sevindim. Numaran telefonumda görünmedi?”

“Telefonum çalındı, sigorta şirketinden geçici bir telefon verdiler. Polis hırsızı yakalayacaktır. Çünkü telefonu kimin çaldığını tahmin ediyorum.”

“Peki, kim?”

“Komşudaki bir uyuşturucu bağımlısı... Sen nasılsın? Hâlâ Batı Uusimaa'da mısın?”

David gülünce, bunun ne anlama geldiğini yorumlamaya çalıştım: “Sevgili arkadaşım, hiç mi haberin yok?” ya da “Kendin de dün gördün ya?” veya sadece “Seni ilgilendirmesi ne hoş?” anlamına mı geliyordu?

“Kopparnäs’e geri döndüm. Havaaların güzel geçeceğini söylediler. Burada bir hafta sonu semineri yapılıyor-muş ama yine de eski odamı verdiler. Bu hafta sonu boş musun?”

“Evet, şimdilik bir programım yok.”

“Beni kulübene davet edecek misin?”

“Ne yazık ki davet edemiyorum. Bir arkadaşım bu hafta sonu orada olacak. Evli bir erkekle ilişkisi var, gizlenmek için bir yere ihtiyaçları vardı.”

“Böyle ahlaksız bir ilişkiyi onaylıyor musun?” Sesinde gülümseme vardı.

“Ben kimim ki bir başkasını yargılayayım? Herkesin bir hikâyesi vardır.”

“Belki de haklısın. O zaman, buraya gelmez misin? Mantar ya da o ünlü Kopparnäs ayısını bulur muyuz diye ormana bakmaya gideriz. Hanın müdiresi, bir gece vaşak gördüğünü söyledi.”

“Vaşak mı? Sanırım beni ikna ettin.” Helena’nın semineri sabah başlayacaktı. Oraya Espoolu bir tanıdığıyla gidecekti. Onlarla yakın bir yere kadar gidebilir. David’e, arkadaşımın beni otobüs durağından aldığını söyleyebilirdim.

“Geceyi geçirmek için gereken şeyleri yanına al. Odamı iki kişilik,” diyince, tanıdık bir duygu karnımın dibinde gümlledi. Geceliğimi yanıma alacaktım. Onu savunmasız bir duruma getirmeyi planlıyordum zaten. Kopparnäs’e on bir gibi gideceğime söz verdim. Talludden’e gidip her şeyin yerli yerinde olup olmadığına bakmak ve bisikletimi almak için vaktim olacaktı. Sonra da Helena’ya, Kopparnäs’e gitmek için bir bahane uydurmam gerekecekti. Ya da bilmesi gerekecek miydi? Şansım varsa, geceyi ayrı binada geçirirdik. Tek sorun, sabah kahvaltısı olacaktı.

Helena'yı arayıp Hilja olarak birkaç şey yapmam gerektiğini ama akşam eve döneceğimi söyledim. Alarmı çalıştırmasını ve evden çıkması durumunda bana haber vermesini tembih ettim. Vericisini gün boyunca denetlemek işime gelmiyordu. Hareket etmeye ihtiyacı olduğu için, akşam birlikte yüzmeye gitmemizi önerdi. Reiska giysisini giymememe karşın, kapalı yüzmeye havuzunda onu kontrol etmek kolay olacaktı.

Düşüncelerimi toparlamak için uzun bir yürüyüş yaptım. Kopparnäs'e Helena'dan gizli gitme seçeneğinden vazgeçtim. Kulübemi ona anlatmadığım için, oraya gitme nedenim bu olamazdı. Tüh! Ya bisikletimi ona nasıl anlatacaktım? Yoksa ona güvenmem mi gerekecekti?

Sonunda David'e de Helena'ya diyeceklerimi diyecektim: Arkadaşımdan Kopparnäs'e yakın bir kulübesi vardı. Bisikleti ondan ödünç almıştım.

Kütüphaneye, e-postalarımı okumaya gittim. Posta kutumda, bana telefonla ulaşamadığı için Cecilia Nuutinen-Kekki'den çok öfkeli bir mesaj vardı. Ona, telefonumun çalındığını yazdım. Pazartesi Helsinki'de buluşacağımızı onayladım. Helena o gün mecliste komite toplantıları ve görüşmeler yapacaktı. Güvenlikçilerle metal detektörlerin koruması altında olacaktı.

Eşyalarımı Helena'nın evine götürdüğümde, yeniden Reiska'ya dönüştüm. Helena bunca zahmetin gerekli olup olmadığını merak edince, ona Hirvonenlerle ortadaki evde oturan Noora Asikainen'in, Reiska'nın hareketlerini izlediklerini anlattım. Hilja olduğumda, biraz abartarak kadınsı hareket ediyordum. Yüzme havuzuna gittiğimizde makyaj bile yaptım. Tam dışarıya çıktığımızda, komşu hanım bahçe kapısına geldi. Helena beni arkadaşı Hilja olarak tanıttınca, kadın alabros saçımı kuşkuyla süzdü.

“Demek arkadaş?” diye ters ters gülümsedi.

Sokağın köşesini döndükten sonra,

“Bayan Hirvonen, bir çırpıda beni lezbiyen olarak mimledi,” diyerek gülümsedim.

Hafifçe yağmur yağıyor, yapraklı ağaçlarda yeşilden çok sarı renk görünüyordu. Akşam olmasına karşın, Citymarket inşaat alasından hâlâ gürültü geliyordu. Market, hemen başka bir marketin yanındaki tarlaya yapılacaktı. Bu, zamane şehirleşme eğilimiydi. Helena’nın da birkaç kez bu çirkin kutuya benzer binalarla dolu Kirkkonummi merkezinde aceleyle inşa edilmiş pide mimarisinden yakınmıştı. Bunlara tek karşı gelenler, kiliseyle kütüphaneydi.

Yüzme havuzuna gittiğimizde Helena,

“Yoksa öyle misin?” diye sordu. “Beni ilgilendirdiği için değil ama hakkında biraz daha fazla anlatabilirdin.”

“Hayır, değilim.”

“Komiser Laitio farklı düşünüyor ama.”

“Bırak istediğini düşünsün. Bir önemi yok. Yakın zamanda ne bir erkek ne de bir kadınla aile kurmayı planlamadım. Yine de Kopparnäs’e gelmem iyi olacak. Eski bir arkadaşım da rastlantıyla orada kalıyor. Gerektiğinde onunla birlikte kalabilirim. Ama öncesinde, hemen yakında Stävö’de kulübesi olan başka bir arkadaşımı ziyaret edebilirim.”

Değiştirilmiş bir gerçeği anlatman gerekiyorsa, gerçeğe olabildiğince yakın ve basit bir hikâye bulmaya ve ondan çıkmamaya çalış, diye öğretmişti Mike Virtue. Çok fazla alanda hokkabazlık yaptığımı hissediyordum ama David Stahl’ın nasıl biri olduğunu öğrenmem gerekti.

“Yarın beni almaya gelen arkadaşım Ulla’yla aynı odayı paylaşıyoruz. Odaya ekstra yatağın konup konmadığını sorabiliriz elbette.”

David'le işler sarpa sararsa, başka bir seçeneğin olması iyi olacaktı. Gerçi adamın kendisi beni konuk olarak davet etmişti. Helena, Yeşiller grubunun akşam yemeğini yedi gibi yiyeceğini ve sonrasında saunaya gidilmesinin düşünüldüğünü söyledi. Çoğu zamanımı Helena'dan uzak geçirmem bana biraz ters geliyordu ama ona, koruma işinden çok güvenlik araştırması yaptığımı söyleyebilirdim. Seminer programı internette bildirildiği için, herhangi üşütük biri bile onu izlemek için Kopparnäs'e gelebilirdi.

Kendimi öldüresiye yüzerek yormama karşın, David'e karşı hissettiğim cinsel isteği engelleyemedim. Adamın kimin takımında oynadığını bilmemem, beni çok heyecanlandırıyordu. Helena, yorgun olduğu için saat ondan önce yatağına kitap okumaya çekildi. Ben de uyduruk hikâyemi ezberleyip çantamı hazırladım. Reiska, Kirkkonummi'de kalacaktı. Bu hafta sonu Hilja'nın olacaktı.

Ertesi sabah hava yağmurlu fakat oldukça sıcaktı. Siuntio'ya vardığımızda, bulut tabakası aralanmaya başlamıştı. Tarlalardaki sararmış sapsar, traktörle sürüldüğünde kahverengiye dönüşüyor, içinde yüzlerce kaz olan sürüler gökyüzünde döne döne uçuyorlardı. Degerby kavşağına geldiğimizde, güneş bulutların arkasından çıkıyordu. Arabadan inip biraz sonra hana geleceğimi söyledim. Ulla'nın arabası kaybolduktan sonra, kimsenin çalmaya yeltenmediği bisikletimi hendekten almaya gittim.

Kulübe dokunulmamış görünüyordu. Yerlere serptiğim unun üzerinde iz yoktu. Anita'nın kasasının yerli yerinde olup olmadığına bakmaya gittim. Kasa darp izleriyle kaplandığı için, utanç duydum. Cecilia'nın bana kilidin şifresini söyleyeceğini umuyordum.

Hava sıcak olduğu için Kopparnäs'e tişört giyerek bi-

siklet sürdürdüm. Gözlerime siyah beyaz çizgi çekmiştim. Kulaklarıma, normalde kullanmadığım büyük yuvarlak küpeler takmıştım. Dış görünüşü bunlarla da değiştirmek olanaklıydı. Saçlarım çok kısa olduğu için, küpelerle bunu gidermek istedim. Grace Jones'un (Jamaikalı şarkıcı, oyuncu, model) beyaz tenli uyarlamasına benziyordum.

David, beni hanın bahçesinde bekliyordu. Tanıdık arazi giysisi ve ağır çizmeleri çok seksi görünüyordu; gülümseyen dudaklarından öpmek istiyordum. Bir şempanze dişisi gibi feromon salgılıyordum. Yeşillerin kampanya afişi, hanın ana binasının girişine asılmıştı. Bahçe arabadan geçilmiyordu. David, sırt çantamı odasına götürmeyi önerdi. Onu eşyalarımın tek başına bırakmaya niyetim olmadığı için onunla beraber gittim. Üzerindeki giysileri yırtmamak için kendimi zor tuttum. Odası gerçekten de lüks değildi: İki yanında komodin olan çift kişilik yatak, aynalı şifonyer ve bir iskemle vardı. Dekorasyonda, sarının değişik tonları kullanılmıştı. Yarattığı hava, yazlık bir kulübeyi andırıyordu. Oda David kokuyordu. Kokusu kafamı tamamıyla karıştırmadan odadan çıkmalıydım. David, yanma sırt çantasını aldı. İçinde termos şişesi görünüyordu. Muhtemelen gündüz kahve içecektik.

Arabasında bir mantar sepeti duruyordu. Ben de kendi bıçağımı yanıma almıştım. Geçen hafta topladığım mantarları atmıştım. Çünkü gerekirse ormanda yine bulurdum. Kamp alanına giden yoldan sahile doğru yürüdük. Onun konuşmasını dinliyordum. Sözcükleri ağzından teker teker çekmek için uğraşılan bir adam değildi.

Dinliyor ve anlam vermeye çalışıyordum. Söylediklerinden, beni Reiska halimle tanıyıp tanımadığına dair ipuçları bulmaya çalışıyordum. Fakat Kirkkonummi'ye

geldiğine dair tek bir söz etmedi, ben de sormaktan çekindim. Onun yerine, Tammisaari'ye yaptığı geziden ve çocukluğundan söz etti. Anılarında normal erkek çocuklarının oyunları, futbol ve Hanko burnu çevresinde yelkenliyle geziler geçiyordu.

“Tarto’da en çok yelkenliye binmeyi özlemiştim. Küçük bir botum vardı. Fakat Tarto denizden uzak kaldığı için, onu hiç kullanamamıştım. Tammisaari’de geçen gün bir bot kiralayıp tanıdık adalara gezinti yaptım. Çok güzeldi. Sen yelkenli kullanabiliyor musun?”

“Kürek çekmeyi yeğliyorum.”

Yol kenarında bir tüylü russula mantarı topladım. David, mantarlara dikkatini hiç vermemiş gibi yürüyordu. Onlardan yol üstünde yoktu, ormanın derinlerine gitmek gerekecekti. Park etmek için bütün uygun yerler arabalar tarafından istila edilmişti, insanlar kalabalık olarak gezmeye çıkmışlardı.

“İnşaat sektörü danışmanlığı işin, tam olarak nasıl bir şey? Geçen sefer bunu tam anlayamamıştım.”

“İnsanlarla arsaları karşı karşıya getiriyorum. Uygun arsalar ya da müşterimin istediği binayı tasarlayabilen mimarlar arıyorum. Çok yönlü bir iş...”

“Eğitimin ne?”

Ona merakla baktım. Bir an tereddüt etmesi bana yetti. Üstelik kulağına dokundu ki, vücut dili psikolojisini bilen herhangi biri, bunun bir yalancının yaptığı işaret olduğunu bilirdi.

“Bunun İsveççe anlamı, yapı mimarı gibi bir şey olabilir.”

“Kendi şirketin mi var, yoksa birinin hizmetinde mi çalışıyorsun?”

“Kendi şirketim var.”

“Adı ne? İnternet sayfası var mı?”

Onu çok beğenmiş ve hakkında her şeyi öğrenmek istiyormuş gibi soruyordum. Kadınlar, bilgiye susamış kişilerdi. Sevgilisinin anne babasının, kardeşlerinin adlarını, hayat hikâyesini, en sevdiği yemeği, çocukluk travmalarını, nasıl bir pijama giymeyi yeğlediğini bile bilmek isterlerdi.

“İşlerimi, hoşnut kalan müşterilerimin tavsiyesiyle yürütüyorum. Hizmetlerim pahalı ama işimi iyi yaptığımdan, müşterim eksik olmuyor. Şuradaki mantar yeniyor mu?”

Belli ki konuyu değiştirmek istiyordu. Yol kenarında bir kısmı kumla örtülü beyaz russula mantarını işaret ediyordu.

“İki kez beşer dakika kaynatırsan, yenebilir. Demek, ikimiz de bağımsız ve serbest girişimciyiz? Sen de en çok parayı verenle mi çalışıyorsun? Kendi fiyatını her zaman belirleyebiliyor musun?”

“Tamamıyla öyle. En iyi parayı bastıranın hizmetindeyim. Çünkü kendi değerimi biliyorum.”

Güneş yükselmiş, ışıgın karanlıktan daha uzun kalmasına iki gün kalmıştı. Sıcaklık terimin sırtımdan akmasına neden olduğu için, spor ceketimin kollarını sıvayıp fermuarını açtım. David, kayalıkların üzerinden geçen patikaya dönmemizi, oradan da sahile yürümemizi önerdi. Kayaların üzerinde pek mantar görünmüyordu ama en yüksek tepede, kazlarla turnaların uçuş konvoylarını gözetleyen ornitologlar vardı. Birkaç adam aralarında İsveççe konuştuğu için David onlara katıldı. Onları daha geriden izledim. David’i gözlerimle soyuyordum. Helena bana, Paskevits’in adamıyla yatayım diye para vermiyordu ya! Bunu maaşsız, boş zamanımda da yapabiliirdim.

Deniz dingindi. Son bulutlar da gökyüzünü terk etmişti. Kaz sürüsü, kuzeydoğudan yaklaşıyordu. Sıralarını değiştirdiklerinde, birbirlerine uçuş planlarını vakvaklıyorlardı. Ornitologlardan biri, kuşların dört yüz kadar olduğunu söyledi. Bundan sonraki sürü doğuya uçuyor, eski kuş ayınlerini yapıyorlardı. Ritüelleri sürdürükçe, dünya için hâlâ umut vardı. Çünkü kuşlar rotalarından sapmamışlardı. David, soru sorar gibi gülümseyip elimi tuttu. Mutluluk tuhaf ve beklenmedik bir şekilde geldi. Bu böyle olmayacaktı ama David'le, o kazların üzerini gölgelediği güneşli kayalıktan başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Patika boyunca kumsala yürüyüp orada kahvelerimizi içtik. David futboldan söz etmeyi sürdürüyordu. Ona göre, top her yerde yuvarlak ve her yerde aynı şekilde oynandığı için, futbol ortak bir dil gibiydi. Paris ve Brezilya'da, parktaki maçlara katılıp korkusuzca topun önüne fırlamış. Savunmada oynamayı yeğlemiş. Onu dinliyordum ama duymuyordum. Alnıma düşen saçlarımı düzeltmesine izin verdim. Akıl etseydi, öpmesine de izin verecektim. Kahveyle birlikte tuhaf ve çok tatlı bisküviler yedik. Bunlar kesinlikle Rus malı olmalıydı. David bisküvi paketini peçetelerle birlikte küçük bir plastik kutuya koyduğu için, ambalajları olmadan bir tahmin yürütemiyordum. Kahvenin içinde herhangi bir şey olabilir, bisküvilere de uyuşturucu madde katılmış olabilirdi. Ama telefonumdaki Helena ve Cecilia Nuutinen-Kekki'nin numaralarından, yani benimle şimdiye dek ilgili öğrendiği şeylerden fazla hiçbir şey bulamazdı. Sahilde yan yana oturuyorduk. Onun saçsız başını okşamak, başka yerlerinin de tüysüz olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Anne baba ve iki yeniyetme delikanlıdan oluşan bir aile sahile geldi. Rüzgâr, daha büyük delikanlının koyu

saçlarını savuruyordu. Annenin sepeti Çingene mantarlarıyla doluydu. Daha genç olan delikanlı yürürken şarkı söylüyor, hayali davul çalıyordu. Daha büyük delikanlıysa babasına benzer adımlarla yürüyordu. Ailenin erkeklerinden daha kısa olan annenin, diğerleri bir adım attıklarında iki adım atması gerekiyordu. Baba, hana gitmekten söz ediyordu, yanına para almıştı. Daha genç delikanlı, sahilde bir taş kapıp onu suda sektirmeye çalıştı. Aile, David'le paylaştığım bu dünyayı bizi hiç fark etmeden umursuzca geçse de, onlar aklımda daha önce hiç hissetmediğim bir idil olarak kalacaklardı. Çocukların orman yürüyüşüne zorunluluktan değil de handaki dondurma hayaliyle geldiklerini, anne babanın da çocuklarla birlikte orman yürüyüşü dışında başka şeylerle ilgili tartışmadıklarını nereden bilebilirdim? Daha büyük delikanlı, belki kız arkadaşını özlüyordu? Daha genciye belki de bir kız arkadaşına sahip olmadığı için üzülmüyordu? İnsanların yüzüne takındığı maskeyle ilgili ne biliyordum ki? David ve benim gibi, belki o dördü de birbirlerine durmadan yalan söylüyorlardı? Fakat David'e beslediğim duygu gerçektir.

Kalkıp suyun kıyısına yürüdüm. Ben de taş sektirmeyi denedim. Ardı ardına beş tane atmaya başladım. Kum-sal boyunca kampa doğru yürümeye başladık. Sepetimin içinde, yemek yapacak yerim olmadığı halde anlamsızca topladığım üç tane tüylü, bir tane beyaz russula ve birkaç da boru mantarı vardı. David, uydurduğum hikâyedeki kulübede yaşayan kız arkadaşımı sordu. Ben de birlikte askerlik yaptıktan sonra polis okuluna giden Reeta adlı bir kız icat ettim. Erkek arkadaşının adı da Matti'ydi; onun hakkında başka bir şey bilmiyordum. Karısına, erkek arkadaşlarıyla balığa gittiğini uydurmuştu. Var olmayan insanlar için bile yalanlar uyduruyordum.

“Hiç evlendin mi?” diye sordum.

“Hayır. Çocuğum da yok. Gerçi bir keresinde neredeyse olacaktı.”

“Nasıl yani?”

“Yedi yıl önce bir kadın vardı; Gintare... Letonyalıydı ama Tallin’de yaşıyordu. Bana yapışmıştı. Ben de ondan hoşlanmıştım. Sonra birlikteliğimiz yorucu olmaya başladı. Onun fazla miktarda ilaç kullandığını öğrendim. Bir tür narkomandı. Çoğu kez onu bırakmaya çalıştım ama acınacak bir durumda olduğu için, bundan hep vazgeçtim. Çok da güzeldi. Ama tek başına bu yeterli olmuyordu.”

David, prezervatifi taktığında Gintare’nin tırnağıyla bilerek onu deldiğinden kuşkullanmış. Ya da belki de kötü bir şans... Gintare, gebe olduğunu söylemiş. David, çocuğa zarar vereceği için ilaçlardan vazgeçmesini rica etmiş. Çünkü çocuk onun da çocuğuymuş. *Senin olduğunu nereden biliyorsun*, diye yanıtlamış Gintare. *Birçok adamla ilişkim olmuş olabilir, çocuğun senden olduğundan nasıl emin olabilirsin?*

“Bu, bir kadını neredeyse dövecek duruma geldiğim tek olaydı. Anlattığı erkek hikâyelerinden dolayı değil, çocuktan ötürü. Onu istemiyordum ama bir çocuk düşüncesi bana çok hoş gelmişti. Bu da ailemin geleneklerine uygun olacaktı. Sana anlattığım gibi, ailede hep yabancılarla evlenilmişti. Elbette Gintare’yle evlenecektim.”

Gebelikten üç ay sonra, David’e hastaneden bir telefon gelmiş. Gintare kürtaj yaptırdığını haber vermiş. Hastanede, çocuğun babasının kim olduğunu bilmediğini söylemiş.

“O çocuk için birkaç yıl yas tuttum. O ise, ilacın yanında opiatlar (opyumdan çıkarılan madde) kullanmaya başladı. Onu en son gördüğümde, Viru otelinin gece ku-

lübünde oturmuş, uyuşturucularını bundan sonra finanse edecek birini bekliyordu. Hâlâ çok güzeldi ama gözlerinden, bu güzelliğinin pek uzun sürmeyeceği okunuyordu.”

Onun elini tutmam için bu iyi bir nedendi. Elini sıkarak ne hissettiğimi anlatıyordum: Çok üzgündüm. Eli elimde kaldı. Hanın bahçesine gelince elimi çektim. Onu da Helena bizi görmesin diye yaptım.

“Aç mısın? Hanın müdiresi, seminerciler yemeklerini yedikten sonra, yani sekiz sularında akşam yemeğine ineceğimizi söyledi. Buzdolabımda da peynir ve meyve varmış. Bir şişe de viski...”

Onu, kaldığı alçak binaya dek izledim. Yan odalarda birileri kalıyormuş. Böyle yerlerin duvar yahtımının çok başarılı olacağını sanmıyordum. Şansımıza, odalar şu an boştu. Ceketimle ayakkabılarımı çıkarıp yatağın üzerine oturdum. Oda bana fazla küçük geldi. David odayı dolduruyor gibiydi. Viski şişesini açarken, kafası acaba tavana değişiyor mu, diye düşündüm. Elleri büyüktü ama parmakları inceydi. Bu parmaklar beni sardığında acaba nasıl hissedecektim? Kadehi bana uzatarak şifonyerin önündeki sandalyeye oturdu. Aramızda yarım metreden fazla mesafe yoktu, bacaklarımız birbirine değiyordu. Bacaklarımı daha da yaklaştırıp viskimden bir yudum aldım. David’in benimle ve Anita Nuutinen’in ölümüyle ilgili ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Kokumu almıyor muydu? Verdiğim sinyalleri anlamıyor muydu? Yoksa oyun mu oynuyordu? Kendini sunmaya karar vermeyen hiçbir kadın, gece kalmak için bir erkeğin otel odasına gelmezdi. Ona doğru eğilmem, dudaklarımı onunkilere değdirmem mi gerekiyordu? Kadehimi masaya bırakıp ona baktım. *Haydi artık, ne bekliyoruz? Öp beni be adam!*

En sonunda düşüncelerimi okudu. Omuzlarımdan tu-

tup kucagına çekti. Bir erkeğin kokması gerektiği gibi kokuyordu. Dudakları oburdu. Dili ağzımın içine girdi. Ellerimi gömleğinin altına soktum. Sırtındaki kasların sertliğini, sıcaklığını hissettim. Gözlerimi açtım. Fark etmeden kapatmışım. Açık renk, puslu gözleri izin istemiyordu. Sandalyesinden kalkıp beni yatağa attı. Elleri pantolonumun içine kayıp kalçalarımı sıktı. Ağzı ağzımı bırakmıyordu. Rengini artık ayırt edemediğim gözleri gözlerime yaklaştı. Tişörtümü üzerimden çıkardım, sonra da onun ceketinin altındaki polo gömleğini. Açık renk teni benlerle kaplıydı. Göğsünde hiç kıl yoktu, belki de tıraş etmişti. Dudaklarımla bir benden diğerine geçtim, hepsini incelemek istiyordum.

O da sutyenimi açtı. Artık oynamak istemiyordum, onu içimde istiyordum. Pantolonunun kemerini açtım. Giysiler yere yığıldı, pantolonlar birbirine dolandı.

David bir an beni bıraktı, eli pantolon cebine girip prezervatifi buldu. İçime girmeden önce penisine geçirdi. Kucagında sallandığımda, ateşli öpücüklerine karşılık verdiğimde, elleri göğüslerimi sıktığında, bunun tamamıyla doğru bir şey olduğunu biliyordum. İçimde zerre kadar yalan yoktu. Bacaklarımı beline dolayıp altında büküldüm. Beni şaşırtan orgazmıla birlikte çığlık attım. Bırak Helena ya da herhangi biri duysun, hiç önemi yoktu; sadece bu anın önemi vardı. David'in devam etmesi için her şeyi itiraf etmeye hazırdım. Boşalmama karşın, gökten taş yağsa da devam etmesini diliyordum.

Kokularımız birbirine geçti. Üzerimdeki vücudu ağır-
dı. Ah, o harika ağırlık. Birlikte doyuma ulaşmanın en harika şey olması, porno dergilerinin çıkardığı aptalca bir mit olmasına karşın yalan değildi. Ona sıkıca sokuldum. Yumuşamasından sonra bile onu içimde tutmam gerçektir, gerçektir, gerçektir.

Kucağında uyuyup kalabilirdim. Fakat çok acıkmış olmam uykumu kaçırdı. Onun tenindeki tuzu yalamama karşın açlığını bastıramıyordum. Oysa akşam yemeğine daha üç saat vardı.

“Peynir ve meyveden söz etmiştin. Odana, onları yemeye gelmemiş miydin?”

“Bunlar mı seni buraya getirdi? Bunu unutmamalıyım.” Yataktan kalkıp yanağımı öpmek için eğildi. Yerdeki giysi yığınının bakıp gülümsedi. Üzerine pantolonunu çekti. Sonra odadan çıktı ve biraz sonra elinde tepsiyle döndü. Tepside, üzeri naylonla kaplı peynirler, krikkrak ve meyve vardı.

Peynir soğuktu ama bunun önemi yoktu. Örtüyü üzerine aldım. O ise pantolonundan başka bir şey giymeye yeltenmedi. Hayatımda hiç yemek görmemiş gibi Brie peyniri ve elma yedim. David, bir viski daha isteyip istemediğimi sordu. Gidip müdirenden bize bir şişe kırmızı şarap vermesini isteyebilirdi. Bana su da yeterdi ama bardağına bir iki parmak kehribar rengi İskoç viskisinden koyunca, onu haz alarak izledim. Dışarıda, rüzgârla sallanan alacalı orman, gökyüzünün temiz mavi rengi görünüyordu. Kuyruksallayanlar huş ağacında tünemiş, güvenli yiyecek bulacakları sıcak memleketlere göç etmeleriyle ilgili kendi dillerinde uçuş planları yapıyorlardı.

Mantar sepetim yerde duruyordu ama topladığım hasadın artık bir önemi kalmamıştı. Tamamıyla farklı bir ganimetin peşindeydim. David, peynirini keyif alarak ve esirgmeden yiyordu. Onu yatağa devirip ağzına üzüm verdim. Viskimi yudumladıktan sonra parmağımı içine sokup ona yalattım. Sol göğsümde onun diş izlerini gördüm, artık mimlenmiş bir kadındım.

“Hafta sonun boş, hiçbir yere acelen yok, değil mi? Gece benimle kalacak mısın?” diye sordu.

“Evet, doğru.”

Helena henüz aramamıştı ama durumu gözden geçirmem gerekecekti. Hangi odada kaldığını bilmiyordum. En kötü durumda, kaldığı yer komşu oda olurdu. İşimi iyi yaparsam, özel hayatımın Helena’yı ilgilendirmemesi gerekirdi. Vericiyi denedim. Helena’nın Kopparnäs hanının herhangi bir yerinde olduğunu gösteriyordu.

“Bu ara kimin korumasını yapıyorsun?” Parmaklarını kolumun üzerinde gezdiriyor, pazılarımı inceliyordu. “Vay, ne kaslar bunlar! Seninle karşı karşıya gelmek akıllıca bir şey değilmiş!”

Judo becerimi ona karşı kullanmamın gerekmemesini umdum. Muhtemelen o da savunma sporlarından birini biliyordu.

“Finli bir kadın milletvekilini koruyorum. Gerçi bundan sonra belki de korunmaya ihtiyacı kalmayacak. Onu taciz eden eski kocasına gününü gösterdim...” Daha güçlü bir deyim kullanmak istedim ama İsveççem buna yetmedi. David kesinlikle biraz Fince biliyor olmalıydı, çocukluğunu burada geçirmemiş miydi? Tammisaari, İsveççe konuşanların çoğunlukla oturduğu bir bölge olmasına karşın, Tarto’ya taşınmadan önce, en azından okulda Fince öğrenmiş olması gerekirdi. Fince bilmemesi olası

değildi. Belki de bilmediğini uyduruyordu. Bu şekilde kendini tehlikesiz kılıyor, duymaması gereken şeyleri duyabiliyordu.

David, işimle ilgili başka bir şey sormadı. Dışarıdan çocuk sesleri geliyordu. Biri ormanda,

“Karita, buraya gel! Burada hâlâ çiçekler var!” diye bağırıyordu.

Şifonyerin önüne oturup aynada kendimi inceledim. Gözlerim hem mahmur hem de pırıl pırıl nasıl bakabiliyordu? Şifonyerin üzerinde David’in tuvalet malzemeleri, aynı marka tıraş losyonu, antiperspirant, elektrikli diş fırçası ve üzeri Rusça yazılı diş macunu duruyordu.

Prezervatif paketini diş macununun yanında görünce, “Ha, demek yanında prezervatif taşıyan adamlardansın,” diye Fince şaka yaptım.

“Ne dediğini anlamadım,” diye İsveççe yanıt verdi ama ağzının kenarında bir kıpırdama görür gibi oldum.

“Ay pardon, yanlışlıkla Fince mi konuştum? Prezervatiflerini yanında taşıma alışkanlığının olduğunu söylemiştim.”

“Bu kötü bir şey mi? Hem onları senin için almadığımı nereden biliyorsun? Bir şeyler daha yer misin?”

“Hayır, sağ ol. Peynirle birlikte şu mantarları da buzdolabına götürecek misin?”

O odadan çıkar çıkmaz, gardırobunu incelemek için yerimden fırladım. Dolabın içinde iki blucin, düz bir kumaş pantolon, ceket, siyah mont, tişörtler, çoraplar ve iç çamaşırı vardı. Ne silah ne de üzerine adı işlenmiş bir mendil... Adımlarını duyunca, yatağa atlayıp örtünün altına girdim. Belki de onu kırmızı şarap almaya yollamam gerekirdi. Özellikle cüzdanını incelemek istiyordum. Reiska’ya ait bütün belgeleri cüzdanımın içinden çıkarmış, takvimi de evde bırakmıştı.

David pantolonunu çıkarıp örtünün altına yanıma geldi ve haydi yeni baştan... Buna karşı gelmeye hiç niyetim yoktu. Elleri tenimin üzerinde oburca geziniyordu. Dudaklarımı ısıra ısıra şişirdi. Koridordan sesler geldi. Neyse ki Helena'nın kiler değildi. Fazla ses çıkarmamaya çalıştım. Üste çıktım. David'in vücudunun üzerinde gidip geliyordum. Memelerim artık hiç ufak değildi. Duyarlıydılar. Meme uçlarıma değen dudaklardan ve parmakların sıkıldığı dokunuşlardan hoşlanıyorlardı. Bir yerlerde telefon çalışıyordu. Sanırım David'in telefonuydu. Yanıt vermesi için bırakmadım, bunu o da istemiyordu. Yatak gıcırdayıyordu. Belli ki bu amaç için yapılmamıştı. David kalkıp beni altına çekti. Altı sıfır tuş olmaya bayılıyordum. Tenimi özür dilercesine okşayan erkeklerden gına gelmişti, Ne istediklerini bilmiyorlardı. Kiminle yattıklarını umarcasına rol yapıyorlardı. Tek umursadıkları şey, kendilerinin boşalmalarıydı. David, benim zevk almamdan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Ben de zevkimi sonuna kadar, utanmadan tatmaya karalıydım. Boşaldım... Kürekleri havaya kaldırılmış, rüzgârın istediği yöne götürdüğü bir sandalda sallanır gibi, David boşalıncaya dek birlikte hareket etmeyi sürdürdük.

Gülüyordu. Sevişme sonrası depresyonundan eser yoktu. Kaçıp gitmiyor, kötü şeyleri üstünden atmak için bir günahkâr gibi duşa fırlamıyordu. Bir hayvanın koklaması gibi tenini kokladım; kokusunu ezberlemek istiyordum. Okul sıralarında, arkadaşlarımı kokuları sayesinde tanımayı öğrenmiştim. Karanlık bir odada birinin varlığını salt kokusundan anlıyordum.

Telefonu yeniden çaldı. Eline alıp numaraya baktı.

"Özür dilerim ama buna bakmam gerekiyor."

Yataktan çıktı. Pantolonunu bir eliyle üzerine çekip

dışarıya çıktı. Binanın yalıtımı övülmeyecek kadar zayıf olduğu için, konuşmaya Rusça başladığını duydum.

Belki cüzdanını incelemek için şimdi vaktim olacaktı. Acaba neredeydi? Pantolonunun cebinde değildi. Olsaydı, kalçasını okşadığımda onu hissederdim. Şifonyerin çekmecesinde de yoktu. Orada, AB yıldızlarının süslediği Fin pasaportu duruyordu.

Pasaportu açtım. Pasaporta göre, gerçekten de 18.10.1974 Tammisaari doğumlu David Daniel Stahl'dı. Pasaportta sıkça Rusya'yı ziyaret ettiği görülüyordu. Pasaport daha iki yıl geçerliydi. Şimdiden sayfaları dolmaya başlamıştı.

Gerçek görünüyordu ama eğer bağlantıları varsa, sahte bir pasaporta sahip olmak çocuk işiydi. Finlandiya pasaportları, sınırlarda fazla incelenmedikleri için revaçtaydılar. Onun yerinde olsaydım, hikâyesini doğrulamak açısından, pasaportumu mahsustan kolay yerde saklardım.

Yatağı altına göz attım. Orada bir valiz duruyordu. Tam açacakken, koridordan ayak sesleri geldi. Yeniden yatağa, örtünün altına atladım ve valizi tozlu zeminde hareket ettirdiğime dair izlerin kalmamasını diledim.

“Şu salaklar, iş için hafta sonları bile arıyorlar! Perminin biri, Finlandiya tarafında bir yazlık istiyor. Sanırım petrol zengini kalantorlardan biri. En azından beş odalı, iki banyolu, deniz manzaralı ve St. Petersburg'dan ulaşılması kolay bir yerde olacakmış. Sanki hemen bulunacak bir şey.”

“Önceki işverenim de emlak ticaretiyle uğraşıyordu. Ruslarla oldukça çok iş yapıyordu. Onu, yani Anita Nuutinen'i tanıyor musun?”

Sürpriz taktiğim işe yaradı. Çok kısa bir an tereddüt etti. Ama tereddüt etti ya...

“Anita Nuutinen... Tanıdık geliyor.” Yavaş yavaş anımsamaya başlayan biri rolünü ustaca oynuyordu. “Evet ya, birkaç hafta önce Moskova’da öldürülen kadın değil mi? Sen mi? Bu olay mı senin başarısızlığındı?”

“Artık benim sorumluluğumda değildi. O öldürülmeden bir gün önce hizmetinden ayrılmıştım.”

“Oldukça ilginç bir rastlantı... İşine neden son verdin? Nuutinen’in güvende olup, artık sana ihtiyacı kalmadığını mı düşündün?” Yanıma gelip hafifçe yanağımlı okşadı. Bu, bir sorgulama değil, iki sevgilinin buluşmasıydı ve birisi diğerine en büyük mesleki başarısızlığından söz ediyordu. Bu, güvendiğinin bir göstergesiydi.

Vaşak kürküyle ilgili hikâyemi, olabildiğince ayrıntılı anlatmaya çalıştım. İfade-siz bir tavırla dinliyordu ama tenimin üzerindeki parmakları harekete devam ediyor, boy-numa doğru çıkıyorlardı. Bu eller okşamaya devam edip boğabilirlerdi de.

“Kürk giyilmesini onaylamıyor musun? Yoksa Finlandiya’da bunlara ne deniyordu... Tilki kızlardan biri misin?” Son sözcüğü Fince söylemişti.

“Doğrusu, ben bir vaşak kızıyım.” Gülümsemeye çalıştım. David’in midesi gurulduyordu. Saat yediye geliyordu. Onu sarhoş etmekten başka çare kalmamıştı. Yataktan kalkıp tuvalete gittim. Ateş gözlerimin içinde kalmıştı, onu çağırdığımda yine çıkacaktı. Anladığımı fark etmemesi gerekiyordu.

Tuvalet gibi duş da koridordaydı. Onun bornozunu ödünç istedim; kendiminki yoktu. Kalın siyah havlu kumaş David gibi kokuyordu, tamamıyla içine gömülmüş gibiydim. Duşumu yaptım. Vücudumu ucu ucuna kapatan ince bir havluya sarıp hızlıca odaya koştum. Kendime bir parmak viski, ona ise bundan fazlasını koydum. Bardağı

ona uzatıp yüzüme, gülümsemeye benzeyen bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

“Üzerine bir vaşak kürkü giymen için, sana ne kadar ödemek gerekir?” Viski kadehini eline aldı ama dudaklarına götürmedi.

“Dünyada öyle bir para yok.”

“Ya başka birinin hayatı söz konusu olursa?”

“Ne zor şeyler soruyorsun? Bu bir etik felsefe testi mi?”

“Hayır. Nasıl hissettiğini bilmek istedim.”

Akşam yemeğinde giyeceğim giysimi giymeye başladım. Sahip olduğum tek push-up sutyenimi ve onunla takım olan string külotumu, deri pantolonumu ve en sonunda, artık içine sığmadığı için Jenni’nin bana armağan ettiği dar siyah bluzu üzerime geçirdim. Bluz biraz kısa geliyordu ama eteğin altından görünen çıplak belim, aradığım havaya uygundu. Benimle sevişmesine karşın, çecikiliğim yine de David’i etkileyecek miydi?

Konuşmadan giyindiğim için, “Alındın mı?” diye sordu. Sağ bacağıma iki eliyle tutup göğsüne bastırdı. “Seni suçlamak istemedim. Ben de hayatımda çok büyük hatalar yaptım.”

“Onların sonucunda insanlar öldü mü?”

“Dolayısıyla, evet. Senin şu eski işverenin olayında, adı neydi? Nuutinen’de olduğu gibi...” Kalktı. Yüz yüze gelecek şekilde beni çevirip daha nazik, daha avutucu öptü. “Bunu unutma, Hilja. Nuutinen’le birlikte olsaydın da cinayete engel olamayabilirdin.”

“Silahıyla sallanan bir alkoliğin üstesinden gelebilirdim,” diyerek omzuna mırıldandım. “Yanımda olsaydım, Anita asla akşam karanlığında metro istasyonunun oralarında gezmezdi.”

“Belki o alkoliğe engel olabilirdin, belki de olamazdın. Belki de Nuutinen’in yanında ölü olarak yatardın ve biz hiçbir zaman tanışamazdık. Hadi, yemeğe gidelim. Sonra da bu kez tatlı olarak ne yiyeceğimize bakalım.”

Onun bu avutucu sözleri bir an içtenlikle söylediğini, onların yardımıyla Anita’nın ölümünden duyduğum suçluluktan kurtulabileceğimi umdum. Gerçekten de buna inandığımı göstermeye çalıştım. Ana binaya giden kısa yol boyunca, küçük bir kız gibi kol altına sokulmuş olarak yürüdüm. Karşıma insanlar çıktı, saunaya gidiyorlardı. Aralarında Helena’yı seçmeye çalıştım ama onu göremedim. Hanın müdiresi onun hangi odada kaldığını bilirdi ama bunu David duymadan nasıl soracaktım?

David’in telefonunun yeniden çalması, durumu kurtardı. Ona rahat rahat konuşmasını önerip restorana girdim. Helena barın yanında duruyor, tasarlanan doğal gaz boru hattıyla ilgili sarışın, saçı kâküllü bir kadınla konuşuyordu.

“Helena,” dedim çabukça, konuşmasının ne kadar uzun süreceğini bilmediğim için. “Araya girdiğim için özür dilerim ama seninle bir şey konuşmam gerek. Gel.” Onu barın yanındaki küçük bir kabine çektim. “Şu arkadaşım... Onun güvenli olduğundan emin değilim. Birbirimizle konuştuğumuzu görmemesi daha iyi olacak. Her şey iyi mi?”

“Neden olmasın? Buranın harika doğasında yarım günden fazla dolaştım. Şimdi saunanın, sonra da uykunun sırası gelecek.”

“Hangi odada kalıyorsun?”

“Bakır bir numaralı binada, oda birde... Yanımda oda arkadaşım kalıyor.”

Çok rahatladım. Çünkü biz de bakır üçte kalıyorduk.

Helena'nın önden gitmesine izin verdim. Sonra, daha önce yemek yediğimiz masaya geçtim. Mor tonda masa örtüsü, peçeteler ve bardaklar masada hazır duruyordu. Komşu masalar farklı renkteydiler. Müdire ne içeceğimizi sormaya geldiğinde, arkadaşımı beklediğimi söyledim. Otele giriş bilgilerimi hiç bildirmemiştim; gerekli olduğunu da sanmıyordum.

"Kimsem oyum. Ne istersem yaparım. Hem nefreti hem aşkı yaşayabilirim. Hiç kimseyi öyle gerektiği için kucağıma almam." Jari Sillanpää radyoda dramatik bir vals söylüyordu. Müzik, en sevdiğim türden olmamasına karşın söylediği parça, içime bir değirmen taşının denize battığı gibi girdi. Sanki tam bu an yaşadıklarımı anlatıyordu. David içeriye girdiğinde, tam burada ve tam şimdi onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığımı hissediyordum.

"Kardeşim, yani Sofia aradı. Sana da selam yolladı."

"Bana neden selam yollasın?"

"Ona, hayatımın sonuna kadar birlikte olmak istediğim çok hoş bir kadınla tanıştığımı söyledim. Finli olduğu için de soyumuzun geleneklerinin sürdüğünü söyledim."

"Bunun şerefine köpüklü şarap alalım mı? Mönüde ne var bugün? Bol proteinli yiyecekler olmasını dilerim."

İkimiz de füme somon, başlangıç içkisi olarak köpüklü şarap ve sonrası için beyaz şarap seçtik. Şimdi, onun benden fazla içmesini sağlamam gerekecekti. Yine çok konuşkan bir havadaydı. Çocukluğundan, yelken turlarından, siste kaybolmasından söz ediyordu. Ben de başka kimselerle pek paylaşmadığım konulardan söz ettiğimi fark ettim. Hevonpersii adını boşuna İsveççeye çevirmeye çalıştım. Sonunda, Queens Güvenlik Akademisi'nde kurs arkadaşlarım için icat ettiğim ve David'i güldüren "Horse's Ass Island" İngilizce çevirisini kullandım.

“Jari dayın gerçekten çok hoş bir adammış. Onun gibi birinin seni yetiştirmesi büyük şans. Çocukken en iyi arkadaşın kimdi? Kızların hep en iyi bir arkadaşı olmuyor mu? Erkeklerse sürü halinde hareket ederler.”

“Frida... Frida en iyi arkadaşımdı.”

“Frida? İsveççe bir ad... Yoksa sizin orada Fin İsveçliler de mi oturuyorlardı?”

“Hayır. Frida insan değil, bir vaşaktı. O, Jari dayımın bulduğu ve evimize getirdiği öksüz bir vaşak yavrusuydu.”

“Ev hayvanı olarak gerçekten vaşağın mı vardı?”

“O bir ev hayvanı değildi, arkadaşımdı. Kız kardeşimdi.”

David’in telefonuna mesaj geldi. Onu okuduğunda alınının kırıştığını, yanaklarının gerildiğini gördüm. Tekrar okuduktan sonra yanıt yazmaya başladı. Cep telefonunda alfabenin Rus alfabesine dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini merak ettim. Yoksa David Rusça sözcükleri Latin harfleriyle mi yazıyordu? Telefonu masaya çarparak bıraktı. Biraz düşündükten sonra, yeniden eline alıp kapattı.

“Çok üzgünün ama planlarımda bir değişiklik oldu. Sabah en geç dokuzda buradan çıkmam gerek. Ne yazık ki bu iş bekleyemez.”

“Pazar günleri de iş yapıyorsun demek?”

“Müşteri öyle isterse, evet... Şimdi bunu bırakıp geri kalan zamanımızı değerlendirelim. Frida’yı daha çok anlatsana.”

Cüzdanımda Frida dışında başka hiç kimsenin fotoğrafını taşımamıştım. Çok fazla kimseye de onu göstermemiştim. Bir keresinde Morton Sokağı’nda, kokain etkisindeki ev sahibime, bir keresinde de Jari dayımın ölüm haberini aldıktan sonraki zayıf bir anımda Mike Virtue’ya

göstermiştim. Vaşağımı bildiği halde, Monika bile Frida'nın resmini görmemişti. David, sırrımı paylaşan üçüncü kişi olacaktı. Fotoğraf, cüzdanımın ehliyet bölmesine zar zor sığıyor, ehliyetin altında saklı duruyordu.

“İşte burada. Frida, burada bir iki yaşında. Jari dayım, Kaavi ya da Outokumpu'da merak uyandırır diye, fotoğrafı yaptırmak için ta Kuopio'ya gitti.”

“Çok güzel bir hayvan! Bir gün Saarenmaa'ya birlikte gideriz. Geyikler çok fazla olduğu için, oradaki vaşakların sayısı altı yüze yükselmiş.”

Helena'nın Saarenmaa'da çekilen fotoğrafı aklıma geldi. David'le vaşakların bir arada olması harika hissettirirdi. Oraya kesinlikle gidecektim.

“Adalardan çok hoşlanırım. Saarenmaa, Ahvenanmaa, Korsika, İzlanda, İrlanda... Hepsi güzel.”

“Onlardan bir tek Ahvenanmaa'ya gittim; o da iş içindi. Anita Nuutinen'den önceki işverenim Monika von Herzen'in orada arkadaşları vardı. Queens Güvenlik Akademisi'ndeki öğretmenim Mike Virtue, anne tarafından İrlandalıydı ve bu da belli oluyordu, yani olumlu bir tarzda.” Mike'in kızıl saçları, parlak yeşil gözleri gözümün önüne geldi. Yüzündeki çiller, yaşlandıkça solmaya yüz tutmuştu. Mike abartısız Amerikan İngilizcesi konuşmasına karşın, birkaç guinnesssten (cin) sonra, anlamakta zorlandığımı İrlanda aksanma geçebiliyordu.

“İkimiz için de uygun bir zamanda, seni Korsika'ya götürmeye söz veriyorum. Orası harika bir yer.” Hanın müdiresi tabakları almaya geldiğinde, David İngilizceye geçti. “Teşekkürler, her şey güzeldi.” Bana döndü. “Tatlı ister misin?”

İstedğim o tatlıyı ne pasta tezgâhında ne de derin dondurucu dolabında bulmak olanaklıydı. Yine de ona eşlik

etmek için k ulahta  okolatalı dondurma aldım. David telefonunu kapatmıştı, pin kodunu bilmem olanaksızdı. Ona hangi numaradan telefon edildiğini bilmek isterdim. Aynı zamanda, bir şeyler öğrenmek için yaptıklarımın boşa gittiğini d  nmeye başladım. Bu zamana kadar, onun erkekliliğinde hiçbir sorun olmamasından başka bir şey   renememiştim.

Saunada paklanmış insanlar, akşam içkilerini ısmarlamak için restorana gelmeye başladılar. Sanırım aralarında enerji politikasıyla ilgili bir tartışma yapılıyordu. Parlak kıvı saçları neredeyse beline kadar gelen bir adam, yüksek sesle yedinci nükleer santral projesinin çoktan yapıldığını ve Yeşillerin, nükleer hükümetinin iradesiz bir el keskisi olduğunu söylüyordu. Diğerleri bu iddiaya karşı  ıktılar. Benimse nükleer enerjiyle ilgili hiçbir görüşüm yoktu ama Jari dayım, var gücüyle ona karşı çıkmıştı.

David eğilerek, gitmeyi  onerir gibi beni öptü. Yıldızları izlemeye, kayalıklardaki ıssız açık hava dans pistine doğru, gittik. Odaya döndüğümüzde, giysilerimiz anında üstümüzden fırladı ve yine neredeyse yataktan yere devrildik. Benliğimin nerede başladığını, David'in nerede bittiğini artık bilmiyordum.

‐Nereye gidiyorsun?‐ diye soludum. Az olsa da bilgi toplamaya çalışıyordum.

‐Bunu şimdi söyleyemiyorum. Müşteriler, boşboğazlık yapanlara güvenmezler. Biliyorsun ya, Hilja...‐ Bundan fazla bir şey söylemedi. Yalnızca sevişmediğinde konuşuyordu. Zaten sevişmek için sözler gereksizdi. İnleme ve haykırmalar yeterliydi. David, beni suskunca öpüyordu. Kendisi boşalmadan da dudaklarımı bırakmadı. Bazı aptal aşk filmlerinin uyandırdığı tepkiler sayılmazsa, hayatım boyunca mutluluktan hiç ağlamamıştım. Ama şimdi ağlayabilirdim. Neredeyse utanıyordum.

“Bir masal dinlemeye ne dersin?”

“Masal mı?”

“Evet, bir masal. Her masalda olduğu gibi, burada da bir prensle prenses var. Artık çok genç olmadıkları için, kraliçeyle kral onları evlenmeye ya da kurbağa öpmeye zorlayamıyorlardı. Prensese elbette güzel, prensse iriyarı ve keldi. Biraz daha yakışıklı olabilirdi. Ama onlar prens ve prenses oldukları için, birbirleri için yaratılmışlardı. Prens, prensesin kendi ejderhasını sakinleştireceğini bildiği halde, onu yine de korumak istiyordu. Prensler işte böyledirler.” Sustu ve başını göğsüne dayadı. Koridordan gülüşmeler ve kapı sesleri duyuluyordu. Biri, iyi geceler dileğinde bulundu. David başını kaldırdığında, yanaklarında bir parıltı gördüm. “Her prensin bir görevi olduğu gibi, savaşları da vardı. Prensese elde etmesi için, prensin üç görevi başarması gerekiyordu. Bu prens, prensesin camdan dağda kalmayacağını, oradan aşağıya inip bazı prenseslerin kuzguna dönüştürdüğü erkek kardeşlerini ya da kar kraliçesinin büyü yaptığı dostlarını kurtarmaya geleceğini biliyordu. Ama en azından şimdilik tek başına savaşması gerekiyordu. Prens yardımına ihtiyaç duyduğunda, prenses yardımı gelir miydi?”

“Gelirim,” diye neye söz verdiğimi bilmeden yanıt verdim.

“En sonunda, her şeyden uzaklaşacaklardı. Taçlarını çıkarıp ıssız bir adaya, hatta artık prens ve prenses unvanlarını, tahtın getirdiği sorumlulukları üstlerinden atıp Korsika’daki bir dağ köyüne gideceklerdi. Ondandır da hayatlarının sonuna dek mutlu yaşayacaklardı. Masal işte böyle bitiyor.”

Kaslarım gevşemiş olarak, onun sıcaklığı ve kokusu için de, gerçekte hayal arasında uykuya daldım. Bir ara tuvale-

te gidip dişlerimi fırçaladım. Ortaliğa sessizlik çökmüştü. Rüzgâr bahçedeki ağaçları hışırdatıyordu. Ona telefon numaramı vermeye cesaret edip edemeyeceğimi düşündüm. Ona Frida'nın resmini göstermiştim. Buna bakınca telefon numarası bir hiçti.

Konuklar yedi sularında hareketlenmeye başlamışlardı. David'den önce uyandım. Uykunun yumuşattığı yüzü, bir erkek çocuğunki gibiydi. İlkokul yaşındaki Tammisarili bir yelkenci ve futbolcunun neye benzediğini tahmin edebiliyordum. Şimdi araştırma yapıp David'in eşyalarını karıştırabilirdim. Dokuz olmadan gitmesi gerektiğini söylemişti. Uyanmak için saati kurduğunu görmemiştim. Yavaşça kalkmaya çalıştığımda gözlerini açtı ve beni görünce gülümsedi.

“Hilja... Ben de bunun düş olmasından korktum.”

Onunla son kez sevişmem şarttı, henüz ona doyamamıştım. Böyle bir duygu sona erebilecek miydi? Sevişmemiz acele ve hüznü olmasına karşın yine de gerçektir. Birlikte kahvaltıya gittik. Restoran boştu. Han sahibesi, havanın sıcaklığından yararlanan Yeşillerin, dans pistinde konferans yapmak için dışarıya gittiklerini söyledi. Sonbahar ekinoksuna yaklaşılmasına rağmen, güneş bir yaz güneşi gibi ısıtıyordu. Kendi dünyamda derin bir değişiklik yaşadığım için, mevsimlerin değişmesi bana sürpriz olarak gelmiyordu.

David hesabı ödeyip, istersem odada kalabileceğimi söyledi. Onu arabaya geçirmeden önce, eşyalarımı almak için beraber odaya gittik. Onu tam öpecekken, Helena'yla bir iki başka partili, park yerine Ulla'nın arabasından broşür almaya geldiler. Benimle selamlaşmadılar ama onların sayesinde veda öpücüğü alamadım. David beni çabucak kucaklayıp arabasına binerek gitti.

Ulla ve diğer kadın broşürleri dans pistine doğru sürüklerken, Helena yanımda kaldı.

“Güvenli olduğundan emin olmadığın gizemli arkadaşın o muydu?”

“Evet, o.”

“New York’taki güvenlik akademisinden mi tanışıyorsunuz?”

“Hayır. Başka bir yerden tanışıyoruz.”

“Doğrusu beni tanımamasına biraz şaşırdım. Geçen yıl, bir yazı için onunla röportaj yapmıştım. St. Petersburg’da tanışmıştık. Supo’dan (Finlandiya milli istihbarat kurumu) tanıdık biri buluşmamızı ayarladı. Elbette bildiğin gibi David, Europol’un detektiflerinden biridir. AB ve Rusya arasındaki ilişkilerde uzmanlaşmış.”

Helena'ya, söylediklerini üç kez yinelettim. David Stahl'la St. Petersburg'da görüşmüştü. Stahl, enerji alanında bir bilirkişiydi. Daha önceleri kaçak petrol ticareti ve nükleer enerji kaynaklı elektriğin kayıt dışı satışlarını araştırmıştı. Şimdilerdeyse Nord Stream doğal gaz boru hattı projesinde uzmandı. Yaptığı iş çok gizliydi ve Helena, ancak birkaç görüşmeden sonra onunla buluşabilmişti. Helena, Finli bir milletvekili olmasına karşın Stahl ona hemen güvenmemişti. Stahl'ın mesleğini bildiğimi sanmasına rağmen, bunları bana anlattığı için pişman olmuş gibi göründü.

Birileri Helena'yı almaya gelince, bana da düşünmek için zaman kaldı. Demin yer sarsıntısıyla ilgili ne düşünmüştüm? Şimdiyse azgın dalgalar bütün kuşkularımı silip süpürmüş, geride toparlamaya çalıştığım kargaşa kalmıştı. David Stahl, Paskevits'in adamı değil, benimle aynı taraftaymış. Kumsala koşmam, giysilerimi çıkarıp soğuk suda yüzmem, vücudumun bana nasıl itaat ettiğini ve nasıl çalıştığını hissetmem gerekiyordu. Vücudum, gün boyunca minnetle yanıt verircesine sevilmişti. Şimdiyse beni hızlıca hanın bahçesine götürüp, öğle yemeğine giden Yeşilleri şaşırtan taklalar attırıyordu. Ulla ile Helena'nın kaldıkları odaya, duş almaya gittim. Geçen gece giydiğim parlak siyah bluzumdan başka kuru bir şeyim yoktu. O da David kokuyordu.

David, ruhunu Paskevits'e teslim etmemiştir. İçim enerji dolu olduğu için, yemek masasından birkaç sandviç kapıp kulübeme, Anita'nın kasasını almaya gittim. Onu sırt çantama koyarken zorlandım. İçine bakmadım bile. Seminer saat iki gibi bitecekti. Kirkkonummi'ye gitme zamanı gelmişti. Şarkıcı Ismo Alanko'nun "Deliler gibi hayat doluyum" şarkısı kafamın içinde çalıyor, içimde çalkanan o enerjiyi hiçbir hareketin koparıp yok edemeyeceğini hissediyordum.

Bisikletimi yine bildik yerde gizledim. Ulla'yla Helena, beni yol kavşağından arabaya aldılar. Arka koltukta ikisinin arasına sıkıştım. Araba küçüktü. Yeşillere yakışır tarzda, zehirli gaz salışı azdı. Fakat Kirkkonummi'de indiğimizde, bacaklarım tutulmuştu. Bu bile neşemi bozmadı. Esneme hareketleri yaparak Helena'nın kütüphanesini derlemeyi sürdürdüm. Yirmiden fazla kitaba sahip olmamama karşın, alfabetik sıralama en sevdiğim uğraşlardan biridir. Kütüphanedeki kitaplar, insanı fazlasıyla açığa vuruyor. Oysa diskleri Mp3 çalarda gizlemek olanaklıdır.

Yatağa erken girdik. David'e mesaj yollamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Onda yeni numaram yoktu ama bir Europol adamının, istediğinde onu kesinlikle bulabileceğini tahmin ediyordum. Biraz da duygularımı dizginlemem gerekecekti. Vücudum onun dokunuşlarını fazlasıyla anımsıyor, dahasını istiyordu. Sonsuza kadar...

Düşümde bir vaşakla çiftleştiğimi gördüm. Dişlerini enseme geçirmişti. Kedigillere özgü, dikenli bir organı vardı.

Sabah otobüsü, yoğun trafikli Hanko yolunda ve küçük yollar boyunca dolanıp durdu. Helena, kanalizasyonla ilgili yasalarda yapılacak yenilik tasarımlarını gözden

geçiriyordu. Anita, politikacılardan aşağılayıcı bir tarzda söz etmişti. Milletvekillerinin maaşlarının şimdiden yüksek olmamasının iyi olduğunu söylemişti. Çünkü onlardan yararlanmak gerektiğinde, seçim için para önermek olanaklıydı. Adalet bakanlığı, meclise seçilen milletvekillerinden, seçim kampanyaları için kullandıkları paraların kaynağını bildirmelerini istediğinde, Anita'nın adı da öne çıkmıştı. Partilerine bakmaksızın Kymeli milletvekillerini, yani üç büyük partinin adaylarını da desteklemişti. Bu da Kotka'daki otuz hektarlık deniz kıyısı arsanın onu ne kadar ilgilendirdiğinin göstergesi olmuştu.

Otobüsten Hanasaari'de inip sahil boyunca Lehtisaari'ye yürüdüm. Bu patikalar, Keilalahti çevresinde koştuğum zamanlardan tanıdık. Anita'nın evinde, benden geriye kalan birkaç tişört, pijama ve külot, daha çok temizlik bezi olarak işe yarayacaklardı. Havlu ve çarşaf lar evden verilmişti. Oraya, giysilerimden ve gazeteden kesip yatağımın yanındaki duvara yapıştırdığım vaşak resminden başka kişisel eşya getirmemiştim. Vaşakların benim için ne kadar önemli olduğunu Anita'nın anlaması gerekmez miydi? Acaba hiç odama girmiş miydi? Oysa ben fırsat buldukça bütün dolaplarını ve çekmecelerini gözden geçirmiştım. Cinayet araştırması Finlandiya'da daha başlamadan sona erdiği için, polis ev araması yapmamış. Anita'nın eşyasını alıkoymamıştı.

Anita, sıra evlerde oturmuştu. Sakinlerin birlikte tuttuğu kapıcı, düşen yaprakları tırmıklıyordu. Beni tanıyınca, merakla bana doğru geldi. Onun dedikodu duymak istediğini bildiğim için aceleyle zile bastım.

Cecilia Nuutinen-Kekki, kapıyı çok hızlı açtı. Muhtemelen beni kapının ardında beklemişti. Annesine pek benzer miyordu, fazla zayıf ve ince yapılıydı. Saçlarının rengi ger-

çek gözüküyor, yüzünün solgunluğunu öne çıkarıyordu. Benden iki yaş genç olmasına karşın, yüzünde şimdiden derin kırışıklıklar vardı. Ekonomi doktorasını yaptığını ve adı aklıma gelmeyen uluslararası bir bankada çalıştığını biliyordum.

“İçeri gir!”

Ev tanıdıkta ama yine de değildi. Eşyaların çoğunu; devasa oturma oda takımının Milano’dan getirilmiş deri takımını, gelecekte para getirecek ve birbirlerine yakışan, yatırım için satın alman tabloları tanıyordum. Oturma odasının cam sehpasının üzerinde dizüstü bilgisayar ve ağzı açık bir ataşe çantası duruyordu. Kablosuz yazıcı yerde çalışıyordu. Odanın simetrisini bozduğu için, Anita bundan nefret ederdi.

Cecilia’nın dış görünüşü annesine benzemesine karşın, onun gibi kendinden emin ama bir şekilde kesik kesik hareket ediyordu. Bir keresinde, Anita’nın dans edişini izlemiştim, hiç müzik kulağı yoktu. Ancak zorunlu olduğunda müzik dinlemişti. Bir keresinde, onunla ve bir Rus müşterisiyle birlikte, Figaro’nun Düğünü operasını izlemeye gitmiştim. Rus gülerek müzik eşliğinde mırıldanırken, Anita yüzünde acılı bir ifadeyle oturmuş ve en sonunda, Rus alınmasın diye alkışlamıştı. Karşılığında da Taipalsaari’deki ada arsasını rekor fiyattan satmıştı.

Cecilia, nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi duruyordu. Sonunda, annesinin hizmetinden neden çıktığını yinelememi istedi. Anlattığım nedenin gerçek olduğuna hâlâ inanmadığı belliydi. Telefonu çaldı. Benden özür dilemeden ona yanıt verince, eski odama gittim. Temizlikçi kadın yatağımdaki çarşafı çıkarıp, eşyalarını ayakucuna bırakmıştı. Vaşağın resmi görünürlerde olmadığı gibi, çöp sepeti de boşaltılmıştı. Külotlarımı çöpe

attım. Pijamam geçen kıştan kalmıştı, yazın kullanmak için fazla sıcaktı. Tişörtün birinin koltuk altı yırtıktı ama yamayabilirdim.

“Nereye kayboldun?” Cecilia yanıma gelmişti. “Telefona yanıt vermem şarttı. Birleşik Devletler krizle boğuşuyor. Bir süre sonra kriz her yana, buraya da yayılacak. Annem, yatırımlarının değerinin nasıl baş aşağı gittiğini görmekten kurtuldu.”

“Onun mirasçısı sen misin?”

“Bilmiyorum ki! Yoksa sen de mi bilmiyorsun? Annemin vasiyeti var, para işlerinde çok titizdi. Tanrım, cenaze töreni düzenleyecek vaktim yok ama tören cuma günü Temppeleaukio kilisesinde yapılacak. Tek boş gün oydu. Ölüm ilanı yarınki gazetelerde çıkacak. Anma töreni burada, evde yapılacak. Nasıl olsa yer var. İkram firması yeme içme işini halledecek. Kaç kişinin geleceği hakkında en ufak bir bilgim yok. Herhalde sen de geleceksin.” Sözleri ağzından buyruk gibi çıktı.

“İstiyorsan, elbette gelirim.” Aklıma Laitio’nun gürbüz hali geldi. Kitaplarda ve filmlerde, polisler de cenaze törenlerine katılmıyorlar mıydı? Queens Güvenlik Akademisi’nde, bana kurgusal hikâyelerin her birinin ancak kendi gerçeğini, bizim yaşadığımız günlük hayatımızı asla anlatmadığını öğretmişlerdi. Sıradan bir hayatın gerçeği, herhangi bir hikâyecinin asla kurgulayamayacağı kadar korkunçtu ve her zaman tekrar tekrar sürpriz yapıyordu.

“Bunlar bana ait,” diyerek henüz sırt çantama koymadığım giysileri işaret ettim.

“Biz de Felicia ile öyle düşünmüştük. Annem için yanlış bedendiler.”

Felicia, Anita’nın temizlikçisiydi. Kesâlahti’de bir arka

odada oturmaktan usanmış, kocasını boşayarak kente işe gelmiş Filipinli bir ithal eştî. Buralarda, anadilini konuşabileceği başka Filipinliler de vardı. Anita'nın hiyerarşi sıralamasında, Felicia benim altımdaydı. İkimizin arkadaş olmamızı, elinden geldiğince önlemeye çalışmıştı. Belki de ona karşı birleşeceğimizden korkmuştu. Felicia'yı da konuşturmak gerekecekti. Anita'nın hizmetinde, Paskevits'e âşık olduğu zamanlarda dâhil üç yıl çalışmıştı.

“Annenin işlerine bakan kişinin kim olduğunu biliyor musun? Benim bildiğim kadarıyla, bankada bir kasası vardı ama hangisinde olduğunu bilmiyorum. Paralarını birçok bankaya yatırdığı için, birçok seçenek var.”

Küçük kasa kutusu sırt çantamın içinde ağırlık yapıyordu ama Cecilia'ya bundan henüz söz etmeyecektim. Veraset ilamından sonra, Anita Nuutinen'in yasal mirasçısının kim olduğunu bilmek istiyordum.

“Annemin avukatları Mikaelsson'la Ainasoja'ydılar. Johan Mikaelsson, kişisel işleriyle ilgileniyordu. Onları aradım, annemin vasiyeti onlarda duruyor. İçinde doğru dürüst bir mallar listesi bile varmış.” Yüzü biraz gevşer gibi oldu ama bu ifadeye gülümseme denemezdi. “Veraset ilamı, cenazeden sonraki cumartesi okunacak. Honkong'a gitmek için acelem var.”

Avukat Mikaelsson'un bankadaki kasayla ilgili bilgisinin olması düşünülmüştü ama onun veraset ilamından önce bundan söz etmesinin uygun olmadığını düşünecekti. Sırt çantamda ne olduğunu açıklamak için iyi fırsat çıkmıştı ama bunu kullanmadım. Yazıcının hâlâ tıkırdamayı sürdürdüğü oturma odasına döndük. Yazıcıdan yere beş santim kalınlığında sayfalar yığılmıştı. Üzerlerinde, bana hiçbir şey ifade etmeyen numaralar vardı.

“Yatırım uzmanı olmama karşın, annem para işlerine

karışmamı istememişti. Borsanın gerçekten çökmesi halinde, burada mal varlığına ne olacağını boşu boşuna beklemek çok sinir bozucu.”

“Yoksa mirasının uçup gittiğinden mi endişeleniyorsun?”

Cecilia, ses tonumdan irkildi.

“Çok iğneleyici konuşuyorsun. Bir mirasın olup olmadığından bile haberim yok. Bu ev, kapı kulpuna kadar ipotek edilmiş olabilir. Bildiğim kadarıyla, annem büyük riskler alarak iş yapıyordu. Finli bir milletvekili akşam gazetesinde, Moskova milisinin annemi bir alkoliğin öldürmesi açıklamasına inanmadığını öne sürdü. Finlandiya’nın politikasını çok az izlediğim için, şu an kadının adı aklıma gelmiyor. Sağcı partiden biri miydi acaba?”

“Helena Lehmusvuo... Yeşillerden. Şimdiki patronum.”

Cecilia’nın kaşlarının, şaşkınlıktan ta saçlarına dek kalkmasını bekliyordum.

“Kendine yeni bir işveren bulmakta ne kadar da hızlı davranmışsın? Annem sana hak ettiğin tatil paralarını ve benzer başka şeyleri ödemiş miydi? Herhangi bir alacağın kaldı mı?”

“Hiçbir alacağım kalmadı. İşim normal bir işten farklı olduğundan, başkaları gibi ne tatil parası ne de ona benzer para istemeye çalışmadım bile. Ben, bağımsız bir girişimciyim. Hiçbir sendikaya da üye değilim. Emeklilik ve başka gereken ödemeleri kendim yapıyorum. Bu en kolay; başkalarına bağlı kalmak istemiyorum.”

“Sence annemi öldüren kimdi?” diye sordu.

“O alkolik bulundu ya,” diye soruyu savuşturdum.

“Fin polisi bile buna inanmıyor! Komiser... Neydi adı? Laiho ile konuştum.”

“Laitio muydu?”

“Ha, evet, Laitio’ydu. Milisin satın alındığını ve Fin devletinin yüksek kademesinin, Rusya’yla şu anki ılık ilişkiyi bozmamak için polisin bu konuda hiçbir şey yapmadığını öne sürdü. AB üyesi olduktan sonra, bu memleketin sonunda doğuya baş eğmekten kurtulduğunu düşünmüştüm. Şimdi, bir Finli olmaktan utanıyorum! Valentin’in hem politikacılar hem de onları finanse eden oligarkların arasında arkadaşları olduğunu biliyorum ama Putin’e göre çağdaş bir devlet olmaya çabalayan Rusya’da, böyle adaletsizliklere izin verilmesi inanılmaz geliyor. Kendi yurttaşlarından birinin cinayeti olsaydı anlardım ama yabancılara karşı böyle bir saçmalık uygulamaları, inanılır gibi değil. Bu dünyayı en güçlülerin yönettiğini biliyorum ama hiçbir işe yaramayacaksa polisimiz ve adalet kurumlarımız neden var?” Cebinden bir kutu çıkarıp açtı. Çiklet ince dudaklarının arasında kayboldu. “Bir sene önce sigaradan kurtuldum ama annemin ölümünden sonra, canım yine sigara istedi. Şansıma, nikotinli çiklet icat edilmiş.”

Telefonu yine çaldı. Cenazeyle ilgili arayan, olasılıkla Anita’nın ya bir ahabası ya da akrabasıydı. Konuşmasını bitirmesini bekledim. Fakat küçük ayrıntılara takılıp kalan konuşma, benim değersiz, hatta annesinin ölümüne neden olan bir yaratık olduğumu hatırlattı. Cecilia evde olduğu için, Anita’nın eşyalarını incelemem olanaksızdı. O da zaten anahtarlarımı hemen geri vermemi istedi.

Konuşmamızın sonucu bir hiçti. Cecilia, uzun zamandan beridir Finlandiya dışında yaşıyordu; annesinin hayatı hakkında pek bilgisi yoktu. Elbette Skype ve e-posta kanalıyla konuşuyorlardı ama Anita, işleriyle ilgili ayrıntılardan pek söz etmemişti. Cecilia’ya göre, bir ahnaak

dışında kimse tamamıyla güvenli durumlar dışında, işle ilgili telefonda konuşmazdı.

“Annem, Valentin’i elinden geldiğince aşağıladığı için, herhalde adam öç almadan duramazdı. Emlak ticareti, imparatorluğunun küçük bir parçası olmasına karşın, milyonlarca ruble kaybettiğinde, kendini tehdit altında hissetmiştir. Rastlantıyla Valentin’in bir yatırımcı bankerini tanıdım. Banker, Valentin’in hisse senetleriyle sermayesini yanlış değerlendirirse, adamları onu halletmeden intihar etmesinin daha yerinde olacağını söylemişti.”

Bunu, olağan bir şeymiş gibi söyledi. Queens Güvenlik Akademisi, uluslararası bir okuldu. Bizi, salt Amerikalıları koruyalım diye eğitmemişlerdi. Başka memleketlerin, Rus mafyası, Napoli camorrası, Columbia uyuşturucu krallarıyla ilgili dersler de görmüştük. Belki de bunların küçük Finlandiya’ya gelmeyeceklerini düşünmek, çok naif bir düşünceydi.

“Başkasının hizmetine girmen yazık olmuş. Seni, annemin cinayetini çözmek için işe almak isterdim.”

“Ben bir korumayım, özel detektif değilim. Oysa beni suçlayacağını sanmıştım.”

“Doğrusu, suçluyorum da.” Cecilia’nın yüzüne, gülümseme sayılabilir bir ifade geldi. “Onun için bu işi de indirimli tarifieden halledeceğini düşünmüştüm. Belki de bunu Lehmusvuo’yla konuşmam gerekecek. Ondan çok daha iyi para vereceğimden eminim. Vergimi Hongkong’da ödüyorum... Ya da doğrusu, hiç ödemiyorum.”

Gözlerinde, Anita’nın Moskova’daki kürk mağazasında vaşak kürkünü okşadığındaki ifade belirdi. Küçük kasanın içinde ne olduğunu ve David Stahl’ın bu işle ilgisini kesinlikle öğrenmem gerekecekti.

“Bunu Helena’yla görüşebiliriz,” diye yanıt verdim.

“Beni, güvenliğiyle ilgili araştırma yapmam için tuttu. Bu da yakında bitiyor. Helena’yı tehdit edenlerden biri elendi.” Tiku Aaltonen’i düşünürken gülümsedim.

Cuma günü cenaze törenine geleceğime söz verip ayrıldım. Helena hâlâ grup toplantılarının birindeydi. Untamo Sokağı’na gidip Reiska kimliğine girdim. Bundan önce, Voutilainen teyzenin zilini çaldım ama kimse yanıt vermedi. Ev arkadaşlarım da evde değildiler. Bana birkaç mektup gelmişti. Biri oy kartı, diğeryse bir araba reklamıydı.

Çarşambaya kadar sorunsuz geçti. Reiska’nın işlerini neredeyse bitirdim. Helena’ya ne tehdit telefonları ne de mektup geldi. Cecilia’nın önerisini anlatmamama karşın, kendimi artık gereksiz hissetmeye başladım.

Çarşamba günü, Kauhajoki’de on bir kişinin ölümüyle biten bir faciadan dolayı Finlandiya şoka girdi. Helena, acil toplantılara katılıyordu. Bense daha çok, benim için geçiş izni sağladığı meclisin ek binasındaki odasında boş boş oturuyordum. Jari dayım, böyle şaşaaaya harcanan paralara karşı çıkardı. Fakat Helena’nın odasında yayılan belge yığınlarını görünce, önceki birkaç metrekairelik ofisinin artık yetmeyeceğini anladım.

“Silahın var mı?”

Helena, perşembe akşamı Tammissaari’de oturan RKP’den (İsveçli Halk Partisi) birinin arabasıyla eve gittiğimizde sordu. Silah yasasıyla ilgili bütün gün ne yapacağımızı düşündük durduk. Helena başını arkaya çevirdi, ön koltukta oturuyordu. Meslektaş çok hızlı sürüyordu. Herhalde hız sınırının milletvekillerini bağlamadığını düşünüyordu.

“Var ve de ruhsatlı elbette.”

“Onu nerede saklıyorsun?”

“Kilit altında ve doldurulmamış olarak... Yani tam ya-sanın söylediği gibi saklıyorum.”

Bu, yarım bir yalandı. Son birkaç günümü mecliste geçirdiğim için, silahımı Helena’nın evinde bırakmıştım. Çekmece, kilitli silah kutusunda duruyordu. Kurşunlar ise, başka bir kilitli kutudaydılar.

Hem kulübemde hem de Untamo Sokağı’nda, kararlı birini durdurmaya yetmeyecek pratik, duvara vidalanan, kasa modelinde bir silah dolabım vardı. Silahımı sıkça ya sırt çantamda ya da koltukaltı kabzasında unutuyordum. Fakat o zaman ona göz kulak oluyordum. Tammisaarili, silah yasasıyla ilgili düşüncemi sorgulamaya başladı. Bu konuda söyleyeceğim bir şey yoktu. Bazı kişiler silahı işi gereği kullanıyorlardı, bu kaçınılmazdı. Silah, kullanmak istemediğim ama gerektiğinde kullanmaya hazır olduğum ekstra bir güvenlik aracıydı.

Cuma sabahı, Anita’nın cenazesine giderken koltukaltı kabzamı takıp, iki dolu şarjörü el çantama soktum. Sonbahar olmasına rağmen havası güneşliydi. Sarı yapraklı ağaçlar, masmavi gökyüzünün altında ışıldıyordu. Sakin deniz de masmavi, neredeyse hareketsiz parılıyordu. Helena’yı meclis binasının merdiven başına kadar geçi-rip, oradan kiliseye giden kısa yolu yürüdüm. Merdiven-de tereddüt ederek durdum. Anita’nın cenazesinde benim ne işim vardı? Kendimi cezalandırma dürtüsü mü beni oraya çekiyordu?

“Herkes işinde hatalar yapacak, çok kötü çuvallaya-caktır. Birkaçınız, yasalara karşı da hareket etmek duru-munda kalabileceksiniz. Ama en azından, o an uygulama-nız gereken kurala göre hareket edin. Bir hata yapıldıktan sonra, yapılmıştır. Pişmanlık duyulabilir, olay tekrar tek-rar gözden geçirilebilirsiniz fakat bu işte keşkelere yer

yoktur. Bir hatanın neden yapıldığını analiz etmeye hazır olmak ve ondan sonra gelecek hataları engellemek gerek. Yine de paralize olmamak için hatalardan korkmamak gerek.” Mike Virtue kafamın içinde konuşuyordu. Sesini aklımdan bir türlü çıkaramadım.

Kilisenin içine girmeli, orgun acımasız sesini dinlemeliydim. Org müziğinden hep nefret etmiştim, hiçbir yere yönelmeyen karışık ses salatası gibi geliyordu bana. İçinde bir ezgi olduğunda, o kesinkes insanın günahkâr, sefil, şeytan, toprak altında bir solucan olduğunu ifade eden kızgın bir ilahi olurdu. Kaavi’nin rahibi New York’a telefon ederek, Jari dayımın cenazesinde söylenecek ilahileri bildirmemi istemişti ama “Yaz İlahisi” ve birkaç Noel ilahisinden başkası aklıma gelmemişti. New York’ta kesinlikle ilahiler kitabı olan biri bulunabilirdi ama onu arayacak gücüm kalmamıştı. Rahibeye istediği ilahileri seçmesini söylemiştim. Kilisede hangi ilahilerin söylendiğinden, rahibin neleri söylediğinden aklımda hiçbir şey kalmamıştı. Jari dayım, inançlı biri olmamıştı. Âdet olsun diye kiliseye giderdi. Cenaze ve anma toplantısından sonra, tek başıma Hevonpersii’de oturmuş, uçakta satın aldığım viskinin neredeyse tamamını içmiş ve Abba’yı dinlemiştim. “I can stil recall our last summer” (Geçen yazımızı hâlâ anımsıyorum) şarkısı, Jari dayım için en doğru cenaze ilahisi olmuştu.

Anita için çiçek getirmemiştim. Bu bana ikiyüzlülük gibi gelmişti. Kilise yarı doluydu. Gidip son sıraya oturdum. Cecilia Nuutinen-Kekki, eşiyle birinci sırada oturuyordu. Geniş kenarlı şapkası, yenirliğini yitirmek üzere olan bir şemsiye mantarını andırıyordu. Org müziğinden, kulak tırmalayan keman sesine geçildi. Oturanlar arasında tanıdık kişileri bulmaya çalıştım, keşke balkona çık-

saymışım. Oradan, kalabalığı daha iyi inceleyebilirdim. Gerçi Anita'yı korumak için artık bir neden kalmamıştı. Tabutta yatıyordu, oradan da Hietaniemi krematoryumu-na götürülecekti.

Rahip konuşuyordu.

“Tanrı’nın yolları bilinmez. İnsan yolun sonunu göremez.”

Cecilia, çiçeğini götürmek için kalktığında, daha çok mantarimsı göründü. Joel Kekki kolundan tutup dengisini sağlamasaydı, merdivenden çıktığında elindeki ağır çiçek aranjmanının ağırlığından az kala devrilecekti. Anita’nın ilk eşi, Cecilia’nın babası da çiçeğini ilk götürülenler arasındaydı. Anita’nın iddiasına göre, boşanmaları çok uygarca olmuştu. Monika ise Paavo Nuutinen’in daha genç, daha sıkı birini bulduğunu ama öte yandan, Anita’nın malvarlığının çoğunu götürdüğünü söylüyordu.

Anita’nın iş ortakları, arkadaşları, hatta onun tanıdığından haberimin olmadığı eski bir bakan da saygı sunmak için tabutuna yürüdüler. Birleşik Devletler’de okuduğum sırada, bu bakan gücünün doruğundaydı. Jari dayımın tik-sindiği tiplerden biriydi. Adamın adını unuttum ama dayımın bir yaz, yüzüne ok attığı bu adamı anımsadım. Konu, bakanın yıldırım hızıyla meclisten geçirttiği AB’nin tarım desteğiyle ilgili bir karardı. Anita’nın Imatra ormanlarında on hektarlık bir arsayı bedava fiyata ayarladığı ve gazetelerde sıkça adı geçen iş adamı Usko Syrjänen’i tanıdım. Kentten uzak, Rusya’ya giden yolun üzerinde bir alışveriş merkezi daha yapılacağı için, arsanın bu amaçla kullanılması büyük tepki çekmişti. Hatırladığım kadarıyla, Doğu Finlandiya’nın ekonomisine katkıda bulunduğu için, eski bakan AVM’yi hararetle savunmuştu.

Çiçek getirenler kalabalıktı. Bazıları Rus’tu ama Pas-

kevitş'le ilgisi olan birini görmedim. En etkilenmiş görünen ve hüngür hüngür ağlayan Felicia'ydi. Anita'nın, ona daha çok bir elektrik süpürgesinin uzantısı gibi davrandığını düşündükçe, tepkisi bana çok abartılı geldi.

Org yine gümbürdemeye başladı. İlahi tanıdık geldi. Diididiididi diididiididi... "Ah Tanrım yanımda kal, artık gece geldi." Bu ezgi, umutsuzca unutmak istediğim hayatımın ilk cenazesinde de çalınmıştı. O cenazede, ayağımda kalın beyaz külotlu çorap ve üzerinde altın renk tokası olan şık siyah rugan ayakkabılar vardı. Fakat büyükannem, yas pabucu olduğu için onlarla hava atmamam gerektiğini söylemişti. Eteğim siyah yumuşak kumaştandı. Annemi en son gördüğümde, bu kumaşı andıran kırmızı çiçekli beyaz bir giysi giymişti ya da belki babam onu yerde bıraktığında giysisinde kırmızı çiçekler açmıştı. Kilisede de çok çiçek vardı. Kokuları burnuma gelmişti. Büyükannemin yüzü siyah bir tülle örtülüydü. Bunu çok çekici bulmuş, ben de ondan istemiştim ama çocuklar böyle bir şey giymezlermiş. Büyükannem, saçlarımı sıkıca örmüştü. Saçım ilk kez böyle yapılmıştı. Jari dayım, bir çocuğun yas giysisi giymemesi gerektiğini söylemişti ama büyükanne, dayımın annesi olduğu için, bunun böyle olması gerektiğini daha iyi biliyordu. Annem, uzay kapsülüne benzer bir tabuta girmişti, bununla cennete gidecekti. Cennetle ilgili konuşan; siyah bir giysi giymiş ve boynuna mama önlüğü bağlanmış bir amca olmuştu. Bu kadar yetişkin olan biri, nasıl oluyor da temiz yemesini bilmiyor ki? Dört yaşında olmama karşın, ben bile neredeyse bunu becerebiliyordum.

"Ölüm vadisine yolum gittiğinde, Tanrım, senin hacın beni aydınlatsın." Kilisenin içinde geniş bir koridor vardı. Onun üzerinde koşmak, çok hoş olacaktı. Annemin

uzay kapsülünün üzerinde pembe çiçekler vardı. Belki onlardan birini alıp çok üzgün görünen büyükanneme götürebilirdim. Jari dayım, bunun annemin cennete gitme bayramı olduğunu söylemişti ama babam bu bayrama katılamamıştı. Çünkü babam kötülük yapmıştı ve artık beni hiçbir zaman göremeyecekti. “Yaşamda ve ölümdede yanımda kal.” Jari dayımla büyükannem kalktılar. Dayım elimi tuttu. Koridor çok uzundu. Annemin gitmesini istemiyordum. Annemle birlikte cennete gitmek istiyordum.

Anita Nuutinen’in cenaze törenindeydim ve küçük bir çocuk gibi ağlıyordum.

Anma törenine gitmedim. Onun yerine, Runeberg Sokağı'ndaki Vastarannan Kiiski'ye gidip kendime koyu Belçika Chimay birası ısmarladım. Sonra da ikincisini... Lanet olsun, şimdi o anıdan kurtulmam gerekecekti. Spor salonu, biradan daha iyi bir seçenek olurdu. Ya da yirmi kilometrelik bir koşu... Hatta Vladimir Putin'le bir judo karşılaşması... İşimden kaydardığım için bu gidişle Helena beni işten atacaktı. İşsizlik kurumunun belgelerine, "i" harfiyle başlayan beş harfli (işsiz) o sözcüğü yine karalamam gerekecekti sanırım. Kendimi şimdiden, AVM'lerde bira içen gençleri dövmemesi için engellemeye çalıştığım yarı Nazi bir tiple dolaştığımı, oraya buraya işeyen sarhoşları halkın gözü önünden başka yere, polisin gelmesini beklemeye sürüklediğimi görüyordum. Ne kadar neşeli bir gelecek görüntüsüydü bu!

Üçüncü bira içmeye mi yoksa biraz farklı bir şeye mi ihtiyacım olduğunu düşündüm. David Stahl'ın numarasını ezberlemek kolay olmuştu. Gerçi numarasını telefonuma da kaydetmiştim. Dışarıda olağanüstü güzel bir hava olduğu için, tuvalete gittikten sonra Hietaniemi sahiline doğru yürümeye başladım.

Dört yaşımdayken, ölümün ne olduğunu elbette anlamamıştım. Babam evden annemin cenazesıyla aynı zamanda götürülünce, bana söylenmemesine karşın, onun

da aynı uzay kapsülüyle cennete gittiğini sanmıştım. Büyükanнем, cenazeye ancak güçlü ilaçlar alarak gelebilmişti. Fakat cenazeden sonra yeniden hastaneye yatacak kadar hastalanınca, geride Jari dayımla ben kalmıştık. Önceleri, bir süre Tuusniemi'deki bir apartmanda oturduk. Birkaç ay sürdü. O zamandan hiçbir şey hatırlamıyorum. Sonra, ormanın ortasındaki kulübemize taşındık ve Hevonpersii evimiz oldu. Jari dayım, ad değişikliği işini halletti. Soyadımdan dolayı yankı uyandıran cina yetle bağdaştırılmamı istemiyor, ikimizin de aynı soyadı taşımamızın iyi olacağını düşünüyordu. Babam sonraları velayetimi paylaşmak istedi ama çok şükür kabul edilmedi. Keijo Kurkimäki'nin hayatımla ilgili söz hakkı kalmamıştı. Queens Güvenlik Akademisi'ndekilere ve çoğu yabancıya da annemle babamın, ben küçükken trafik kazasında öldüklerini söylemiştim. Anita'ya da böyle anlatmıştım. Bir caninin kızı, iş piyasasında çok iyi bonservise sahip biri olmayabilirdi.

Mezarlıkların arasından sahile indim. Akça ağaçların kırmızı ve sarısı hayat doluydu. Deniz, güneş gözlüklerimi çantamdan çıkarıp taktıracak kadar parlaktı. Sahilde bir banka oturdum. Ördekler yiyecek dilenmeye geldiler. Şekerlememi ufaladım. İçindeki tohumları yemek için ördeklerin hırgürünü hiçe sayarak gagalarından ustaca kaçan bir sincap da ortaya çıkıverdi. Ağlamadan konuşabileceğim kadar zaman geçince David'in numarasını çevirdim.

Sekizinci çalıştan sonra telesekreter devreye girdi. "Det här är David Stahls svarare. Tyvärr är jag upptagen, men var vänlig och lämna ett meddelande. (Ben David Stahl... Ne yazık ki yoğunum. Lütfen mesajınızı bırakın.)" Aynısını İngilizce ve Rusça da söyledi. Sesi içimi titretti.

Numaram onun telefonunda görünmeyecekti. Risk alıp bir mesaj bırakır mıydım? Bira, “risk al” diyordu. İyi ki iki şişeden fazla içmemiştim.

“Hey David, ben Hilja. Dünyanın hangi köşesinde sin acaba? Yine aramaya çalışacağım. Yeniden görüşmek çok hoş olur.” Mesajımı bilerek Fince bıraktım. David’in, Fincenin temelini bile bilmediğine hâlâ inanamıyordum. En azından sesimi ve adımları tanıyacaktı.

Kendimi, konuşacak birini bulacak kadar kötü hissediyordum. Helena, altıya kadar yoğun olacaktı. Sonra da iklim değişimiyle ilgili panel için Pasila televizyon stüdyosuna gidecektik. Acaba stüdyolarda metal detektör var mıydı?

Yalnız kalamadığım için kendimden nefret ettim. Yaralanmayan biri olmak istedim. Barlarda konuşacak birilerini bulmak kolaydı ama yabancılarla birlikte olmak da istemiyordum. Ya ev arkadaşlarım? Onlarla da oradan buradan konuşabilirdim. Ya Voutilainen teyze? Telefona etmeye karar verdim. Mozambik’te saat, Finlandiya saatinin aynısıydı, yani dört gibiydi. Monika’yı bulacağıma inanamayarak yine de aradım. On kez çaldırdıktan sonra telefonu kapadım ama birkaç dakika geçmeden Monika geri aradı.

“Hilja, nasılsın?”

“Bugün Anita’nın cenaze töreni yapıldı.” Lanet ağlamam yine geri gelecek gibiydi. Monika neden binlerce kilometreler uzaktaydı? Gerçekten, bütün önemli insanlar neden yitip erişilmez oluyorlardı? Annem, Jari dayım, Frida, Monika... David? Mike Virtue’nin bile yanımda olmasına razı gelirdim.

“Tören nasıldı?”

“Normaldi. Ama ben başka bir cenazeyi anımsadım...

Annemin cenazesini. Jari dayım, onu hatırlamanın yararlı olmadığını söylerdi. Ama babam annemi öldürdü ve ben onu gördüm. Anımsamamaya çalışıyorum ama yine de bunu aklımdan silemiyorum.”

“Ben de böyle bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bunu daha önce neden anlatmadın?”

“Anlatmak istemedim. Geçmişte kaldı ya, keşke anılar da kaybolsaydı.”

“Ah, Hilja... Buraya gelseydin? Oralardan bir süre ayrılmak sana iyi gelirdi.”

“Gelemiyorum. Helena’yla bir iş anlaşmam var. O anılardan kurtulamadığım için, günün ortasında bira içmeye gittim. Belki de işime son verecek.”

Telefondan çan sesi geliyordu. Akşamüstü, kiliseye gitmek için tuhaf bir zamandı. Yoksa ineklerin boyunlarındaki çingiraklar mı çalıyordu? Monika’nın hangi koşullarda yaşadığını hayal edemiyordum. Hevonpersii bile, şimdi oturduğu köyle karşılaştırıldığında lüks bir yer olmalıydı. Gerilerde vurgulu Fransızca konuşuluyor ve Monika gülüyordu.

“Günde üç kez telefonda konuştuğum için, Jordi benim tembellik yaptığımı düşünüyor. Ona, Finlilerin saunaya bile telefonlarıyla girdiklerini söyledim. Ayın başlamadan önce, kilisede cep telefonlarının kapatılması için uyarı yapılıyor. Jordi, Finlandiya’da küçük çocukların bile kendi telefonuna sahip olduklarına inanamıyor.”

“Jordi kim?” Sesimin kıskanç çıktığını kendim bile fark ettim.

“Aşçılık öğrettiğim yirmilerinde genç bir adam. Çok iyi bir dudak tadı...”

“Ne dedin?”

“Yani iyi bir ağız tadına sahip olduğunu söyleyecek-

tim. Burada hep Fransızca konuşulduğu için, artık ne Fince ne de İsveççe konuşabiliyorum. Anita'nın cinayet araştırması bir yere varamadı mı?"

"Hayır. Gerçi..." Ona David'den söz edip edemeyeceğimi düşündüm ama sonra ondan söz etmemeye karar verdim. Europol'un peşimde olması, pek gönül okşayıcı bir şey değildi. Monika'nın kendi hayatını, tatlı patates, manyok (Afrika'da yenen bir kök) ve başka şeyleri anlattığını dinledim. Konuşması, alkolden daha sakinleştirici geldi. Restoran tam kapatıldıktan, son tabaklar toplandıktan ve kirli masa örtüleri yıkanması için yollandıktan sonra Chez Monique'teki o anları anımsıyordum. Restoran o an, herkese açık olan bir mekândan, bir eve dönüşmüştü. Monika, iş saatlerinden sonra bir kadeh şarap içerdi. Gün çok sıcak olduğunda, ben de bir bira yudumluyordum. Mutlu zamanlardı ve artık geri gelmeyecekti.

Telefonum ikinci kez çaldı. Helena'ydı. Aramaması gerekiyordu, panel daha iki saat sürecekti.

"Bitirmem gerek, patron arıyor."

"Helena'ya selamımı söyle!"

Helena hatta bekliyordu. Sesi gergindi.

"Konuşman bitti mi, Hilja?"

"Bitti."

"İyi. Meclisin santraline, bugün içeri geleceğini bildirdim. Saara, sabah meclis merdivenlerinde kayıp ayağını kırdı. Bu belgeleri kesinlikle toparlamam gerek. Outi'nin asistanını ödünç aldım ama cuma akşamüstü olduğu için çocuklarını yuvadan alması gerekiyor. En kısa zamanda ofisime gelebilir misin? Olduğun yerden taksiyle gel."

Uygundum ama bir sorun vardı. Koltukaltı kabzamdaki Glock... Helena'nın hafta ortasında silah taşıdığımı bilmesini istemiyordum. Bundan hoşlanmayacağını tahmin ediyordum.

Telefonla bir taksi çağırdım. Şoföre, tren istasyonuna sürüp orada beklemesini söyledim. Büfeden birkaç gazete satın aldım. Çevre çok kalabalıktı, insanlar oraya buraya koşturuyorlardı. Emanet dolapları, aşağı katta dizilmişti. herkesin göreceği yerdeydiler. Silahımı tuvalette çıkarmam gerekti. Girişte, utanmadan üç Euro istediler. Olabildiğince sesli çişimi yaparken, silahımla kabzayı koltuk altımdan alıp gazetenin arasına sokuşturdum. Yasanın tuvaletlerde kamera kullanımını yasaklamasına karşın, yine de burada kamera olduğundan emindim. Sözde uyuşturucu kullananlarla satanların peşindeydiler ama gözetleme ve güvenlik firmalarının temsilcilerini yeterince iyi tanıdığım için, kamera işine girenler arasında kadınlar tuvaletini izlemekten heyecan duyan sapıkların ve buna çalışma diyenlerin olduğunu biliyordum. Dolayısıyla, olabildiğince dikkat çekmeden hareket etmeye çalıştım. Yine de koltuk altımdan çıkardığım şeyin ne olduğunu anlamayan bir güvenlikçinin gerzek olması gerekirdi.

Boş bir dolap bulmam biraz zaman aldı. Bozuk para almak için gazeteleri yirmilikle ödemiştım. New York'ta, mahsur kalmamak için yanımda daima bozukluk taşımam gerektiğini öğrenmişim. Kameralar, emanet dolaplarını da izliyorlardı muhakkak. Bir milletvekilinin koruması -ki polis bilgilerine göre seviciydi de - Helsinki tren garında silah saklamaktan tutuklansaydı, sansasyon gazeteleri için olağanüstü bir haber olurdu. Şarjörleri el çantamdan çıkarıp silahın yanına koydum. Dolabı kapatırken yüreğim sızladı. Bürokrasi beni deli etmesine karşın, 9 mm'lik Glock'umu Birleşik Devletler'den tamamıyla yasal yolla getirmişim. Finli polisle sınır bekçilerinin de kullandığı modeldendi. Silah ruhsatının kullanım alanı ne kadar daraltılmaya çalışılırsa çalışılsın, mesleğimden

dolayı yeni bir silah alabilirdim. Fakat bugüne dek korkutmaktan başka bir işte onu kullanmamıştım. Sadık iş arkadaşımдан ayrılmak istemiyordum. Başkaları için cep telefonu ya da sevdiği her neyse, benim için de silahım öyleydi. Elimle gözümün tembelleşmemesi için, yine poligona ateş antrenmanına gitmem gerekecekti.

Taksi şoförü sigara içtiği sırada arabaya geldim. Si-garası yarım kaldığı için sinirlenmiş göründü. Bundan sonraki adresimin meclisin ek binası olması, onu hiçbir şekilde etkilemedi.

“Bu kadar kısa mesafeyi yürümek daha uygun olmaz mıydı? Yoksa sen de biz vergi verenlerin ödediği taksi kartından (Finlandiya’da emekli ve engelliler için gerektiğinde verilen yol yardımı) mı var? Bu işlere ve o lanet göçmenlere para yetiyor ama benim gibi küçük bir girişimci birazcık vergi indirimi almaya çalıştığında, devletin borçlarından dolayı paranın yetmediği söyleniyor. Ben-zin fiyatları oynayıp duruyor, elime bir şey geçmiyor ama taksi ücretleri, herhangi bir lanet sosyalizmdeki gibi ayarlanılıyor. Öte yandan, Ruslarla Somalililer korsan taksicilik yapıp bizim üç katımızı kazanıyorlar.”

New York’ta çeşitli taksi şoförleriyle karşılaşmıştım ama bu adam, birinci sınıf ırkçıydı. Şans bu ya, arabanın meclis binasının önüne yanaşması için bir de dolanması gerekti. Kendimi her türlü salağı dinlememeye alıştırmıştım zaten. Zen (Uzak Doğu dinlerinden) ve salaklarla başa çıkma becerisi adında bir opus bile yazabilirdim.

Bahşış bırakmadım ama fiş istedim. Tren istasyonunda durduğumu yazmam gerekemeyecekti. Hietaniemi- meclis binası yeterli olacaktı. Helena’nın ücreti merak etmesi halinde, bir bahane uydururdum. Örneğin, mezarlıkta unutulmuş eldivenler olabilirdi.

Helena, ek binanın metal detektörlerinin bulunduğu holde bekliyordu.

“Amma da uzun sürdü.”

“Trafik vardı. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Yurt dışına gidecek birkaç mektubu postalamamı istiyorum. Adreslerin doğru olup olmadığına bakman gerekecek.”

“Meclis binasında e-postanız yok mu?”

“Bazı şeyleri postayla göndermek, hâlâ daha güvenlidir. Gelsene!”

Helena’nın ofisinin, asistanı pasta sihirbazı Saara Hirvelä’nin belge yığınlarını mantık çerçevesi içinde tutması sayesinde, az çok düzenli durduğunu biliyordum. Ekoloji partisinin bir milletvekiline bu kadar fazla kâğıdın yığılması çok tuhaftı. Yoksa bu, meclisin içindeki bir sistemden mi kaynaklanıyordu? Tutumlu meclis başkanı, milletvekillerini henüz disipline sokamamış mıydı?

Helena, akşam paneli için açılış konuşmasını hazırlıyor, e-postalarını yanıtlıyordu. TV stüdyoları güvenliydi. İsteyen herkes elini kolunu sallayarak içeri giremezdi. Dolayısıyla, Helena canlı yayındayken gidip silahımı alabilecektim.

Mektupları hazırladım. Helena, onları aşağı kattaki kapı görevlisine götürmemi istedi. Doğru kişiyi bulmam zaman aldı. Geçici giriş kartım her yerde dikkatlice gözden geçirildiği için, bu devasa granit binanın ya da ek binasının içinde kaldığı sürece, Helena’nın güvenliği için kaygı duymama gerek kalmayacaktı.

“Milletvekili Lehmusvuo’nun işi için mi buradasınız?” diye sordu kapı görevlisi. “Peki, bu mektup ona geldi. Burayı imzalar mısınız?”

Mektuba kuşkuyla baktım. Acele postayla Mosko-

va'dan gelmişti. Asansör yarı açık model olduğundan, mektubu orada açmak istemedim.

“Bu, sana acele postayla gelmiş. Göndereni tanıyor musun? Güvenli mi?”

“Göstersene... Anastasia Butyrskaja'dan... Evet, Nastja'nın el yazısını tanıyorum. Eski bir arkadaşım. Rus hükümetinin enerji politikasını eleştirdiği için ondan gizlice, elden ele geçen bir kitap derlemesini yollamasını istemiştim. O kitap olduğunu ve sınırdan güvenle geçtiğini umuyorum.”

Sovyetler zamanındaki sansürü duymuştum elbette. Finlandiya'dan Rusya'ya kaçak İncil geçiren gözükler, son yıllarda Finlandiya'ya iade edilmiş, kahraman mertebesine bile yükseltilmişlerdi. Sansürün hâlâ sürdüğüne inanamıyordum ama Queens barlarında tanıştığım Teksaslı erkekler belki de haklıydılar: Politik sistem değişti belki ama Rusya, her Amerikalının karşısında doğru dürüst bir silah koleksiyonu edinmesi gereken bir kötüler memleketi olarak var olmaya devam ediyordu.

Gelen, olması gereken kitaptı. Yediden biraz önce, Pasila'ya giden tramvaya bindik. Tam buz pateni merkezine geldiğimizde, Helena'ya bir mesaj geldi.

“Mesaj Saara'dan geliyor. Beş hafta hastalık izni verilmiş. Lanet olsun! Tam seçim kampanyası zamanı, başka acil işler de var. Becerisi olanlar, seçim kampanyasıyla meşguller. Bu işten biraz bile anlayan birini bulmak olanaksız! Kahretsin!”

Tramvay Batı Pasila'ya döndü. Sarhoşun biri altında kalmak üzereyken, tramvay aniden fren yaptı. Elimi destek olarak uzatmasaydım, Helena çenesini öndeki koltuğa çarpacaktı. Fiziksel refleksinin bu kadar yavaş olduğunu daha önce anlayamamıştım, konuşmaya gelince bayağı

hızlıydı. Doğu Pasila'ya devam etmeden tramvaydan indik. Polis merkezinin bahçesinden Radyo Sokağı'na geçtik.

“Ben de neden üzülüyorum ki? Bunun yanıtı yanımda yürümüyor mu? Geçici meclis yardımcım neden sen olmayasın? İş Reiska hallettikten sonra, Tiku'dan çıt çıkmadı. Diğer tacizciler de beni rahat bıraktılar. Bir taşla iki kuş vurabiliriz.”

“Maaşımı da artık senin ödemen gerekmeyecek, devlet ödeyecek. Bir korumanın maaşını ev gideri olarak masrafa geçiremiyorsundur?”

“Şükürler olsun ki bu henüz her ailenin giderlerini kapsamıyor.” diye güldü. “Ama Hilja, bunu kabul eder misin?”

“Maaşım ne kadar olacak?” diye sordum. Helena bunun şimdi aldığımdan daha az olduğunu söyleyince, biraz tereddüt ettim. Ama yine de işsizlik parası almaktan, utanç duyarak işsizlik bürosuna gidip gelmekten daha iyi bir çözümdü.

“Ama ben politikadan hiçbir şey anlamam ki! Vanhanen'in başbakan, Niinistö'nün meclis başkanı ve Väyrynen'in de hükümette olduğunu biliyorum ama hepsi bu.”

“Saara'ya telefon ve e-postayla ulaşıyor. O, sana seve seve yardımcı olur. İstiyorsan, yarın onu Hyks'te (Helsinki'de hastanelerinden biri) görmeye gidebilirsin.”

Helena, insanın başım döndürecek kadar usta bir konuşmacıydı. Geçen seçim kampanyasında, boşuna önde gelen vekillerden biri olmamıştı. Onun önerdiği çözüm elbette çok uygundu. Birbirimize alışmaya başlamıştık. Belki birbirimizden hoşlanıyorduk bile. Bense hesabıma düzenli gelen mangırlara değer veriyordum.

O cumartesi canlı yayında çevre ve enerji politika-

sıyla ilgili tartışırken, ben de tren istasyondan silahımı almaya gittim. Programı makyaj dâhil iki buçuk saatten fazla sürdüğünden, Pasila'ya dönmek için acelem yoktu. Orada olup bitenleri izlemek için tren istasyonunda durdum. Şansıma barda bir pencere kenarı boşaldı. Bir enerji içeceği ısmarlayıp trene aceleyle koşuşturan kalabalığa baktım. Hafta sonu için Helsinki'ye gelen taşralıları, birbirleriyle buluşan sevgilileri... Yine David'i arasa mıydım acaba?

Birden, büyük bir ressam çantası taşıyan esmer genç adamı gördüm. Voutilainen teyzenin yaptığı çizimden hemen tanıdım: Juri Trankov'du. Enerji içeceğimi olduğu yerde bırakıp adamın peşinden fırladım. Merdivenden tren istasyonuna iniyordu. Acelesi yokmuş gibiydi. Trankov Kansallisteatteri'ye (Ulusal Tiyatro) doğru yürüyordu. İstasyon binasının köşesinde durup bir sigara yaktı. Risk almaya karar vererek ona yaklaştım.

Yüzüme, karşı cinsle ilgilenen bir kadın gülüşü oturtmaya çalışarak, "İyi akşamlar," dedim. "Bir sigara verir misin?"

Trankov, usanmış bir ifadeyle bana baktı.

"Ben Fince konuşmuyor."

"Do you speak English? Would you give me a cigarette, please? I'll pay one Euro." (İngilizce konuşabiliyor musun? Bir sigara verir misin lütfen? 1 Euro veririm.)

İç geçirerek sigara tabakasını cebinden çıkardı. Şansıma, sigara batılı bir markaydı, mahorka (Rusların çok kötü kokan bir tütününü) değildi. Benim için sigarayı yaktı. Ona bir Euro uzattığımda, bunu eliyle tersledi.

"Çantanda ne taşıyorsun," diye İngilizce devam ettim. "Ressam mısın?"

"Bir tür..."

“Ne tür resim yapıyorsun? Şey... Bir modele ihtiyacın var mı?” Gülümsemem fazlasıyla fahişemsi olmaya başladığı için, az kalsın ayakkabılarıma kusacaktım.

“İnsan resmi yapmıyorum,” dedi soğuk bir tavırla.

“Peki, ne yapıyorsun? Yoksa çağdaş sanat müzelerinde görünen o sıkıcı dörtgenlerden mi?” New York’ta, sanat galerilerine gitmek kaçınılmaz olmuştu. Fakat Çağdaş Sanatlar Müzesinde -Jari dayımı andırdığı için- ayırık sakallı postacı resmi dışında, aralarında duvarıma asacak fazla bir eser görememiştim.

“Hayvan resmi yapıyorum. İnsanlar, ev hayvanlarının resimlerini ısmarlıyorlar.” Birileri kendini sunan bu kaddından onu kurtarsın diye çevresine bakınıyordu.

“Hayvan resimleri mi? Ne kadar heyecan verici! Resimlerin bir yerde sergileniyor mu? Bir vaşak resmi ilgi mi çekerti.”

Son cümlemleri, daha önceki sesimden farklı bir sesle söyledim.

“Vaşak mı?” Gözünü bile kırpmadı. “Bildığım kadarıyla, onları Finlandiya’da ev hayvanı olarak besleyemiyorsun.”

“Bu bir hatıra olacak. Vaşak kürklü bir arkadaşımın anısına... Käpylä Untamo yolunda oturan bir komşum, bir Rus ressamından vaşak konulu bir tablo satın almıştı. O ressam sen miydin?”

“Belki de.” Sigarasını söndürdü. “Vaşak kürk sevenleri rahat bırakmak en iyisidir. Ben ölüleri resmetmiyorum. Ne kadınları ne de hayvanları. Yaşamak ölmekten daha hoş, değil mi Bayan Ilveskero? Dasvidanja.”

Geri dönüp sokağı geçmeye başladı. Peşinden gittim. Tiyatronun girişi boştu. Kapı görevlisi bilet gişesinin kapandığını söyledi.

Neredeyse gülecektim. Trankov, beni izleyip kendisiyle konuşmamı mı ayarlamıştı? Anita'nın gömüldüğü bugün yeni tehditlerde bulunmak, pelerin ve hançer oyununu -ne kadar oyundan uzak olsa da- oynamak için en uygun bir gündü. Tiku Aaltonen bir çerezdi ama dostumuz Valentin'le birbirimize asla kalp resimli kart yollamayacaktık. En fazla, birbirimizin kalbine bir kurşun yollardık.

Bundan sonraki ay uçarcasına geçti. Mecliste, sıkıcı şeylerle uğraşıyordum.

Felicia Karhunen'la Kamppi'de bir kafede buluştum. O da Anita'nın işleriyle ilgili fazla bir bilgi veremedi. Ona, geçmiş günleri konuşmak için Anita'nın evine gelmek istediğimi çitlattım ama artık onda da evin anahtarları yoktu. Ev emlakçıya verilmişti. Evin alarm sistemini tanıdığımdan, içeriye kolaylıkla girebilirdim. Anita'nın anısı bunu gerektiriyor gibi hissettiriyordu ama onun suçlayıcı sesini kafamda duyduğum için, bunu yapmaya cesaret edemiyordum. Yakalanırsam, Laitio'nun gözünde daha da kuşkulu görünürdüm.

Cecilia Nuutinen-Kekki, bir daha ilişki kurmadı. Olasılıkla Anita'nın vasiyetinde benimle ilgili bir şey yoktu. Vasiyetinde sadık işçisine bağış yapmasını beklemiyordum elbette ama ondan kalan belgelerde, vurulmasıyla ilgili bir ipucunun olmasını ummuştum. Belki de nedeni, Paskevits'in oç alma hıncı olmuştu? Ama eninde sonunda, Paskevits de Kotka'daki istediği arsaya sahip olamamıştı. Akşam gazetelerinde, bunu satın alanın Usko Syrjänen olduğu yazıyordu. Arsaya, çevresi yüksek duvarlarla çevrili. güvenlikçilerin koruduğu, birkaç seçilmiş kişi için düşünülen elit bir kulüp inşa etmeyi düşünüyordu.

Paskevits'in kadın serüvenlerinden geri kalmayan Sy-

rjänen, “Finlandiya’da, dedikodu yazarlarıyla cep telefonu kameralarından korkulmayan, uluslararası düzeyde böyle bir özel kulüp eksiktir. Bunun öyle olduğunu deneyimlerimden biliyorum,” demişti. “Finlandiya’da müşteri yetmiyorsa, doğu komşumuzda istemediğin kadar bulursun.”

Ona haberi gösterdiğimde, Helena,

“Pahalı bir geneleve benziyor,” diye iç geçirdi. “Kurnaz iş adamları hep yollarını buluyorlar.”

Meclis, benim için tamamen yabancı ve şaşırtıcı bir dünyaydı. İçine biraz bile girmek için çok çabalamam gerekiyordu. Anita’nın cenazesinden sonraki hafta sonunda, Helena’nın evindeki güvenlik sistemlerinin montajını bitirdim. Artık tehdit gelmediği için de koruma işinden meclis asistanlığı işine geçtim. Helena’yı tehdit eden, olasılıkla Tikku Aaltonen olmuş ve Reiska onu korkutup Helena’yı rahat bırakmasını sağlamıştı. Helena’yla beraber seçim toplantılarına gidiyor, iletişim işleriyle programlarını ayarlıyordum. Geçici bir iş olarak fena değildi ama başka şeylere özlem duyuyordum. Bu beş haftadan sonra, anaokulunda görevli olarak ya da bir mağaza güvenlikçisi olarak bile çalışabilirdim.

Önceki ilkbahar, mecliste orta yaşlı kaytan bıyıklıların yaptıklarıyla ilgili söylentiler çıkmıştı. Dolayısıyla adamların artık bundan ders aldıklarını umuyordum. Ayağına on santim yüksek topuklu pabuç giyen yeni bir asistan, gözleri ancak göğüs düzeyine ulaşan bazı bayların ilgisini çekiyordu. Öyle pabuçlarla yürümem, Helena’yı çok şaşırtıyordu. Ben bile bunu nasıl becerdiğime şaşıyordum. Çünkü ayaklarım daha çok spor pabuç ve botlara alışkındı. Lehmusvuo’nun yüz doksan santimlik, yüksek topuklu asistanı, kapı görevlileri ve kütüphane personelinin aklın-

da kolayca kalıyordu. On santim daha kısa ve makyajsız olduğumda, tamamıyla başka bir insana dönüşüyordum. Mary Quant (İngiliz modacı) tarzında birkaç saçaklı mini etek satın aldım. Kaytan bıyıklılar, çimdik atma dürtüsüne yenildiklerinde, erkeklerin her zaman yaptıkları gibi beni suçlayabileceklerdi. Paternoster asansörüne (sürekli hareket halinde olan bir asansör sistemi) bindiğimde, deri pantolonlar havayı elektriklendiren bir giysi oldu.

Meclisle ya da içindeki çeşitli gruplar arasındaki hiyerarşiyle ilgili hiçbir bilgim olmadığı için, kantinde herhangi birinin yanında oturabiliyordum. Sarışın bir adamın yanına oturduğumda adamın rahatsız olması beni biraz şaşırtmıştı. Belki de ona yılmak istediğimi sanmıştı. Birkaç gün sonra, onun savunma bakanı olduğu ortaya çıktı. Aslında, yüzleri ve adları ezberlemeye çalışıyordum ama işimin geçici olduğunu bildiğim için, motivasyonum buna yetmiyordu. Konuk gelen grupların, önemli biriymişim gibi bana gözlerini dikmeleri çok eğlenceli geliyordu.

David'i unutamamıştım. Dolayısıyla günün birinde, Untamo Sokağı'nda Kotka damgalı eski zaman tarzı mektubunu aldığımda çok sevindim.

"Kära (İsveççede sevgili) Hilja..."

Seçtiği selamlama şekli, İsveççede komşu teyzelere, hatta tek gecelik kadınlara söylenmesine karşın, beni duygulandırmaya yetti. Telefon ve e-postayla bana ulaşmaya çalıştığını ve sonunda, adresimi bilinmeyen numaralardan bulduğunu anlatıyordu. Ona yanıt vermediğim için acaba ona küsmüş müydüm? Kaçınılması olanaksız önemli bir işi çıktığından, aniden gitmesi gerektiği için üzgün olduğunu söylüyordu. Bundan sonra Madrid'e gitmiş, oradan bana bir şeyler getirmiş. Görüşebilir miydik? 20 Ekim'de Helsinki'ye gelecek ve Otel Torni'de kalacakmış.

Geleceği hafta, seçimlerden bir önceki hafta olacaktı ve Helena, Uusimaa bölgesinin çeşitli yerlerinde konuşma yapacak, ben de ona eşlik edecektim. Helena, çarşamba gününü Yeşillerin seçim lokalinde geçirecekti. Başka kişiler de orada olacağı için, birkaç saat izin alabilecektim. David, posta adresini yazmadığı için ona telefon ettim.

“Benim, Hilja... Daha önce aramadığım için özür diliyorum. Telefonum bir su birikintisine düşüp telef oldu. Sim kartını da kurtaramadık.” Yalan söylediğimi kesinlikle anlayacaktı ama bunun bir önemi var mıydı?

“Sesini duymak harika! Nasılsın? Fince mesaj atıp neden telefon numaranı bildirmedin? Mesajından bir şey anlamadım.”

Sesi bile bacak aramda fırtınalar kopardı. Onun gitmemi istediği herhangi bir yere gitmeye hazırdım. Konuşmamız bittiğinde, yatağında uzanmış sakinleşmeye çalışıyordum. Beni bu kadar güçlü etkileyen bir erkek, tehlikeliydi. Buna karşın günleri, saatleri sayıyordum. Rikikka’nın yan odada şarkıcı Vuokko Hovatta’nın “En Sevdüğüm Hayvanlarım” şarkısını dinlemesi, “Saksanharju üzerinde buluttan aşağıya fırlayan şahin ve sen, gözlerin bir vaşağın bakışıyla baktığında,” işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Çok ilgili olmamaya çalışmama karşın, seçim kampanyası furyası beni de aldı götürdü. Helena, partisine yöneltilen Stalinist, bazen “tilki kızlar sürüsü,” bazen de burjuva ajanı gibi eleştirileri neredeyse bir melek tavrıyla dinleyebiliyordu. Yorumlar fazla küfür içerikli olmaya başlayınca, bir korumada olması gereken tarzda, onun sol arkasına geçiyordum. Ne de olsa, ne Helena’yı ne de iş arkadaşlarımı politikaya girmeleri için kimse zorlamamıştı.

David'le buluşmamızdan bir gün önce, rutin olarak Helena'nın mektuplarını açıyordum. Aralarından birinin Kotka'dan geldiğini fark ettim. Kent hem David'i hem de Anita'yı çağrıştırdığı için zarfı açtım. Bütün resmi mektupları. Helena'nın okuması için bir yerde yığıyordum. Diğer gereksiz dosyaları da Z-dosyasına beklemeye koyuyordum. Bütün o gereksiz postaları okuyup üzüldüğü için, onun aptal olduğunu düşünüyordum. Postadan aldığı bazı mektupların içeriği, suç duyurusu yapılacak kadar iğrençti.

Kotka'dan gelen zarfta ne gönderici adı ne de bir mektup vardı. Onun yerine, içinde bir harita vardı. Normal bir coğrafya ya da bir yol haritası gibi değildi. Bir tür arsa paylaşımını gösteren bir haritaydı. Daha yakından inceleyince, yerin tanıdık geldiğini fark ettim. Yer, üzerinde neredeyse hiç ev yapılmamış, başka yerleşimden oldukça uzak, denize uzanan bir burundu. Bu burun, Anita'nın kapmak istediği ve şimdi iş adamı Usko Syrjänen'in satın aldığı burundu. Bu yörenin haritası neden Helena'ya gönderilsin? Syrjänen'in arsa alışverişinin yasadışı olduğu mu ima ediliyordu?

Helena'nın bana söylemediği bazı konuların olduğunu biliyordum, ben de aynı oyunu oynuyordum. Zarfı rutin mektuplar yığınının üzerine koymadan önce, haritanın fotokopisini çektim.

Akşam Siuntio'ya seçim toplantısına, oradan da geceyi geçirmek için Kirkkonummi'e gidecektik. Dolayısıyla, bugün haritayı incelemek için vaktim olmayacaktı. Yarın ise başka düşünecek şeylerim vardı. Zarfta parmak izi ya da saç teli aramaya çalıştım ama üzerindeki tek önemli şey, posta damgasıydı. Zarftaki adres daktiloyla yazılmıştı. Posta puluysa gönderenin zevkini göstermeyen stikerli bir damgaydı.

Çarşamba günü saat altıda kalktım. Hava karanlıktı. yıldızlar gökyüzünü yavaş yavaş terk ediyorlardı. Fakat anayolda, Helsinki'ye doğru giden trafik şimdiden gürliyordu. Heyecanımı dindirmek için koşmaya gittim. Fakat gün ilerledikçe, heyecanım geri döndü. Sabah inanılmaz yoğun geçmeseydi, heyecanımı nasıl dizginleyeceğimi bilemezdim. Cumartesi Helena, Tammissaari'da İsveççe konuşma yapacaktı. Konuşmadaki gramerin doğru olup olmadığına bakmak için ben de gözden geçirecektim. Kusursuz bir İsveççem yoktu ama iki çift göz, bir çiftten daha iyiydi. Odalarımızın arasındaki kapı açıktı. Helena'nın bir Rus gazeteciyle görüşmesi vardı. Gazeteci, Kremlin'e karşı eleştiri yaptığından sansür tehdidi altında olduğu için, sunucusunu ve e-posta adresini sürekli değiştirdiği bir internet gazetesi yayınlıyordu. Helena ve çok kırılgan görünen altmışlı yaşlarındaki kadın, birbirleriyle Rusça konuşuyorlardı. Ben de bir cümle buradan, bir cümle oradan anlıyordum. Konuşmanın bir bölümü, Finlandiya Körfezi'nin altından geçecek doğal gazı boru hattıyla ilgiliydi. Bir kısmıysa Rusya'daki konuşma özgürlüğü hakkındaydı. Konuşmalarının bir yerinde, gazeteci Maria Mihailova'yla Helena'nın, Kotka ile ilgili bir şeyler konuştuklarından emindim. Acaba mektubu Helena'ya Mihailova mı yollamıştı?

Bundan sonra dikkat kesildim. Çünkü Mihailova'nın Nuutinen adını, Rusların yaptığı gibi "n" ve "u" harflerinin arasına "j" harfi ekleyerek söylediğini duydum.

"Potshimu?" Helena sordu. "Neden?"

"O, yöreye ne yapılacağını biliyordu. Artık konu..." Mihailova'nın bundan sonraki cümlesini anlayamadım ama sonra, Valentin Feodoroviç adını söyledi. Bu adlardan Rusya'da binlerce olduğunu ama Paskevits'in babasının adının da Feodoroviç olduğunu biliyordum.

Helena, Mihailova'nın emin olup olmadığını sordu. O da,

"Bundan daha fazla emin olunmaz," diye yanıt verdi. Sonra Helena'nın cep telefonu çaldı. Onu bana bırakmıştı ve Mihailova'yla görüşmesini ancak çok önemli durumlarda kesebileceğini söylemişti. Arayan, Helena'dan seçim tahminlerini öğrenmek isteyen bir muhabirdi. Mihailova'nın gitmeye hazır olduğunu duymama karşın, Helena'nın şu an telefona gelemeyeceğini söyledim.

"Hoşça kal Maria Andrejevna." Helena, kadını yatağından öptü. Maria Andrejevna Mihailova'nın boyu yüz elli santim vardı ya yoktu. Helena bile ince yapılı olmasına karşın, onun yanında gülle atan sporcu gibi duruyordu. Bense bir devdim.

"Hoşça kal Helena, Tanrı'ya emanet ol!"

Helena da kadını, "Tanrı'ya emanet ol," diye uğurladı. Bense onun bir agnostik olduğunu sanmıştım. "Hilja seni aşağı kata kadar uğurlayacak. Trenin kalkmasına fazla zaman kalmadı."

Demek Mihailova, Moskova'ya dönüyordu? Birden, Moskova'nın parlak kubbeli kiliselerini özledim. Mihailova, kalın siyah bir etek ve sağlam pabuç giymişti. Onu metro istasyon yakınlarında ticaret yapan babuşkalardan ayırt etmek olanaksızdı. Yine de kadın tehlikeli bir karşıt düşünce savunuculardandı. Ona veda ettiğimde, küçük elinin ne kadar kırılğan olduğunu hissettim. Fakat el sıkması yine de güçlüydü. Maria Mihailova'nın Pikkuparlamentti (Küçük Parlamento) meydanını, her adımının ona acı verircesine aşmasını izledim. Tren istasyonuna doğru yürümeyi sürdürdü. Birilerinin peşine takılıp takılmadığını fark etmedim. Kiasma ve Sanomatalo arasına varmasına dek bekledim.

“Maria Andrejevna’yı bir daha göreceğimi umuyorum,” dedi Helena, odasına geldiğinde.

“Neden göremeyesin ki?”

“Rahminde ur var. Rus güvenlik polisinin özel timi de peşinde. Hangisinin daha korkunç bir sonuç olduğunu bilemiyorum. Az vaktinin kaldığını bildiği için, düşündüklerini yazmaktan artık sakınmıyor.”

“Hangi konularda yazıyor?”

“Örneğin Rusya’nın enerji politikası hakkında... Bu Finlandiya’yı da ilgilendiriyor. Gaz boru hattı projelerini ve nükleer artıkları düşünsene! Rusların ürettiği enerjiye gerçekten de bağımlıyız. İş arkadaşlarımin çoğunun komşuda olan bitene neden sus pus olduğunu sanıyorsun? İşgalden korkmamız gerekmeyecek ama bu durumda, Rusya’nın doğal gaz ve nükleer enerji muslukları kapanırsa, milli ekonomimiz çökecek.”

Pikkuparlamenti’nin personel yemekhanesinde, Helena’nın arkadaşları ve bir iki nükleer enerji karşıtı demokrat partiliyle sebze yemeği yedik. İşimin bitmesine bir hafta kadar kalmıştı. Helena’nın meclis grubunda, Saara Hirvelä’nin yaptığı buğday ekmeği ve mantar börekleri için şimdiden özlem duyulmaya başlamıştı. Helena da artık bir korumaya ihtiyaç duymayacaktı. Bu, beni neredeyse üzüyordu.

Seçim kulübesinde, eve gitmeyenlerden battaniyeler kalmıştı. Ben de hamarat bir hizmetçi kız gibi köşelerdeki çöpleri süpürdüm. İnsanlar içeriye gelmeye başladıklarında, Helena’yı orada bırakıp çıktım. Şansıma, nereye gittiğimi sormadı. Kamppi meydanından Torni Oteli’ne giden yol kısa olmasına karşın, tamamıyla başka bir dünyaya geçtiğimi hissediyordum. Otele gelince, David’i arayıp geldiğimi haber verdim.

Sevgililerimle hep otellerde buluşmayı yeğlemiştim. Oteller bir geçiş yeri olduğundan, birini onlara iliştmek gerekmiyordu. Central Park manzarası olan çatı katı apartmanına davet edildiğim gibi, Hiittinen'in önündeki ada üzerinde yazlığa da davet edilmiştim. Ama asla evli bir erkeğin evine gitmeyi kabul etmemiştim. Eşinin ya da çocuklarının eşyalarını görmek, başkasına ait terlikleri giymek, kullandığım havlu ve çarşafı kimin yıkadığını bilmek istememiştim. Otellerde, hiçbir şey ziyaretçiye ait değildi, o ana aitti.

David açık asansörle aşağıya inince, ağzımdan bir haykırış çıktı. Saçları vardı! Siyah, dalgalı saç elbette peruktu ama benimle görüştüğünde neden onu takmıştı? Şaşkınlığımı görünce gülümseyerek, girmem için asansörün kapısını açık tuttu.

"İspanya'dan getirdiğin armağan bu muydu? Senor Jose'nin başından yüzülmüş matador saçları mı?"

"Neden sadece kadınlar peruk kullansın? Bir erkek de saçlarını değiştiremez mi?" dedi, soğuk bir ses tonuyla.

Helena'nın bahçesinde Reiska olarak çalıştığımda oradan nasıl geçtiğini anımsadım. Beni kesinkes tanıdı. Bir Europol detektifiyse, herhalde peruk kullanması için bir nedeni vardı. Gözleri de tuhaf görünüyordu. Daha önce rengi mavi griydi, şimdiyse lacivert içinde kahverengi benekler vardı. Acaba hangi adla otele giriş yapmıştı?

Asansörden dördüncü katta indiğimizde, hâlâ bana dokunmamıştı. Yanımda. Kotka'dan bana mektup gönderen, benimle buluşmak isteyen kişiden tamamıyla farklı biri var gibiydi. Neşeli ve heyecanlı bekleyişim, hayal kırıklığına uğramış bir sinirliliğe dönüşüyordu. Bu iş olmaya-caktı.

Beni koridorun sonuna götürdü. 411 numaralı odanın kapısını açtı. İçerisi loştu ve perdeler kapalıydı. Bir lambadan fazlasını yakmamıştı. Kapıyı kapattıktan sonra peruğunu çıkardı ve bir ay önce seviştiğim adama dönüştü.

“Çok sıcaktı. Sanki başımda bir yün şapkası vardı. Sen hiç peruk kullandın mı?” Yanıtımı beklemeden ağızımı dudaklarıyla kapattı. Odanın kapısını kilitlediğini duydum. Öpücüğüne karşılık vererek kollarımı vücuduna sardım. Nemli saçsız başını okşadım. Ziyaretimin nedeni baştan beri belliydi. Üzerindeki giysileri çıkarmaya başladı, benim soyunmama da yardım etti. Yatağın başucundaki yastıkları yere attı. Beni altına alıp memelerimi ısırırdı, içime girdi. O anda aklımda zevkimden başka hiçbir şey yoktu. Gülümsemesi, heyecan ve öpücüklerden şişen dudaklarımda dişleri... Beni yönetmesine izin verdim. Bu iyiydi. Onunla beraberdim. Ona uydum, eşlik ettim, bu yeterliydi.

Sonrasında, yüzündeki ayrıntıları ayırt edecek kadar yakın yattık. Yüzünde birkaç sivilce izi, neredeyse burun üzerinde birleşmiş kaşlar, koyu gözler ve siyah peruğa daha iyi uyan siyah kirpikler vardı. Kirpiklerini boyamış mıydı?

“Peruk ve lensler neden?” diye sordum ama yanıt vermedi. Onun yerine, lenslerini tek bir hareketle gözlerinden çıkardı.

“Boş ver.” Lensleri kayıtsızca komodinin üzerine attı. Belki de tek kullanımlıklardandı. Gözleri yine tanıdıktı ama gözlerime bakmadı.

“Ha, armağanım...” Yataktan kalktı. Sırtında tunak izlerini gördüm. Yerden yastığı alıp başımın altına yerleştirdim. Dolapta bir şey arıyordu. Sonra yassı bir paketle geri döndü. Kitaba benziyordu. “Corto Inglese”deki ki-

tapçada bunu bulduğumda seni düşündüm. Ya da...” Suçlu gibi sıırttı. “Bunu rastlantıyla bulmadım. Konuyla ilgili kitapların olup olmadığını aramaya gitmişim. Haydi, açsana!”

Paketin ambalaj kâğıdı kalındı. İçinden, kapağında üzgün görünen bir vaşak resmi olan ince kahverengi tonda bir kitap çıktı.

“El lince ibérico. Una batalla por la supervivencia,” diye heceledim kapağından. “İber vaşaklarını anlatan bir kitap... Bir dakika... Hayatta kalma mücadelesi. Çok teşekkür ederim!”

“İspanyolca biliyor musun?”

“Biraz. Queens Güvenlik Akademisi’ndeki kursumuzda, bize temel İspanyolca öğreten Fernando adlı biri vardı. Gerçi öğrettiklerinin çoğunu unuttum bile.” Kitabı incelemeye başladım. Çoğu yazılar İspanyolcaydı. Sayfalarda çokça dipnot vardı. Demek, bu ciddiye alınacak bilimsel bir araştırmaydı? Kitabın sonunda vaşağın dağılımına ait haritalar vardı. Bunlardan en sonuncusu beni üzdü. İber vaşağı, iki küçük dağlık alanda bulunuyordu ki daha geçen yüzyılın başında, stepler dışında hayvan bütün İber yarımadasında yaşamıştı. Kitabın son sayfalarında, vaşakların koruma alanlarında dinlenirken, oynarken ve ana yiyecekleri olan tavşanları avlarken çekilen birkaç resim vardı. Püskül kulaklı yavrular, ağaç gövdesindeki oyuktan dışarıya bakıyorlardı. Jari dayımın Frida için oyduğu bir çamın gövdesi, onun en seversak saklandığı ve oradan bize saldırdığı yer olmuştu. Büyüdüğünde, artık içine giremediği için çok sinirlenmişti.

“Sağ ol! Yazılardan, bunun vaşakları koruyanların yaptığı bir kitap olduğunu anladım. Orada, püskül kulaklılardan yüz taneden biraz fazlasının yaşadığı anlaşıyor.

Onları görmek çok kolay olmayacaktır. Madrid’de ne yaptın?”

“Orada birkaç gün kaldım ama yolculuğumun asıl hedefi Malaga’ydı. Ekonomik kriz, sahil arsalarının fiyatlarını düşürmüştü. Yani müşteride para olduğu sürece, satın almak için en uygun zaman. Rus’un biriyle Madrid’de görüştüm, İspanya’da yatırım yapacak.”

“Rus mu? Adı ne?”

“Bunu neden bilmek istiyorsun ki? Çok merak ediyorsan, adı Maxim Mihailovitş Vasiliev.”

Paskevitş değildi demek? Gerçi o, fazlasıyla tuhaf bir rastlantı olurdu. Yataktan kalkıp tualete gitmek için metrelerce yürümem gerekti. Orada ayaklı bir küvet ve iki çift havlu vardı. Helena’nın bana ihtiyacı olacak mıydı? Burada bütün gece kalabilirdim çünkü yatak iki çift sevgiliyi bile sığdıracak kadar genişti.

Elimi kızıl mersin kokulu duş jeliyle yıkadım. David’in kokusunu tenimden silmek istemediğim için yıkanmadım. Önümüzdeki hafta, bağımsız biri olacaktım. Nereye olursa, kiminle istersem gidebilirdim. Hatta İspanya’ya İber vaşaklarını kurtarmaya ya da Europol takımına katılmaya gidebilirdim. Odaya döndüğümde, David kanepede oturuyordu. Üzerinde hâlâ giysi yoktu ama dolaptan iki bornoz çıkarmıştı.

“Bornozlar otel tarafından veriliyor. Senin programın nedir?”

“Patronum sekize kadar meşgul.”

“Helena Lehmusvuo, evet. Adını Finlandiya’nın millet meclisi sayfalarında buldum. Gerçekten kimsin sen, Hilja Kanerva Ilveskero?”

David’in bakışını yorumlamak kolay değildi. Gözlerinde üzüntü mü hoşgörü mü yoksa merak mı vardı?

“Sana anlatmıştım ya. Bir katilin kızıyım ve en fazla ödeyenin hizmetindeyim. Ama şimdi yaptığım iş geçici. Ben de senin gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Önemi var mı? İşte buradayız.” Bacaklarımı açıp kucığına oturdum. Dudaklarımı omuzlarında gezdirdim. Henüz ona doyamamıştım.

Telefonu çaldı. Yanıtlamayacağını umdum ama kalkıp telefonunu masadan aldı. Kucığından düşmemem için, beni maymun bir annenin yavrusunu tuttuğu gibi tuttu. Ekranı, numaradan başka bir şey yoktu. Numarayı kısa bir an gördüğüm için, arayanın milliyetini göremedim.

“Stahl. In Helsinki.” Bu kez konuşma İngilizce ve arabalarla ilgiliydi. David’in bir Jaguar alma durumu var gibi geldi bana. Belki de bu, Europol’un kod diliydi. Onu bir tür James Bond olarak hayal etmeye başladım. Gerçi ajanlık işinin çok sıkıcı olduğunu biliyordum, üstelik hayatı da tehlikede olabilirdi. Yatak odasında, Bond’a yakışır bir tarzda bir sarışın bile vardı. Karıştırılmamış sek martini eksikti. Konuşması sürdüğünden, mini bara göz attım ama orada cin yoktu; hele vermut hiç... Maden suyunu açıp şişeden içtim. Perde aralığından dışarıya göz attım. Pencere Kalevankatu’ya bakıyordu.

“Susadın mı?” Sonunda konuşmasını bitirdi. “Temsilci Amsterdam’dan aradı.”

“Araba için mi?”

Başını salladı.

“Jaguar mı?”

“Evet.”

“Kırmızı mı?” Bunu sorduktan sonra, onun Fin popüler kültürünü tanımadığı, muhtemelen Jerry Cottonlar’ı ve Kontravirtanen’in “Kırmızı Jaguarı süren kimdir?” şarkısını bilmediği aklıma geldi.

“Siyah.” Kollarını arkamdan vücuduma sardı. Penisini sırtıma dokunur dokunmaz sertleştiğini hissettim. Kim olduğu ve ne yalanlar attığı bana vız geliyordu. Bu odada, dış dünyanın bir önemi yoktu. Önemli olan, bir dokunuşun nasıl hissedildiği idi. Mike Virtue’nin bizi uyardığı bütün hataları yapıyordum.

Programları değiştirmeye, Helena’dan gece için izin almaya yeltenmedim. Sekizden biraz önce otelden çıktım. Geride kalıp çarşaplarda diğer insanın kokularını koklamaya kalmaktansa, bardaktaki dudak izlerine bakmaktansa, geniş yatakta tek başına uyumadığını uman olmaktansa, odadan çıkan o diğer insan olmak daha hoştu. Her şeye karşın, ona telefon numaramı verdim. Sabah erkenden yine İspanya’ya gidecekti ama fazla kalmayacaktı. İşçi bulma kurumunun casus sistemi onunla birlikte Malaga’ya gittiğimi öğrense bile ne olacaktı ki? Adamın Jaguar alacak parası varsa, sevgilisini birkaç gün yaşatacak parası da muhtemelen vardı.

Hafta sonundaki seçim kampanya curcunası benim de sinirime dokunmaya başladı. Üstüne üstlük konuşma yapacağı için, Helena’yla Helsinki Kitap Fuarı’na gitmem gerekti. Metro trenlerinin bütün desibel tavsiyelerine karşın yüksek sesle cırlayan insan kalabalığında yürümenin becerilebilmesi gereken New York’ta oturmuştum. Buna karşın, kitap fuarındaki kalabalık ve gürültü şaşırtıcıydı. Koruma tavrımı takınıp Helena’yı, konuşmaların Tanrı’dan gelen bir vahiymiş gibi dinlendiği podyuma götürdüm. Patronum, büyük kalabalığa konuşmayı iyi biliyordu. Konuşmadan sonra imza atması ve kameralara poz vermesi gerektiği için, fuardan birkaç saat çıkamadı. Fuar girişinde denetim uygulanmadığı için, fotoğraf için poz verenlerin, elinde bıçak bile taşımasının olanaklı ol-

duğunu ona söylemek istedim. Herhangi birini aramam olanaksızdı, buna iznim yoktu.

Helena, seçimden önceki gece Helsinki’de kaldı. Diğer arkadaşları da orada oldukları için, Helena’yı onların ve biber gazı spreyinin koruması altında bırakıp tramvayla K pyl ’ya gittim. Topuklu ayakkabıları çıkarmak ve haftalarca kullanamadığım eski e ofmanı giymek harikaydı. Ev arkadaşlarım evde yoktular, yalnız kalmak çok güzel-
di. David’e açık saçık bir mesaj yolladım. Sonra Hele-
na’nın zarfından çıkan haritanın fotokopisini incelemeye
ba ladım. Altına karalanan numara sırası neyin nesiydi?

Yeri Google Earth’te aradım ve Anita’nın Paskevits’le rekabete girdiği yerin bu olduğu belli oldu. Lanet Helena! Anita’nın işleriyle ilgili bana söylediğinden daha fazla bildiği belliydi. Bana neden güvenmemişt?

Haritanın alt köşesinde sekiz numara sıralanmıştı: 1 3 91 11 77 6 3 46. Bu ne haritaya aitti ne de bir telefon numarasıydı. Bir buçuk ay önce, Anita'nın kasa şifresini çözmek için sekiz numaralı birleşikleri denemiştim.

Anita'nın kasası, silahımı ve kurşunları sakladığım dolaptaydı. Fakat bu şifre, Helena'ya gönderilen haritada neden olsun? Silah dolabını açıp kasayı elime aldığımda, heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Parmaklarımın titrememesi için uzun zaman bekledim. Sonra da dolabın kili-dine numara dizisini uyguladım.

Son rakamları çevirdiğimde gözlerime inanamadım.
Kilit çıt sesi çıkardı ve Anita'nın kasa kapısı açıldı.

Bir an, bu akıl dışı çabamın bir sonuca ulaşmasına inanamadım. Elimi kasanın içine sokup oradakileri dışarıya çıkar-
dığımda, kalbim göğsümden dışarıya fırlıyor gibiydi. Ka-
sadan, birkaç kapalı zarftan başka bir şey çıkmadı. Biri-
nin üzerinde, “*Anita Nuutinen, Son Arzum ve Vasiyetim*”
yazıyordu. Vasiyetin içinde yazılanlar sürpriz çıkmadı.
Bütün malı Cecilia’ya kalacaktı. Bundan başka, Finlandi-
ya’nın Kızılhaç’ına, Kadınlar Bankası’na ve Monika’nın
Mozambik’teki hayırsever kurumuna oldukça büyük pa-
ralar bağışlamıştı. Cecilia’dan başka hiçbir özel kişi bir
şey almıyordu. Vasiyet geçen kasımda, ben hâlâ onun hiz-
metindeyken imzalanmıştı.

Diğer zarfta, kâğıtlar vardı. Zarf kapalıydı, üzerinde
yazı yoktu. Başına bir şey gelmesi halinde, kasayı ema-
net olarak bana bırakmıştı. Cecilia ya da temsilcileri daha
önce kasayı istemediklerine göre, varlığını benden başka
kimse bilmediği belliydi.

Cetveli elime alıp zarfı açtım. Yaklaşık on sayfa vardı.
Üstte, çok tanıdık gelen Kotka Hiidenniemi’nin haritası
vardı. Bundan başka Rusça makaleler, internetten alınan
baskılar ve biri Anita’nın diğeri de Boris Vasiliev’in im-
zaladığı iki mektup çıktı.

Gecenin geri kalanını çeviri yaparak geçirdim. Ba-
bel-fish çeviri aracından çıkan çeviriler, mektupları açık-

lamaktan çok kafa karıştırıyordu. Sonunda, bunları doğru dürüst Rusça bilen birine götürmekten başka çaremin kalmadığını anladım. Polisin çevirmeni vardı. Belgeleri Helena'ya verirsem, mecliste de bir çevirmen bulunurdu.

Mektuptaki Boris Vasiliev, gerçek sahibi kendisi olacak olmasına rağmen, Anita'nın Hiidenniemi alışverişinde bir tür gizli alıcı olarak hareket edip, öneriyi Anita'nın adına yapmayı istediğini öğrendim. Anita, Vasiliev'le iş birliğine girmemişti. Onun yanıt mektubu kabaydı. Rusların normal kullandıkları kibar hitap sözcüklerinden yoksundu.

Gazete kupürleriyle internet çıktıları da Vasiliev'le ilgiliydiler. Kupürler, olasılıkla ünlü kişilerin hayatlarını açıklayan magazinlerden kesilmişti. Çünkü Boris Vasiliev olarak hitap edilen adam ya bir gece kulübüne giriyor ya da birbirinden göz kamaştırıcı güzelleri koluna takmış oradan çıkıyordu. İnternet çıktılarından biriye Helena'nın arkadaşı Marina Andrejevna Mihailova'nın çıkardığı yayma aitti. Yaynında, işadamı Boris Vasiliev'in Çeçen isyancılar ve teröristlerle ilişkisinin olduğu öne sürülüyordu. Diğer çıktıdaysa, Vasiliev omzuna tüfek asmıştı. Ayaklarının altında bir ayı yatıyordu. Yanındaysa bütün dünyanın tanıdığı adam, yani Rusya'nın eski cumhurbaşkanı, şimdiki başbakanı Vladimir Putin duruyordu. Üçüncü resim belirsizdi, muhtemelen birkaç kez büyütülmüştü. Burada da Vasiliev vardı. Yüzünün yarısı görünüyordu. Kameraya bakan da bana tanıdık geldi. Bu, iş adamı Usko Syrjänen'di.

Vasiliev, çok kullanılan bir addı ama David'in İspanya'da Vasiliev adlı biriyle emlak işi yapması, beni rahatsız ediyordu. Belki de bir rastlantıydı. Anita bu belgeleri saklarken neyin peşindeydi? Vasiliev onu tehdit mi etmiş-

ti? Neden sadece Paskevits ve adamlarından söz etmişti? Paskevits'le Vasiliev aynı çeteden miydiler? Anladığım kadarıyla, Paskevits her zaman Kremlin'in koruması altında olmuştu. Anita'ysa hiçbir zaman isyancılarla bağlantıları hakkında konuşmamıştı. Usko Syrjänen'in, arsa planlarının değiştirilmesi için politikacıları yağlaması olanaklıydı. Fakat hiçbir Finli iş adamının Rus teröristlere para aktarması düşünülemezdi. Bu, ticari bir intihar olurdu. Finliler böyle bir etkinliği asla desteklemezlerdi. Bunun sonucunda, Syrjänen'in ticaret merkezleri ve eğlence parkları kısa zamanda bomboş kalırlardı.

Acaba Anita, Paskevits yerine Boris Vasiliev'e odaklanmam gerektiğini mi ima etmek istemişti? Yoksa Hii-denniemi belgelerini Vasiliev'e mi vermem gerekecekti? Paskevits'in adamlarıyla karşılaşmak yeterince tehlikeli olmuştu ama şimdi karşımda gerçek bir terörist başı olursa, başım gerçekten de derde girecekti. Kimlerin terörist, kimlerin öyle olduğu öne sürüldüğünü ayırt edecek kadar politikadan anlamıyordum. Takılan adlar, o anda kimin iktidarda olduğuna bağlıydı. Marina Andrejevna, Helena'nın arkadaşı olmasına karşın, internetteki yayını yine de haksız olabilirdi.

Telefonum sessizdeydi ama üzerinde ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Arayan David'di.

“Merhaba, Hilja. Finlandiya'da saat iki olmasına karşın hâlâ uyanıksın demek? Burada, İspanya'da geç yatılıyor. Üstelik bugün cumartesi...” Sesinden, bir iki kadehten fazla içtiği belli oluyordu.

“Ben de buranın cumartesi coşkusu yaşıyorum. Untamo Sokağı'nda tek başınayım ve çalışıyorum. Boris Vasiliev adı sana tanıdık geliyor mu?”

David'in bu adı söylediğimde şaşırdığımı açığa vuran

hafif bir soluk duydum. Ama bu riski almam gerekti. Acaba Vasiliev'in Europol'un ilgisini çekecek kadar önemli biri olduğunu biliyor muydu? Yoksa sadece Rusya sınırları içinde mi tanınıyordu?

"Vasiliev'in adı da nereden çıktı?" Bu adın onun için bir anlam taşıdığını saklamadı.

"Anita Nuutinen'in belgelerinde buldum adını. Vasiliev, gizli alıcı olmak için Anita'dan yardım istemiş."

"Herhangi bir yer için mi, yoksa belli bir yer için mi?"

"Belgelerden pek bir şey anlayamadım. Adamın kim olduğunu biliyorsun demek?"

"Boris Vasiliev'i biliyorum ama gerçekte kim olduğu, ayrı bir konu. Birkaç yıl önce, bilinmezden çıkageldi."

"İşin dolayısıyla mı tanıştın onunla?"

Bir an sustu. Arkadan konuşmalar duyuluyordu ama hangi dilde konuşulduğunu seçemedim.

"Sevgili Hilja, bu çok sıkıcı bir konu. Adam Anita'yla buluşmuşsa, bu yalnız Anita'nın çıkarma olmamıştır. Vasiliev'in isteğini pek kimse reddetmeye cesaret edemiyor. Yoksa Anita önerisini ret mi etmiş?"

"Evet, reddetmiş. Orası sıcak mı?"

"Bugün hava daha serin; on altı derece, fırtına da var. Akşam yemeğini içeride yememiz gerekti. Deniz ürünlerini sever misin? Burada, dünyanın en lezzetli ıstakozu var."

Konuşmamız yemek ve manzara konularına dönüştü. Belli ki David bunun böyle sürmesini istiyordu. Onu yine içim parçalanacak kadar özlemeye başladım. Finlandiya'ya beklenenden daha erken, salı günü döneceğini söyledi. Üç gece kalmıştı. Konuşmamızı bitirdiğimizde, bir vaşak gibi mırıldandım. David'in sesi kulaklarımda çınlamaya devam etti. Bana sürekli yalan söyleyen bir adamı

nasıl sevebilirdim? Yoksa annemle aynı tuzağa düşüp tehlikeli, dengesiz bir hayat arkadaşı mı seçtim?

Jari dayım Keijo Suurluoto'yla ilgili konuşmaya pek yanaşmamıştı. O taşlaşmış nefretini bana aktarmıştı. Tuusniemi'de annem ve dayımla aynı okula giden Seppo Holopainen, annemin biraz hoppa olduğunu ve babamım onu kıskanmasına zemin hazırladığını çıtlatmıştı. Keijo'nun annemi öldürdüğü gece, annemle nereden geldiğimi bile bilmiyordum. Annem, beni yanma alıp muhtemelen onu bırakacaktı, onun için annemi öldürmüştü. Benim için...

Vericiden, Helena'nın olması gereken yerde olup olmadığını kontrol ettim. Yerindeydi. İki milletvekiliyle aynı odada uyuyordu. Jenni'nin dolabında kakao bulup kendime bir fincan hazırladım. Vaktim olduğunda, yerine yenisini koyardım. Jenni daha sonra eve geldiğinde biraz çakırkeyifti. Tero adlı birinin ona nasıl kur yaptığını uzun uzadıya anlattı.

Saat dörtte ancak uyuyabildim. Öğleye kadar uyudum. Helena'nın yerini kontrol ettim. Yeşillerin seçim kulübesinde, son çalışmalar yapıyordu. Dışarıda hava fırtınalı ve yağmurluydu. Koşmaya gitmeye üşendiğim için, yerde jimnastik hareketleri yapmaya karar verdim. Yüz elli mekik çektim. Yüz kez çömelip kalktım. Yüz kez de karın kaslarımı çalıştırdım. Helena'ya, seçim gecesi sabahlayacağıma söz vermiştim. Böyle sabahlama eğlencelerini televizyonda görmüştüm ve bu bana çok saçma gelmişti. Zaten onun için bu eğlenceye katılmak istiyordum. Geçici işim bunu gerektirdiği için, oy vermeye gittim. Donald Amca (Walt Disney'nin çizgi roman kahramanı) ile Modesty Blaise (ünlü İngiliz çizgi roman karakteri) arasında ikileme düştüm ama sonra, bana onunla eşitmişim gibi

davranan meclisten tanıdık bir kadına oy verdim. Voutilainen teyze de benimle aynı zamanda seçim yerindeydi. Fırtına altında evine gittik. Seçim kahvesi içip çilekli pasta yemek için Jenni'yi de çağırdık.

Akşamüstü, Google'dan Boris Vasiliev'le ilgili bilgiler bulmaya çalıştım. David'in anlattığı üüne karşın, hakkında şaşırtacak kadar az bilgi buldum. Adam belli ki ortalıkta görünmek isteyen biri değildi.

Helena aradı. Kuru giysiler giymek için Kirkkonummi'ya gitmek istediğini söyledi. Bu uygun olacak mıydı? Oradan geldikten sonra, sabahlayacağımız Tavastia'da (Häme yöresinde üniversitelilerin lokali) buluşacaktık.

Böyle bir gecede ne giyileceğini bilmediğim için kot pantolon, bot, üzerime de vaşak baskılı uzun kollu siyah tişört giymeye karar verdim. Tişörtü Greenwich Village'in (New York'ta sanatçıların oturduğu popüler bir semt) bir butiğinde bulmuş ve giysilere ödediğimden daha fazlasını ödemiştim. Eskimesin diye tişörtü seyrek giyiyordum. Onun sonsuza kadar yaşamasını istiyordum.

Eskiden Tavastia'da rock müziğin gürültüsüne, sağa sola yıkılan sarhoşlara, biradan yapış yapış olmuş yerlere ve sigara dumanına tanık olmuştum. Şimdiyse burada sigara içilmiyordu. Rock grubu yerine, insanlar televizyonda -bence Formula yarışları kadar dramatik- seçim sonuçlarının açıklanmasını büyülenmişçesine izliyorlardı.

Helena görünürlerde yoktu. Şu an çalışmadığım için, buzlu bir lonkero (Finlandiya'da popüler greyfurltu cin) ısmarlayıp birkaç asistan iş arkadaşımınla lafladım. Buraya ait olmadığımı hissettim ama insanları ve yeni durumları izlemek, meslek açısından yararlıydı. İnsanların kendilerini bu kadar güvende hissederek seçim sonuçlarını izlemeleri beni şaşırttı. Tavastia'nın kapı görevlileri, paltola-

rın askılıklara bırakılması konusunda aşırı dikkatliydim. Fakat buna karşın, sıradan bir kadın çantasının içinde ya da kalın bir kazağın altında silahını ve şarjörünü kolaylıkla sokabilirdin. Birileri Yeşillerin yönetim kadrosunun yok olmasını isteseydi, burada bu çok kolay olurdu. Televizyonun seçim yayını için de bu geçerliydi. TV stüdyolarında da metal detektörler yoktu. İnsanlar, başkalarının saldırgan olacaklarına inanamıyorlardı. Onun için okullardaki silahla ateş etme olaylarından ve aile içi cinayetlerden dehşet duyuyorlardı. İnsanların, herkesten her şeyin beklenebileceğini öğrenmeleri gerekiyordu.

Finlandiya'da, cumhurbaşkanı bile tek başına istediği yere giderdi. Bir keresinde onu Tennispalatsi (önceleri tenis oynanan kapalı bir salon) sinemasında eşofman giyerek ve başına kep takarak kılık değiştirmiş olarak görmüştüm. Tuvaletteki evyenin önünde ikimizden başka kimse kalmamıştı, ona istediğim her şeyi yapabilirdim. Onu tanıdığıma dair hiçbir işaret vermemiştim. Mike Virtue, bu durumu duysaydı aklını yitirirdi. Kurşun yeleğini yüzmeyle giderken bile çıkarmazdı. Söylentiye göre, yatağında bile onunla uyuyordu. Mike kendinden bahseden bir tip olmadığından, yatakta yelekle uyuduğuna dair söylenelelerin kanıtı yoktu ama Long Island ve Brighton'da çekilen fotoğraflar, onun yüzerken yelek giydiğinin kanıtıydılar.

Queens Güvenlik Akademisi'nde sanal düşmanlarla savaşıyor, evleri işgal ederek ve karşı saldırıları engelleyerek yaptığımız silah kullanma antrenmanlarından sonra, başıma hiç koruyucu kask takmadım. Sadece Rusya'dayken, yeleği birkaç kez üstüme geçirmiştin. Anita da öyle bir nesneyi kullanmaya karşı çıkmış, onun konforlu olmadığına ve şişman gösterdiğine karar vermişti.

Ekranda yeni rakamlar belirip Helsinki'nin sayıları da

eklenince, bunların yükseleceğine ilişkin tahminler yürütüldü. Yanımda oturan yün kazaklı kıza, yarısı kalan lonkeroma göz kulak olmasını rica edip tuvalete gittim. Helena'yı aramaya çalıştım ama onu bulamadım. Trende oturduğundan olsa gerek, ara sıra hat kesiliyordu. Hangi trenle geleceğini bilseydim, dışarıdaki yağmur yağmasına rağmen onu karşılamaya giderdim. Partinin oyları hâlâ düşük olmasına rağmen içerideki hava yine neşeliydi. Politikacılar, iyi bir sonucun nasıl olduğunu biliyorlardı herhalde.

Saat dokuz oldu. Helena'dan hâlâ haber alamadım. Telefona da yanıt vermediği için kaygılanmaya başladım. Tuvaletteki kabinlerden birine girip çantamdan vericiyi çıkardım. Helena'yı hemen buldum. Vericiye göre, Karjaa-Tammisaari sınırındaydı. Ekran haritasındaki yeşil nokta, Hanko yolu boyunca yavaşça batıya doğru gidiyordu. Yeniden onu aramaya çalıştım ama mesajda ona ulaşamadığı söylendi.

Tiku Aaltonen'in numarasını bulup onu aradım.

"Evet? Bir şey satın almıyorum." Sesi, gribe tutulmuş gibi kalın çıktı. Telefonda araba sesi duyulmuyordu.

"Selam, ben Reiska Räsänen. Söylediklerimi yapmadın sanırım?" Sesimi Reiska'nın tenor sesine alçalttım.

"Kim?"

"Daha önce Kirkkonummi'de, Helena'nın evinin orada görüşmüştük. O zaman söylediklerimden ders almadın sanırım?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Tiku, şu an neredesin? Seni görmek için nereye geliyim?" Birinin tuvalete girdiğini işittim. Lanet olsun, sesi mi yeniden kadın sesine dönüştüremezdim.

"Evde Matinkylä'deyim. Idols'ları (şarkı yarışması)

izliyorum. Helena'ya bir şey mi oldu? Lanet herif, ona bir şey mi yaptın? Yoksa dalga mı geçiyorsun? Bugün seçimler yapıldı. Helena kesin sabahlama eğlencesindedir. Yoksa seni oraya istemedi mi?"

Telefonu kapattım. Tiku'nun evde olup olmadığını ya da yalan söyleyip söylemediğini gidip kontrol edebilirdim ama Helena'nın vericisi, Matinkylä'ya yakın bile değildi. Tammisaari yönünde uzaklaşmıştı. Helena'yla vericinin aynı yerde olmalarından da emin olamazdım ama birlikte olmalarına inanmam gerekiyordu. Onun tek başına Kirkkonummi'ya gitmesine izin verdiğim için büyük bir hata yapmıştım. Kiminle birlikte gitmiş olabilirdi? Yoksa Tammisaari'daki başka bir sabahlama eğlencesine mi gitmişti?

"Burada Tammisaari'den birileri var mı?" diye biraz senlibenli olduğum seçim asistanına sordum.

"Onların kendi eğlenceleri olacaktı. Neden sordun? Bak bak, rakamlar yükselmeye başladı! Gece boyunca boşuna umut etmedik..."

Oy sonuçları beni ilgilendirmiyordu ama Helena'nın yitmesini sabahlama eğlencesinde sorun yapmak istemiyordum. Çünkü parti başkanıyla milletvekillerinin tepkilerini izleyen hem televizyon kameraları hem de bir sürü başka haberci vardı. Parti başkanı bir ara soluk alacak vakit bulunca, kalabalığı yarıp yanına gittim. Helena'nın midesinin ağrıdığını ve evindeki tuvaletten hiçbir yere gidemeyeceğini söyledim.

"Geçen gün o füme balığı yememesini söyledim ama o, yemeğin atılmasına karşı çıkıyor ya! Bunu kimseye söyleme, çok utanç verici bir şey," diye başkana fısıldadım. "Tamamıyla içi kurumasın diye ona bakmaya gideceğim."

Başkanı, gelecek yeni oy yüzdelerinden başka şey ilgilendirmiyordu. Tavastia'dan rahatsız edilmeden çıktım. Helena, şu an Hanko yolundan kuzeye sapmıştı. En yakın otelin önünde bir taksi tutup Untamo Sokağı'na sürmesini istedim. Silaha, kurşungeçirmez yeleğe, sırt çantasına, giysilere ve kiralık arabaya ihtiyacım olacaktı. Taksi şoförüne, yirmi dört saat açık bir araba kiralama şirketi bilip bilmediğini sordum. Şoför, ödemedede anlaşırsak, beni istediğim her yere götüreceğini söyledi ama ben tek başıma hareket etmek istiyordum. Adam, tahminen altmış yaşlarındaydı, bana yararı olacak bir aksiyon kahramanına benzemiyordu. Evin önünde beni beklerden kiralık araba için araştırma yapacağını söyledi. En azından hava alanında, gece gündüz açık bir şirket bulunması olasıydı.

Jenni'yle Riikka oturmuş seçim sonuçlarını izliyorlardı. Televizyonda, halinden hoşnut parti başkanı Toni Soini konuşuyordu. Silah dolabımı açıp yanıma üç şarjör aldığım anda arkadaşlarım iyi ki meşguldüler. İçine bir defada on beş kurşun koyulan silahımı doldurup koltukaltı kabzama yerleştirdim. Yeleği giymedim. Ne olur ne olmaz diyerek Reiska'ya dönüşüm malzemelerini de yanıma aldım; ikinci bir kimliğe girmem gerekebilirdi. Olup bitenlerin Anita'nın kasasında bulduğum haritayla bir ilgisinin olup olmadığını bilmediğim halde, Riikka'nın fotokopi makinesinde Hiidenniemi haritasının kopyasını çıkardım. Kredi kartlarımla Reiska'nın ehliyetini sakladığım su geçirmez torbaya pasaportumu da koydum. Yanıma dizüstü bilgisayarımı, son olarak her yerde internete girebileceğim dış belleği ve cep telefonum için yedek aküyü aldım. Bir iki enerji şekerlemesi, su şişesi, ıslak mendil ve termal iç çamaşır seti alacaklarımı tamamladı. Goretextleri giydim çünkü yağmur duracak gibi görünmüyordu.

“Havaalanına gitmeni salık veririm. Orada birkaç seçeneğe var,” dedi taksi şoförü. “Hanım kız, bu havada nereye gidiyorsun acaba? Uzaklara mı gideceksin?”

“Daha bilmiyorum. Uzun bir yolculuk olabilir.”

“Erkek arkadaşın mı firarda?” diye anlayışlı bir sesle sordu ama ben ona daha fazla yalan söyleyecek halde değildim. Yolculuğumun işle ilgili olduğunu söyledim.

Kiralık araba bulmakta zorlanmadım. Arabayı ne zaman geri vereceğimi bilmediğimi söyledim. Kredi kartım, beni uzun zaman idare edecekti. Kiraladığım Opel’le havaalanından çıktığımda, sileceklerin damlalara yetişmeyeceği hızda yağmur yağıyordu. Üç numaralı çevre yolundan batıya dönüp rüzgârın daha olumlu hale gelmesini diledim. Çevre yolu, Hanko’ya giden en hızlı yoldu çoğu aydınlatılmıştı. Fazla hız yapıyordum. Azami hızın yetmiş kilometre olduğu yerlerde, yüz on kilometreyle gidiyordum. Kavşaklarda umursamadan sarılarda geçiyordum. Polisin bu yağmurda trafiği gözetleyecek hali olsaydı, ehliyetimi kurtarmak için bayağı çabalamam gerekecekti.

Espoo tarafında, iki boş Rus tırını geçtiğimde arabam kaymaya başladı ama biraz yalpaladıktan sonra, yeniden kontrolü ele almayı başardım. Alıcıyı yanıma, ön koltuğa koymuştum. Yeşil noktanın hareketini yan gözle izliyordum. Havaalanından çıktığımda hareketi yavaşlamıştı, neredeyse bir yaya hızındaydı. Yeniden Helena’yı aramaya çalıştım ama boşuna. Artık telefonuna sahip olmadığına, hatta onun nerede olduğunu bilmediğine bahse girerdim.

Espoo merkezinde, Finnoo yolundaki benzinciye girip karton bardakta kahve almak ve Helena’nın durumunu kontrol etmek için durdum. Alıcıda kesin yer konumu

bilgisini tuşladım. Yer Tigerviken, Bromarv'dı. Adres alıcının ekranına geldiğinde, bildiğim her dilde sövdüm. *Durak*, dedim kendime. Salak! Ne olduğunu hemen anlamam gerekirdi.

Helena, Valentin Paskevitş'in Bromarv'daki deniz kıyısı villasında'ydı. Onu Kirkkonummi'ye tek başına bıraktığım için, Paskevitş onu kaçırmaya fırsat yakalamıştı. İkinci müşterim de Paskevitş'in kurbanı olma yolundaydı.

Kahveyi, parasını ödeyip bir iki yudumla bitirdim ve arabaya fırladım. Bromarv'a yüz kilometreden biraz az yolum kalmıştı. Şansıma, Paskevitş'in villasına giden yolu daha önce ezberlemiştim. Yeniden çevre yoluna döndüm ve yol tek şeride dönüşmeden, yağmurda yetmiş kilometre hızla giden ve içinde sarhoş bir sürücü varmış gibi şeridin bir yanından diğer yanma yalpalayan bir Corolla'yı geçmeyi başardım. Hızımı yüz yirmiye çıkarırken, önüme bir mus geyiğinin çıkmamasını umut ettim.

Polisi aramam gerekir miydi acaba? Helena'ya tembih ettiğim gibi, Paskevitş'in ona iyi niyetli yaklaşması durumunda, planlarının değiştiğini kesinkes bana haber verirdi. Bir milletvekilinin kaçırılması ciddi bir suçtu. Polisi bu işe karıştırırsam, medyadan gizlemek olanaksız olurdu. Öte yandan, Helena'nın kısa yokluğu, yiten insanlar kategorisine girmiyordu. Polisin onu araması için henüz bir neden yoktu. Bromarv'da beni neyin beklediğini bilmediğim halde, tek başıma hareket etmem daha iyiydi.

Paskevitş Helena'yı da öldürürse, o bok herifin yaşamasına izin vermeyecektim.

Arabayı, yağmurlu Hanko yolunda hayatım pahasına sürüyordum. İlçeler gözümün önünden hızla kayıyordu: Kirkkonummi, Siuntio, Inkoo, Karjaa... Ara sıra Helena'yı aramaya çalıştım ama yanıt alamadım. Vericisinin yanlışlıkla Paskevits'in villasına girdiğini ummak da boşunaydı. Vericinin fark edilip edilmediğini bile bilmiyordum. Bütün bu villa işi, beni tuzağa düşürmek için yapılan bir kandırmaca da olabilirdi.

Karjaa kavşağından sonraki düz yolda bir kaza olmuştu. Hanko tarafına giden kıvılcıklı bir Audi yol dışına fırlamış, hem polis hem de ilkyardım ekibi gelmişti. Trafik az olmasına karşın, diğer şerit kapalıydı. Araba kazasının kurbanı, ezilmiş araba kaportasının altından çıkarılmış, sedyyle ambulansa taşınıyordu. Bir an, üzerinden kan damlayan bir kadın gördüm.

Tammisaari'ye varınca, haritayı elime alıp bundan sonraki yolu öğrenmeye çalıştım. Merkezden bir iki kilometre sonra kuzeye döndüm. Asfalt yolun azami hızı altmıştan seksen kilometreye yükseldi. Yolda başka araç yoktu, herkes seçim sonuçlarını izlemek için evinde oturuyordu. Karanlık yolda parlayan gözler gördüm: beyaz kedinin teki, cesurca yağmura çıkmıştı. Sanki arabama girmek istercesine arkamdan baktı.

Geri kalan yol dolambaçlıydı. Gittikçe daralan yollara

girdim. Şiddetli yağmur yokuşları aşındırdığı için, arabamın kumla birlikte aşağılara yuvarlanacağından korktum. Birkaç kez, yolun tümünü kaplayan, derinliği belli olmayan su birikintilerine girmek zorunda kaldım. Dönemecin birinde de araba az kalsın çamura saplanacaktı. Öne geriye sürüp ancak kurtulabildim. Paskevits'in villasına giden yol, iki bisikletin bile birbirini zor geçeceği kadar dardı. Dönüş yapmak için yapılan girintiyi gördüğümde, arabayı orada bırakmaya karar verdim. Hesabıma göre, villaya üç yüz metre kalmıştı. Arabamı geliş yönüne çevirip sırt çantamı arabada bıraktım. Goretex giysilerimi giydim. Ceplerime ve boyundan asılan küçük çantama sığacak en gerekli şeyleri aldım.

Paskevits'in villasında nasıl güvenlik önlemleri aldığı bilmiyordum. Villa, karışık yollarla ulaşılan denizin kıyısındaydı. Kara yolu yerine deniz yoluyla gitmek daha basitti. Havadan çekilen haritaya bakmadığım için, üç yüz elli metre karelik villayı, kıyıdaki saunayı, konuk kulübesini ve araba garajını bir duvarın çevreleyip çevrelemediğini bilemiyordum. Arsa tamamıyla duvarla çevrilmiş ve yalnız deniz kıyısı açık kalmışsa, bir yerden sandal çalmam gerekecekti. Oraya girdiğimi belirten hareket sensörleri olabilirdi. Bekçi köpekleri ve silahlı bekçiler de karşıma çıkabilirdi. Helena'yı bulmak için bunların hepsinden sıyrılmam gerekecekti. Vericiyi kontrol etmek için durdum. Kumandanın ıslanıp bozulmasından korkuyordum. Vericiye göre, Helena hâlâ Paskevits'in villasında idi.

Yağmur, rüzgârın etkisiyle gözlerime çarptı. Goretex giysimin içine bile sızıyor gibiydi. Ayağım derin bir su birikintisine girip çıkarken, ayakkabımın içi su doldu. Küçükklüğümde beri karanlıkta yürümeye alışkındım

ama böyle bir zifiri karanlığı, bütün ışıkların söndüğü New York metrosundan başka hiçbir yerde yaşadığımı hatırlamıyordum. Metrodaki insanların çakmaklarıyla cep telefonlarını çıkarmayı akıl etmeleri için biraz zaman gerekmişti. Çakmaktan çıkan ateş, elbette New Yorkluları paniğe sokmuştu: Kapalı bir mekânda çıkan yangın, bir felaket olurdu. Şimdiyse karanlığın içinde tek başına kalmıştım.

Birazdan, ışıkların parıltısı gözüktü. Aydınlanmış pencereleri ve bahçe ışıklarını görmeye başladım. Arsanın çevresi de duvarla çevrili gözüküyordu. Işıkların ne kadar mesafeyi aydınlattığını anlamak için durdum. Arsada hareket sensörlü bahçe ışıkları olursa, aydınlatma alanına uyarılmadan girmek için tetikte olmam gerekiyordu. Bir köpek hırıltısı ya da üzerime saldıracak sivri dişli bir canavar bekliyordum ama ortalıkta bir köpek kulübesi ya da ipe bağlı tasma kayışları görünmüyordu.

Kimsenin dikkatini çekmeden binanın arkasına geçmeyi başardım. Pencerelerde perde yoktu. İçeride, tam ayırt edemediğim şekillerin gelip geçtiğini gördüm. Karanlık konuk kulübesine gittiğimde çevrem birden aydınlanınca geriye fırladım. Oranın hareket sensörü çalışıyordu demek? Aydınlatma sahile ve saunaya kadar uzanıyordu. Saunanın bacasından duman çıkıyordu. Araba garajının kapıları kapalıydı. Yeniden Helena'nın cep telefonunu aradım ama boşunaydı. Sesini duymak ve hayatta olduğunu öğrenmek için neler vermezdim.

Yeniden evin arkasına geçip içeri girmek için plan yaptım. Reiska olarak bu serüvene girmek daha akıllıca olabilirdi. Belki de bir süre için Paskevits'in adamlarının kafalarını karıştırabilirdim. Valentin'in kendisi ve olasılıkla adamları beni tanıyacaktı. Önce Anita'yı, sonra

da Helena'yı izlemişler, korumaları tetikte olmadığı anı seçmişlerdi. Bu durumda, kendimi korumaya ne hakkım vardı? Haydi, içeriye! Araba lastiğimin patladığını ya da yağmur ve karanlıktan dolayı kaybolduğumu, artık güne-yi kuzeyden ayırt edemediğimi öne sürebilirdim.

Sinirliliğim, çiş yapma ihtiyacıyla kendini göster-di. Ormanın derinliklerine girip pantolonumu indirdim. Yağmur anında kaba etimi ıslattı. Yağmur damlalarının pantolonumun içine girmemesi için çabaladım. Enerji içeceğinden bir yudum alıp kutuyu ormana attığımda, doğanın bütün perilerinden özür diledim. Sonra, aslanın inine girmek için kendimi hazırladım. Küstahça bahçeye yürüdüm. Ana kapıya birkaç basamakla çıkılıyordu ama evin batısında, tahminen hizmetçilerin kullandığı bir kapı vardı. Ona doğru yürüdüm. Birden, yüzüme parlak bir ışık huzmesi çarptı. Yan kapı açıldı ve el fenerinin güçlü ışığı doğrudan gözlerime yöneltildi.

Kızgın sesli bir adam, "Sonunda gelebildin," dedi Fince. "Yarım saatten fazladır bekliyoruz. Havayı falan da suçlama, hazırlıklı olman gerekirdi. İçeri gir!" Işık huzmesi, vücudumdan aşağıya kaydığında kendimi yarı kör hissettim.

"Beni duymuyor musun, yoksa Fince mi bilmiyorsun? Biz özellikle Finli bir kız istemiştik, bütün iş buna bağlıydı."

Daha çok yağmurdan kaçmak için söyleneni yaptım. Çünkü diğer seçenek, karanlığa kaçıp kurşunlara hedef olmak ya da silahıma davranmaktı. Beni içeri alan adam, hayatının yarısını spor salonunda geçirmiş birine benzi-yordu. Kısa saçları kızıldı. Kalm boynunu; yüzünün so-luk, çilli cildine yakışmayan kabile motifli dövme süslü-yordu. Beni incelemeye başladı.

“Amma da giyinmişsin,” dedi. “Gerçi bu havada daha ince giyinmen de beklenemezdi. Bunlar hiç de seksi değil. Oldukça uzunsun, bakalım senin için ayarlanan giysilere sığacak mısın? Bedenin otuz altı değil miydi? Şapkanı çıkar.”

Kapüşonu başımdan sıyırdım.

“Kısa saç mı? Bizde bir peruk olacaktı. Makyaj da harikalar yaratacak. Arabanı nerede bıraktın?”

“Beni buraya getirdiler.”

“Gizlilik için anlaşıma yapmıştık, değil mi Sarita? Seni kim getirdi?”

“Biri... Bir Pete getirdi. Arkadaşımdan kulübesine sonbahar temizliği için yardıma gideceğimi söylemiştim. Benim ne yaptığımdan haberi yok.”

“Demek bir Pete? Neyse. Peşime düş; odanı ve senin için ayarlanan giysileri göstereceğim. Valentin için küçük bir doğum günü sürprizi olacak.”

Yol kenarında duran kırmızı arabayla, genç bir kadının dışarıya sarkan bacağı aklıma geldi. Sarita adlı fahişe buraya doğru yola çıkmıştı ama arabası kayıp tersyüz hendeğe yuvarlanmıştı. Elimden geldiğince Sarita rolünü oynayacaktım; beni ne bekleyecekse beklesin... Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Yukarı kattaki koridorun sonuna götürüldüm. Havuç kafalı, dövme adamın ışıklarını yaktığı oda, daha çok “b” sınıfı bütçeyle yapılan bir porno filmdeki genelev sahnesini andırıyordu. Duvarlarda, perde ve yatak örtüsünde kırmızı ipek ve kadife kullanılmıştı. Altın çerçeveli bir ayna, yatağın üzerindeki tavana asılmıştı. Diğer büyük ayaklı ayna yerde duruyordu. Üçüncü aynaysa şifonyerin yanındaydı. Yatağın üzerine siyah muşamba ve değişik deri kemerler yayılmıştı. Yerde yüksek topuklu, bana en

azından iki numara küçük gelen kırmızı ayakkabılar duruyordu. Şifonyerin üzerinde de makyaj malzemesi ve parfüm dolu çantalar vardı.

“Şunları üstüne giy, biraz sonra bakmaya geleceğim. Valentin sabırsızlanmaya başladı.”

Paskevits’in doğum günü için kendine bir fahişe ısmarlaması, en azından hemen Helena’yı öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Bu da günün iyi haberi idi. Ben ya da daha doğrusu bu tanımadığı Sarita, Paskevits için bir aperiitif miydi yoksa? Asıl ganimetine sonra mı saldıracaktı? Yoksa şiddetten heyecanlanan tiplerden biri miydi?

Islak giysilerimi çıkarıp askılığa astım. Aynadan bakan kadının üzerinde yün kazakla termal iç giyim vardı. Dünyada her isteğe göre insan olduğundan, üzerimdeki bu giysilerin en seksi giysi olduğunu düşünenler de kesinlikle olacaktı. Koltukaltı kılıfı, kazağın altında çıkıntı yapıyordu. Onu nereye saklayacaktım? Bir tabanca, porno giysilerine dâhil değildi.

Üzerime ne giymem bekleniyordu? Muşamba kemerinin saçakları, bacak aramı kapatacak kadar önümü saklıyordu. Sırtım çıplaktı. Kılığa külot dâhil olmadığı için tepside sunulmuş gibi olacaktım. Kep, siyah deridendi. Memeleri açıkta bırakan ama onu giyene bağlanmış gibi gösteren büstiyer, iplerden oluşmuştu. İpli büstiyerin altındaysa bir silah kılıfı vardı. İçine göz attım: dokuz milimlik Baretta taklidi duruyordu. Onunla acemi bir banka memurunu, hatta kolayca heyecanlanan bir polisi bile aldatabilirdin. Kabzası, kendi silahımla neredeyse benzer modeldeydi. Paskevits, alnına silah dayatılmasından hoşlanan biri miydi acaba? New York kulüplerinde ve seks yerlerinde yeterince dolaştığım için, hiçbir heyecan arama yolu beni şaşırtmıyordu. Paskevits’in oynaşmalarına

taklit silah da dâhilse, kendi silahımı onunla yer değiştirmeye riskini göze alamazdım. Oyunlarında, o silahla beni hedef alması da olası olabilirdi.

Siperli şapka, silah kılıfı ve ayakkabılar dışındaki giysileri üzerime geçirdim. Şifonyere gidip makyaj malzemelerini gözden geçirdim. Havuç kafa, peruktan söz etmişti. Çekmecelerin birinde, sarı bir postiş buldum. Örgülü postiş, Elovena (Finlandiya'da bir yulaf ezmesi markası) kutusundaki kızın saçı gibiydi. Postişi saçıma firketeyle tutturup, makyaj kutularının birinde bulduğum siyah deri bandı arasına bağladım. Odanın kapısı açıldı, gelen havuç kafaydı.

“Daha ne kadar sürecekt?”

“Makyaj yapmam gerek. Renk ve stille ilgili istek var mı? O ayakkabılar ayağıma küçük geliyor.”

“Ayaklarının otuz sekiz numara olduğunu söylemiştin?”

“Öyle demedim, sekiz dedim. Seninle mi konuştum, yoksa başka bir sağırla mı?”

“Bana bak fahişe, çok konuşma! Bir şeyler bulur muyum bakayım. Valentin'in arkadaşı Heinz'i neşelen-dirmek için birkaç hafta önce bir transseksüel gelmişti. Ayakkabısı kaldı mı bir bakayım. Bol bol makyaj yap. Kara gözler, kırmızı dudaklar olsun. Yaramaz kız görün-tün olsun, biliyorsun ya. Haydi, acele et!”

Şu havuç kafalı hantal herifi merdivenden aşağı atmak istiyordum ama kendimi tutmayı başardım. Birinin pis sözler etmesi, şu an yaptığım işin yanında ikinci sırada kalıyordu. Adam yeniden koridora çıktı. Bir kapıyı açtığını duydum. Çantalarda makyaj pudrası aradım. Yüzüme sürüp gözlerime kara kalem çektim. Göz kapaklarıma, drag kraliçenin bile korkudan bayılacağı kadar parlak koyu gri

boya sürdüm. Reiska'nın kadın gibi giyinerek bir seks oyuncuğına dönüşmesi rolünü oynuyordum. Dudaklarımdan başka, meme uçlarımla da boyadım. Fazlasıyla abartılı görünmek istiyordum. Bu giysileri giymenin, Reiska olarak giyinmekten ya da Anita'yla şık toplantılarda giysi ve topuklu pabuç giymekten pek fazla farkı yoktu.

"Bunlardan başka bir şey bulamadım. Umarım Valentin bunları beğenir." Dövmeli havuç kafa, bana bir numara büyük geleceğini tahmin ettiğim yüksek topuklu siyah botlar attı. Büyük gelmeleri daha iyiydi.

Sarita'yla Paskevits'in buluşmasını ayarladığını düşündüğüm dövmeli havuç kafaya, "Adın neydi? Unuttum," diye sordum. "Paramı ne zaman alacağım?"

"Ben Sami. Sami yeterlidir, tıpkı Sarita'nın yeterli olduğu gibi. Param yarın sabah alacaksın. Valentin'le bütün gece beraber olacağına söz vermiştin! O lanet Trankov'un ikinci bir sürpriz planı var mı bilmiyorum. Çünkü o da kadının birini buraya getirdi. Gerçi Valentin'in zevkine hiç uymuyor gibi. Kadın ellilerinde ve yüzü kırışık... Senin de onun için fazla iri olduğunu düşünüyorum ama Finli bir kadın istemişti. Bununla acaba ne kastetmişti? Götten bacaklı birini mi?"

"Bok ye, Sami!" dedim ama onu aşağılamak için değil, daha çok benim de ağzımdan küfürler yağdırabileceğimi göstermek içindi. "Yapacaklarımı bir daha yinele. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ben bir şey istemiyorum, Valentin istiyor. Her doğum gününde, kendine yeni bir kadın armağan ediyor. Bugün, elli beş yaşını bitiriyor. Adam, hazır olmak için günlerce viagra atıp durdu ağzına. Sert bir yolculuğa kendini hazırla. Ha, o ipler! Valentin, kovboy kızlar tarafından bağlanmayı seviyor. Yalnız, fazla sıkı bağlamamaya dikkat et. Bekle, gidip alayım."

Sami çıktı. Botları öpmek istedim, gökten gelen armağan gibiydiler. Silahımı çabucak birkaç bağcıkla ayak bileğime bağladım. Yine de riskliydi. Silahın namlusunun yere bakmasına ve emniyetinin kapalı olmasına karşın, Sami'nin sözünü ettiği sert yolculukta silahın ne yapacağı belli olmazdı. Giysimde, fazla bir şarjörü saklamak için yer yoktu.

Sami iplerle döndüğünde, bana alıcı gözle baktı.

“Aslında bayağı iyi görünüyorsun. Ben de seninle beraber olmak isterdim ama karıma sadığım. Laso yapmayı biliyor musun?”

Akademideki Charlie Davis, Nebraska'dan geliyordu. Gençliğinde, bir tür rodeo ustası olmuştu. Bize laso bağlamanın ve atmanın soylu tarzını öğretmişti. Hatta bu becerimi kullanarak Hakkarainenlerin ineklerinden birini bataklıktan çekip kurtarmıştım. Bu olay yazın, Jari dayım öldükten sonra, Hevonpersii kulübesine onun eşyalarını boşaltmak için geldiğimde olmuştu. Hakkarainen ve birkaç komşu, Heilikki'yi bataklıktan çekmek için yardıma gelmişlerdi. Fakat hiçbir ipe zavallı ineğe atamamıştı. Kovboy kızların neden deri kepi takmaları gerektiğini anlayamadım ama herkesin kendine göre fantezisi vardı. Aşağıya inmeden, Sami'ye,

“Başka bir kadından söz ettin. Umarım benim arpalığıma girmez? Nerede o? Gidip ona defolmasını söyleyeyim,” dedim

“Yok, bu bir iş meselesi... Trankov onu çoktan beridir yakalamak istiyordu, bugün oltaya düştü. Juri onu saunaya götürdü, rahatsız etmeyecek. Bundan fazlasını bilmiyorum. Bu evin bakıcısıyım. Valentin'in de eğlence şefi... Haydi, git! Yoksa seni ben götürmek zorunda kalırım.”

“Bu oda kilitleniyor mu?” diye sordum. Birileri kartış-

tırsın diye eşyalarımı gerçekten de geride bırakmak istemiyordum.

Sami güldü.

“Kilitleniyor mu? Valentin isterse, ancak... Burada konuklara iyi davranılır, korkacak bir şey yok. Valentin seni beğenirse, ikramiye bile verebilir.”

Sami’yi alt kata kadar izledim. Koridorun ışıkları azaltılmıştı. Kristal avizede gerçek mumlar yanıyordu. Villanın yaşımlı tahmin etmek zordu. Eski görünüyordu ama muhtemelen birkaç yıl önce yapılmıştı. Girdiğim oda, Untamo Sokağı’ndaki üç odalı dairemizi içine alacak kadar büyüktü ve içerisi de loştu. Işıklandırma, yumuşak kırmızı bir ışık verecek şekilde ayarlanmıştı. Şöminede ateş yanıyor, kristal avizede mumlar parlıyordu. Oda sıcaktı. Hele yağmurdan sonra çok hoş geldi. Koltuklarla kanepeler, yumuşak görünümlü kahverengi antik deriden-di. Havada hafif bir puro kokusu vardı. İki hizmetçi, zeminde içki bulunan tepsiler tutuyorlardı. Kovanın içinde Rus şampanyası, kanyak, brendi ve Vana Tallinn likörü vardı. Sonra hizmetçilerin dış görüntüsüne dikkat ettim.

Kadınlar, ikiz olabilirlerdi, belki de öyleydiler. Her birinin koyu gözleri, soluk tenleri ve üzerlerine geleneksel fırfırlı hizmetçi başlığı takılmış küt kesilmiş parlak kara saçları vardı. Giysileri siyah muşambadandı. Yakaları, kadınların meme uçlarını açığa çıkacak şekilde açılmıştı. Etekleri kısa ve geniştir. Beyaz önlükleriye mendil büyüklüğünde bez parçalarıydı. Çoraplarını jartiyerle tutturmuşlardı. Etekleri, bacak aralarını zar zor kapatıyordu. Belki de hizmetçiler Valentin’in günlük eğlencesiydiler. Bana ifadesiz gözlerle bakıyorlardı. Kirpikleri baş ağrısı yapacak kadar uzun, dudakları koyu kırmızıydı. Dar giysilerinin altında vücutları kusursuz görünüyordu. Hem

zarif hem iri göğüslüydüler. Belki doğaldı, belki de pahalı bir kliniğin eseri idi. Anita milyonlarını dolandırmasa da, Paskevitş'in istediklerini alması için yeterli parası var görünüyordu. Sami haklıydı. Bu güzellik kraliçesi ölçülerine sahip gözdelelerin karşısında, hantal ve sırık gibi duruyordum. Bu özelliğimi, çekiciliğimin bir parçası olarak kullanmam gerekecekti.

Paskevitş odadaydı. Şöminenin önündeki büyük döner koltuğun yavaş yavaş dönmeye başladığını gördüm. Paskevitş, muhtemelen gösterişli bir etki bırakmak istiyordu. Sami, onun elli beş yaşında olduğunu söylemişti. Biraz loş odada, yaşından daha genç görünüyordu. Saçları grileşmemişti, güzel kırmızı kahverengiydi ve tepede hafif dalgalıydılar. Eskiden bıyıkları vardı ama şimdi tıraş edilmişti. Yüzü, gergin sayılacak kadar pürüzsüzdü. Gözleri maviydi. Gözlükleri hafif ve çerçevesizdi. Üzerine kırmızı siyahlı ipek, kısa bir robdöşambr ve altına siyah düz pantolon giymişti. Ayakkabıları, tavandaki kristal avize-nin görüntüsünü yansıtacak kadar parlıyordu.

"Sonunda!" dedi İngilizce. Sağ işaret ve orta parmağı arasındaki kalın purosundan soluk çekti. Bu bana çok fazla geldi. Sahne komikti. "Güzel bir gülümseme. Adın ne?"

"Suzy," diye aklıma gelen ilk adı söyledim. Suzy, Sarita, Annie Mae, ne önemi vardı? Paskevitş gerçek adımı bilmek istemiyordu ki.

"Suzy... İçecek bir şey istiyor musun? Kovboy kız ne içer? Burbon viski mi? O da var, siyah etiketli Four Roses burbon."

"Evet, o olabilir."

Kadınlardan biri bana doğru geldi. On iki santimlik topuklarıyla kırmızı halının üzerinde bir paten dansçısı gibi

kaynıyordu. Eteği hareket edince, altına slip giymediğini fark ettim. Değişik bardaklar duran tepsiyi uzattı. Acaba hangisi viski bardağıydı? Rastgele düz kenarlı, yaklaşık bir desilitrelilik bardağı kaptım. Viski şişesini çok hızlı açıp bardağıma doldurunca, şişenin daha önce açılıp açılmadığını fark edemedim.

“Bana da aynısından, Lena.” Sesi dostçaydı. Ev sahibi ve onur konuğundan başka kimse olmamasına karşın, bu neşeli bir eğlence olacaktı. “Artık gidebilirsiniz kızlar.” Rusça *devushki* çoğulunu kullandı. “Bir şeye ihtiyacım olursa ararım. Ben çağırana kadar rahatsız etmeyeceksiniz. Buraya gelsene Suzy!”

Kırmızı halıda Paskevitş’e doğru gittiğimde, aklıma Seppo Holopainen ve sağlık merkezinde beni muayene eden okul doktoru geldi. Koltuğun ardında, kırmızı desenli kalın ipek şalla örtülü geniş bir divan duruyordu. Divanın arkasında, jimnastik aletine benzeyen bir şey duruyordu, siyaha boyanmış çeliktendi. Elimde tuttuğum lasonun ipi ağır gelmeye başlamıştı. Sami, Paskevitş’in odasını kamerayla izliyor muydu? Yoksa Paskevitş, Batı Uusimaa ormanının ortasına saklanmış villasında hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacağına mı inanıyordu? Bu kadar aptal olabilir miydi? Yatak odasında yaptıklarım izlendiği için, silahım olduğunu biliyordu belki de. Onun durumundaki bir girişimcinin, evinin her yanına gözetim kameraları koymamasını düşünmek olası değildi.

Olabildiğince salınarak, baş döndürücü bir şekilde yürümeye çalıştım. Ellerinin eriştiği yere kadar gelip ilk adımımı atmayı ona bıraktım. *Elleyecekse ellesin*, diye kendimi avutmaya çalıştım. Fırsat bulduğumda harekete geçerim.

Evde bizden başka o iki hizmetçi, Sami ve şimdilik saunada Helena’ya göz kulak olan Trankov vardı. Per-

sonelden başka birileri var mıydı? Hizmetçiler yemek de yapıyorlar mıydı, yoksa bunun için bir aşçı mı tutulmuştu? Ya güvenlikçiler? Sami'yle Trankov, birbiriyle pek iyi geçinmiyor görünüyorlardı. Sami'yi kendi yanıma çekebilecek miydim?

"Hoş geldin!" Kadehini kaldırdı. "Prosit, Suzy!"

"Prosit, gospodin. Doğum günün kutlu olsun... Otuz yaşına mı bastın, yoksa otuz bir mi?"

Bu, Paskevit's'i güldürdü. Kadehlerimizi tokuşturduk. Lena'nın bardağıma bir şey koymadığını görmüştüm. Paskevit's de aynı şiseden içtiği için, viskinin zehirli olmadığına kanaat getirdim. Olsa olsa, cinsel isteği artıran madde konmuş olabilirdi. Kuşku uyandırmamak için içmem gerekiyordu ama öte yandan da olabildiğince ayık kalmam gerekiyordu.

Paskevit's, beni kendine doğru çekip kafasını karnıma bastırdı. Kadehini yan masaya bıraktı. Masanın üzerinde puro kesicisiyle başka tütün öteberisi duruyordu. Elim dolu olduğu için, okşamasına karşılık vermem zordu. İp yumağın pozisyonunu, saçlarını okşayabilmek için değiştirdim. Sonra saçlarını, fazla acıtmayacak şekilde sertçe arkaya doğru çektim.

"Doğum günü eğlencesinin gidişatını kim yönetecek? Sen mi, ben mi?" Gözlerinin içine baktım. Gözbebekleri büyümüştü, gözlüklerini çıkardım. "Lasolu bir kadın istemiştin. Kendini ne sanıyorsun, bir Rus boğası mı yoksa? Yakalanmak isteyen bir boğa mı?"

Konuştuklarım midemi bulandırıyor ama o, tamamıyla onların etkisi altında kalmıştı. Mike Virtue'nin bize tekrar tekrar tembihlediği şeyi anımsadım: En önemli şey, görevini yapmaktır. Çalmaya ve yalan söylemeye, yalan yemin etmeye hazır olun, bunun önemi yok. Sadece so-

nucun önemi var. Bizim işimizde amaç, yaptığımız şeylerden daha önemlidir.

“Boğa...” Güldü. Sağ göğsüme viski damlatıp yalamak için yerinden kalktı. Bu, bana iğrenç geldi. David’in dokunuşundan çok farklıydı. Fakat şimdi David’i düşünmenin zamanı değildi.

Yalamayı bitirdiğinde, birkaç adım geriledim. Keşke kameralarla olası alarmların nerede olduğunu bilseydim. Acaba elektrik kontrol paneli neredeydi? Jeneratör yoksa evi neredeyse tamamıyla karartabilirdim. Elektrik paneli, tahminimce evin alt katında bir yerdeydi. Valentin’i bir süreliğine saf dışı etmem gerekecekti.

“Doğum günü armağanı olarak kendine küçük bir rodeo şovu istediğin söylendi. Yihaa!” diye bağırdım, Charlie’nin öğrettiği gibi. Sami’nin kamera önünde gülmekten boğulmamasını diledim.

Lasomu çevirmeye başladım. Oturan Paskevits’i ilimle zapt etmek işten bile değildi. Hizmetçilerin tepsideki şişeleri yan masalarda bıraktıklarını gördüm. Kullanabileceğim sıvı yakınımıdaydı demek? Çok iyi! Görünürlerde elektrik kablosu var mıydı? Evin bütün elektrik donanımını devre dışı bırakamasam da bulunduğumuz odanın sigortasını atırabilir miydim? Paskevits’i iple yanıma çektim. Karşı koymadan çekmeme izin verdi. Botlarımın topukları beş santim olduğundan, ondan biraz daha uzundum.

“Laso atmaya devam mı edelim, yoksa artık ata binme zamanı geldi mi?” Elimle önümü ovaladım. Fakat Paskevits elimi oradan çekti.

“Bütün gece benimle kalacaksın diye anlaşıştık. Yani, acelemiz yok. Suzy İleride ikimiz de binici olacağız... Ama kırbaç eksik. Sami sana onu vermedi mi?”

Başımı “hayır” anlamında salladım. Paskevits, cep telefonunu cebinden çıkardı. Bir tuşa basması yetti, az sonra Sami odaya girdi. Paskevits’in, hizmetçileri için ayrıca bir çağrı cihazı yoktu ancak kolayca kapatılabilen cep telefonu vardı.

“Sami, kırbaç! Unuttun onu!”

“Hayır, şef... Burada.” Divana doğru gidip şalı kaldırdı. Kırbaçı aldı ama hangimize uzatacağı konusunda karar veremedi. Paskevits, kırbaçı kapıp vuruşundan güçlkle kaçan Sami’ye doğru savurdu. Kırbaçın vınlama sesi havada kalmaya devam etti.

“Hemen git! Evin çevresini yağmurda üç kez koşarak dön. Buyruk verdiğimde, onların uygulanmasını beklerim!” Sesinde zerre kadar mizah yoktu. Bana da, “Bacaklarını aç,” dedi. Söyleneni yaptım. Bacaklarımın iç yüzeyini kırbaçın ucuyla sıvazladı.

Gözlerimi kapattım. Acı duymaya hazırlıkıydımsa da böyle bir şey olmadı. Kendine ne olursa olsun yapılmasına razı olan Sarita, acaba ne kadar büyük bir ücret istemişti?

Şöminedeki ateş çıtırdıyordu. Bacadan içeriye giren esintiyle yeniden canlanmıştı. Şöminenin ışığında, şömine tarafındaki duvarda birçok kablonun çıktığı prizi gördüm. Bunu başarabilecek miydim? Tek yapacağım şey, sabretmektir.

Sami’nin dışarıya, koşmaya gidip gitmediğini bilmiyordum. Paskevits’in bunu umursamadığı görünüyordu. Adamın soluğu hızlanmıştı. Kırbaçı bana uzattı.

“Bununla bacaklarını döv... Çıkan sesi duyacağımı. İşte böyle... Çok iyi! Şimdi, lasonun sırası...”

Laso atma ve yakalamayı beş dakika kadar oynadık. Laso ilmiğinin mumı alevine çarpacağından korktuğum-

dan, bu benim dikkatli olmama neden oldu. Yakındaki avizenin mumlarını üfleyip söndürdüm. Geride iki tane kaldı. Divanın bulunduğu köşe, oldukça karanlıktı. Onu divana itip kollarını kıpırdatamayacağı şekilde lasoyu çevresine sardım. Dudaklarını öptüm, göğüslerimi dudaklarına doğru kaydırdım. Onu iple yeniden ayağa kaldırdığımda itaat etti. Koltuğa itip yine bağladım. Düğüm bir süre dayanacak, bu da yeterli olacaktı. Puro kesiciyle viski kadehini masadan kaptım. Hızlıca elektrik kablolarını kesip üzerlerine viski attım.

Parlama ve cızırtıdan sonra birden köşe tarafı karardı, dıştaki ışıklar da söndü. Kapiya koştum. Şansıma, içeriden kilitleniyorlardı. Paskevitş, Rusça bir şeyler homurdanıyor, koltukta debeleniyordu. Fakat botumun içinden ne çıkardığımı görünce çabucak sakinleşti. Emniyeti açıp doğrudan kafasına nişan aldım.

“Rodeo oyunlarında her zaman şanslı olamıyorsun Valja. Atm sırtından düşebiliyor, kendini kötü bir şekilde yaralayabiliyorsun. Şimdi konuşma zamanı geldi. Ama atlar hakkında değil. Helena Lehmusvuo nerede? Ve lanet olsun, Anita Nuutinen’i neden öldürdün?”

Kapalı koridor kapısının ardından tıklama sesinden sonra Sami'nin sesi geldi. İngilizce, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Paskevits'in kulağına, "Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle," diye hırladım. "Elektrik kesintisinin, oynadığımız oyunun bir parçası olduğunu söyle."

Konuşurken, cep telefonunu pantolonunun cebinden çıkarıp kapattım. Bir an, cep telefonunu ateşe atmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Tabancamın namlusunu şakağına dayadım. Yaptığımdan hoşlanmıyordum ama daha fazla ceset olmaması için bunu yapmam gerekiyordu.

"Bizi rahatsız etme, geri zekâlı!" diye İngilizce bağırdı. "Gerekirse telefon ederim."

Gözlerinde korkuyu gördüm. Alnında ter damlaları belirmişti. Daha önce hiç tabanca namlusuna bakmak zorunda kalmamış mıydı? Kirli işlerini hep başkaları üzerinden mi yapmıştı?

Sami "tamam" deyip kapıdan uzaklaştı. Kapıya kadar durumu değerlendirmek için geldiğine göre, olasılıkla evin gözetleme kameraları yoktu. Paskevits bu kadar mı aptaldı?

Seks giysisinin içinde kendimi gülünç hissediyordum. Göğüslerimi kapatmak için üzerime deri kayışları çek-

tim. Pantolon giyebilmek için her şeyi yapmaya razıyım. Paskevits'in pantolonunu mu ödünç almalıyım? Adamın pantolonunun çıplak tenime dokunuşu bile iğrenç geldi. Silahımı yeniden kontrol ettim. İpi adamın çevresine daha sıkı dolayıp, silahıma sarılı deri kayışıyla bileklerini bağladım.

"Anita'yı ben öldürmedim." diye mırıldandı. Bacaklarının arasından koltuğun derisine yayılan koyu bir leke belirdi.

"Elbette kendin yapmadın. Birini, onu öldürmek için tuttun. Trankov'u mu?"

"Hayır! Anita'yı ben öldürtmedim. Herkesin benden kuşkulandığını biliyorum. Hatta Fin polisinin de. Fakat ben yapmadım. O kadar uzun kin tutacak değildim."

"Sen yapmadıysan, kim yaptı?"

Yanıt vermedi. Sarımsı sıvıdan yere de dökülmeye başladı. Elimdeki silah taklit olsaydı bile onu korkutmaya yeterdi. Oysa onun kaya gibi sert olduğunu düşünmüştüm.

"Kimin hizmetindesin?" diye sordu. "Polis falan değilsin ya? Finli bir polis, bu gibi yöntemler kullanmaz."

"Polis değilim. Helena Lehmusvuo nerede?"

"Nasıl yani?"

Silahımı, acı verecek şekilde tenine bastırdım.

"Yapma! Juri'nin onu uygun zamanda yanıma getirmesini söylemiştim."

"Benim bilgilerime göre Lehmusvuo burada, senin vilanda."

"Olabilir. Juri bugün peşindeydi. Bense tamamıyla başka şeyler düşünmek istemiştım. Yani doğum gün partimi..." Noel babanın armağan yerine bir demet çalı getirdiği ağlamaklı bir çocuk gibi oldu. "Gerçekten kimsin?"

İskemleyi karşısına çektim. Divanın üzerindeki şalı çevreme doladım.

“Burası için ısmarlanmış kişi değilim. Trankov, Helena Lehmusvuo’ya ne yapacak? Onun buraya gelmesini neden istedin?”

“Fin hükümetinin Hiidenniemi alışverişiyle ilgili ne bildiğini öğrenmek istedim.” *Hiidenniemi* sözcüğünü telaffuz etmekte zorlandı ama yine de konuştuklarını anlayabildim.

“Fin hükümetinin bu alışverişten neden haberinin olması gerekiyor? Lehmusvuo bakan bile değil.”

“Evet, değil ama partisi hükümette. Lehmusvuo da partisinin Rusya uzmanıdır.”

“Rusya’nın Hiidenniemi ile ne ilgisi var? Orayı Finli bir işadımı, Usko Syrjänen satın aldı.”

“Bana palavra sıkma, gerçek alıcının kim olduğunu biliyorsundur. Onun hizmetindesin, değil mi?” Belli ki yavaş yavaş sürpriz saldırımın şokundan kurtulmaya başlıyordu. Yüzüne renk gelmişti. Alnı da artık terli değildi. Gerçek alıcı için, üçüncü kişi erkek zamirini (İngilizce “he”) kullanmıştı.

Şimdi en önemli şey, Helena’nın iyi olduğunu öğrenmekti. Yardımcı çağırmaması için Paskevits’i engellemenin tek yolu, başına bir darbe vurup onu bilinçsiz hale getirmektir. Zorunlu olmadıkça kimseyi öldürmeyecektim. Onu önüme katıp saunaya götürebilirdim ama bu riskliydi. Sami ya da Trankov oyunbozanlık yapabilirlerdi.

“Trankov’un telefon numarası nedir?”

“Trankov’un mu? Ezberimde değil. Telefonumda, bir numaralı tuştan çıkıyor. Sami de iki numara... Telefonu bana ver arayayım.”

Cep telefonunu elime alıp açtım. Çin kodunu söyleme-

şini emrettim. Hemen yanıt vermeyince, tabancanın kabzasıyla başına vurdum. Çatırtı sesi çıktıktan sonra kanlı bir darbe izi oluştu.

“Gelecek sefer ateş edeceğim. Ayak parmaklarından başlayacağım. Pin kodu ne?”

Bu kez kodu sıraladı. Çok da hayal gücü gerektirmeyen 9876’ydı. Trankov, bu kadar basit kod kullanılmasına izin verdiği için, pek de başarılı bir koruma sayılmazdı.

“Tamam. Telefonu diğer kulağına götürebilirsin ama silahın namlusunun tam yanı başında olduğunu unutma. Trankov’a telefon edecek ve Helena Lehmusvuo’nun yanında olup olmadığını soracaksın. Benim anlamam için de İngilizce konuşacaksın.” Telefonun hoparlörünü açtım.

“Ama biz her zaman Rusça konuşuyoruz?”

“Şimdi konuşmuyorsunuz. Onu uyaracak denemeler de yapma, bu silah kolayca ateş alıyor. Anita Nuutinen’e değen kurşun sayısı kadar sana da yağacak!”

“Ama ben...”

Bu kez, vurmak için elimi kaldırmam yetti, vurmam gerekmedi. Telefonda bir numaralı tuşa bastım. Patronunun yanlış lisanla konuşması, Trankov’u kuşkulandırmaz mıydı? Ama bu riski almam gerekecekti.

“Hey Juri, ben Valentin. Sami, eve bir kadın getirdiğini söyledi. Sen de bana bir doğum günü armağanı mı vereceksin?”

“Sami, rahatsız edilmemeni söylemişti. Milletvekili Lehmusvuo ile konuşmaktan daha önemli işlerin varmış.”

“Lehmusvuo burada demek?”

“Saunada. Şimdi uyuyor... Ya da doğrusu, uyuşturucunun etkisi altında.”

“Kahretsin!”

“Onu koruyan kadın peşinde olmadığına buraya ge-

tirilmesini söylemiştin ya. Lehmusvuo, bugün tek başına evine geldi. Gün boyunca onu izledim. Seçim binasından çıkıp otobüse bindi. Otobüsü Länsiväylä otoyolunda yakaladım. Otobüs durağından sonra, taksiye atlayıp eve gitti ama taksiyi bekletmeyip geri yolladı. Arabamın içinde, ön bahçesine yakın bir yerde onu beklemeye koyuldum. Yirmi dakika sonra evden çıkınca, onu arabaya çekip ilacı doğruca damarına zerk ettim. Birkaç saat sonra kendine gelince, konuşmak için hazır olacak.”

Umarım Trankov dozajı doğru ayarlamıştı. Helena, bir iki saat sonra ayılmış olacaktı ama kendini çok kötü hissedecekti. Paskevits’e başımla durumu onaylamasını işaret ettim.

“Sana telefon edeceğim,” diye homurdandı. “Bundan sonra rahatsız etmeyin beni.” Söylediklerinden hemen sonra telefonu kapattım.

“Lehmusvuo ile içtenlikli küçük bir konuşma yapmak niyetinde olduğunu öne sürüyorsun. Peki, o zaman onu kaçırmak ve uyuşturucu vermek de neyin nesi oluyor?”

“Juri sanırım biraz abartılı davrandı. Milletvekili Lehmusvuo bana pek güvenmez de... Ona birkaç kez buluşmayı önerdim ama bir katille konuşmayı reddettiğini söyledi. O da Anita’yı öldürdüğümü düşünüyor ama bu doğru değil! Ben Anita’ya hayrandım. Herhangi bir kadın beni dolandırmayı başaramaz.” Birden yüzü kızardı çünkü benim tuzağıma da düştüğünü anladı. “İnan bana, her kimsen. Suzy, elbette doğru adın değil.”

“Çok akıllıymışsın. Anita’yı sen öldürmediysen. kim öldürdü?”

“Senin işverenin.”

Neredeyse, onun Helena’yı kast ettiğini düşünüyordum ama sonra aklım başıma geldi.

“Kime çalışacağımı düşünüyorsun?”

“Boş versene! Elbette Boris Vasilievitş Vasiliev’e. Anita’yı onun öldürttüğünü biliyorsun. Çünkü Anita, Hiidenniemi arsasına rakip Usko Syrjänen’in, Vasiliev’in aracısı olduğunu öğrenmişti. Bunu daha yeni duydum... Ben de bu konuda pek bir şey bilmiyorum zaten,” diye aceleyle ekledi. “Vasiliev’e, ağzımı kapalı tuttuğumu söyleyebilirsin. Canımı ve sağlığımı her şeyden üstün tutarım. Lehmusvuo’ya da bir şey çıtlatmayacağım. Onunla görüşmeyeceğim de. Onu alabilirsin. Sizin elinize nasıl geçtiğini de kimseye söylemem. Juri’ye de susması için para vereceğim.”

Lanet olsun! Helena’yı bana neredeyse ikram olarak sunuyordu. Onu rahatlıkla götürebilecektim. Artık Paskevitş’in ikimize de zarar vereceğinden korkum kalmayacaktı. Vasiliev’in, Paskevitş’in de korktuğu biri olduğu belliydi. Öyle bir müttefikin olması çok iyi olacaktı. Helena’yla hemen buradan çıkıp gidersem, Vasiliev’in kim olduğunu, ayrıca Hiidenniemi’yi satın almak için neden bir aracı kullandığını öğrenemeyecektim.

“Anita, uzun zaman Vasiliev’in ortağı olduğumu düşünmüştü. Ne yazık ki çok dar kafalıydı, önemsiz kadın meselelerimi abarttı. Bir erkeğin gereksinimleri vardır. Anita’yla çok iyi bir çift olabilirdik. Onun ölümünü duyduğumda gerçekten de çok üzüldüm. Aziz Meryem ikonası önünde mum yakıp ruhu için dua ettim.”

“Vasiliev’in yaptıklarından haberinin olmadığını öne sürüyorsun ama çok şey bildiğinden eminim. Bizim işlerimize zarar verdiği belli. Nuutinen’i çok özlediysen, aynı yere gideceğin için sevinmen gerekecek gibi görünüyor.” Silahımı görmesi için yeniden çıkardım. Loş ışıkta bile parmağımın tetiğe dokunduğunu görüyordu. Kaygan

kumaşlı şal üzerimden kaydı. Onu ayaklarımın uzağına tekmeledim.

“Yapma! Acı bana!”

“Şimdi Vasiliev ve Hiidenniemi hakkındaki her şeyi anlatacak ve Anita’yı Vasiliev’in öldürttüğünü nasıl öğrendiğini söyleyeceksin. Hafiflemiş vicdanla cehenneme gitmek daha iyi, değil mi?”

“Beni günah keçisi yapanı öğrenmek istiyordum. Birinin Anita’ya kini vardı ve bu kişi için elbette ben en kolay kurbandım. Birçok kişi Anita’yla ilişkimizden haberdardı, Fin polisi dâhil. Anita’nın koruması, bunu ona çitlatmıştı.”

“Fin polisi seni Anita’nın cinayetiyle ilgili sorguladı mı?”

Laitio, Moskova milisinin cinayet davasını kapatmasından dolayı öfkелendiği için Paskevits’i doğrudan kendisi aramış. Rus polisi araştırmayı sona erdirmesine karşın, Anita Nuutinen cinayetine karıştığını kanıtlayacağını söylemiş. Laitio’nun üstleri ve içişleri bakanı, böyle bir davranışı acaba nasıl yorumlayacaktı? Laitio, Merkez Güvenlik’ten, bir kedinin saunanın sıcağından sıvışması gibi hızlı gidecekti. Tek fark, onun kollarının fena halde kavrulacağıydı.

“Elbette Syrjänen’in Hiidenniemi’yi almasına izin verildi. Seçimler için oraya buraya cömertçe paralar saçmıştı. Anita bu hünlerden yoksundu. Ona bu konuda tavsiyede bulunabilirdim.”

“Sen ya da Trankov, Nuutinen’in korumasına tehdit telefonları ettiniz mi?”

“Hayır, asla! Sen böyle aramaları nereden biliyorsun?”

“Benim de bağlantılarım var... Poliste. Laitio, dostum sayılır. En favori polisime bile senin masum olduğunu

söylemeyeceğim. Peşinden düşmesini istemiyorum. Senin yerinde olsam, Trankov'un yaptıklarını kontrol ederdim."

"Neden?"

"Polis, onu Nuutinen'in korumasıyla birlikte görmüş. Ya ikisi de Vasiliev'in adamlarıysa?"

Paskevits'in ininden bana tehdit araması yapılmadığına neredeyse inanabilirdim ama buna karşın Trankov peşime takılmıştı. Acaba iki taraflı mı oynuyordu? Patronu Paskevits'in yaptıklarını daha nüfuzlu bir patrona mı ispiyonluyordu?

"Juri'ye de mi güvenmeyeceğim? Yalan söylüyorsun! En sadık adamlarımdan kuşku duymamı istiyorsun." Yanıt vermediğim için farklı bir taktik denemeye çalıştı. "Kollarım duygusuzlaşmaya başladı," diye sızlandı.

Muhtemelen çok sıkı bağlandığı için, el ve ayaklarında artık kan dolaşamıyordu. Şöminenin ateşi kor haline gelmişti. Mumlardan biri, yere parafın damlatıyordu. Paskevits, özlemle viski kadehine bakıyordu.

"Bırak da biraz içeyim... Bugün doğum günüm ne de olsa."

"Al, işte!" Bardağı kapıp viskiyi yüzüne serptim. Kafam bozulmuştu. Kendimin kim olduğunu ve hangi nedenle oraya geldiğimi söyleseydim de aynı içtenliği göstereceğine güvenemiyordum. Belki de en iyisi Helena'ya odaklanmak ve Valentin'i kendi yaptığı çorbada haşlanmaya bırakmaktı.

Paskevits, gözlerini acınacak halde kırıştırdı. Dilini uzatarak çenesinden ve yanaklarından akan keskin sıvıyı yalamaya çalıştı.

"Anita'yla ikimiz de hatalıydık," diye ağlamaklı söyledi. "Anita benim Vasiliev'in adamlarından olduğumu sanıyordu. Ben de aynısını onun için düşünüyordum."

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Onunla buluştum... Ölmeden önceki akşam onunla görüştüm. Bizi gördüler. Vasiliev’in casuslarından biriydi olasılıkla. Belki de Juri’ydi. Onun için Anita’yı öldürdüler. O zaman, cinayeti kimin yaptığını bilmiyordum. Vasiliev’in gelip eninde sonunda beni de yakalayacağını bilmem gerekirdi.”

Terleten kaskı köşeye attım. Tek sıcak olan yer başımdı, vücudumun diğer kısımları üşüyordu. En kısa zamanda bu tiksindirici seks kılığından kurtulmak istiyordum. Belki Paskevits benimle oynuyordu? Belki kim olduğunu biliyor ve vakit kazanmak istiyordu? Vasiliev hikâye, Hiidenniemi de bahaneydi? Helena’nın kaçırılması, en basit bir senaryoya bile uymuyordu.

Helena, Moskova milisinin Anita cinayetini sümen altı yaptığını ve suçu yanlış bir kişinin üzerine attığını ne kadar öne sürerse sürsün, Paskevits’in Helena’yı kaçırmak bir yana, ondan olabildiğince uzak durması gerekirdi. Finlandiya’da, bir milletvekilinin kaybolması küçük bir sorun değildi. Polis burada parayla susturulamazdı. Diğer yandan, Paskevits bu küçük görüşmeden sonra Helena’nın polise gitmesini nasıl engelleyecekti? Belli ilaçlar ve aşırı alkolle insanın aklından birkaç saatin silinebileceği doğrudur ama yine de Paskevits çok büyük bir riske girmişti. Ama Trankov kendi başına bir şeyler çeviriyorsa, durum bambaşka olurdu.

Arkamda hiç kimsenin olmadığını açıklarsam, dezavantajlı duruma düşecektim. Paskevits’in adamları eninde sonunda yardıma geleceklerdi. Bense rol yaptığımı kadar sert biri değildim. Babamı içimden o kadar çıkarmaya çalıştım ki, artık kendimi bir katil olarak göremiyordum. Hele bağlı bir adamı vurmam olanaksızdı.

“Peki, Vasiliev hangi nedenle Usko Syrj nen’i, Hiiden-niemi’yi almak için tuttu? Vasiliev neden orayı istiyor? Kendi adına orayı neden satın alamadı? Bunu söyler misin, Valentin? Bakalım tahminlerin doğru mu, yoksa palavra mı atıyorsun?”

“Her şeyi bilmiyorum ama bunun enerjiyle, o tasar-lanan doğal gaz boru hattıyla ilgili olduğunu biliyorum. Vasiliev, petrol zenginidir ve bu doğal gaz boru hattı içine darbe vuracak. Bu fıkri benimsemiyor ama Rus h k meti projenin arkasında olduğu için, doğrudan karşı koyacak cesareti de yok. Siz Finliler, tamamıyla Rusya’dan gelen enerjiye bağımlısınız.” Yine terlemeye ba lamı tı. Belki de fazla şey biliyor diye onu vuracağımdan korkuyordu.

“Vasiliev’in istediği herkesi satın alacak parasının ol-duğunu biliyorum. Finli politikacıların maaşları, komik denecek kadar az. Yan gelirleriye gözetim altında.” Leh-musvuo’nun gaz boru hattını neden ele tirdiğini bilmek istiyordum. Belki her  eye karşın Vasiliev’in adamların-dan biriydi. İdealist bir partinin milletvekili maskesinden daha iyi bir maske var mı? Daha önce de sahte kişilikler yaratılmı tı. Gen liğimi komünist Rusya’da geçirdim. Kimin ispiyoncu olduğunu asla bilemezdin. “Vasiliev’in Europol’da da adamı var. Aynı adam, önce benim hizme-timdeydi. İ i yeterince ilginç bulmayınca ayrıldı.”

Yüreğim duracak gibi oldu. Paskevits’in hizmetinde olan kişi, şimdi de Vasiliev’in Europol’daki adamı mıydı?

“David Stahl’ı mı kastediyorsun? Senin gibi bir s l -gün bile, o Fin İ ve linin gerçekte kim olduğunu bildiğini Vasiliev’e söylemem gerek.”

“Bunu bana Anita söyledi, son buluşmamızda. Çok iyi bir çift olacaktık...” Gözleri doldu. Benimse hayalarına tekme atmamak için bütün gücümü toplamam gerekiyor-

du. İçim buz gibi kara nefretle doldu ama Paskevitş'in bütün bildiklerini söylemesi için odaklanmam gerekti.

"Ya Usko Syrjänen? O Vasiliev'le nasıl bağdaşıyor?"

"İkisinin de ortak işleri var. Vasiliev'in şirketi, Syrjänen'in yeni alışveriş cennetinde hisse sahibi. Termal otellerin, alışveriş merkezlerinin ne kadar enerji harcadığını biliyor musun? Syrjänen'in kazancının büyük bölümü enerji giderlerine gidiyor. Vasiliev'in Syrjänen'e petrolü dünya piyasa fiyatlarının altında sattığını düşünüyorum."

"Lanet olsun, bunu nereden öğrendin?" Bağırمام o kadar sertti ki inlemeye başladı. Vasiliev'in adamı olduğuma onu inandırmak akıllıca olmuştu. İçimdeki o katilin yine de var olduğuna inanmaya başlamıştım.

"Anita söyledi," diye ağlamaklı bir sesle başladı. "Anita, Syrjänen'le Vasiliev'in iş ortağı olduğunu öğrenmişti. Finlandiya hükümetinin bunun bilincinde olup olmadığını bilmek istiyordum. Lehmusvuo ile Anita birbirlerini tanıyorlardı. Ne Ruslar ne de Finliler gaz boru hattının başına bir şey gelsin istemiyorlar. Ben de kendi memleketime hizmette bulunmak istiyorum."

"Ki bundan sonra küçük dalaverelerin ve karanlık işlerin görmezden gelinsin, değil mi?" Rus milisi de olasılıkla Paskevitş'in Anita Nuutinen cinayetinin arkasında olduğunu düşünmüştü. Dolayısıyla, yüksek makamlarda dostları olduğu için Paskevitş'e dokunmak istenmemiştir. Sistem, üstünde oturduğu dalı kesmişti.

"Ben Rusya'yı seviyorum. Sonunda Rusya'ya demokrasi getirecek liderlerimiz var. Çardan ve komünistlerden kurtulduk, oligarkların yönettiği devlete ihtiyacımız yok."

"Kendini de bir oligark olarak görmüyor musun Valja? Gerçi Vasiliev ve benzerlerinin yanında, henüz yeni yetmesin. Seni sağ bırakırsam, çok dikkatli olman gerektiği-

ni biliyorsundur. Üzerime saldırman, aptalca bir hareket olur. Çünkü beni öldürürsen, bizimkilerden biri eninde sonunda seni yakalar. Uçkuruna o kadar düşkünsün ki, seninle oyun oynamayı kabul eden her kadını içeriye alıyorsun. Evinde güvenlik kameran bile yok. Taktırdığın hareket sensörleri de çok ilkel. Bari hırsız alarımın var mı, lanet olasıca?” Yere düşen viski bardağına tekme atarken, hayalarını her an kurşunla koparacak çılgın bir psikopat rolüne kendim bile inanmaya başladım.

“Benimle işbirliği yaparsan, Boris Vasiliev’e hakkında güzel sözler söyleyebilirim. Onun egemenlik sürdüğü sularda bir daha asla yüzmeye cesaret etmeyen zararsız küçük bir balık olduğunu söyleyebilirim. Trankov’u arayıp Lehmusvuo’yu buraya getirmesini söyle. Ya da... Bir dakika.”

Oturduğu koltuğun önüne geldim. Yerdeki sidik birikintisi kötü görünüyordu. Ayna gibi parlak ayakkabıları ıslanmasın diye, bacaklarını açıp oturmak zorunda kalmıştı. Tepsiyi, alttaki örtüyü çekecek kadar kaldırdım. Yerdeki sidik birikintisini silip örtüyü en karanlık köşeye attım. Sonra onun pantolonunu çıkardım. Onu diğer örtüyle kuruladım. Adamın penisıyla hayalarına dokunmak, bende artık iğrenme duygusu bile uyandırmadı. Onlar et parçasından başka bir şey değildi.

“Biz çok eğlendik, değil mi Valja? Şimdi, Trankov’un sana getirdiği doğum günü armağanını görmek istiyorum. Biz de Lehmusvuo’yu istiyoruz. Zaten buraya onu almak için geldim. Üzerine verici yerleştirmiştik. Burayı onun yardımıyla buldum. Senin de üzerine aynısını yerleştirdim. Boşuna arama, onu bulamazsın. Biz tamamıyla senden farklı bir ligde oynuyoruz. Gelecek sefere, saç boyayacağın yeri daha iyi seçmeni öneririm. Şimdi Trankov’u ara.”

Dediğimi yaptı. Gerçekten de büyük bir risk alıyordum. Çünkü Helena'nın beni bu seks kılığı içinde gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini tahmin edemiyordum. Acaba kapılar acaba dışarıdan da kilitleniyor muydu? Sami ve hizmetçiler neredeydiler? Paskevits kısa İngilizce konuşmasını bitirdiğinde, ona bunu sordum. Saçlarını bit arar gibi karıştırmaya başladı.

"Lena'yla Ljuba uyuyorlar. Mutfağın ardında kendi odaları var."

"Oligarşicileri beğenmiyorsun ama mutfak personeline seks kölesi gibi davranıyorsun?"

"Onlara yüklü para ödüyorum. Kimse onları yanımda kalmak için zorlamıyor. Sami, karısıyla yukarı katta, konuk odalarının bulunduğu koridorun öbür ucunda uyuyor. Cep telefonu her zaman açık, ona her an ihtiyacım olabileceğini biliyor."

Söyledikleri için cep telefonunu ateşe attım. Şöminede kor kalmasına karşın, ısısı cep telefonunu anında bozdu. Trankov'la Paskevits'i bir an bile saf dışı edebilseydim. Helena'yla evden çıkabilecektik. Trankov'un beni tanı-maması gerekiyordu. Helena bilinçsiz olsa da onu arabaya taşırdım. Öte yandan, doğru dürüst giysiye ve sırt çantama ihtiyacım olacaktı. Arabanın anahtarı, sırt çantamın içindeydi.

"Öğrenmenin temeli tekrardır, sevgili Valja. İkimiz de buraya gelmedik. Ne ben ne de Helena Lehmusvuo... Aslında, bizim için büyük hizmette bulundun. Uzun zamandan beridir Lehmusvuo'yu yakalamak istiyorduk ama neredeyse hiç tek başına kalmadı. Biz de fazla dikkat çekmek istememiştik. Şimdi onu güvenli bir şekilde Boris Vasilievits'e götürebileceğim. Bu küçük hizmetinden dolayı, belki sana karşı daha anlayışlı olacaktır."

Kapı çalındı. Kapıya arkamı verip geri geri yürüdüm. Silahımı Paskevitş'e yönelttim. Kapıyı açtığımda, kilidi de kontrol ettim. Kahretsin, kapı yalnızca içeriden kilitleniyormuş. Ya mutfak? Oradan dışarıya çıkılabilirdi. Paskevitş'le Trankov'u oraya kilitlememin bir yararı olmayacaktı.

Şimdi bunu dert etmenin zamanı değildi. Trankov yarı baygın Helena'yı içeriye getirirken, Mike Virtue'den tam puan alabileceğim bir vuruşla onu bayılttım. Helena, duvara dayandıktan sonra yavaş yavaş yere kaydı. Böylesi daha iyiydi. Akıllı bir kadın olmasına ve verici aracılığıyla hareketlerini izleyebildiğimi bilmesine rağmen yine de acil bir durumda, yüz ifadesiyle beni tanıdığını belli edebilirdi.

Paskevitş'in ağzını kendi pantolonuyla tıkadım.

"Bunu ısıır, bok herif!"

Ya hizmetçiler ya da Sami, fazla zaman geçmeden homurdanmalarını duyacaklardı. Ya da kendisi ipleri çözebilirdi. Ama Helena'yla arabaya gidecek kadar zamanım olacaktı. Helena'yı kapının dışında bırakıp, koltuk ve küçük bir masanın yardımıyla ayakta durmasını sağladım. Bunlar, kısa zamanlı engellerdi. Helena'yı omzuma attım. Tahmin ettiğimden daha hafıftı. Merdivenlerden kerhane odasına koştum. Helena'yı yatağa yatırdıktan sonra, etekle botları çıkardım. Bantlı büstiyeri çıkarmak için vakit yoktu. Kendi giysilerimi giydim. Helena'yı da ceketime sardım. Trankov, onun sokak giysilerini getirmemişti. Yedek şarjörleri pantolon cebime sokup silah kılıfını kazağımın üzerinde bıraktıktan sonra Helena'yı yeniden omzuma attım.

Dışarıya çıktığımızda, ışıklar evin çevresini aydınlattı. Eninde sonunda, bu Sami'yi uyandıracaktı. Koşmaya

başladım. Karanlık yola vardığımda, Helena'nın midesi bulanmaya başladı. Onu aşağıya indirip kusması için yardım ettim.

"Hilja, sen misin? Neredeyim ben?"

"Güvendesin."

"Buraya nasıl geldim?"

"Şimdi bunun önemi yok. Haydi gidelim, araba bekliyor."

Helena'yı yağmur ve çamurda sürükledim. Arabanın içi korkunç pis olacaktı. Boş ver, kiralık arabadan başka bir şey değildi. Helena içine kussa da ne olacaktı ki?

Araba uysalca çalıştı. Yağmurun bozduğu yolda emin bir şekilde gidiyordu. Karşıdan gelenler yoktu. Dünya ıssız ve boştu. Yeni yaratılmış ya da ölmüş gibiydi.

Helena, yanımda uyukluyordu. Ara sıra yoldaki tümseklerde ve dönüşlerde uyanır gibi oluyordu. Araba sürmeye odaklanmak için kendimi zorladım. Kafamda sürekli dönüp dolaşan o korkunç gerçeği düşünmek istemiyordum.

David Stahl ikili oynuyordu. David Stahl, petrol oligarkı Boris Vasiliev'in adamıydı. David Stahl, bok herifin tekiydi!

Helena'yla Kirkkonummi'ya vardığımızda, hava hâlâ karanlıktı. Postacı, Gerçek Finliler Partisi'nin seçim zaferini haber veren gazeteyi getirmişti bile. Helena yolun geri kalanını uyuyarak geçirdiği için, arabadan eve kendi başına yürüyecek duruma gelmişti. Antrenin zeminine çöktü, giysileri kumuk kokuyordu. Ayağa kaldırarak merdivenlerden çıkarıp banyoya götürdüm. Soydum, küçük bir çocuk gibi söz dinliyordu. Giysilerini çamaşır makinesine atıp onu duşta temizledim.

“Saçlarını yıkayayım mı?”

“Boş ver şimdi... Biz nerelerdeydik?”

“Bromar'da, Valentin Paskevits'in villasında. Seni Paskevits'in yardımcısı kaçırdı. Uykun varsa uyumaya git. Bugün meclise gitmeyeceğini haber veririm. Seçim sonrası bir grup toplantınız olmayacak mıydı? Yoksa akşamüstü mü yapılacaktı?”

“Hatırlamıyorum. Not defterim neredeyse, bilgiler de orada.”

Olasılıkla Trankov, Helena'nın cep telefonunu yol kenarına ya da deniz gibi kolay bulunamayacak bir yere atmıştı. Vücudum “uyku” diye bağıırıyordu ama daha kafamı çalıştırmam gerekiyordu. Helena'yı kurulayıp dolapta bulduğum sıcak pijamayı üzerine geçirdim. Dişlerini de fırçalamaya çalıştım çünkü bu kadar şiddetli kustuktan

sonra, dişler yıkanmazsa sabah ağızda kalan tadın nasıl olduğunu biliyordum. Sabah Helena'dan, Boris Vasiliev ve Usko Syrjänen arasındaki bağlantıyı anlatmasını isteyecektim. Vasiliev Hiidenniemi'yi neden istiyordu? Demek baş komiser Laitio, Paskevits'i tehdit etmiş ve Paskevits ona Vasiliev'i anlatmaktan çekinmişti? Ama ben buna cesaret edecektim.

Bilgisayarımı açıp bildiklerimi not ettim. Reiska'nın dar yatağı çekici geliyordu. Üzerine çarşaf serilmemesine karşın, gözüme dünyanın en güzel yeri gibi görünüyordu. Hırsız alarımını yeniden açtıktan sonra uyudum.

Öğleden sonra, telefon sesine uyandım. Parti sekreteri, Helena'yı soruyordu. Hasta olduğunu söyledim. Sekreter biraz söylendi ama aynı zamanda gülerek partinin diğer elemanlarının da yorgun düştüğünü anlattı. Seçim zaferi sabaha dek kutlanmıştı. Gazeteyi dikkatle okuyup araba kazasıyla ilgili bir haber aradım. Sarita'ya ne olmuştu? Yağmurda yoldan çıkma olayları olmuştu. Ve Karjaa'daki kaza, gazete sütununun birinde, birkaç satırlık haber olarak yayınlanmıştı: Arabayı süren genç bir kadın ciddi olarak yaralanmıştı ama durumu iyiye gidiyordu. İşimi kolaylaştırdığı için ona çiçek yollamalıyım.

Koyu bir kahve yaparak yumurta haşladım. İçindeki her şeyi dün çıkardığı için, Helena çok aç olacaktı. Odasına bir göz attım. Hâlâ uyuyordu. Sabaha dek nemli kalan saç, bir orman perisinin saç gibi dikilmişti. Yüzü solgun ve sıksa görünüyordu. Yaralanmış gibi duruyordu. Paskevits artık onu rahatsız etmeyecekti ama ya Vasiliev? Helena, olasılıkla çok büyük güçlere karşı savaşıyordu.

Aklıma daha da küçük ve kırılgan Marina Andrejevna Mihailova geldi. Helena'yi eve getirmek bir hataydı.

Onu kimsenin bulamayacağı güvenli bir yere götürmem gerekti. Paskevits şimdi, Vasiliev'in adamlarından birinin Helena'yı elinden aldığını düşünüyordu. Ve Helena ortaya çıktığında, aldatıldığını anlayacaktı. Helena için acaba hangi doktor hastalık izni verebilecekti? Mecliste mutlaka bir doktor olmalıydı ama öyle birinin suskun kalacağına güvenemezdin. Kendimse doktorlardan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum.

Kahvaltımı tek başıma yaptım. Saat bir gibi, yeniden Helena'ya bakmaya gittim. Gözlerini aralamıştı. Gözaltıları, sanki biri ona vurmuş gibi kararmıştı. Stor perdeleri çektim. Yağmur dinmiş, bulut örtüsü parçalanmaya başlamıştı.

"Nasılsın?"

"Başım ağrıyor. Ne oldu? Bana ne yapıldı? Bana... Tecavüz edilmedi ya?" Yüzünden dehşet okunuyordu. Moskova'da ne şekilde uyandığımı hatırladım. Onun neler hissettiğini çok iyi anlıyordum. Paskevits'in söyledikleri, beni Anita'yı öldürmediğime ikna etmişti ama yine de daha az suçluluk hissetmeme yardımcı olmamıştı.

"Hayır, çünkü seni bulduğumda bütün giysilerin üstündeydi. Eve geldiğimizde, sana duş yaptırdım. Üzerinde çürükler ya da başka tecavüzü gösteren izler görmedim. Yoksa sana kötülük yapıldığını mı hissediyorsun?"

"Hayır." Dikkatlice oturmaya çalıştı. "Bu oda sallanıyor."

"Miden bulanıyor mu? Tuvalete gitmek için yardım ister misin?"

"Hayır. Başım dönüyor... Susadım."

"Komodinin üzerinde su var. Mutfakta da yiyecek var. Yavaşça kalk."

Söyleneni yaptı. Terliklerini ve sabahlığını uzattım.

Bayılacak gibi olursa tutmak için arkasından indim. Yumurta haşlayıp portakal suyu sıktım. İkinci kahvesini içince yüzüne biraz renk geldi.

“Ne hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Parça parça şeyler. Eve, giysimi değiştirmek için geldim, otobüs tam denk gelmişti. Yanlış anlama ama bir süre yalnız kalmak istemişim. Son zamanlarda, bu benim için nadir bir zevkti. Ne yazık ki geri tepti. Kapıdan dışarı çıktığımda, dehşet yağmur yağıyordu. Taksi çağırıp çağırılmamayı düşündüm. Şemsiyemi öyle açmışım ki, önümü doğru dürüst göremedim. Birden, önümde bir araba durdu. Bir şey yapmaya zamanım kalmadan, beni içeri çekip iğne vuran bir adam çıktı. Bir ara, karanlıkta duman kokan bir bankta yatıyordum. Sonra, senin de orada olduğun parlak ışıklı bir eve götürüldüm. Başka hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Trankov, seni uyuşturucu etkisinde tutuyordu. Patronuna doğum günü armağanıydın. Diğer hizmetçinin armağanı ise başarısız oldu ve Paskevitş, parasını ödediği kovboy kızının yerine beni karşısında buldu.”

Ona olanı biteni anlattım. Ama ne seks giysimin ayrıntılarını ne de Paskevitş’e sıraladığım terbiyesizlikleri açıklamadım.

“Paskevitş, düşündüğümüzden başka nedenlerle peşindeymiş. Vasiliev’in çevirdiği işler hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyormuş.”

Gözleri büyüdü. Gözaltıları koyu olduğu için, kokain çekmiş pandaya benziyordu.

“Paskevitş, Vasiliev’in yaptıklarını açığa çıkarması için benim Marina Andrejevna’ya yardım etmeye çalıştığımı biliyor mu? Bunu Vasiliev’e anlatmış mı?”

“Dinlemedin sanırım. Paskevitş, benim Vasiliev’e ça-

İştığımı ve şimdi seni ona götürdüğümü sanıyor. Kim bu Vasiliev? Hiidenniemi'den ne istiyor?"

"Marina Andrejevna'ya göre, çok kötü ve iktidar hırslı bir adam. Putin ve Medvedev iktidarlarında, politik alanda zirveye çıkamadığı için çileden çıkmış. Putin'in iktidarını açıktan açığa eleştiremiyor çünkü Hodorkovski'nin başına gelenin kendi başına da geleceğinden korkuyor."

"Kimin başına?"

"Putin'in cezaevine gönderdiği bir oligark... Hodorkovski. Putin'e cephe almış ve Duma üyelerinden birkaçını satın almaya çalışmıştı. Marina, Vasiliev'in de aynısını yapmak istediğinden ya da yalnızca kargaşa yaratmak istediğinden emin değil. Doğal gaz boru hattının Finlandiya körfezine inşasına karşı çıkmış. Hiidenniemi'yi almak istemesinin, bir şekilde bu doğal gaz boru hattıyla ilişkisi olduğu açık. Oradaki arsaya sahip olması, tahminen onu ilgilendirmiyor. Onu seve seve Syrjänen'e oyun alanı olarak bırakacaktır. Ama arsaya dâhil geniş su alanları, başka bir mesele... Doğal gaz boru hattının deniz altı yaşamına nasıl etki edeceğiyle ilgili çokça konuşulmuştu. Araştırmacılar, şimdiden orada metan gazının çoğaldığını açığa çıkarmışlar. Marina, Vasiliev'in Hiidenniemi'nin su alanları aracılığıyla gaz boru hattı inşasını zorlaştıracığından, hatta deniz altı yaşamını yok ederek engel olacağından kuşkuluyor."

"Şu Vasiliev, seni tehdit etti mi?"

"Hayır. Ama Paskevitş... Ya da... Yine de bilmiyorum. Vasiliev'in, Anita'nın öldürülmesiyle ilgisinin olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Tamamıyla Paskevitş'in öç almak istediğini sanmıştım. Onun için kızgınlıkla medyaya çıktım. Çünkü Paskevitş'in Rus milisine olan yakınlığını biliyordum. Anita, her şeye karşın bir Fin yurttaşıydı.

Sana İngilizce tehditler aldığımı söylemiş miydim? Bunları daha çok Marina'yla aramızdaki arkadaşlığa bağladım. Marina'nın, işlerini açığa çıkarmak istediklerinin içinde, Vasiliev'den başkaları da var. Daha önce dediğim gibi, güvenlik polisinin özel timleri de peşinde."

Paskevits'ten geldiğine inandırılmak istenen tehditleri düşündüm. Rusya güvenlik polisinin özel bölümü de Marina Andrejevna'nın peşindeyse, Vasiliev'in yaptıkları hakkında da bilgi edinebilirdi. Gerçi bu bilgileri nasıl kullanacakları başka bir konuydu.

"Sen de, Anita'nın öldürülmesiyle ilgili güvenliğe ve baş komiser Laitio'ya başvurup ona Paskevits'ten kuşku landığını söyledin."

"Doğru. Hatta önce, Paskevits'in seni yanına çektiğinden kuşkulandım ama Monika, senin bunu yapmayacağını söyledi. Yoksa seni işe almazdım."

Başım Monika'sız gerçekten de dertte olurdu. Laitio'nun Helena'ya inanıp inanmadığından emin olamazdım ama artık bunun önemi kalmamıştı. Monika'nın bana güvenmesi, duygulanmamı sağladı. Artık işe koyulma zamanı gelmişti.

Helena'ya, birkaç gün görünmemesi gerektiğini söyledim. O da her istediğinde meclise gitmezlik yapılamadığını söyledi. Medya, milletvekillerinin hareketlerini bir atmaca gibi gözlüyordu. Sağlık bilgileri özel hayat kapsamına girmesine karşın, hastalığıyla ilgili spekülasyonlar anında yayılacaktı. İşçi sağlığı doktorunun eve gelip gelemeyeceğini sordum.

"Kaçırılmandan sonra şoktasın. Doktor bunu kimseye açıklayamaz ya. Hâlâ hasta olduğun için, kaçırılmanla ilgili polise haber vereceğim. Doktorun telefon numarasını nereden bulabilirim?"

“Krista’nın gelmesini yeğlerim. Kendi doktorum. Onu kendim aramak istiyorum. İyi bir ilişkimiz var, gerekmedikçe ona yalan söylemek istemiyorum.”

Doktor akşama doğru geldi. O Helena’yı muayene ederken, ben de Talludden’dan kulübeme birkaç günlük erzak ve içine telsiz monte edilebilen sinyal cihazı satın almaya gittim. Çok pahalıydı ama Helena her şeyden uzak olacağı için buna ihtiyacı olacaktı. Cihazı, Reiska Räsänen adına kaydettim. Laitio’ya, beni araması için mesaj attım. Helena’nın doktor raporu hazır olunca Talludden’e gittik. Araba kiralama şirketini arayıp arabanın bir süre daha bende kalacağını haber verdim. Şu an hayatımızı kolaylaştıracaktı. Paskevit’s’in adamlarının henüz arabanın plakasını bilmediğini varsayıyor, araba kiralama şirketinin de polisten başkasına araba kiralayanın bilgilerini vermeyeceğine inanıyordum.

“Kopparnäs’te sana bütün gerçeği söylemedim. Kulübem Stävö’de değil, Torbacka tarafında. Çok sakın bir yerdir. Mus geyikleriyle rastgele geçenlerden başka kimse yoktur. Bir süre uygun olmadığını oğluna haber vermen gerekiyor mu? Seni arayacağını ve seçim sonuçları hakkında konuşmak istediğini düşünmüyor musun?”

“Aapo, kurs arkadaşlarıyla Roma’ya gitti. Gelecek haftadan önce gelmeyecek. Beni özlediğini sanmıyorum.”

Paskevit’s’in David hakkında anlattıkları, hâlâ içimde ukde kalmıştı. Kulübeye vardığımızda ondan gelen mesaj, durumu daha da kötüleştirdi.

“Sevgili Hilja, yarın Finlandiya’ya geleceğim. Ne zaman buluşuruz? Seni özledim. Sevgilerimle, David.”

Keşke buna inanabilseydim! Aynı sevgi dolu sözlerle yanıt vermem beni tiksindirdi.

“Sevgili David, önümde birkaç yoğun gün var. Per-

şembe günü olabilir. Kopparnäs hanı olsun mu? Orayı Torni otelinden daha çok beğeniyorum. Bir köy kızına uygun bir yer. Sevgilerle, Hilja!"

David'i gerçekten sevseydim, bunları yazmaktan çekinirdim. Fakat şu an nefretten başka bir şey hissetmediğim için, yalan dolu sözler kullanabiliyordum.

Kulübenin içi soğuktu. Isıyı yirmi beş dereceye ayarlayıp şömineyi yaktım. Helena enerjiyi böyle harcamama karşı çıktıysa da ona, kulübenin bu şekilde daha çabuk ısınacağını deneyimlerimden bildiğimi söyledim. Ona kendi yatak odamı verdim. Kulübenin güneyi ve kuzeyi gören çekme katına da kendim yerleştim. Sabahleyin dışarıya, yeni vaşak izlerinin görünüp görünmediğine bakmaya gidecektim.

Kulübenin çevresine hareket sensörleri yerleştirdim. Sonra Helena'nın vericisinin çalışıp çalışmadığına baktım. Ne olağanüstü bir aygıtı bu! Darılı patlıcan güveciyle inkoolu buğday peksimeti yedik. Eve alkol getirmemişim, şu an dikkatli olmam gerekiyordu. Akşam çayımızı içtikten sonra, kitap okumak için yataklarımıza çekildik. Helena, yanma dosyalarca belge almıştı.

Cep telefonumu sessiz konuma ayarlamıştım ama gece yarısından sonra, arama ışığının yandığını gördüm. Laitio'nun numarasını tanıdım.

"Ben Ilveskero?"

"Ne oluyor? Bana neden mesaj yolladın? Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Evet, var. Anita Nuutinen'i kimin öldürdüğünü biliyorum." Sövdüğünü duydum ama beni durdurmasına izin vermedim. "Yarın görüşebilir miyiz? Merkez Güvenlik'in Jokiniemi'deki binasında buluşmamızı yeğliyorum."

"Jokiniemi'de buluşamayacağız. Düştüm ve ayak bileğimi incittim."

“Bu yaşıta sarhoş dolaşmak sana yakışmıyor.”

“Voleybol oynarken oldu. Hastalık izni almaya razı olmadım, lanet olsun! Konuşmak istiyorsan, Urheilukatu’ya gelmen gerekecek. Saat ikide. Pepponen yazan düğmeye bas. İşte şimdi numaran bende, Ilveskero! Gelmezsen seni bulurum!”

Bunun boş bir tehdit olduğunu ikimizde biliyorduk. Kontrollü telefonlar çoktan icat edilmişti...

Sabah, uzun bir yürüyüş yaptım. Biraz yağmur çiseliyordu. Pazar günü fırtına, ağaçların son yapraklarını da dökmüştü. Yağmur damlaları, örümcek ağlarının üzerinde parıltıyordu; kristalden dantel gibiydiler. “Prenseslerin bile bu kadar güzel takıları yok,” demişti Jari dayım. “Kısa sürdükleri için de paha biçilmezler. Onları gördüğünde, hayranlık duyarsın.”

Yaşak izi görünmüyordu. Bir kuğu çifti koyda yüzüyordu. Helena’nın kulübeden çıkmamasını tembih etmiştim. Yatak odasının perdesi çekildiğinde, dışarıdan ışık girmiyordu. Ben Helsinki’ye gidene kadar, yeniden yağmur yağmaya başladığı için, Helena rahat rahat belgelerine odaklanabilecekti.

Kiralık arabayı Hanasaari’de bırakıp otobüse atladım. İkiye bir dakika kala zile basarken, neden “Pepponen” soyadının “Laitio” yerine yazıldığını merak ettim. Laitio’nun homurtusunu duyunca, soyadımı söyledim. Merdivenden yukarıya çıktım. Kapı açıktı, beni antrede bekliyordu.

“İçeri gir.”

Bu buluşma, tokalaşma ve hava durumu sohbetleriyle başlayan bir buluşma değildi. Ağzında puro tütüyordu. Kılığı bile bugün puro rengindeydi. Ceketini omuzlarını

geriyordu. Sağ ayağına kahverengi deri ayakkabı, soluna ise yıpranmış bir *Reino* terlik giymişti. Terliğine sırtarak baktığımda,

“Tek söz istemem,” dedi. “Bu terliklerden genç rock yıldızları da giyiyor. Büyük moda oldular. Ayağıma bundan başka bir şey girmiyor diye nefret ediyorum. Kızım bile, babasının modanın doruğunda olduğunu söyledi, kahretsin!”

Kanepeye yerleştim. O da masasının arkasına oturdu. Odası, soluk alamayacağım kadar dumanla dolmuştu. Teybi çalıştırıp soruşturma başlangıcı için gereken bilgileri sıraladı.

“İtiraf etmeye mi geldin? Vicdanın rahatsız olmaya mı başladı?” diyerek bana bir puro ikram etti. Reddettim.

“Geçen gece yaptıklarım için, en azından tehdit ve saldırı davası açılabilir diye konuşmaya geldim. Gerçi bu işin fasa fisosu... Benim gibi sen de tamamıyla yanlış bir izi sürdürün, Laitio. Valentin Paskevits, Anita Nuutinen'i öldürten kişi değil.”

Bıyıkları titredi. Kaşları derine kaçmış gözlerinin üzerine indiğinde, ince çerçeveli gözlükler üzerinde neredeyse bir saçak oluşturdu.

“Nedir bu? Senin ve patronunun uydurduğu bir masal mı?”

“İyice kulak ver. Sana çok eğlendirici bir ‘kötülük eden kötülük bulur’ hikâyesi anlatacağım.”

Ona pazar akşamı olanları anlattım. Araya girmeye çalıştı ama ona susmasını söyledim. Laso atma olayını anlattığımda, kahkahayı patlattı. Sonra yaptığı hareketten utanmış gibi, teypteki bandın dönmesini izlemeye başladı. Tek anlatmadığım şey, Paskevits'in David hakkında söyledikleriydi. Bu adam benim ganimetimdi; Vasiliev, Syrjänen ve diğerlerini başkaları halledebilirlerdi.

Laitio, hikâyemi anlattıktan sonra uzun zaman suskun kaldı. Sonra bana yine puro ikram etti. Bu kez ikramını geri çevirmedim. Puronun ucunu kestim. Böyle bir şeyi alet kutuma eklemeye karar verdim. Paskevitş'in villasında yararlı bir alet olmuştu.

"Sen Paskevitş'in kızlarından değilsin yani?" diye sordu. puromdan ikinci dumanı çektiğimde. Bunun neredeyse Jari dayımın pipo tütününü gibi güzel tat verdiğini itiraf etmeliydim.

"Hiçbir zaman da olmadım."

Bana inanmayan gözlerle baktı.

"Paskevitş'in sana Nuutinen'i bırakman için rüşvet verdiğini sanıyordum. Bundan çok emindim. Lanet olasıca, emindim! Bu mantıklı bir seçenektir. Vasiliev'in... Ya da Usko Syrjänen'in bu işle... Lanet olsun! Syrjänen'e hep hayranlık duymuşum. O mirasyedi pislik, bir İsveç Finlisi değil. Kendi imparatorluğunu kurmak için çalışıp çabalamış Finli bir herif. Şimdi git ve böyle bir Rus'la işbirliği yap..."

"Syrjänen'in, Vasiliev'in ne amaçladığını ille de bilmesi gerekmiyor. Şu Boris Vasiliev'in tam olarak kim olduğunu biliyor musun?"

"Vasiliev'in mi? Adını duymuştum. Europol'daki meslektaşım onun peşinde. Arap teröristlerle ilişkisi ve ortak petrol işleri olduğu söyleniyor. Syrjänen'in o ucuz yakıtı oradan gelmesin?"

"Meslektaşının adı David Stahl mı? Paskevitş'le de çalışmıştı." Sesim titriyordu. Yoksa titremiyor muydu? Yanaklarım kesin kızarmıştı. En azından, kalbim bir an dakikada yüz kırk kez vurmaya başlamıştı. Kalbimin göğsümden çıkarcasına gümbürdediğini Laitio duymuyor muydu?

“Stahl’ı nereden biliyorsun?”

“Benim işim bilmektir. Ama Stahl çok önemli değil. Cinayet davasında yeni ipuçları bulunduğunu söylersen. Moskova milisinin Anita Nuutinen’in cinayet dosyasını yeniden açtırabileceğini düşünüyor musun? Çünkü Vasiliev’in, başbakanla çok iyi ilişkileri yokmuş. Vasiliev’i yakalamak, Moskova milisi için şapkaya bir tüy takmak olur, birkaç kişiye yükselme yolu açabilir.”

“Ya da kan gölüne giden bir bilet... Güvendiğim Moskovalılardan biraz bilgi almam gerekecek. Paskevits’in Bromarv’daki villasına küçük bir ziyaret yapmak için acaba nasıl bir bahane uydurmalı? Benim de onu biraz korkutmam hoş olacak. Adamı altına işletmen de bir başarıydı...”

Gülümsemesi korkunç görünüyordu. Yüz ifadesi sanki tamamıyla yanlış bir yerde gibiydi. Yanaklarında ve gözlerinde Noel Babamsı, şaka dolu, iyimser kırışıklıklar oluşmuştu. Tanrım, reino terlikli babacık biri gibi görünüyordu!

“Sen Ilveskero, her arandığında bulunmalısın. Ya da en azından telefonuma yanıt vermen gerek. Lehmusvuo’nun kaçırılması ve Bromarv’daki olaylarla ilgili bir suç duyurusu yapılmadı. Bu konuda, benden başkasının bilgisi yok demek? Bu teyp bandını şimdi şöyle yapacağız.”

Bandı teypten çektikten sonra parçalayarak yaktı. Odadaki puro kokusuna, yanan plastiğin zehirli duman kokusu eklenince, Laitio pencereyi açmak zorunda kaldı.

“Şunu demek istiyorum. Bu konu şimdilik aramızda kalacak. Bir başka kadınla yaşamayı, kız arkadaşın nasıl karşılıyor acaba? Helena Lehmusvuo hiç de çirkin bir kadının değil yani.”

“Asla bir müşterimle yatmam.”

“İstememe karşın, bunu ben de yapmadım. Biz erkekler var ya, kadından anlarız.” Kahkaha attı. İleride voleybol takımına girmemi istemesin sakın?

Hemen oradan tüydüm. Ondan hoşlanmaya başlayacağım korkuyordum.

O gece, yatağımda uyanık kaldım. Helena’nın uykusunda dönmesini dinledim. Dış bellek sayesinde e-postalarımı okudum. Birleşik Devletlerdeki kurs arkadaşlarım, cumhurbaşkanı seçimiyle meşguldüler. Barak Obama’yı destekleyenler çoğunlukta idi ama aralarında, siyah bir adamın seçim zaferinin Tanrı’ya sövmekle eşit olduğunu düşünen birkaç tutucu da vardı. Bilgisayarımı tam kapatmak üzereyken, Mike Virtue’den bir mesaj geldi:

“Obama seçilirse, onu canlı tutmak bütün meslektaşlarımızın ortak görevidir. Her kimi destekledinizse de, demokratik seçimle seçilen cumhurbaşkanını her zaman korumalısınız. Unutmayın ki ben sizi, korumak ve ancak koruma söz konusu olduğunda öldürmek için eğitmiştim.”

David Stahl’ı düşündüm. Çözümün iki gece sonra belli olacağını biliyordum. Bazen, âşık olma hatasına düştüğün kişiyi öldürmek gerekliydi. Babamın yaptığı şey, yalnız onun için gerekliydi, diğerlerimiz bunun yanlış olduğunu biliyorduk. Jari dayımın yaptığı şey de korkunçtu ama tek olası seçenektir.

Sekiz yaşındayken, vahşi bir hayvanı evde beslenmenin akıllıca bir şey olmadığını anlamak için fazla küçüktüm. Frida, bir aile bireyiydi. Bizimle yaşadığı için avlanmayı doğru dürüst öğrenememişti. Bunu öğretecek anneden yoksundu. Fare ve köstebekleri, akıllı her kedinin yaptığı gibi yakalayabiliyor, bazen de sincap peşine

düşüyordu. Tavşan ve adatavşanları ona fazla geliyordu. Jari dayım, avlanma zamanı dışında tavşan, ada tavşanı, ördek ve bazen martı getirdiğinde, onun tekrar tekrar av yasalarını çiğnediğini sonradan anlamıştım. Frida'yı kasaptan alınan etlerle beslemek için paramız yeterli olmamıştı.

Yavruyken, Hevonpersii'den pek uzaklaşmamıştı. Bize geldikten sonraki ilk bir buçuk yılı rahat geçti. Geceleri gezmeye gittiyse de uzaklaşmadı. Bazen komşular, vaşak gördüklerinden söz ediyorlardı. Kışın, onun izlerini bahçemizden ve buz tutan gölün üzerinden silmeye çalışmak zahmetli bir işti. Hakkarainenler, olasılıkla bir vaşak beslediğimizi biliyorlardı ama Frida hayvanlarına zarar vermediği sürece buna aldırmamışlardı. Hevonpersii'de, Hevonpersii yasaları geçerliydi.

Zorluklar, ilkbaharda iki yaşına yaklaşp üremeye hazır olduğunda başladı. Ona bir eş gerekti. Normalde tek başına kalmayı sevmesine karşın mart ve nisanda, çağrı sesleri uzaklardan duyuluyordu. Işığın gölün yüzeyinden yansıyarak evde hareketleri görece kadar aydınlattığı mehtaplı bir geceyi anımsıyordum. Frida, Rikkaranta'dan duyulacak kadar yüksek sesle, mart kedisi gibi azgın sesler çıkarıyordu.

Birden, bu bağrıışmalarına karşılık verildi. Vaşak erkeğin sesi uzaktan, Kaavi tarafından geliyordu. Jari dayım uyumuş gibi yapmıştı ama o da kalkıp benimle pencereden, Frida'nın buz üzerinde kuzeye doğru gittiğini izlemeye koymuştu.

Frida, evden birkaç gün uzak kalıp sonunda geri geldi. Tek başına gelmişti ama çok geçmeden, buzun üzerinde başka bir vaşağın izleri de görülmeye başladı. Buz sarkıtlarının sıcaktan kırıldığı ılık bir gecede, dışarıdaki

tuvalete gitmiştim. O zaman işte onları, Frida'yla eşini görmüştüm. Frida, ön patilerinin üzerinde, kalçası kalkık durumda yatmış, eşi hızlıca içine sokulup ensesinden ısırılmıştı. Erkek üzerinden kalkınca, Frida kükreyerek ona patisiyle vurmuştu. Henüz on yaşımıdaydım, cinsellikten pek haberim yoktu. Yine de harika bir şeye tanıklık ettiğimi biliyordum.

Kızışma dönemi sona ermişti. Frida'nın artık arkadaşının olmaması beni üzmüştü ama Jari dayım bunun, vaşağın hayatının bir parçası olduğunu söylemişti. Dayım, vaşak yavrularının olasılıkla doğmayacağını da bilmişti. Her zaman ilk defada olmazmış. Frida, yeniden bir ev kedisi gibi davranmaya başlamıştı. Dayımın arabasının arkasından koşmayı alışkanlık edinmişti. Minttu Hakkarainen'in adavışanı bahçelerinde yittiğinde, ben de Jari dayım da kaygılanmıştık. Vaşağımız, muhtemelen avlanmayı öğrenmişti. Bu, onun için kaçınılmaz son olacaktı.

Frida'yı kimin çiğnediğini hiçbir zaman öğrenemedik. O kimse, vaşağı evimizden bir kilometre uzaklıktaki yol kenarında can çekişirken bırakan, yaptıklarının arkasında duramayan acımasız bir canavardı. Okuldan gelirken onu ben bulmuştum. Ayaklarım ilk iki yüz metreden sonra ağrımaya başlamasına karşın, bütün yolu evime kadar koşmuştum.

“Jari dayı, gel! Frida'dan kan akıyor!”

Dayım arabaya binip yanına mus geyiği tüfeğini almıştı. Onunla beraber gitmeme izin vermeyince, ona Frida'nın kız kardeşim olduğunu söylemiştim. Yanına gittiğimizde, vaşak hâlâ hayattaydı. Gözlerinden, bizi tanıdığı belli oluyordu. *'Benim insanlarım geldiler.'* Araba, vücudunun arka kısmını, veterinerin artık hiçbir şey yapamayacağı bir şekilde ezmişti.

“Hilja, onun acısını dindirmem gerek. Bir atışla artık acı duymayacak.”

Dayım onu vurduğunda bakamamıştım ama yüzü göz-yaşlarıyla ıslanmıştı. Vaşağı Hevonpersii’nin fundalığında duran büyük bir taş yanına gömdük. Sonraki zamanlarda, Hakkarainenler ve diğer Hevonpersii’nin diğer ziyaretçileri, fundalığın ortasında neden gül yetiştirildiğini merak etmişlerdi. Benle Jari dayım nedenini biliyorduk. Gülün altında kız kardeşimin mezarı vardı.

Bir kadınla buluşmaya gittiğinde, yanına bir kırbaç al. Bir hainle buluşmaya gittiğindeyse tabancanı yanma almaya unutma. David kesinkes silah taşıdığımı bilecek, o da ay-nısını yapacaktı. Sorun, kimin daha önce davranacağıydı.

Kopparnäs hanına arabayla mı yoksa bisikletle mi gi-deceğime bir türlü karar veremedim. Sonunda, bisikleti arabama yükleyip arabayı hanın yakınında, dört yol bi-tişğinde duran yağmur siperliğinin yanındaki açıklıkta bıraktım. Geri kalan yolu bisikletle gittim. Yağmur çise-lediği için, David'in, giysilerimin neden daha çamurlu ve ıslak olmadığını merak edeceğinden korktum. Goretexle-rimi üzerime geçirmiştim ama pantolonumun altına kalın siyah taytla New York zamanlarımdan beri hiç giymedi-ğim kırmızı deri mini eteğimi giydim. Goretex ceketin altına kutumsu bol bir yelek giydim; bunu, silah kılıfımı örttüğü için satın almıştım. David'in gözünde çekici gö-rünmek istiyordum çünkü onu çıplak, silahsız ve kendini savunamayacak bir halde yakalamak istiyordum.

Bisikletimi hanın bahçesinde bıraktığımda, ne kadar korktuğumu fark ettim. Duygularıma kapılmamak için eğitilmiştim. Bir süre, kalp atışlarımı yavaşlatan derin so-luklar aldım. Duygularımı dindirmeye çalışıyordum ama ne yazık ki niyetim David'le yatağa girmek olmasa da, içimdeki kadın onunla buluşmaktan heyecanlanıyordu.

Üzerimdeki giysileri üstümden çıkarmamaya çalışmam gerekecekti.

Attığı mesaj aynı odada kaldığını, kapıyı tıklatmamım yeterli olduğunu yazmıştı. Bakır üç binasında ondan başka kimse kalmadığı için, dış kapıyı açık bırakmıştı. Başka müşterilerin olmayışı konusunda imalı konuşmuştu. Bu, benim için kusursuz bir fırsattı; ardımda tanık bırakmayacaktım. Belki hanın müdiresi bile beni görmeyecekti. Benim neler bildiğimi acaba tahmin ediyor muydu? Anlattığı arsa alışveriş hikâyelerini yutacak kadar aptal olduğumu düşünmüyordu herhalde?

Bir seçenek, hemen kapıda sürpriz bir atak yapmaktı. İçeriye, Glock elimde girecektim. Yine de silahımı kılıfında bıraktım. Paskevits'e silah çekmekten çekinmiştim ama şimdi bunu yapacaktım. Belki de David, Anita'yı öldürmüş, alkoliğe zehirli alkol içirmiş ve cinayet silahını yanında bırakmıştı?

Kapısını tıklatırken göğsüm, eski Fin filmlerdeki starların göğsü gibi inip kalkıyordu. Nabzım boynumda ve bileklerimde görünür şekilde atıyordu. Kapının ardında -ne aptalca bir hareket- kimin olduğunu sormadı. Herhangi biri olabilirdim fakat şu an, onun için benden daha tehlikeli başka biri yoktu.

"Hilja!"

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Beni kucağına çekip kapıyı ardımızdan kapayarak kilitledi. Üzerinde blucin ve ince mavi gömlek vardı. Dar kesimli gömleğinin altında bir silah olduğunu görmedim. Pantolon kemerinde de hissetmedim. Sol kolumu vücuduma yapıştırıp sağla onu kucakladım. O an, blöfümün asla başarılı olamayacağını biliyordum. Elleri vücudumda dolaşüyor, yağmurluğundan giysisine yağmur damlaları yapışıyordu.

“Bir dakika, üzerimdekileri çıkarayım,” dedim ve kucağından kurtulup onu yatağa ittim.

Önce pantolonumu, sonra ceketimi çıkardım. Kendimi kobay gibi hissetmeme karşın, yüzümde şehvetli bir ifade oluşturmaya çalıştım. Ceketimi açar gibi yaptım ama onun yerine silahımı çekip namluyu ona çevirdim. Yüz ifadesi, sevecenlikten şaşkınlığa dönüştü. Gözlerinde öfke görünüyordu.

“Lanet olsun, bu da ne demek?”

“Oyun bitti, David Stahl. Doğru adın buysa elbet... O adla Europol’da tanınıyorsun, çünkü baş komiser Tep-po Laitio’yla işbirliği yapmıştın. Vasiliev’in çetesindeki kod adın ne? Ellerini yukarıda, ensende birleştir. Hareket etme. Senin gibi bir sıçana ateş etmekten hiç sakınmam!”

Söylediğimi yaptı ama bu durumdan nasıl kurtulacağını düşündüğünü biliyordum. Yardım çağırmak için yelteneceğini sanmıyordum. İkimiz de kimsenin dışarıdan müdahalesini istemezdik. Konuşmam daha çok bir kedinin öfkeli tıslamasına benziyordu, bağırtılı konuşmamaya çalışıyordum. Ekim sonunda hafta içinin karanlık akşamında hanın kaç tane müşterisi olduğunu bilmiyordum ama şansım varsa, başkaları burada kalmıyorlardı. David olasılıkla durumu biliyordu, davranışlarından bunu anlamam gerekecekti.

“Sen kime çalışıyorsun? Paskevits’e mi?”

“Kes sesini! Soruları ben soruyorum. Biraz daha uzun yaşamak istiyorsan, sorularıma uysalca yanıt vereceksin.”

İnanamamış gibi başını salladı. Silahını nerede saklamıştı acaba? Kelepçe şimdi işe yarayacaktı. David’i yatağa bağlayabilirdim. Kelepçe zinciri, başucundaki demir parmaklıklar arasından kolayca geçerci.

“Sana yanıt vermeyeceğim, haydi vur beni!”

“Lanet katil! İkili ajan! Hain!” İsveççe yeterince sövgü bilmediğim için, Finceye geçtim. Bu da onu eğlendiriyor görünüyordu. Yüz ifadesini gördükçe, parmaklarım tetiğe daha da sıkı basıyordu. “Vasiliev sana ne kadar ödedi? Görevin ne? Eski patronun Paskevitş, Vasiliev’in Hiidenniemi’nin peşinde olduğunu ve Usko Syrjänen’in bir aracı olduğunu biliyor. Ben de bunu Laitio’ya anlattım. Helena Lehmusvuo ve Maria Andrejevna Mihailova da bunu biliyorlar.”

“Helena Lehmusvuo kimin tarafında?”

“Onu Paskevitş de öğrenmek istedi ve Helena’yı kaçırdı.” Kendi kurnazlığımdan dolayı böbürlenmeden geçemedim. Beni hafife aldığına gerçekten de pişman olacaktı. “Paskevitş Lehmusvuo’yu seçim akşamı kaçırdı ama üzerine verici yerleştirdiğim için, Bromarv’u, Paskevitş’in villasını buldum. Paskevitş, benim Vasiliev’in kadınlarından olduğumu sandı ama ikimiz de bunun böyle olmadığını biliyoruz. Kimlerin çetene dâhil olduğundan haberin vardır herhalde?”

Başıyla onayladı. Ona, pantolon kemerini çıkarmasını söyledim. Ellerini arkasına bağlayıp onu yan yatacak şekilde yatırdım. Queens Güvenlik Akademisi’nde, karşı koyanı bir elde silah, diğerindeyse ip veya kelepçeyle bağlayarak halletmeyi öğrenmiştik. David, karşı koymadığı için işimi kolaylaştırıyordu. Bu, yine de boyun eğdiği anlamına gelmiyordu. Sadece birimizin bu odadan canlı çıkacağını biliyordum. Merakımı yenerek işi olabildiğince çabuk bitirmeliydim. Sonrasında, David’in gerçekte bir ikili ajan olduğunu ve Vasiliev’in onun ihanetini öğrenip öldürdüğüne dair Laitio’ya adsız bir ipucu yollayabilirdim.

Kapının dışında adım sesleri duyuldu, sonra tıklama sesi. Hanın müdiresi, İngilizce,

“Banyo varilinizi (büyük tahta varilin içinde banyo yapmak moda olmuş) ısıtayım mı?” diye sordu.

David’e, yanıt vermesi için işaret ettim.

“Daha sonra... Yapacak işlerim var. Banyo yapmak istediğimde, bunu size söylemeye gelirim. Belki de bugün vaktim olmayabilir.”

“Ama bu size çok iyi gelecek, salık veririm.”

Han müdiresinin adımlarının uzaklaştığını duydum. Dışarıda yağmur daha şiddetli yağmaya başlamıştı. Bu havada banyo variline girmenin uygun olup olmadığını düşündüm. Dışarısı rüzgârlı ve yağmurluyken, vücudunun çevresini sıcak suyun sarması belki çok keyif vericiydi. İşler farklı olsaydı, şimdi onunla birlikte oraya girecektik. O da öyle yapacağımızı düşünmüştür. Sonra da prizdeki elektrikli bir aygıt suya düşecek ve bu benim sonum olacaktı. Çok kurnazca bir plandı. Ardından yas tutan bir erkek arkadaş ve birkaç eski işveren.

“Paskevits’le başa çıkabildiğin için sana hayranlık duyuyorum,” dedi. “Sandığım kadar büyük bir balık değilmiş. Anita Nuutinen’in cinayetini yaptıran da o değilmiş.”

“Zaten bunu biliyordun. Tersini öne sürmeye çalışma.”

“Bilmiyordum. Vasiliev’in bu yaptıklarından birkaç hafta öncesine kadar haberim yoktu. Sonrasında, Anita Nuutinen’in cinayetinin bantlarını izledim.”

“Bantlarını mı?”

“Vasiliev, salt söylenene inanmaz. Bundan zevk alıyor. Her şey videoya çekildi... Nuutinen’in kapıdan dışarıya çıkması, onunla konuşmaya çalışman, onun kaçırılması ve senin onun eşarbını alman. Belli ki uyuşturucunun etkisi altındaydın.”

“Kahretsin, neden söz ediyorsun sen?”

“İnan bana, böyle oldu. Bar Svoboda’da uyuşturuldu, değil mi?”

“Çok dikkatliydim, kimsenin yanıma yaklaşmasına izin vermedim!”

“Bira içmedin mi? Şişelere bir şeyler koyduktan sonra ağızlarını yeniden kapatmak çok kolay. Nuutinen, Bar Svoboda’nın sahibi olabilir ama barmen, Boris Vasiliev’in adamı.”

Hem öfkeleniyor hem utanıyordum ama David’e tam olarak inanmaya henüz hazır değildim. Anlattıkları bana çok uygun ve önceden düşünülmüş gibi geliyordu.

“Haklısın, ben ikili bir ajanım. Vasiliev beni hizmetine aldı ve Europol’u da kandırmayı başardım. Benim tam olarak neler yaptığımdan haberleri yok. Planlarımın başarılı olması halinde, kendime yeni bir kimlik yaratmak için Vasiliev’in parasına ihtiyacım var. Gerçi hayatta kalma şansımın fazla olmayacağı görünüyor.”

Şimdi yüzü yorgun, acı doluydu. Benden sevgi dilenmek istiyordu ama bunu ona vermeyecektim.

Sesimi deminkinden birkaç derece daha soğuk çıkarmaya çalışarak, “Buna göre, Anita Nuutinen’i kimin ve neden öldürdüğünü biliyorsun?” diye sordum.

Rüzgâr dışarıda ağaçları sallıyor, yağmur cama vuruyordu. Perde açıktı, dışarıda, sonsuz karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

“Cinayeti, Vasiliev’in adamlarından işleyenin tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum. Olasılıkla Platov’la Ponomarenko birlikte yaptılar. Bu karar bir anda verilmişti çünkü hizmetinden ayrıldığı gece Nuutinen, Paskevits’le buluşup ona Vasiliev’le Usko Syrjänen’in Hiideniemi’nin satın almasının ardında olduklarını söylemişti. Bu işbirliğinin asla açığa çıkmaması gerekiyordu. Finlandiya’da çok az kişi Vasiliev’i tanıyor ve Anita Nuutinen de yazık ki onlardan biriydi. Vasiliev’le işbirliğine girme-

yi reddedince, hareketleri Rus tarafında sıkıca izlenmeye başladı. Vasiliev'in adamları, onun tek başına taksiye bindiğini ve seni Bar Svoboda önünde afallamış olarak bıraktığını görünce fırsattan yararlandılar. Seninle Laitio gibi ben de önce yanlış yoldaydım; cinayeti Paskevits'in işlediğinden kuşkulanıyordum. Önceleri, Paskevits'in hizmetinde olduğundan emindim. Monika von Hertzen'in hizmetinden sonra Anita Nuutinen'in ve o öldükten sonra da Helena Lehmusvuo'nun koruması olarak çalışman fazlasıyla büyük bir rastlantıydı. Ama sonrasında, Nuutinen'in cinayetinin ardında Paskevits'in değil, Vasiliev'in olduğunu öğrendim. Vasiliev'e çalışırsan bundan haberim olacaktı. Dolayısıyla, senin nerede oturduğunu öğrenmeye çalıştım. Kulübemi bulmam büyük bir şanstı. Stävö'de falan değil, kayalık yamaçta, Alp tipi bir kütük evdi. Bir tek sen mi kurnazsın?"

Yutkundum. David'in manen üzerime gelmemesi gerekirdi. Öte yandan, biraz önce benim canına kıyacağına inandığını itiraf etmişti.

"Kulübemi nasıl buldun?"

"Şansım vardı. Runeberinkatu'da Inkoo otobüsüne bindiğini gördüm. Rastlantı, arabamla o otobüsün arkasındaydım. Kendim de Tammisaari'ye gideceğim için, sadece merakımdan seni izlemeye koyuldum. Degerby'de indin. Deli'de sırt çantası dolu yiyecek alıp bisikletle kulübene sürdün. Seni yaz başında bir iki saat kadar, yani Anita Nuutinen'in cinayetinden daha önce izlemiştim. Sonrasında seni bulmak kolay oldu."

Benimle çekiciliğim dışında olmak isteyişini hep bildiğim halde, bir kısmım yine de hayal kırıklığına uğradı. Kulübeye bu kadar dikkatsizce nasıl gidebilmişim?

"Cinayetten sonra bile, Nuutinen'in nasıl bir rol oyna-

dığını anlayamamıştım. Bir ara, onunla Paskevits'in yine işbirliği yapıp Vasiliev'in peşinde olduklarından kuşkulanmıştım. Bu yanlış bir tahmindir ama onun aracılığıyla seninle ilişki kurabildim. Vasiliev, senin gerçeği öğrendiğini bilirse, hayatının zerre kadar öneminin kalmadığını anlıyorsun, değil mi Hilja?"

"Kimden öğrenecek? Sen, biraz sonra konuşacak halde olmayacaksın."

"Radyo vericiler icat edilmiş. Bu odada her şeyin monte edilmesi olanaklı. Şu an bile Moskova'ya naklen konuşma ve resim gönderilebilir. Cep telefonum ya da video kameram açık olabilir. Aynı şekilde, beni Europol'a ya da baş komiser Laitio'ya ispiyonlayacağın benzer aletleri üzerinde taşıyabilirsin. Dehşet dengeleniyor, değil mi sevgili Hilja?"

Konuştuklarından irkilmemek için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Çağdaş casusluk araçlarıyla kolaylıkla, kablo olmadan da resim ve ses kaydedilebiliyordu. Muhtemelen o da kendi güvenliği için konuşuklarımızı kaydediyordu. Tek bir seçenek kalmıştı. Önce onu, sonra da olası araçları yok edecektim. Glock'umun namlusunu şakağına bastırmanın ve tetiği çekme zamanının geldiğini düşününce içim burkuldu. Tek bir atış yeterliydi; nereye ateş etmem gerektiğini iyi biliyordum. Kolumu bir türlü kaldıramadım. Gözlerine bakmak bile çok zor geliyordu.

"Bu komediyi artık bitirelim. Vasiliev'e, Europol'le ilgili yanlış bilgiler veren ikili bir casus olduğuma inanmaya hazırsın değil mi? En iyisi, en kötü seçeneğe inanmaktır, değil mi? Gerçi kendim de bunu yapmadım değil. Lehmusvuo'nun bahçesinde seni erkek kılığında gördüğümde, yine de görüldüğün kadar masum olmadığından kuşkulananmaya başlamıştım. Seni çözememişim. Laitio'ya,

erkeklerden daha çok kadınlardan hoşlandığını söylemiş-tin. Bu doğru mu?”

“Kız arkadaşımdan söz ettim. Laitio, bunu cinselliğe çekerek yorumladı. Bunun artık ne önemi var? Seninle yataktayken elbette numara yaptım, pek bir şeye benze-miyordu. Daha iyi sevişmeler de yaşadım. Reiska’nın kı-lığının altında benim olduğumu nasıl bildin?”

“Bilmiyordum, tahmin ettim. Lehmusvuo bunu biliyor muydu?”

“Elbette biliyordu! Helena’ya bilmemesi gerekenden başka hiçbir yalan söylemedim. Vasiliev’in tehdidi altın-da mı?”

“Vasiliev’in Finli bir milletvekilini öldürmeye cesa-ret edeceğine inanmıyorum. Gelecekteki büyük operas-yonuyla ilgili kimsenin haberi olmasın diye, bu aralar ortalıkta görünmemesi gerek. Laitio ve güvenliklekiler, bundan dolayı Vasiliev hakkında tam olarak ne bildiğini öğrenmek için Syrjänen’in üzerine varamıyorlar. Olası-lıkla Syrjänen’in hiçbir şeyden haberi yok.”

David, yüzünü bana doğru kaldırmak için biraz döndü. Bakışına karşılık vermedim.

“Vasiliev’le ne kadar zamandan beridir çalışıyorsun?”

“İki yıla yakın... İçlerine girmek oldukça zaman al-mıştı. İlettiğim bilgiler Vasiliev’e oldukça çok ekonomik avantaj sağladı ama bundan dolayı, Anita Nuutinen dı-şında tek bir insan hayatı yitirilmedi. Onun bağlantısıyla ilgili yeterli bilgim yoktu.”

“Sana acıyacağıma ve gitmene izin vereceğime mi ina-ıyorsun?”

Doğruca gözlerime baktı.

“Bu konuşmayı kaydediyor musun? Kaydediyorsan kim için? Söylediğim gibi, Vasiliev yaptıklarını sana

anlattığımı öğrenirse, canın beş para etmeyecek. Benim canım zaten tehlikede ya da gerçekte zaten ölü biriyim. Seni tehlike altına soksa bile, gerçeği bilmeni istiyorum. Benim için, bunu bilecek kadar değerlisin Hilja. Yazık ki sana âşık oldum. Gerçi pişman olunacak bir şey değil bu. Koşullar daha uygun olabilirdi...”

“Bana yalan söyleme David Stahl.”

“Sana şimdi söylediklerimi hiçbir şekilde kanıtlayamıyorum ama inanmanı diliyorum. İkili bir ajan olduğumu itiraf ediyorum. Vasiliev’e Europol ve Avrupa araştırma hizmetlerinin bazı enerji politik sırlarını sattığım doğrudur. Belki de bazı hisse senedi bilgilerinin küresel ekonomik durgunluğunu tetiklemesi bile olanaklı oldu. Güvenilir olduğuma inanıldıktan sonra, bana önemli bir görev verildi. Vasiliev’in tekne kaptanı oldum. Buna tam olarak tekne de denemez, Usko Syrjänen’in lüks *I Believe* (İnanıyorum) adlı yatı. Kaptan ehliyetim yok ama kıyı kaptanı ehliyetim var. Vasiliev’in diğer adamları, eğitimden yoksunlar, yabancılara da hiç güvenmiyor. Bir de iş bittiğinde, onları öldürmesi gerekecekti. Oysa Vasiliev, ardından gereksiz ceset bırakmak istemiyor. Cesetlerin izlerini bulmak çok kolay oluyor.”

“Sen şimdi onun Anita Nuutinen’i öldürttüğünü söylemedin mi? Kendi sözlerinle tökezliyorsun Stahl.”

“O cinayet için uygun bir günah keçisi bulunmuştu.” Duruşunu değiştirmeye çalıştı ama tabancayı derisine iz bırakırcasına bastırınca durdu. “Beni dinlesene Hilja. Vasiliev, doğal gaz hattına karşı çıkıyor çünkü bu petrol milyalarının azalmasına neden olacak. Onun için Hiideniemi su havzasıyla ilgileniyor. Bu havzaya sahip olması, gaz hattının geçtiği memleketlerin hükümetlerine şantaj yapmak için olağanüstü bir fırsat yaratacak. Fin körfezi-

nin dibi kirlenmiş, kimse gaz hattının çevreyi nasıl etkileyeceğini tahmin edemiyor. Projeyi destekleyenlere bağlı olduğu sürece, bu proje kabul edilecektir. Gerekliğinde, Vasiliev B planını yürürlüğe koyacak. Alışveriş yapılmış ve onların yükleme tarihi belirlenmiş. Mallar, Birleşik Devletler'deki cumhurbaşkanı seçiminin yapıldığı gün teslim edilecek. Bütün dünyanın dikkati seçime odaklanmış olacak. Benim görevimse, malın Hiidenniemi yerine, Vasiliev'in eline geçmemesi için başka yere nakletmek. Başarılı olamazsam ki bu güçlü bir olasılık, mal denizin dibini boylayacak."

"Vasiliev ne alıyor?"

"Sr-90-radyotop. Yarılanma zamanı, otuz yıldır. Baltık Denizi'ne girmesi halinde, sonuç korkunç olacak. Bu, çok güzel bir şantaj fırsatı. Ama ben bu planı biliyorum ve ona engel olmaya çalışacağım. Belki de ikili değil, üç taraflı bir ajanım. Europol'da planlarımı bilen yok. Çok tehlikeli olduğundan, bana engel olmaya çalışılacaklardır. Ama bu yapacağım, tek çare. *I Believe* yatını el bombasıyla uçuracağım. Doğal gaz boru hattıyla ilgili ne düşünülürse düşünülün, şantaja hedef olmasına izin verilmemeli. Onun için, Vasiliev'in planına engel olunmalı."

Bütün bunları, aklımın içinde geçerli bir bütün olarak toplamaya çalıştım. David, Vasiliev'in emrinde değilmiş, her şey blöfmüş. Elbette serbest kalmak için böyle diyecekti. Birbirimize sürekli yalan söylemiştik, şimdi neden birden doğruyu söylüyordu? Gerçi bugün ben de doğruları söylemişim. Ağzımdan doğru olmayan tek şey çıkmıştı... O da David'le sevişmekten zevk almadığım.

"Tek başına ve üstlerinden izinsiz solo yaparak dünyayı kurtarman için seni serbest bırakmam gerekiyor demek?"

“Bütün dünyayı değil ama belki de çocukluğumdan beri yelken açtığım Baltık Denizi’nin bir kısmını kurtarabileceğimi umuyorum. Vasiliev asla ulu orta hareket etmeyecek. Örneğin Rusya liderlerine tamamiyle gizli şantaj yapacaktır. Normal yurttaşlara söylenmeyecek birçok konu var. Finlandiya hükümetinin, gaz boru hattının ne kadar tehdit altında olduğunu bilip bilmediğini tahmin edemiyorum. Zaten Paskevits de bunu öğrenmek için uğraşıyordu. Nükleer reaktörlerle petrol kuyularını korumak olanaklı ama koskoca denizi nasıl korursun? İnsanların açık sularda hareket etmesine engel olunması, büyük yankı uyandırır. Yelkenciler ve diğer tekne sahipleri, özgürlüğüne düşkün kişilerdir.”

Bağlı ellerine bakıyordum. Kemer bir engel değildi, istenirse ondan kolaylıkla kurtulabilirdi. Yine de bu fazla vakit aldığı için, silah tutan kişi hemen kaçma niyetini anlayacaktı. David, daha fazlasını da yapabiliirdi. Silahlı bir saldırgandan kaçınmayı ve ondan kurtulmayı benim kadar iyi biliyordu. David’in bana bir şey anlatması gerekmiyordu. Öte yandan, beni silahla karşılayan o da olabiliirdi.

Ama onun daha önceden bir ikili ajan olduğunu öğrendiğimi bilmiyordu ki. Onu şaşırtmıştım. Dolayısıyla, masal anlatarak kendini kurtarmaya çalışıyordu. Belki gerçekten de benimle sevişmek için buluşmak istemişti. Yoksa bana rol yapması, ona sapıkça bir keyif mi veriyordu?

Mike Virtue’nin sesi aniden kafamın içinde konuşmaya başladı.

“Sen, Hilja Ilveskero! Diğer eğittiklerimden daha farklı bir sorunun var. Onlar fazlasıyla güven duyuyor, sense aşırı kuşkusun. Kimseyi yakınına yaklaştırmıyor, iyili-

ğ e inanmıyorsun. Bu iş i insanları korumak için yapıyor, onlara güven veriyoruz. Öldürmek ya da yok etmek için yapmıyoruz.”

Ah, Mike! Ona ne yapmam gerektiğini sormam gerekirdi. Ama o okyanus ötesindeydi. Şimdi onun önerileri olmadan hareket etmem gerekiyordu.

“Gelecek salı ne olacakmış?”

“Vasiliev, birkaç koruması ve yatı kullanan ben dâhil, Usko Syrjänen’in yatıyla Hiidenniemi’den St. Petersburg’a doğru yol alacağız. Rus karasularına girmeden, uluslararası sularda başka bir gemiyle buluşup alışverişi gerçekleştireceğiz. Bildiğim kadarıyla, Vasiliev’e, uçaklardaki kara kutu gibi patlamaya karşı sağlam bir ambalaja sarılmış sr-90 verilecek. Satıcı yeterince uzakta olunca, sr-90’la birlikte suya atlayıp Syrjänen’in yatını patlatacağım. İşler kötü giderse, ya boğulup patlamayla parça parça olurum ya da başıma bir kurşun yerim. İzotop yeterince güvenli paketlenmemişse, onun denizin dibine batması riskini göze alamayarak başka bir çözüm bulmak durumunda olacağım. En kötü durumda, Vasiliev’in orijinal planına uyup malı Hiidenniemi’ye getirmem gerekecek. O zaman da sr-90’dan kurtulmak için başka bir plan yapmam gerek.”

“Yoksa bunların hepsini sen mi planladın? Operasyonundan söz ettiğ in tek kişi ben miyim?”

“Üstlerime bunu bildireceğ im elbette. Operasyonun başarısız olması halinde, Vasiliev’in elinde ne olduğunu başka birilerinin de bilmesi gerekecek. Artık operasyona engel olamayacaklarında üstlerime haber vereceğ im. En kötü olasılıkla, bu büyük bir uluslararası krize neden olabilir. Onun için de iş i sessiz sedasız yapmak durumundayım.”

Elimdeki Glock ağır gelmeye başlamıştı. Bileğim ne-redeyse istemeden inmeye başladığından, silahın namlu-su artık onun şakağı yerine yatağın arkasına yönelmişti. Bakışımı gözlerinden kaçırdım. Planı bana saçma ve per-vasız geliyordu. Elbette doğruysa.

“Tek başında bunu yapman şart mı? Geride yardımcı güçlerin olamaz mı? Örneğin seni izleyen ve sonra seni güvenli bir yere götürecek başka bir tekne gibi?”

Yorgunca gülümsedi.

“Vasiliev’in radarları, gemi trafiğini sürekli izleyecek-ler. Başka birinin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum.”

Bir katil olarak çalışmak hiçbir zaman istediğim bir meslek olmadı ve şimdiye dek bunu yapmam da gerek-medi. Şimdi de böyle bir şey yapmaktan hoşlanmıyorum. Başka seçenek yok ama.

“Europol, Vasiliev’i uzun zamandır izliyor demek? Çünkü bir sürü başka suç da işlemiş.”

“Güç istiyor. Hem ekonomik hem de politik...”

Anlattıkları, Helena’yla Laitio’nun anlattıklarına uyu-yordu. Şimdi, hikâyesinin son kısmına inanıp inanmaya karar vermeliydim. Gerçeği öğrenmek için bildiğim bir yol yoktu. Boris Vasiliev’i arayıp sr-90’ın gerçek olup ol-madığını soramazdım. Usko Syrjänen’i arayıp dostuna 4 Kasım’da yatını ödünç verip vermeyeceğini de soramaz-dım. Bir tek çarem vardı.

Eğilip dudağını öptüm. Karşılık verdi. Annem, son da-kikasına kadar babama inanmış, öldürme tehdidini asla ciddiye almamıştı. Ama David babam değildi. Babam, herhangi bir erkekti. Dünyada Jari dayım, Mike Virtue ve David gibileri de vardı. Tabancamın emniyetini kapatıp yere düşmesine izin verdim. Fazla güvenirsem, bu bana pahalıya patlayacaktı. Korkmaktan, yalan söylemekten, hep en kötüsünü düşünmekten çok yorulmuştum.

Kemeri David'in bileklerinden çözüp parmaklarını öptüm. Gömleğini çıkarmaya başladım. O da benden örnek alarak giysilerini çıkarmaya başladı. Ceketim ve gömleğimle birlikte silah kılıfım, büstiyerim ve sutyenim de onların peşinden yere uçtular. Diğer giysiler de onları izlediler. Onların yeri orasıydı, tenlerimizin arasında hiçbir engelin olmaması gerekiyordu. Konuşulan dilin önemi kalmamıştı. Vücutlar kendi dilini konuşuyor birbirlerini anlıyorlardı. Nerelerin öpülmesi, emilmesi ve okşanması gerektiğini biliyorlardı. Vücut bunu anımsayacaktı. Dünyaya yarın yok olsa, şu an paramparça olsa da bu bizde kalacaktı.

David tuvaletten çıkarken,

“Bir vaşağınki gibi ayakların var. Hanın müdiresini aradım, yıkanma varilinin yarım saat sonra hazır olduğunu söyledi. Ondan önce yiyecek bir şeyler ister misin? Burada şampanya ve karides var. Birlikte son yemeğimiz olacaksa, bari lüks olsun,” dedi.

“Son yemek mi? Ne zaman gitmen gerek?”

“Sabah... Salı günkü operasyonu hazırlamak için Vasiliev'i Moskova'dan Finlandiya'ya getireceğim.”

“Satıcı kim?”

“Kim olduğunu bilmesen daha iyi.”

“Arkanı kollamam için beni de yanına al. Motorlu tekne kullanmayı biliyorum. *I Believe*'i patlattıktan sonra, seni oradan toplayabilirim.”

“Olmaz Hilja. Konu kapandı. Şampanya ister misin? Zamanımız kısıtlı. Keyif almaya çalışalım.”

Gerçek hayat, bazen romantik filmleri taklit ediyordu ama hiçbir romantik film, David'le birlikte sıcak yıkanma varilinde oturduğumuz ve rüzgârın rastgele salladığı çıplak ağaç dallarını izlediğimizde hissettiğim o mutluluğu veremezdi. Hayat işte oradaydı, biraz sonra yitecek o kısa anın içindeydi. Ve o an, hayatımın sonuna dek yetecek kadar derin ve anlamlıydı. Sanki hayatım boyunca, günün birinde önüme geleceğini biliyormuşum gibi, o ana doğru

yürümüstüm. Aramızda artık yalan, yanlış anlama ve sır yoktu. Olabildiğince doğruları bulmaya çalışıyorduk.

Paylaşacak çok şeyimiz vardı. David'in Tammissaari'daki eski ahşap evlerinin arka bahçeleriyle ilgili anıları, İsveç'te polis okulunda okuması, Europol'da işe başlaması ve bir çocuk sahibi olamamanın pişmanlığı. Çocuk sahibi olma fikrini yıldan yıla ertelemiştim. Hayatımda anne olmayı istediğim bir zaman henüz olmamıştı. Frida'nın ölümünü ve buzun üzerinde çiftleşen vaşakları anlattım. Erkek vaşağın ertesi yıl da geri gelip boşuna Frida'yı çağırıp çağırmadığını birlikte tahmin etmeye çalıştık.

Pek uyumadık. Dışarıda yağmur yağarken ve sular oluklardan kayalıklara şırıl şırıl akarken, birbirimizin kucağında uyukluyorduk. Vahşi bir hayvanı ehlileştiremiyordum, başka bir insana sahip olamıyordum. David'in gitmesini de engelleyemiyordum. Kahvaltıda şakalaştık, kaygılanmanın ve üzülmünün bir yararı yoktu.

"Bu işi başarırım, yeraltına girip kendime yeni bir kimlik yaratmam gerekecek. Vasiliev'in ölümünden sonra işlerin nasıl olacağını, imparatorluğundaki gücün kimin eline geçeceğini bilemiyorum. Belki de imparatorluğu devrilecek. Hayatta kalacaksam, bunu sana uygun zamanda haber vereceğim. Kalmayacaksam... Ölümünden sonraki hayata inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. İnanmıyorum sanırım. Yine de... Jari dayımla Frida'nın tam olarak ölmediklerini sıkça düşünüyorum. Aklıma zorla getirdiğim silik bir anı olmasına karşın, annem de içimde bir yerde yaşıyor." Onları anıyordum, seviyordum. David'i de sevecektim.

"İnançlı bir Lüteriyen olarak yetiştirildim. Annem, cennetten beni hep kollayacağını söylemişti. Şimdi aynıısını sana söylüyorum." Elimi tuttu. İşaret parmağını, Frida'nın oynamak istediğindeki gibi ısırdı.

Saat ileriye doğru tik tak etti. Zaman acımıyordu. Son anları, dar yatakta kucak kucağa geçirdik, son öpücüklerimizi verdik. *Ağlamayacağım, hayır*, diye kendimi tutmaya çalışıyordum ama onun gözlerinde de yaşlar belirdi. Tek başına, Vasiliev ve çetesinin karşısına çıkacaktı. Elinde sapan yerine el bombası tutacaktı. Manen yakınında olmaktan başka bir şey yapamayacaktım. Hana öç almak için geldiğimden yanımda tek bir armağan getirmemişim. Ona anılardan başka sunacağım hiçbir şeyim yoktu.

Handan birlikte çıktık. Hâlâ yağmur yağdığı için, arabasıyla bisikletimi arabama kadar götürdü. Acelesi vardı. Moskova'ya giden yol yüzlerce kilometreydi. Sınırdaki işlemlerin ne kadar süreceği de belli olmazdı. Arka arkaya Hanko yolunun kavşağına kadar sürdük. Oradan sola döndüm, o da sağa saptı. Torbacka yoluna vardığımda, arabamı küçük uçakların havaalanı yakınında durdurup Frida'nın eşini çağırdığı sesle bağırdım.

Helena'ya Talludden'e ne zaman döneceğimi bildirmemiştim. Dün gece de güvende olduğumu mesajla bildirmeyi unutmuştum. Gece gelmediğim için, aklını yitirecek kadar kaygılı olduğunu söyledi. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sonunda, gelmeyişimin Vasiliev'le ilgili olduğunu anlattım.

Hafta sonu güneşliydi. Cumartesi gününü Kopparnäs'e gidip gelmekle geçirdik. Pazar günü Torbacka körfezinde kürek çekerek uzun bir tur attık. David'in ölümüne gitmesiyle her şeyin bitmesine karşın, güneşin hâlâ nasıl ışık yayabildiğini, sonbahar denizinin nasıl bu kadar mavi mavi parıldayabildiğini anlamak zordu. Hepimiz ölümümüze doğru gidiyorduk ama o, ölümünün tam tarihini, hatta saatini biliyordu. Laitio'yu ararsam, Europol'dan doğru kişileri bulup David'in yapmak istediğine engel olabilecek miydi? Europoldakiler, *I believe* teknesi için

doğru dürüst pusu kurabilecekler miydi? Teknelerinin ya da helikopterlerinin radarda görünmesini engelleyen araçları vardı kesinlikle.

Helena'nın geleceği için bir çözüm bulmak gerekcekti. Sonsuza kadar hastalık izninde olamazdı. Asistanı Saara Hirvelä, hafta sonundan sonra işe dönecekti. Helena, koruma işini sürdürmemi istiyordu. Kaçırılmasından sonra aklını başına topladığında, bu yapılanın cezasız kalmayacağını düşünmeye başlamıştı. Suç duyurusunda bulunacak ve bu, Paskevitş'le Trankov'un tutuklanması-na neden olacaktı. Finlandiya'da bulunurlarsa, Helena'yi yasadışı alıkoymaktan mahkemeye çıkarılacaklardı.

Ondan bu olayın açıklamasını biraz ertelemesini rica edip, bir milletvekili asistanının seks kılığında ve silahlı olarak işverenini kurtarmaya çalışmasının gazete manşetlerinde nasıl görüneceğini düşünmesini söyledim. Paskevitş, suçu Trankov'un üstüne atarak kurtulacaktı. Öte yandan, asıl başı dertte olan ben olacaktım. Çünkü Paskevitş'i tehdit etmiş, onu alıkoymuştum. Helena'ya şimdilik bir şey yapmamasını yeniden rica ettim. Çünkü Paskevitş'in Vasiliev'le ilgili bildiklerini polise söylemeden önce, David'in operasyonu tamamlaması gerekiyordu. Elbette David'in yapacaklarını Helena'ya söyleyemedim.

Pazar akşamı, Helena'yla akşam çayımızı içtikten sonra yataklarımıza gitme vakti geldiğinde, David telefon etti.

“Benim. Konuşabilir miyiz?”

“Bir dakika bekle, dışarı çıkıp seni hemen arayacağım.”

Üzerime ceketimi giydim. Hava sakın olduğundan, neredede konuşursam konuşayım, sesim çevrede yankılanacaktı. Kayalığın tepesine tırmandım. Ses yukarıdan aşağıya değil de aşağıdan yukarıya daha iyi duyulduğu için, orası konuşmak için en güvenli yerdı. Gökyüzü bulutsuzdu. Şehir ışıkları olmadığı için, yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu.

“Her şey planlandığı gibi yürüyor. Vasiliev’in ruh hali olumlu. Syriänen de hafta sonundan önce villaya gelmeyecek. Gerçi yataının parçalandığını duyar duymaz hemen buraya fırlayacak ama bu artık benim sorunum olmayacak.”

“Kotka’dasın, değil mi?”

“Evet, burada Hiidenniemi sahilindeyim. Sana bundan sonra artık telefon etmeye cesaret edemeyeceğim. Vasiliev’in çetesinden kimse İsveççe anlamamasına karşın, dışarıdakilerle ilişki kurmaya iyi gözle bakılmıyor. Herkes şimdi saunada. Fakat yarın bütün gün, planın yeniden gözden geçirilmesiyle geçecek. Vasiliev çok dikkatli biri.”

Dışarısı karanlık olduğundan, denizi doğru dürüst görmeyordum. David benimle aynı denizin kenarında, aynı yıldızların altındaydı. Konuşacak hiçbir şeyim yoktu, çünkü ona söylemek istediğim her şey iki sözcüğe sığıyor, fakat bunlar bir türlü dudaklarımın arasından çıkamıyordu. David’se oradan buradan konuşuyor, benden nasıl kuşkulandığından ve sonunda gerçeği öğrendiğimiz için ne kadar mutlu olduğundan söz ediyordu.

“Biri dışarıya çıktı, bitirmem gerekiyor. Kendine iyi bak, sevgili vaşak kedim.”

Sonunda o iki sözcüğü söyleyebildim ama David telefonu kapatmıştı bile. Sözcükleri yıldızlara söyledim. David’i koruyan, onu sapasağlam karaya getirecek bir büyüyümüş gibi, o sözcükleri bildiğim her dilde söyledim.

Pazartesi Laitio’yu arayıp polisin kaçırma olayıyla ilgili ne yapacağını sordum. Laitio; Paskevits ve Trankov’un çarşamba günü Moskova treniyle Finlandiya’dan çıktıklarını bildiğini söyledi. Merkez Güvenlik’in dedektifleri, Bromarv’daki villaya gitmişlerdi. Evde Sami Heinonen’le eşi Jenna’dan başka kimse bulunmamıştı. Heinonenler, Paskevits’in ne zaman döneceğini bilmiyorlardı. Hatta Paskevits’in villayı satılığa çıkardığından söz etmişlerdi.

“Pazartesi, Merkez Güvenlik’ten başka hem Supo’ya (Finlandiya istihbarat örgütü) hem de başbakanlıkla içişleri bakanlığına haber verdim. Lehmusvuo’nun kaçırılmasının şimdilik gizli tutulması konusunda herkes hemfikir. Helena’nın artık işe dönmesi gerek. Hükümettekiler, Paskevitš’in Lehmusvuo’dan ne istediğini merak ediyorlar. Birleşik Devletler’deki seçimden sonra, başbakan ivedi bir toplantı yapacak. Bunu sana söylememem gerekirdi ama ne de olsa Lehmusvuo bunu sana bildirecek. Şu aralar iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?”

“Ayağın nasıl?” Sorusuna soruyla yanıt verdim. “Hâlâ ayağında plastik terlikle dolaşıyor musun?”

“Çok konuşuyorsun,” diye homurdandı. Kibrit yaktığını duydum. “Bu lanet puro habire sönüyor. Armağan edilmişti ama kötü kalite. Lanet olsun!” Telefonuyla bir şeyler yaptı, sonra hat kesildi. Çok istememe karşın, onu geri aramadım. Laitio, Helena ve diğerleri, isterlerse oldukça büyük kıyamet koparabilirlerdi. Hatta Vasiliev’i bile cezaevine gönderirlerdi. David hayatta kalırdı. Vasiliev, mahkeme önüne çıkarılırdı. Onun izotop alışını önlemek için hâlâ vakit vardı.

Yine de David’in planını bozmamak için hiçbir şey yapmadım. O seçimini yapmıştı. Bana, yaptığına saygı duymak kalmıştı. Helena, salı günü işe dönmeye karar verdi. Yerel seçimlerden sonra yapacak çok şey vardı. Normal yasama işlerini de sürdürmesi gerekiyordu. Helena parti arkadaşlarına, hastalığıyla ilgili benim gibi kolayca yalanlar attı. Bir an şaşkınlık yaşadktan sonra, kadının bir politikacı olduğunu hatırladım. Doğru olmayanı söylemek başarının anahtarıysa, belki ben de bu işe uygun olacaktım. Saara ile postayı gözden geçirdiğimiz sırada, içişleri bakanı aradı. *Ne olur, bugün toplantı yapmayın, David’e yarına dek zaman verin*, diye bakana söylemek

istedim ama şansısma, ABD cumhurbaşkanı seçimleri, baş karıştırıcı Kotkalı emlak sahipliği konusundan daha ilgi çekici geliyordu.

Helena, bundan önceki seçim zafer kutlamalarını kaçırdığı için, Birleşik Devletler'in başkanlık seçim sabahlamasına gitmek istiyordu. Peşini bırakmadım. Yapacağı program, bana da uygun gelecekti. Usko Syrjänen'in yatı karanlık basınca hareket edecekti ve David'in yazgısı, dünyayı heyecanlandıran başkanlık seçimi sonucundan birkaç saat önce belli olacaktı. Sinirli oluşum, kolaylıkla seçim heyecanına sayılacaktı. Buradakiler politikaya ihtiraslı yaklaştıkları için, benim gibi New York'ta eğitim görmüş bir korumanın da Obama'nın ne olacağını heyecandan yüzü solgunlaşmış olarak izlemesini doğal göreceklerti.

David'in yanında telefonu var mı, diye merak ettim. Aramaya çalışsam onu yakalayabilir miydim? Buluşma, kıydan onlarca kilometre uzakta, açık sularda gerçekleşecekti. Kasım denizi de buz gibi soğuktı. Rüzgâr pek esmiyordu ama dalgalar açık denizde büyüdükleri için, iyi bir yüzücünün bile onlara karşı zorlukla savaşması gerekecekti. David'in dalgıç giysisi olacak mıydı? Ticaret yaptıkları adamın kötü bir sürpriz yapması halinde David, herkesin dalgıç giysisi giymesi için emir verecek miydi? Değişik devletlerin haber kanalları gözümün önünden akıyordu. İnsanlar umut şarkıları söylüyorlardı. Obama'mn başkan olması halinde, dünyanın mucizevî şekilde daha iyi bir yer olacağını sanıyorlardı. Tarihin nasıl oluşturulduğunu izledim ve sonuç sabah saatlerinde belirlenmeye başlayınca, ben de başkalarıyla gözyaşı döktüm ama onlardan tamamıyla başka bir nedenden dolayı.

David'in planını ne zaman yürürlüğe koyacağını bildiğimi sanmıştım. Bir deniz kartalı olarak, Syrjänen'in /

Belive yatının üzerinde uçmak ve onun yaptıklarına göz kulak olmak istiyordum. Bunu, seçim gecesinin ortasında hayal ediyor ve bir an kendimi on beş metrelik yatın üzerinde uçtuğumu görüyordum. Denizde, yattan başka tekne görünmüyordu. Oralarda başka, daha büyük bir teknenin ışıkları göründü. Sonra da işaret ışıkları... Teknenin tayfası, teknelerin birbirine yaklaştıklarını fark etmişti. Sonrasında ne olacaktı? Tekneler yan yana mı demirleyeceklerdi? İzotopu kim getirecekti? David onu nasıl ele geçirecekti? Bundan sonra, aklıma başka imge gelmedi. Ne kadar odaklanmaya çalışsam da, ne olup bittiğini hissedemiyordum. David'in operasyonu başarılı olmuş muydu, yoksa ölmüş müydü? Helena'yla sabahın köründe, arkadaşlarıyla paylaştığı eve bir iki saat uyumak için gittiğimizde, içimde yazgıma boyun eğmişçesine bir boşluk vardı. Yasaklanmasına karşın, olayların gidişini etkilemeye çalışabilirdim ama bunu yapmamıştım. Belki yine de en doğruyu yapmıştım.

Ertesi gün, internetteki haber sayfalarında gezindim. Hiçbir yerde Finlandiya körfezindeki faciadan söz edilmiyordu. Yoksa David patlama girişiminde başarısız mı olmuştu? Bütün sayfalar Obama'yla doluydu. Sonrasında, Rusya cumhurbaşkanı Medvedev'in seçim zaferini kutlamadığı haberi çıkmıştı.

Akşamüstü saat beş sularında, tekne kazasıyla ilgili ilk haberi buldum.

"İşadaminin lüks yatı, Finlandiya körfezinde battı."

Başlığın altında, Usko Syrjänen'in resmi çıkmıştı. Haberi tıklayıp açtım.

"İşadamı Usko Syrjänen, sahip olduğu yatı 1 Belive'in parçalarının Finlandiya körfezinde bulunduğu haberini sahil korumanın verdiğini bildirdi. Şoktaki Syrjänen, yeni satın aldığı Kotka'daki Hiidenniemi malikânesini her zi-

yaret edişinde, arkadaşı ve iş ortağı Boris Vasiliev'e yatını kullanmasına izin verdiğini söyledi. Syrjänen, yatını en son Tullin'e bir bale gösterisini izlemek için gittiğinde kullanmıştı."

Boris Vasiliev, habercilerin çoğu için yabancı bir addı. Zaten politik haber ajanslarının ilgisi, Birleşik Devletlere odaklanmıştı. Laitio, yatın patlatılma amacının, olasılıkla işadamı Syrjänen'in öldürülmesi olabileceğini medyaya inandırmaya çalışacaktı. Syrjänen, seçim finansman kargaşasında birçok kişinin ayağına basmıştı. Kadın konusunda aşırıya gittiği için, ardında birkaç kıskanç koca ve ihanet edilen sevgili bırakmıştı. Finlandiya'da, öç almak için bugüne dek tekne patlatan kimse görülmemesine karşın medya ve halk, Jokela ve Kauhajoki cinayetlerinden sonra, bizde bile her şeyin olabileceğine inanmaya hazırды.

Cuma günü, kendimi asla hayal edemeyeceğim bir durumda buldum. Hükümet konağında başbakan, içişleri bakanı, Supo'nun bölge amiri, Helena ve Laitio'yla aynı masada oturuyordum. Laitio, hâlâ Reino terliği giyiyordu. Kokudan anlaşıldığı kadarıyla, toplantıdan önce bol puro içerek stok yapmıştı. Toplantının başlıca amacı, Finlandiya ve Rusya arasındaki bağlantıların tehlikeye girmemesi için, Vasiliev olayının gündemden nasıl silineceğiydi. Helena yeniden atak kişiliğine bürünmüştü. Vasiliev'in planlarının Rus yöneticilere açıklanması gerektiğini, yoksa ileri bir tarihte, Vasiliev gibi başkaları da Helena'nın karşı çıktığı doğal gaz boru hattını tehdit edebileceklerdi.

Boris Vasiliev'in, Europol ve Interpol kanalıyla Beyaz Rus Ivan Gezolian'la ilişkisi olduğu öğrenilmişti. Gezolian'ın ise yakın doğulu terörist örgütlerle bağlantısı olduğu biliniyordu. Adı söylenmeyen bir Europol ajanı, Vasiliev'in çetesine sızmış ve izotop alışverişinin Vasiliev ve büyük olasılıkla Ivan Gezolian arasında yapılacağına

ıkna olunmuştu. Europol, bu alışverişin nasıl sonuçlandığını tam olarak öğrenememişti. Europol ajanı, alışverişle ilgili bilgiyi işin yapılacağı gün bildirmiş, ondan sonra da ondan haber alınamamıştı. Gezolian'ın sahip olduğu şirketin adına kayıt edilmiş tekne, patlamadan önceki gün St. Petersburg limanında görülmüştü ama Vasiliev'le Gezolian arasında elle tutulur bir bağlantı bulunamamıştı.

"*I Believe* yatının kazasından sonra yapılan aramalarda, en az dört erkek cesedi kalıntısı bulundu. Şu an kimlikleri belirlenmeye çalışılıyor ama durum kolay değil. Çünkü satıştan sonra, Syrjänen'in malikânesine çeşitli kişiler gelip gitmişti. Hangi eşyanın kime ait olduğu belli değil. Öte yandan, araştırmalara hem vakit hem para harcanıyor. Europol dedektifinden başkasının yittiği bildirilmemişti."

"Dedektifin adı da var mı?" diye içişleri bakanı sordu. "Kahraman bir polisin adsız bırakılması düşünülemez."

"Adı David Daniel Stahl, dedi Laitio. "Aslında Tammi-saari doğumlu. Gençliğinin büyük kısmını Tarto'da geçirmesine karşın, Fin yurttaşıdır. Polis okulunu İsveç'te bitirdi. Meslektaşları arasında, gruba iyi uyum sağlayamadığı ve bazen, devasa riskler içeren fazla radikal kararlar aldığı için Finnjävel (Fin şeytani) lakabıyla tanınıyordu. Rusça, İsveççe ve Estonca, hatta konuşmamasına karşın Fince anladığından, bu sızma operasyonu için seçilmişti."

David, Fince bildiğini bana söylememiş ya da bütün kartlar masaya dağıtıldığı için, bunun artık önemli olmadığını düşünmüştü. Toplantının sonucunda, Vasiliev'le ilgili bilgiler, sessiz kalmak koşuluyla hükümetin ve güvenlik güçlerinin en yüksek güvenlik sınıflandırması kategorisinde kalacaktı. Dolayısıyla, Helena'nın da benim de ağzımızı kapalı tutmamız gerekecekti. Paskevits'le Trankov'a, Finlandiya'ya giriş yasağı konmuştu ve sınırda onları tutuklama emri bekliyordu. Herkes, tutuklama-

nın gerçek olmamasını diliyor gibi görünüyordu. Çünkü bu medyanın ilgisini çektiği an, hükümetle Merkez Güvenlik yönetimi için hoş olmayan durumlar yaratabilirdi.

Diğerleri tam toplantıyı bitirmek için hazırlandıklarında, Helena,

“Ya yiten o izotoplar hiç var olmadıysa? Europol onların peşine düştü mü?” diye sordu.

“Elbette her şeyin peşindeyiz,” diyen Laitio, gülümseyerek elindeki puroyla oynadı. Sonra da yakmadan ağzına götürdü. “Belki de alışveriş gerçekleşmedi? Belki Gezolian oyun oynuyordu? Paraları alıp Vasiliev’in yatını havaya uçurmuş da olabilir. Besin zinciri işte böyle çalışıyor: Büyük balık küçükü yutar. En büyük balığın kim olduğunu bilmek önemli!”

Saman sarısı saçlı ve hayatının tümünü içeride geçirmiş görünen Supo’nun bölge amiri Nupponen. “Finlandiya’da bunun kim olduğu biliniyor,” dedi. Homurdanıp kaygıyla başbakana bir göz attı. Laitio kakhahayı patlattı.

“Bu kadar saygın insan içinde şimdi bu puromu yakarsam ne olur? Dinle beni Nupponen, sigara yasağını ihlal edersem ne kadar ceza yerim? Acaba içişleri bakanının ya da daha sert sigara yasağını destekleyen milletvekilinin bu konuda daha iyi fikri var mı? Her türlü tehlikeden korunmamız, lanet olsun, ne iyi!”

Toplantı burada bitti. Laitio’ya dışarı çıkıp purosunu tütürmek için izin verildi. Bakanlar kendi işlerine döndüler. Helena, korunmasının sürüp sürmeyeceğini konuşmak için bölge amiri Nupponen’le kaldı. Devlet, şimdilik koruma için ödeme yapacaktı ama bu ortalığa yayılmayacaktı. Helena işi bana önermişti ama bunu reddetmiştim. Başka çevrelere geçmem gerekecekti.

Âdetim birkaç gün gecikmişti, bu normal değildi. Gebe kalmış olabilir miydim? Spiral kullansam da yüzde yüz gü-

venli değildi. Son seviştiğimizde, prezervatif kullanmayı unutmuştuk. O sırada, gebe kalacağım olasılığı aklıma gelmemişti.

Senaattitori'ye (Senato meydanı) çıktığımda, Laitio'nun Suurkirkko (Helsinki'nin en büyük kilisesi) merdivenlerinde puro içtiğini fark ettim. Hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Yanına gittim. Hava serindi. Gökyüzünde umursamaz bulutlar ilerliyor ama yağmur yağacak gibi görünmüyordu.

"Puro ister misin?" diye sordu.

"Bunlar o kötü kalite olanlardan mı?"

"Hayır. Onları Tikkuraitti berduşlarına verdim. Bu, gerçek bir Cohiba. Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor Ilveskero. Bu ad, Suurluoto'dan daha güzel..."

"Adımdan şikâyetçi değilim. Keijo Suurluoto, şimdiyse Kurkimäki'nin şu an nerede olduğunu biliyor musun?"

"Son otuz yıldır olduğu yerde. Yani cezaevinin akıl hastanesinde."

"Cezası bağışlanmadı yani?"

"İstenmemiş. Öğrenmeye çalışmadın mı?"

Başımı "hayır" anlamında salladım. Şimdilik bu bilgi yeterliydi. Keijo Kurkimäki, eski Suurluoto, üzerime gelecekti. İçimde yok etmek için uygun bir hedef arayan ve gittikçe büyüyen bir öfke taşımama karşın, ben de onun üzerine gitmeyecektim. Laitio, puroyu benim için hazırlayıp yaktı. Reiska'nın puro içecek kadar parasının olmaması yazıktı. Puro kokusu, sigara kokusundan daha hoştu.

"Juri Trankov'u ele alırsak," diye homurdandı. "Valentin Paskevits'in piçi o." Bu, çirkin bir sözcüktü. "Evlilik dışı çocuk demek istedim. Bu sözcük artık kullanılmıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Trankov, babasının gözüne girmek için çok çaballıyor.

Onun için, olasılıkla senin peşine düşmüştü. Tehdit ediyor, tablo satıyordu. Senin aracılığınla, Nuutinen'e ne olduğunu öğreneceğini sanmıştı herhalde. Bu da ona. Paskevits'in yanında güvenilir adam pozisyonu sağlayacaktı. Oğlan, babasından daha zeki görünüyor. Karşına bir daha çıktığında Trankov'a dikkat et."

Kilise, üniversite ve çar II Aleksander heykeli fotoğraflarını coşkuyla çeken otobüs dolusu Japon meydana indi.

"Kimin resmini çektiklerini acaba biliyorlar mı? Bir Rus çarının Finlandiya'nın başkentinin en seçkin yerinde neden durduğundan haberleri var mı?" diye biraz da kendi kendime söyledim.

"Bak, ikinci Aleksander'in heykeli hâlâ dimdik ayakta duruyor./ Halkın sevdiği, özlediği rahmetli çar, sis içinde dimdik ayakta duruyor./ Adalet aslanının gözü, sisi delmiş parlıyor./," diye birden şiirin ritmini abartarak teatral bir şekilde söylemeye başladı. "Bu şiiri biliyor musun?"

"Hayır."

"Bu, Eino Leino'nun (önemli bir Fin şairi) *Helsinki Sisler İçinde* şiirinden. Bu sise alışmaktan başka bir çare yok. II Aleksander, Finlilere yeni özgürlükler vermişti ama coğrafik konumu için çarın bile gücü yetmemişti. Bu adalet aslanının işini sürdürmek gerek. Stahl yakın bir arkadaşın mıydı?"

Konuyu değiştirmesi çok ani olduğu için, puro az kal-sın dudaklarımdan düşecekti. Onu son anda parmaklarımla tutabildim.

"Tanıştığımızı sanırım sana anlatmamıştım?"

"Sevgili Hilja, ben bir polisim. Yalan makinesi olmadan da kandırılıp kandırılmadığımı çok iyi anlıyorum. Stahl'la ilgili konuşulduğunda, gözbebeklerin her defasında tuhaf bir şekilde büyüyordu. Stahl'ın kim olduğunu

neden açıklaman gerekiyordu? Onun adını sesli söyleme isteğinden başka bir şey için değildi. Âşık kadınlar işte böyle hareket ediyorlar.”

“Öyle olsun.” Gözlerimi kırıştıtarak yüzümü puro dumanının arkasında saklamaya çalıştım.

“Aşk... Ne tuhaf bir şey! Hayatı hiç kolaylaştırmıyor ama denk gelince de çok hoş bir şey,” diye yorum yaptı. Önünde siyah bir araba durdu. Polis üniforması giymiş kırmızı saçlı kadın polis dışarıya çıkıp ona arka kapıyı açtı.

“Gelmek ister misin? Kendim henüz süremiyorum, stajyerlere şoförlük yaptırıyorum.”

“Sağ ol, yürüyeceğim,” dedim. Çünkü nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Helena’nın hizmetinden çıktıktan sonra, birkaç günlüğüne Hevonpersii’ye gittim. Orası, tek toparlanabileceğim yer gibi geldi bana. Torbacka’yla ilgili çok anım vardı. Hâlâ, David ormanın yakınlarında dolaşıyor, Kopparnäs hanında bekliyor gibi hissediyordum. Hakkarainenlere geleceğimi haber vermiştim. Matti Outokumpu ya da Kavi’den beni almaya geleceğini önermişti ama ona, kiralık arabayla gelmeyi yeğleyeceğimi söylemiştim.

Trenle Kuopio’ya gittim. Mikkeli’ye geldiğimizde, adet olduğumu fark ettim. Rahatladım mı üzüldüm mü bilmiyorum. Belki de ikisini bir arada yaşıyordum. Anne babasız büyüdüğüm için, başka hiçbir kimsenin babasız kalmasını istemiyordum ama öbür yandan, David’le benim çocuğuma sahip olmayı isterdim. İçimden akan kanla birlikte, sanki onunla son bağım da akıp gidiyormuş gibi hissettim.

Kuopio’da kiraladığım Peugeot’yla yola devam ettim. Yerde kar olmamasına karşın, ısı sıfırın altındaydı. Su bi-

rikintileri, göl ve gölcüklerin kenarları buzlanmıştı. Karanlık, üç gibi çökmeye başladı. Hakkarainenlerin bahçe girişine mumlu feneri bırakmaları beni avuttu.

Kulübede ışık yanıyordu. Orası sıcaktı. Masanın üzerinde, iki kat mutfak bezinin altına titizlikle konan Karjala börekleri duruyordu. Buzdolabı çalıştırılmıştı. İçinde yumurtalı tereyağı (Karjala böreklerine sürülen, içine pişmiş yumurta ufalanmış tereyağı), ev birası ve iki adet tütsülenmiş balık vardı.

Bir tane börek yiyip eşyalarımın çoğunu çantadan çıkardım. Sonra dışarıya çıktım. Bir tane mezar mumu satın almıştım, bir demet de beyaz gül. Zamanında diktiğimiz gülün yanındaki kayaya doğru bir patika gitmişti. Şimdi otlar altında kalmıştı ama onu yine de bulabildim. Gülün çiçekleri yoktu. Getirdiğim güller de anında donacaktı. Yerde kırağı vardı. Toprağın kar örtüsüne ihtiyacı vardı. Çiçekleri suya koydum. Su gece donmasına karşın, vaso için götürdüğüm teneke kutusu çatlamayacaktı. Mumu yaktığımda, bir şarkı söylememin gerekip gerekmediğini düşündüm. Aklıma kopuk şarkı parçaları geldi. "hayat beş dakika kadar sürse bile sonsuzdur", "o yarım saatlik bir mutluluktu ancak", "sen, gözlerinde vaşak göründüğünde..."

Mumun önünde çömelip soğuşun yavaş yavaş gölün üzerinden Hevonpersii adasına yaklaştığında, buz örtüsünün çatırdamaya başladığını duyuyordum. Bulutların biri üzerime geldiğinde, kar yağmaya başladı.

Havaalanının güvenlik kapı alarmı çaldı. Oradan geçen bir kadın olduğu için, yanına gidip ellerini açmasını söyledim.

“Herhalde ayakkabılarımdı,” dedi neşeyle. “Her zaman bipliyorlar.”

O zaman onları güvenlik bandından neden geçirmedin salak, diye sormak istedim ama ifadesiz bir yüzle kontrolümü sürdürdüm ve kadından ayakkabılarını çıkarmasını ve yeniden güvenlik kapısından geçmesini söyledim. Alarm bu kez çalmadı.

Helsinki-Vantaa havaalanındaki iş çok sıkıcıydı. Dolayısıyla bana çok uygundu. Aksiyon istemiyordum. Yeniyetme bir erkek çocuğunun sırt çantasında iki yüz elli gramlık bir şampuan şişesini geçirmek istediğinde, aile bireylerinin kendilerini bir tartışmanın içinde bulmaları ya da şık bir hanımın ailesinden miras kalan inciyle süslenmiş makasını, güvenlik kurallarından dolayı uçağa alması yasak olduğu için alıkoymak gibi olaylar bile heyecanlı oluyordu. Kuralları dikkatlice okumuştum ve onları uyguluyordum. Bu benim için bir değişiklikti.

Riikka, erkek arkadaşının yanına taşınmış, odası boşalmıştı. Jenni’yse Paskalya’dan sonra öğrenci değişim programıyla İngiltere’ye, Cambridge’e gitmeyi planlıyordu. Küçük ailemiz sonsuza dek dağılacaktı. Jenni’nin

kardeşi, arkadaşlarıyla Untamo Sokağı'na taşınmayı düşündüğü için, kendime yeni bir ev bulma zamanı gelmişti.

Voutilainen teyze, evimizle ilgili haberi verdiğimde, “Benim yanıma taşınabilirsin,” diye öneride bulundu. “Fazla bir odam var. Kira da ödemen gerekmeyecek. Ağır ev işlerinde bana yardımcı ol, yeter. Bacaklarımdan dolayı çantalarla merdivenden yukarı çıkmak zorlaşmaya başladı.”

Onun önerisine ne “hayır” ne de “evet” yanıtını verdim. Bu da bir seçenektir. Torbacka'daki kulübenin kira kontratını yıl sonunda sona erdirmiştim, artık orada oturmak istemiyordum. Untamo Sokağı'ndaki eve döndüğümde, vaktimi sık sık Voutilainen teyzenin yanında geçirmiştim. Önceleri tek başımda olmak hoşuma gidiyordu ama şimdi, düşünceler kafamın içinde çok yüksek sesle yankılanıyordu. Onları kovmak için tek çare, başka insanlarla birlikte olmaktı. Voutilainen teyze, beni börek ve ev yemekleriyle besliyordu. Nezleli bir halde yürüyüşe çıktığımda beni azarlıyordu.

“Bu gidişle kalp kası enfeksiyonuna tutulacaksın. Bu, ne yaşa ne de kondisyona bakar. Yoksa başka türlü kalp ağrıların mı var? Hani ruhsal olanlar...”

Biraz şaşırdım. Önce Laitio aşk hayatıma karışmıştı, şimdi de Voutilainen teyze. Bense, içimin görünmez olduğunu, duygularımı saklayabilen biri olduğumu sanmıştım. Voutilainen teyzeyle David hakkında tek söz etmemiştim.

“Biraz yürek acısı yaşadım,” diye itiraf ettim. Çay ve elmalı turtanın önünde oturuyorduk. Teyzenin dışarıda havalanmaya bırakılan kilimlerini biraz önce içeri getirmiş, çamaşırlarını asmıştım. Kendimi, hiçbir zaman sahip olmadığım ninemlerdeymişim gibi hissediyordum.

“O adam hayırsız mıydı?”

“Hayır, çok iyi bir adamdı. Ama gitti ve öldü.”

“Araba kazasında mı? Kızcağızım, neden hiçbir şey söylemedin?”

“Denizde boğuldu. Bu iş çok kısa sürdü. O zaman, milletvekili Lehmusvuo’nun hizmetindeydim, seninle pek görüşememiştik.”

Teyze, küçük bir çocuğun yanağını okşar gibi yanağını okşadı.

“Bundan sonra başka erkeklerin de geleceğini söylemiyorum. Gelecekse geliyor ama önce tuttuğun yasın bitmesi gerek. O adam, şu vaşak tablosuyla mı ilgiliydi?”

“Kısmen ama sana tabloyu satan adam değildi.”

“Tabloyu ister miydin? Sana onu Noel armağanı olarak vereceğim. Buraya taşınmayı düşünüyorsan, yine oturma odama dönecek. Tabloyu delikanlıya acıdığım için satın aldım ama senin onunla duygusal bir bağın var.”

Juri Trankov’un tablosu böylece benim duvarıma asıldı. Kötü değildi. Trankov’un ressamlığı, Paskevits’in adamı rolünden daha iyiydi. Neden peşimde olduğunu hâlâ anlamamıştım. Olasılıkla, Paskevits’in Anita’yı öldürttüğünü sanmıştı. Belki de şimdi Frunzenskaja ya da Moskova metro istasyonunun yakınlarında tablolarını satıyordu. Ve Voutilainen teyze gibi iyi insanlar onları satın alarak, Trankov’un giderek daha namuslu bir adam olmasına neden oluyorlardı.

Untamo Sokağı’yla havaalanı arasındaki otobüs bağlantısı çok uygun olduğu için, Voutilainen teyzenin yanına taşınmak iyi bir çözüm olacaktı. Teyzenin sağlık durumuyla ilgili doğruyu söylemediğinden kuşkulanıyordum. Çünkü sık sık taksiyle doktora gidip geliyordu. Teyze, yaşlı insanların sürekli sağlıklarıyla ilgili hayıflandık-

ları savının yanlış olduğunu kanıtlayan biriydi. Queens Güvenlik Akademisi'nin öğrencileri bile, elit bir grup olmalarına karşın, daha çok yakınmışlardı. Teyze, David'le ilgili artık fazla soru sormadığı için sevinliyordum. Beni anlatmaya zorlamadığı için onu kendime yakın hissediyordum.

Morton Street'teki eski komşum Gary'den Noel kartı aldım. Sonunda Finlandiya'ya gelmeyi düşündüğünü yazıyordu. Mahallenin köpeklerinin uzak durduğu, görkemli Angus kedisinin en yeni resmini göndermişti. Monika da sık sık arıyordu. Uygun zamanlarda Skype'de konuşuyor, birbirimize e-posta ve mesaj yolluyorduk. Jord'la arasında bir şeyler geçtiği belliydi. Mozambik'e gitmem için sık sık beni ikna etmeye çalışıyordu. Hiç durmadan beslenecek yeni bebekler doğduğu için, işleri bitmeyecekmiş.

Bu, ikinci bir seçenektir. Finlandiya'nın karanlık kışının ortasında, Afrika bana çok çekici geliyordu. Aşçı ustalıklarından yoksundum ama sebze soymayı, dilimlemeyi, odun kesmeyi ve eşya taşımayı biliyordum. Daha önce de Okyanus'un öbür yanına gitmiş ve kendi yerimi bulmuştum. O zamanlar, kendime meslek arayışında olmuştum. Şimdiyse, geçmişi unutmak için Finlandiya'dan gidersem, zamanın iyileştirdiği şeylerden kaçmış olmaz mıydım?

Noel'de çalıştım. Voutilainen teyze Sipoo'ya, yeğeni-nin yanına gitmişti. Jenni, annesiyle babasının yazlığında-ydı. Sushi ve sebze güveci yedim. Noel süslemeleri için tek bir düşünce harcamadım. İş yerimde, içindeki erik reçeli pratikte sıvı olmasına karşın, Kuopio'ya gidecek bir kadının kendi yaptığı Noel turtalarını yanına almasına izin verecek kadar Noel ruhu taşıyordum. Şanslı-

ma, o an vardiyadaki diğer meslektaşlarım rahat tiplerdi, fitizlenenlerle bu iş yürümezdi.

David'i her gün düşünüyordum. Ara sıra, çok az zaman beni mutlu etmiş hayata kıızıyordum ama bazen de, o az zaman için bile minnet duyuyordum. Ara sıra Helena'yı da arıyordum. Yeni yıl akşamı, güvenlikten baş komiser Teppo Laitio'dan mail geldi. E-postasını alan herkes için, yeni yıl onuruna bir puro yakmayı öneriyordu. Bir polis olarak, amacının suça özendirmemek olduğunu eklemişti. E-postanın sonunda da benim için bir bildiri yazmıştı:

"Selam, Ilveskero. Finlandiya körfezindeki cesetlerden sadece Boris Vasiliev'inkini tanımlayabilmemiz ilginç olacaktır. Baş bozulmamıştı ve DNA'yla kimliği doğrulandı. Diğer kazazedelerden haber yok. Umarım, onlardan biri. Anita Nuutinen'i öldüren haindi. David Stahl'ın DNA kaydı yok ama cesetlerden biri yaşça ve yapısal olarak onu andırıyor. Geride bir hacak ve vücudundan arta kalanlar var. Dolayısıyla dişçi kayıtlarını da kullanmıyoruz. Daha fazla bir şey öğrendiğimde, sana haber vereceğim. Selamlarla, adaletin aslanı T. Laitio."

Eskiden beri ocak ayından nefret etmişim. Noel zamanı geçmişte kalmıştı, aydınlık günlerden eser yoktu. New York'taki ocak ayları, Finlandiya'dakilere kıyasla daha çekilir olmuşlardı ama yılın ilk aylarında, burada her şeyin tıkandığı hissediliyordu. Zayıflamak, içki içmemek ve indirimlere koşmak gerekiyordu.

Kar çevreyi birazcık aydınlatmak için uğradı, birkaç günden sonra da eriyip gitti. Hava değişimine aldırma-yan zengin herifler ya Uzak Doğu'ya uçtular ya da Alp- lere kayak yapmaya gittiler. Voutilainen teyze bile iki

haftalığına, eski bir arkadaşının dairesi bulunan Kanarya Adaları'na gitmeye karar verdi. Onu çıkış kapısına kadar uğurlayıp jigoloların çekiciliğine kapılmamasını tembih ettim. İstedğim her yere gidebilirdim ama evde tek başıma yüzümü asarak kalmayı yeğledim. Jari dayımın Hevonpersii'de tek başına elektriksiz ve televizyonsuz nasıl oturduğunu artık anlayabiliyordum. Dışarıdan gelen rahatsız edici şeyler yoktu ve kimse bir şey istemiyordu. Kendi başımaydın ve karanlık günleri uyuyarak geçirebiliyordun.

Teyzenin gidişinden sonraki gün, sabah vardiyasındaydım. Eve dönerken uyukluyordum. Kavşakta, neredeyse kırmızı ışıktaki dönen arabaya çarpıyordum. Hareket ettiğinde, arabaya öfkeli bir tekme attım. Isı çoktan beridir sıfırın altına inmişti. Sert rüzgâr ceketimin içine girip kulaklarımı donduruyordu. Elbette şapkam kaybolmuştu. Merdivende jambonlu böreğin ya da elmalı turtanın kokusu olmadığı için, orası ıssız hissediliyordu. Spor salonuna gitmem gerekirdi ama üşeniyordum. Kăpygrilli'ye bira içmeye gidecek halim olsaydı iyi olurdu. Belki de günün geri kalan kısmını Jenni'nin televizyonunun önünde uyuklayarak geçirirdim.

Bir araba reklamından ve tek bir mektuptan başka posta gelmemişti. Zarfın üzerinde adım ve adresim yazıyordu ama gönderenin adresi yoktu. Posta damgasından nereden yollandığını anlamak olanaksızdı. İspanya mıydı? Zarf, dünyanın her yanında milyonlarca satılan normal beyaz kâğıttandı. Üşenmeden mutfaktan makas almaya gittim. Sonra da zarfı açtım. İçerisini yırtmaktan sakındım.

İçindeki kart iki bölümdü. Ortadan bir kitap gibi açılıyordu. Kapakta bir vaşağın, *el lince iberico*'nun resmi vardı. Kartın iç tarafındaki el yazısıysa İsveççeydi.

"Sevgili Hilja, İberia vaşağının en güneydeki yaşam alanından selamlar. Soğuktan oluşan yaralarımın iyileşmesi ve diğer sorunlarımı yoluna koymam, neredeyse üç ay sürdü. Şimdi dış dünyayla iletişime girebildim. Senin Degerby kulübene benzer küçük bir dağ kulübesinde yaşıyorum. Vaşakların koruma alanı on kilometre uzaklıkta. Buraya en yakın şehir Huelva. Oraya gelmek için en kolay yol Sevil'e uçmaktır. Gelmeni bekliyorum. E-postam lo.lynx @ hotmail.com. En kısa zamanda gel, seni çok özledim."

Önce gözlerime inanamadım. Şeytani ve acımasız bir şaka mıydı? Bu hikâyenin sonu iyi bitmeyecekti ya... Kartı yeniden okudum, sonra üçüncü kez. Sonunda, David'in gerçekten de sağ çıktığını ve beni İspanya'da beklediğini anlayınca, futbol Dünya Kupası'nda bir gol atmış gibi çılgık atmaya başladım. Asıl David; Gezolian ve Vasiliev'i altı-sıfır yenmişti. Onun bir ödül kupası olmasını candan istiyordum. Bilgisayarımı açıp Sevil'e gidecek en hızlı uçuşu araştırdım. Madrid yoluyla Sevil'e giden uçak saat beşteydi. bu akşam Sevil'de olacaktım. Biletimin rezervasyonunu yapınca, lo. lynx'e e-posta yolladım.

"Sevgili Lo, bu akşam on biri beş gece Sevil'deyim. Beni karşılamaya gelip gelemeyeceğini ya da başka bir yere devam edip etmeyeceğimi mesajla bildir. Madrid'de uçak değiştiriyorum. Senin Hilja'n."

En gerekli şeyleri bavuluma koydum. Glock'umu yanına alamayacaktım. Onun yerine, silah dolabımın anahtarını aldım. İşimden ayrılacağımı e-postayla bildirdim. Bu karışıklık yaratacak ama boş ver. Vaşak tablomu öperek onunla vedalaştım ve yağmur altında, otobüs durağına dans ederek gittim. Otobüste şoföre öyle bir gülümsedim ki, herhalde benim delirdiğimi düşündü. Başka yolcular

da bana dik dik baktılar. Ne olduğunu herkese anlatmak için kendimi tutmam gerekiyordu. Birkaç saat sonra tekrar David'i görecektim.

Güvenlik kontrolünde, bütün meslektaşlarıma sarıldım. David'e boş elle gitmek istemediğim için, ona göğsünde vaşak resmi olan "XXL" beden bir tişört satın aldım. Uçağa binmeden önce, telefonuma mesaj geldi.

"Sevgili Hilja, Sevil havaalanında seni karşılayacağım. En kısa zamanda görüşmek üzere. Lo."

Uçakta uyumaya çalıştım ama boşuna. Küçük bir şişe köpüklü şarap içtim ama gönlüm onu içmeden de köpürüyordu. Madrid'de uçak değiştirdikten sonra dakikaları saymaya başladım ama çok yavaş geçiyorlardı. Kafam fazla dolu olduğu için, ne uyuyabildim ne de müzik dinleyebildim. İspanya altımda kocaman ışık bantlı, bitmeyecek bir yer gibiydi. Eşyaların gelişi çok fazla sürdü. Keşke el bagajımdan başka bir bagajı yanıma almasaydım.

David beni gelen yolcular kapısında bekliyordu. Onu görünce koşmaya başladım. Eskisi gibi kokuyordu. Dudakları tanıdıktı. Teninde o eski sıcaklık vardı. Vaşak eşini çağırması, çağırısına yanıt verilmişti.

SON